

နေမင်းတစ်ထောင်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

[ဒုတိယတွဲ]

မှန်စာအုပ်

ပုဂံစာအုပ်ဆုတ် ၂၇၄

နေမင်းတင်လောင်

(ဒုတိယတွဲ)

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

နေမင်းတစ်ထောင် (ဒုတိယတွဲ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၅၅၀၅၀၂

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၈၄၀၅၀၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် (ဧပြီ၊ ၂၀၀၅)

အုပ်ရေး

၁၀၀၀

မျက်နှာပုံပန်းချီ

ကျော်သောင်း

အတွင်းဖလင်ခွဲ

ဦးထွန်းဆိုင်

အပုံးဖလင်ခွဲ

Sunn Scangraphics

ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၉၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပြီး ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (ယာယီ ၈၇၉)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ် ၈၀၉ (A)၊ ဧဇယျာသုခလမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (ဖုန်း- ၇၂၁၁၂၄) မှ ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိသည်။

နေ့မင်းတစ်ယောက်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

(ဒုတိယတွဲ)

နာခေါင်းနှစ်ပေါက်ကို ကာခြားထားသော အရိုးနုအရေခွံကို ဖောက်ဝင်လျှို ထားသောကြိုးကို ငမိုးကောင်းဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေခိုက်၌ ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကို 'သံထိတ်' အခတ်ခံရ၏။ ချွေးသန်ရဲရဲနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မောင်းနှင်ရေး ရဲမက်များသည် ငမိုးကောင်း၏အာရုံထဲမှ နှင်ထုတ် ခံနေကြရ၏။

“ယောက်ျားကလေးဟဲ့၊ ယောက်ျားကလေး”

မီးနေခန်းထဲမှ အသံကြားသည်မှစပြီး ရှိသမျှသွားတွေကို အကုန် ဖော်ကာ အချိန်ရှိသရွေ့ ပြုံးနေခဲ့သော ငမိုးကောင်းသည် ကလေးခုနစ်ရက် သား ရှိချိန်၌ ပျာယာခတ်နေ၏။ သို့တစေ သူသည် ယောက္ခမ ဒေါ်ပန်းအိ မည်သည်တွေလုပ်နေသည်ဟု မသိ။ ခယ်မ မိသော့နှင့် ယောက္ခမတို့အနား သို့ ပြေးလာလိုက်၊ မီးနေခန်းဝသို့ ပြေးသွားလိုက် ဖြစ်နေ၏။

“ကောင်းကောင်းလုပ်ပါ သမီးရဲ့၊ ခေါင်းတွေ မကျိုးပဲ့စေနဲ့။”

လက်မသာသာ ငါးတွေကို ချေးဖောက်၊ ဆားနနွင်းနယ် ခဏ တစ်ဖြုတ် နေပြပြီးနောက် အိမ်နှင့်ဝေးရာတွင် ဒေါ်ပန်းအိကြော်သည်။ သူ့ကို ဒေါ်ပန်းအိ မခေါ်သော်လည်း ငမိုးကောင်း ပြေးလာသည်။ ထို့နောက် ပြုံးစေ့စေ့ အကြည့်ခံရသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ ပြန်ပြေးတော့သည်။

ရက်မလည်သေးသောကြောင့် မီးနေခန်းတွင်းသို့ ငမိုးကောင်း မဝင်ရ။ သူ့မယားနှင့် သူ့ယောက္ခမအပါအဝင် မိန်းမသားများက သူ့ရင်ဘတ်ရှိ နတ်ရုပ်တွေကို ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ မီးနေခန်းထဲဝင်မိလျှင် လူကြီးကို ခိုက်မည် စိုးရိမ်သည်။ ကလေးကို ခိုက်မည်လည်း ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

သို့အတွက် တဟိန်းဟိန်းထနေသော မီးတောက်ကြီးဘေးတွင် နနွင်းရည်တွေ မှုတ်ကာမှုတ်ကာ သောက်နေရှာသော မယ်မင်းဘော်အား လှမ်းကြည့်ရုံသာ ကြည့်နိုင်၏။ “နမသယ် အားမငယ်နဲ့” လှမ်းပြောလျှင်လည်း မယ်မင်းဘော်သည် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြ၏။

သို့ရှိစဉ်တွင် “ငါးကြော်တွေ ခေါင်းမကျိုးစေနဲ့” သတိပေးသံ ကြားရသောအခါ ငမိုးကောင်းသည် အမေ့ကိုတမ်းတမိသည်။ “ကလေး ကင်ပွန်း တပ်သဟာ ငါးကြော်ခေါင်းနဲ့ ပသို့ဆိုင်သတုန်း” မေးချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မယ်ကင်းနှင့် မယ်သိုင်းထံတွင် စုံစမ်းမည် အကြံရငြား၊ သရော် မျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ခံရသဖြင့် မမေးဖြစ်။

ခေါင်းမကျိုးရသော ငါးကြော်သာမက မုန့်ဖြူနှင့် မုန့်နီ ကောက်ညှင်းပေါင်းပါ ပါဝင်သော အစီအရင်သည် ရိုးရာတင်မြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနယ် ရိုးရာပသပြီးချိန်တွင် ကလေးအမေရော ကလေးပါ ရေချိုးသည်။ ကလေးကိုကား တရော်ကင်ပွန်းဖြင့် ခေါင်းဆေးကာ မွေးဆံပင်ပါ ရိတ်ပစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ကလေး၏ဦးခေါင်းနှင့် တရော်ကင်ပွန်းတို့ ‘တပ်’ မိသောကြောင့် ကင်ပွန်းတပ်သည် ခေါ်လေသလား ငမိုးကောင်း တွေးနေစဉ် လက်သည်ကြီးက ကလေးကို ငမိုးကောင်း မျက်နှာနားသို့ လာပြ၏။

“ဟေ့ လူကလေး သားကြီး”

ကလေးနီတာရဲကလေးကို ဓားကိုင်သော၊ နှင်တံကိုင်သော လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ကောက်ချီ၏။ ချိုင်းမှ မရမည်လော၊ ဦးခေါင်းနှင့် ဖင်အောက်သို့ လက်လှိုပြီး မရမည်လော မသိရှာ။

သည်မသိရှာသူ၏ လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ထိကာမျှဖြင့် ရှုံ့တွနေသော ကလေးမျက်နှာက မဲ့၏။ အသံလည်းထွက်၏။ ဤသည်မှာ ကလေးက သမ်းဝေခြင်းဖြစ်၏။ ငမိုးကောင်းမှာမှ ကလေးငိုသည်ထင်သဖြင့် “အလိုအလို၊ မငိုပါနဲ့မောင်မင်း” ဆိုကာ ပျာပျာသလဲ နောက်တွန်း၏။

“ကလေးအမေနဲ့ ကလေးကို ဝမ်းဆွဲကိုင်သဟာ အမောင်သိပါစ”

“ဗျာ” ဆိုကာ ငမိုးကောင်းသည် ဝမ်းဆွဲအား မော့ကြည့်၏။ “အကျွန်ုပ် ဝဇာလုပ်ရပါ” ပြန်မေးသည်။

“ဆန်တစ်ပြည် ငွေတစ်မတ်နဲ့ ရွေးရမှာပါ”

“ရွေးပါမယ်ဗျာ၊ ရွေးပါမယ်”

ငမိုးကောင်း ထိုင်ရာမှထသည်တွင် မီးနေခန်းထဲမှ ရယ်မောသံများ သောသောညံ ထွက်လာသည်။ ရယ်သံများဆုံးမှ ဒေါ်ပန်းအိအသံ ပေါ်လာသည်။

“မောင်မိုးကောင်းကို ကျီစယ်နေသဟာ အဟုတ်ထင်မနေနဲ့”

သို့ကြောင့် ငမိုးကောင်း ပြန်ထိုင်လျှင် မယ်မင်းဘော်၏ အသံသာသာကို ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ကြားရလေသည်။

“မောင်ကြီးရေ။ ကလေးရော လူကြီးရော ကျန်းမာနေမင့် လယ်တောကို ကြည့်ချေပါဦး။ ကောက်ပင်တွေ ပသို့ သိမ်းမပါ”

“ဟုတ်သပါ နှမသယ်၊ ကျုပ် အမေ့ကြီး မေ့နေသကော”

ရယ်မောသံများ သောသောညံသွားပြန်သည်။ ငမိုးကောင်းမှာ ထိုင်နေရအခက်၊ ထသွားရအခက် ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်သော်ငြား၊ ရိတ်သိမ်းချိန်

ရောက်နေသည့်လယ်ကို သွားသင့်ပြီဟု ချက်ချင်းသတိရသဖြင့် ခမောက်၊ ပေါက်တူးဆွဲလျက် လယ်တောသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ငမိုးကောင်းသည် တစ်လောကလုံးကို မေ့လျော့နေခဲ့ရာမှ “လက်စသတ်တော့ ဆောင်းလယ်တောင် ရောက်နေသကော” မြည်တမ်းမိပြီ။ လောကကို ပြန်လည် သတိရပြီ။ မရဘဲ မနေနိုင်အောင် ငွေနှင်းစက်တွေက သတိပေးနေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ နှင်းရည်စက်တွေက ခေါင်းပေါ် တစ်စက်စက်ယိုကျခြင်းဖြင့် သတိပေးနေသည်။ မြက်တွေ ချုံတွေပေါ်မှ စိန်သီးစိန်လုံးတွေက သတိပေးနေသည်။ ငမိုးကောင်း သတိမမူဘဲ နေခွင့်မရှိ။

ရွာနှင့်နီးရာ နေရာများတွင် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် စိုက်ထားသောလယ်များတွင် ကောက်ရိတ်သူများ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်ရှိသည်။ အချို့လည်း တေးတညည်းညည်းဖြင့်။

ငမိုးကောင်းတို့လယ်ကား မဝေးလှငြား အတန်လှမ်းသည်။ ‘တဲကိုရော နွားတွေကိုပါ ငါ ပစ်ထားမိသပါ။ ပသို့ရှိပါလိမ့်’ လယ်ထဲရှိ တဲကိုလှမ်းမြင်မှ ကြောင့်ကြရန် ငမိုးကောင်း သတိရ၏။ သို့သော် တဲခေါင်ပေါ်မှ မီးခိုးများ ဖြန့်ဆင်းနေသည်။ တဲရှေ့ ပဲပုစွန်အောက်တွင် နွားနှစ်ကောင် လယ်ကွက်တစ်နေရာ၌ လူတစ်ယောက်။

တဲနှင့် နွားကိုသာ အာရုံစောလျက် ငမိုးကောင်း အသော့နှင်လာစဉ် မတွေ့လိုသူတစ်ယောက်ကို ရိုးအဆင်း၌တွေ့၏။ ထိုသူကား ငအိပ်။

ငအိပ်၏ မလိုတမာ မျက်လုံးများကို တစ်ကြိမ်မြင်ရကာမျှဖြင့် ငမိုးကောင်း ရိပ်မိသည်။ သို့အတွက် ငမိုးကောင်း ဝေးစွာရှောင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်က ဤရွာတွင် တစ်ကောင်ကြွက် သူစိမ်းမဟုတ်လော။

ယခု သူက ရိုးအတက်၊ ငမိုးကောင်းက ရိုးထဲသို့အဆင်းတွင် ရှောင်တခင်တွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်းအား သူက လမ်းဖယ်မပေး။ စူးစူး

ဝါးဝါး ကြည့်သည်။ ငမိုးကောင်းကမူ မသိလိုက်ဘာသာပင် ဘေးကပ်ပြီး ဆင်းလာသည်။

လမ်းကျဉ်းတွင် တစ်ယောက်ကတိမ်းငြား၊ ကျန်တစ်ယောက်က မတိမ်းသဖြင့် ပခုံးချင်း ဆတ်မိကြသည်။ ပခုံးချင်းတိုက်မိရန် အသင့်ရှိသူမှာ ဟန်မပျက်။ အသင့်မရှိသူ ယိုင်သွားသည်။ ငမိုးကောင်းမှာ ပေါက်တူးရိုးဖြင့် ဖမ်းထောက်မိသဖြင့် ချုံထဲသို့မကျ။

“အမောင် ယောက်ျားကောင်း ဟုတ်စ”

ငအိပ်သည် မေးလည်း မေး၏။ အောက်ပိုင်းလည်း ကျိုက်၏။ တဖြောင့်ဖြောင့်မြည်အောင် လက်ပမ်းပေါက်လည်း ခတ်၏။

“အနောင်၊ အကျွန် ယောက်ျားကောင်းပါ။ သို့သော် အနောင်နဲ့ အကျွန် ရန်ဖက် မဟုတ်သကော”

ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း ငအိပ်အား အကဲခတ်၏။ လည်ကုပ်တိုတို ရင်အုပ်ကားကားနှင့် လက်ပမ်းသည်ဟန် ပေါက်နေ၏။

“ငါ နင်နဲ့ လက်ပမ်းသတ်လိုပါဘိ”

“လယ်ကို မကြည့်နိုင်သဟာ ကြာပြီအနောင်။ အကျွန်မှာ လက်ပမ်း သတ်ချိန်မရှိ အနောင်”

“ထို့.... မိန်းမ”

ငမိုးကောင်း တိမ်းရှောင်နိုင်သဖြင့် မျက်နှာပေါ် တံတွေးပေါက် မကျ ရောက်ချေ။ သို့သော် မိန်းမဟု ဇော်ကားခြင်းကိုကား မတုံ့ပြန်၍ မဖြစ်။ ပေါက်တူးပေါ်တွင် ခမောက်တင်ပြီး အောက်ပိုးကျိုက်သည်။ ချက်အထိ တစ်ထွာလောက်မှစတင်ပြီး ခြေမျက်စိအထိ ဆင်းသွားသော ထိုးကွင်း မြေစိုက်။

ငအိပ် ရှိန်သွား၏။ တွေခနဲ ဖြစ်သွားငြား၊ စိန်ခေါ်မိပြီးပြီ။ လက်ခမောင်း ခတ်သံမပေးဘဲ ပြေးဝင်လာသောဒူးကို တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။

၃၀၆ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သို့သော် ငမိုးကောင်းက ခုန်ပြီးကန်ခြင်းမဟုတ်၊ ငအိပ်၏ ခူးပေါ်ခုန်တက် လည်ပင်းဖမ်းညှစ်ပြီး ရင်ဝကိုခူးဖြင့် ဆောင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငမိုးကောင်း၏ အရှိက်ကို ငအိပ် မထိုးလိုက်ရ။ နံညွန့်ရိုးတွေ ကျိုး ပြီလား မှတ်ရသည်။ ဆတ်ခနဲ ငိုက်သွားခိုက် ငမိုးကောင်း ခုန်ချသည်။ သျှောင်ကိုဆွဲပြီး တံတောင်ဖြင့် ထောင်းသည်။

“ဟဲ့ တန်ကြစမ်း၊ ရပ် ရပ်”

ငအိပ်၏သျှောင်ကို ငမိုးကောင်း လွှတ်သည်။ ငအိပ် ခါးဆန့်သည်။

ရိုးထိပ်တွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါး။ နောက်ပါ ဦးပဉ္စင်း၊ သာမဏေ၊ ကျောင်းသားများလည်း သပိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဖြစ်သည်။

ငမိုးကောင်းသည် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်အား ဖူးမြင်ဖူးသူ မဟုတ်။ ကပျာကယာ ခူးတုပ်လျက် ငအိပ်နည်းတူ လက်ယှက်ရှိဦးတင် သည်။

“ပသို့ ဖြစ်ကြသတုန်း”

“တစ်ရပ်တစ်ကျေးက သူစိမ်းသူရွမ်းက စော်ကားပါသ ဘုရား”

ငအိပ်က ငမိုးကောင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဟဲ့ ဒကာ၊ ဟုတ်စ”

“မဟုတ်ပါဘုရား။ တပည့်တော် တိမ်းပေးပါလျက် ပခုံးချင်း ဝင် တိုက်ပါသ ဘုရား။ လက်ပမ်းသတ်လိုသည် သူပြောတမင့် တပည့်တော် ငြင်းပါသ ဘုရား။ တံတွေးနဲ့ထွေးပြီး မိန်းမလို့ဆိုသဟာကို”

“တန်၊ တန်။ ဒါယကာ ငါသိပြီ။ ဒါယကာဟာ ငရဲတင်း၊ မိပန်း အိတို့ သမက် ဟုတ်စ”

“မှန်ပါကြောင်းပါဘုရား”

“ဒါယကာ ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်တမင့် ဘောက်မဲ့ကြောင့်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ယောက်ျားဖြစ်ဆန်းတွေနဲ့ သတ်ပုတ်ရသတန်း”

“မှန်ပါ တပည့်တော်စိတ်”

“ဘုန်းကြီးကို ဒါယကာမသိတမင့်၊ ဒါယကာကို ဘုန်းကြီးသိ သကော။ ဒါယကာဟာ သာသနာ့ရန်သူ၊ မြန်မာ့ရန်သူ၊ ကုလားဖြူတွေကို ချေမှုန်းနေသဲ့ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းရဲမက်၊ ဟုတ်စ”

“မှန်လှပါဘုရား” ဖြေရာက လက်ဝဲဘက်နံတောင်မှ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်သဖြင့် ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ညီညာဖြောင့်တန်းသော သွေးစီးကြောင်းသုံးခု။ သူငဲ့ကြည့်သဖြင့် ရဟန်းတော်လည်း သတိထားမိ၏။

“ပသို့ ဖြစ်သတန်း ဒကာ”

“ချုံစပ်က ကိုင်းပင်တွေ ရှသဟာထင်ပါ့ဘုရား”

စင်စစ် ငမိုးကောင်းနှင့် နီးကပ်သောချုံသည် ညာဘက်မှာသာ ရှိ၏။ ချုံထဲသို့လည်း ငမိုးကောင်း မကျ၊ မရှ၊ လူချင်း ပြန်အခွာတွင် ငအိပ် လှမ်းကုတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ရဟန်းတော်က မေးမြန်းတော်မူ၏။

“ကျိုက်ကဇင်းခံတပ်ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ပသို့ဖြစ်သွားသတန်း ဒါယကာ။ ဗိုလ်ချုပ်မြတ်ထွန်း ကျန်းခုံသာလို့ မာပါစ”

“ကနောင်ဘက်မှာ ကြားသာပါပဲဘုရား။ တပည့်တော်လည်း အိမ် ထောင်ကျကတည်းက အဆက်ပြတ်သကောဘုရား”

“အေး အေး။ ဒါယကာဟာ ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ် ပါ။ ဟဲ့ ဟို ဒါယကာ နာမည်ဘယ်သူ”

“ငအိပ်ပါဘုရား”

“နင်တို့ရွာ ကံကောင်းလို့ လူ့အဖိုးတန် ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ် ရောက်လာသဟာ၊ ရန်မမှုနဲ့ ကြားလား ငအိပ်”

“မှန်၊ မှန်ပါဘုရား”

“ကဲ ကဲ သွားကြ၊ ခွဲကြ”

ငအိပ်သည် ဆရာတော်ကို ဆရာရင်းမို့ ကြောက်ရွံ့ရိသေသဖြင့် “မှန်ပါဘုရား” လိုက်ရငြား၊ နာကျည်းသည်။ သည်ကဲ့သို့သော သူ့စိမ်း သူ့ရွမ်းကို ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်ဟု ဆရာတော်က သတ်မှတ် သဖြင့် ခံပြင်းသည်။ နေသေးသပ၊ ချုံထဲကဟု အံကြိတ်ကြိုးဝါးသည်။ တေးထားသည်။

ငမိုးကောင်းကလည်း ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်သမား မဟုတ်ချေ။ ငအိပ်၏ ရန်သည် သည်မျှဖြင့် အေးပါမည်လား စိတ်မချဘဲ ရှိသည်။ သို့သော် လယ်ထဲသို့ရောက်ချိန်တွင် ငချိပ်နှင့် ငပြုံးချိုကို တွေ့ရသဖြင့် ငအိပ်ကိုမေ့ကာ ကျေးဇူးတင်ရ ဝမ်းသာရ၏။ အကြောင်းမူ သူတို့သည် စောင့်ရှောက်သူ ကင်းဝေးနေသည့် စပါးပင်များကို ရိတ်သိမ်းပေးနေသော ကြောင့်ပေတည်း။

“အနောင်နံတောင်းမှာ ဘဇာဖြစ်သတုန်း”

သွေးစိမ့်ဆဲအစင်းကြီးကို ငပြုံးချိုက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သဖြင့် ရိုးထဲအဖြတ်တွင် ငအိပ်၏စိန်ခေါ်ခဲရုပ်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြ၏။ ထိုအခါ ငချိပ်သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မော၏။ “လက်ပမ်းသမား ဆိုသပ၊ မိန်းမလိုမိန်းမရ လက်သည်းနဲ့ ကုတ်သကော” ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

“အကျွန်ုပ်ကိုလည်း အငြိုးရှိ ထင်ပ၊ မျက်စောင်းတခဲခဲနဲ့”

ငပြုံးချိုက သူနှင့်ငအိပ်၏ဆက်ဆံရေးကို ပြောပြရာက “အဖေ ကိုလည်း ‘ဦးတော် သတိထား။ မကြာမတင် အရာကျစေမပ၊’ ကြိုးဝါး သကော” ဟု ဆက်ပြော၏။

သို့ဖြစ်ငြား ငမိုးကောင်းသည် ငအိပ်အကြောင်းကို ဇွတ်မေ့ပစ် လိုက်ကာ သူ့လယ် သူ့ကိစ္စသို့ရောက်အောင် စကားကိုဆွဲယူ၏။

“အနောင် ငချိပ်နဲ့ နောင်ငယ်တို့သာ လာပြီးမစောင့်ရှောက်ရင်

သည့်စပါးခင်း စာ စားသာနဲ့ ကုန်နိုင်သပါ့”

“သဟာကလည်း အဖေကျေးဇူးဗျာ နောင်ကြီးရ”

ငပြုံးချိုက လက်ခါခါ ခေါင်းခါခါဖြင့် ပြော၏။

“အဖေက မင်းရဲ့သွေးသောက်ကြီး၊ မယားမိန်းမနေရာမှာ ဗျာများ နေရောမယ်။ လယ်ထဲဆင်း စောင့်ရှောက်ပါဘိ သတိပေးသပါ့”

ငမိုးကောင်းမှာ တောကဲကြီးအား ရင်ထဲမှကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိ သည်။ သူသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမောင်းနှင်ရေး ရဲမက်များ၏ ‘ဘက်တော်သားကြီး’ စစ်စစ်ဖြစ်၏။ မိမိ ငှက်ဖျားထစဉ်က သားရင်းသဖွယ် ပြုစုခဲ့ကြ၏။ မယ် မင်းဘော်ကို ထိမ်းမြားယူငင်ရေးတွင်လည်း သူပင်မိဘအရာ၌ ရပ်ခဲ့ပြန်၏။

ယခု တစ်မိုးလုံးလုပ်စာ စာစား၍ကုန်မည်သို့ရှိစဉ်တွင် လာရောက် ဆယ်မ ထားပြန်ချေပြီ။ သို့ကြောင့် သူ့သား ငပြုံးချိုကိုပါ ကျေးဇူးမတင်ဘဲ မနေနိုင်။ ထိုနည်းတူပင် ကာလသားခေါင်းကြီးကိုလည်း ရင်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်သည့်အတွက် လှမ်းပြီး ကျီစယ်၏။

“နောင်ကြီး ငချိပ် ရည်းစားရှိပြီထင်ပါ့”

ဤသို့အမေးခံရလျှင် သဘောကျသည်မှာ ကာလသားသဘာဝ ဖြစ်၏။ ငချိပ်လည်း တဟီးဟီး တဟဲဟဲဖြင့် ခေါင်းထောင်၏။

“မှန်ရာပြောရရင်၊ အပျိုမှန်ရင် အကျွန်ရည်းစား။ သို့သော် ပြန် ကြိုက်သူ မရှိသကော”

သူ့စကားကို သူ့ဘာသာသဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်မော သည်။ ငပြုံးချိုမှာလည်း တပြုံးပြုံးရွှင်မြူး၏။

“သို့ဆို အကျွန်နဲ့ မယားညီအစ်ကို တော်စပ်စေချင်သပါ့”

“မိသော့က ငယ်ငေါင်းလွန်းသကော အနောင်။ ကလေးပဲ ရှိသေး သပါ့”

“ငယ်ငေါင်းလွန်းသပါ့ဆို၊ အရွယ်ရောက်အောင် ဓားထမ်းပြီး စောင့်

သာပါ။ ဟုတ်စ”

ငမိုးကောင်းသည် ပြောရင်းဆိုရင်းက တလင်းလုပ်ရန် နေရာကို ရွေးချယ်ရရှိသွားပြီ။ ရိုးပြတ်ချည်း ကျန်ခဲ့သော လယ်ကွက်များအနက် ကျယ်ဝန်းသောအကွက်ဖြစ်သည်။ ရိုးပြတ်တွေကို ပေါက်တူးဖြင့် သူ ခုတ် ဖြတ်၍ အတန်ကြာမှ ငချိပ်အသံ ပေါ်လာသည်။

“အနောင်အကြံ သင့်မြတ်သပါ။ သို့ပေသည့် ကာယကံရှင်က ကြိုက်မှကြိုက်ပါ့မလား”

“သည်ဟာမှာတော့ နောင်ကြီးချိပ်ရဲ့ လုပ်ရည်ကြံရည်ပေါ်မှာ တည် သပါ။ အရှင်မရှိသေးသဲ့အပင်ကို စောစောစီးစီးက ပန်းတုံးတိုင်ရာမေတ်နဲ့ ဘွဲ့သတ်ထားသင့်သကော”

“နောင်ကြီးက နောင်ကြီးချိပ်အတွက်ချည်း ပြောသကော၊ အကျွန် အတွက်လည်း စဉ်းစားသင့်သပါ”

ထိုအခါကျမှ ငမိုးကောင်းသည် ငပြုံးချိုအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့် မိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် ကြီးကောင်ဝင်စပြုနေပါတကား။

“ဟုတ်သပါ။ နောင်ငယ်လည်း မယားနေမယ်ဆို နေနိုင်ပြီပါ”

“မိသိုင်းညီမ မိမျိုင်းတော်သကော။ ဗိုင်းမှုဝါမှု ဆန်ဖွပ် မောင်း ထောင်း တော်သပါ”

ရွာထဲက မိန်းမတွေကို ငမိုးကောင်း အများအစားမသိ။ အသိဆုံး မှာ ငချိပ်ဖြစ်သဖြင့် ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ငပြုံးချိုက ခေါင်းခါသည်။

“မျိုင်းခြေထောက်ကြီးနဲ့ ခြေဆန်လက်ဆန်က ရှည်ပါဘိသနဲ့”

“အပျိုရည် အပျိုသွေးတက်လာရင် လှလာမှာပါ။ ပြည့်တင်းလာမှာ ပါ”

“သူတော့” ဆိုကာ ငပြုံးချို အသံပြတ်သွားသဖြင့် ငမိုးကောင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်၏။ သူ့အဖေ တောက်ကြီး ဦးထွန်းအေးကို မြင်သော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားချင်း၏ကြားတွင် မယားနေရေးကိုပြောရာတွင် ရှက်စရာမရှိငြား။ ရိုသေလေးစားရမည့် ဖအေရှေ့တွင် မပြောအပ်ဟု နားလည်ကြသည်။ ဂါရဝတရားကို အတိမ်းပါး မခံလိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။

ငမိုးကောင်းသည် ပေါက်တူးကို ချထားခဲ့ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးပေါ်တွင်ယှက်လျက် ဦးညွတ်ပြီး ခရီးဦးကြိုသည်။

“ဦးတော်၊ ကျန်းခုံသာလို့ မာပါစ။ ဘယ်ကကြွလာပါသတန်း”

“အမောင့်ဆီ လာသဟာပဲ။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဆွမ်းခံဝင်ရင်း ကြွလာသပါ”

ဆရာတော်နှင့် ငမိုးကောင်းမှာ ယခုတစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသော ကြောင့် မည်သည့်စကားဆက်လာလိမ့်မည်ဟု ငမိုးကောင်း မခန့်မှန်းတတ်။ စကားဆက်ကို တလေးတစား သူငဲ့လင့်စဉ် ဦးထွန်းအေးက ဆက်၏။

“အမောင်နဲ့ မောင်ပြော၊ ဘိန်းမတို့ရဲ့သား ငအိပ်တို့၊ ရိုးထဲမှာ သတ်ပုတ်နေသဟာ ဆရာတော်တွေ့လို့ ပျန်ဖြေခဲ့ရဆိုသကော”

“မှန်ပါသယ်ဦးတော်” အစချီကာ ငမိုးကောင်းမှာ တတိယမို့ ဇာတ်ကြောင်းလှန်ရပြန်ပြီ။ တောက်ကြီးက ငမိုးကောင်း စကားအရပ်၌ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတကာ “ငါယုံသကော။ အမောင့်မှာ လူကြီးစိတ်၊ ယောက်ျားကောင်းစိတ်ရှိသဲ့အတွက် ပါမွားကို သည်းခံမယ် ရှောင်မယ် ဆိုသဟာ ယုံသပါ” ဟု အားတက်သရော ပြောပြီးမှ လယ်တဲဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရာက ဆက်ပြော၏။

“ဆရာတော်က သည်ပါမွားဟာ အမောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ရင့်မာကြီးကို စော်ကားရဲသဟာ အကြောင်းရှိမယ် ဆင်ခြင်မိသပါ။ သဟာကြောင့် အမောင့်ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ငအိပ်ကို သတိမလစ်ပါစေနဲ့ မှာသွားသကော”

မိမိအတွက် ကြောင့်ကြတော်မူသော ဆရာတော်အား ငမိုးကောင်း ဒိတ်မှန်းကာ ရှိခိုးလိုက်သည်။

“အကျွန်လည်း သည်လူသွမ်းရန် မအေးဘူး ထင်ပါသယ် ဦးတော်”

“ကောင်းသပါ။ ဆကာကြီးမှာ ကုလားဖြူကင်းဂတ်၊ ‘သနော’မှာ ကုလားနက် ကင်းဂတ်စိုက်သဟာ အမောင်သိပြီးဖြစ်မှာပါ”

“သိပါသယ် ဦးတော်”

သို့သော် တောက်ကြီးသည် စကားမဆက်နိုင်သေးပေ။ အကျိုး အိတ်ထဲမှ သစ်ရွက်ဖြင့်ပတ်လာခဲ့သော ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်တိုကို ထုတ်ကာ ပါးစပ်တွင်ကိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှ ဝါးကျည်တောက်ကို ယူပြီး ပွတ်ခုံပွတ်တံကို ထုတ်သည်။ ချောက်ချက်ချောက်ချက် အသံပေးကာ မီးခတ်သည်။

ပွိုတွင် မီးခိုးကလေး အူခနဲဖြစ်လာတော့မှ ဆေးလိပ်ထိပ်တွင် သိပ်ကာ တဖွတ်ဖွတ်ဖွာလျက် သူပြောလိုရာကို ဆက်သည်။

“ကုလားယုတ်တွေ ကင်းဂတ်စိုက်သဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး အမောင်”

“သင်းရိုရဲ့ အာဏာစက် ဖြန့်ကြက်ဖို့ အခြေချသာပါ ဦးတော်”

“မှန်သပါ။ သဟာအပြင် အနီးအနား ကျေးရွာတွေမှာရှိသည့် သစ္စာဖောက်တွေ မိမစစ်ဖမစစ်တွေကို ဗိုလ်ဝင်ခံသဟာလည်း ဖြစ်သပါ။ ငါတို့ အုန်းပင်စုရွာသူကြီးက ဟိုဘက်တစ်ရွာကျော် ကျိုက်ကနဲမှာရှိသကော”

အုန်းပင်စုသည် ကျိုက်ကနဲနှင့် ဆင်သေးအင်း မအူတန်းဟူသည့် လေးရွာသူကြီးတစ်ပိုင်ထဲတွင် ပါဝင်သည်။

“မှန်ပါသယ် ဦးတော်”

“သူကြီး ငပဲလှော်ကို ပေါ့တန်လွန်းလို့ ငါ သဘောမတွေ့ဘူးပဲ။ သို့ပေမယ့် သည်ကောင် ဆကာကြီးကို မသွားဘူး။ သနောကိုလည်း မသွားဘူး။ ဓနုဖြူကိုလည်း မသွားဘူး။ သွားရင် သူ့ကို ဝမ်းသာအားရနှင့် ကုလားက သူကြီးပြန်ခန့်မှာ သေချာသကော”

“သင်းရိုးက လူဟောင်းကိုပိုပြီး လိုလားသပါဦးတော်”

“သို့ဖြစ်တမင့်၊ ငါတို့ သူကြီးတစ်ပိုင်မှာ သူကြီး လစ်လပ်သပါ။ မှုခင်းအသေးအဖွဲ့တွေ လာရိုးလာစဉ် သူ့ဆီသွားတဲ့အခါ ငါ့ဆီပဲ လွှတ်လွှတ် နေသကော။ ငါလည်း ရပ်ရွာငြိမ်သက်ပါစေချိပြီး စီရင်နေရတမင့်၊ ကုလား ခန့် သူကြီး မဟုတ်ဘူး အမောင် ”

“ဦးတော်၊ ပသို့ စိတ်ကူးရသတုန်း”

ဦးထွန်းအေးသည် ဆေးလိပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖွာ၏။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသကော သွေးသောက်မင်း။ မိမစစ် ဖမစစ်တွေရဲ့ ပမာမခန့် လုပ်သဟာ မခံရအောင် ကုလားနဲ့ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရကောင်းမလား စဉ်းစားမိသပါ။ သို့သော် ဒူးထောက်ပြီး ရှိခိုး ရမယ်၊ ဘုရားထူးရမယ်။ ခွေးနဲ့တစ်ဂိုဏ်တည်းတွေက မောင်မင်းခေါ်သဟာ လူကလေး ခေါ်သဟာလည်း သည်းခံရမယ်။ ငါ၊ ငါ ကြံရာမရဖြစ်နေရ သကော အမောင် ”

ညည်းညည်းတွားတွားဖြင့် တောကဲကြီးထိုင်သည့်အတွက် ငမိုး ကောင်းလည်း လယ်ကွက်ထဲတွင် ပြားပြားကြီးချထိုင်၏။

“အမောင်၊ ပသို့ သဘောရသတုန်း ”

“ရှိခိုးသယ်ဆိုသဟာ၊ အသမ္ဘိန္န ခတ္တိယန္တယ်ဝင် မဟာသမ္ဗုတ မင်း မျိုးမင်းရိုးတွေကိုသာ အကျွန်ရို၊ ရှိခိုးလေ့ရှိသပါ။ ရတနာသုံးပါးကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းပြီး သာသနာတော်ကို ပြုစုသုံးမင်းတွေကို ရှိခိုးရသဟာ မှန်ကန် ပါသယ်။ မြင့်မြတ်ပါသယ်။ သာသနာတော်ကို ဖျက်ဆီးသုံး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မျောက် ပြုကိုရှိခိုးဖို့အရေး ဝန်လေးသကော ဦးတော်”

“သဟာ မှန်သကောအမောင်။ သို့သော် ငပြော့၊ မိပိန်မရဲ့သားလို အသေးအမွှားတွေက ကုလားကို ဖအေခေါ်နေကြသကော ”

“ငအိပ် ဟုတ်စ ဦးတော် ”

“ဟုတ်သပေါ့။ ငှက်ပျောခိုင်ထမ်းထမ်းသွားပြီး ကုလားကို ဒူးထောက် ရှိခိုးနေသဟာ သတင်းရသပေါ့။ ကုလားကလည်း ဝတ်ထည်ဖျင်စင်းနဲ့ မြူ သကော။ သူရာဒုဋ္ဌများဆိုရင် ကုလားသေရည်တိုက်ပြီး သတင်းစုံစမ်းသပေါ့”

ငမိုးကောင်း ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်ပြီး ထရပ်သည်။ ယခု ချက်ချင်း ရွာထဲသို့ပြေးသွားပြီး သတ်ချင်စိတ်ကြောင့် မေးကြောကြီးတွေ ထောင်နေသည်။ သို့သော် “အမောင် သတိထားပါဘိ” တောက်ကြီးအသံ ပေါ်လာသဖြင့် ပြန်ထိုင်ကာ ရှိခိုး၏။

“အကျွန် ဒေါသအလို လိုက်မိသကော ဦးတော်”

“ငါ နားလည်သပေါ့ အမောင်။ ငါ့မှာ ထွေးမနိုင်မျိုးမရ ဖြစ်နေသဟာ လည်း၊ ဒီကိစ္စပဲပေါ့ အမောင်။ ငှတ်တုတ်ခံနေရင် ငါရဲ့ လေးရွာတစ်ပိုင်မှာ ငအိပ်သူကြီးဖြစ်လာပြီး၊ ဖွက်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာ ဖြစ်ကရောမပေါ့။ သဟာ မဖြစ်ရအောင် ငါကိုယ်တိုင်လုပ်ရရင် လူစင်စစ်က ခွေးဖြစ်တော့ မကော”

တောက်ကြီးသည် ဟင်းခနဲ သက်မကြီးချ၏။

“ကုလားကို အရောမဝင်သဟာ အကောင်းဆုံးပါဦးတော်။ သို့သော် ဦးတော်ပြောသဟာတွေကလည်း လေးရွာတစ်ပိုင်က ရွာသူရွာသားတွေ အနှိပ်စက်မခံရရေး၊ အစော်ကားမခံရရေး ဖြစ်နေသကော”

တောက်ကြီးသည် ကန်သင်းပေါ်ရှိ မြက်ပင်များကို မျက်မှောင် ကြို့လျက် တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေရာက ဆေးလိပ်တိုကို လယ်ကွက်ထဲ သို့ ပစ်ပေါက်ချသည်။

“ငါရဲ့ အမျိုးဟာ မြင့်မြတ်တဲ့အမျိုးဖြစ်သပေါ့။ ဘောက်မဲ့ကြောင့် ခွေးရိုင်း ခွေးယုတ် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေကို ရှိခိုးရမတုန်း။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ ကုလားနဲ့မပေါင်းဘူး အမောင်”

ငမိုးကောင်းမှာ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေရာက သွားတွေအကုန်

ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်အားရှိပါပြီ။ ရင်ထဲတွင် သာဓုခေါ်သံများ ညံ့ဝေသည်။

“သဟာပေမယ့်၊ ငါရဲ့ရော အမောင်ရော သတိနဲ့နေကြရလိမ့်”

“နေပါမယ်ဦးတော်၊ နေပါမယ်”

တောကဲကြီး ဦးထွန်းအေးသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် ရွှင်ပျစွာ ထရပ်ရာက “သဟာထက် အမောင့်သားနာမည် ပသို့မှည့်သတုန်း”

မေးရန် သတိရသည်။

“သူ့အဘိုးခေါ်သံ ကြားသဟာဖြင့် ‘မောင်လှိုင်း’ ဆို ထင်ပါ”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကုလားကို ဓားလှိုင်း၊ သေနတ်လှိုင်းနဲ့ ဖိစီးဖြိုဖျက်ပစ်မယ့် နိမိတ်ပေပါ။ အင်း ကောင်းသပါ၊ ကောင်းသပါ”

၂၂

တောကဲကြီးဦးထွန်းအေး ကြိုတင်ပူပန်ချက်သည် ရွှေဥသြ ခွန်းချိုသံသာ ဆိတ်စအချိန်တွင် အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ ဤသည်ကား ရွာ ထဲသို့ ပလိပ်အချို့ ရောက်လာခြင်းပေတည်း။

ပုလိပ်များနှင့်အတူ သေနတ်ကိုင် ကုလားနက်များလည်း ပါလာ သည်။ ပုလိပ်များနှင့် သေနတ်ကိုင် ကုလားနက်များကို ခေါ်လာခဲ့သူမှာ ငအိပ်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အကြံနှင့်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အိမ်တွင် နေရာ ထိုင်ခင်းများ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနှင့်ရုံမက ကုလားပေးသော ဆုတော် လာဘ်တော်များ ဖြန့်ဖြူးပေးကမ်းခြင်းဖြင့် တပည့်တပန်းလည်း မွေးထား သည်။

“ငနှင့်၊ ငပေါ၊ ငကြီ၊ အုံးသာ၊ ငပေ၊ ကြွက်ကြီးတို့။ မရှိကြ သကော”

“ရှိပါ၊ ရှိပါဗျား”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

တပည့်များ ကုန်းကုန်းကွကွ ရောက်လာလျှင် ငအိပ်ရင်ကော့၏။
ငါ့သခင်တွေ တွေ့လားဟု ပြောလိုကြားဝါလိုဟန်ဖြစ်၏။ သူ၏တပည့်များ
မှာလည်း ခြေထောက်တွင် အဝတ်ညိုစကို အရစ်ရစ်ပတ်ထားသော ပုလိပ်
များအား အထူးအဆန်းအဖြစ် တအံ့တဩ ကြည့်နေကြ၏။

“သခင်တို့ ကြွကြပါ ကြွကြပါ”

အလွန်ချိုသာ သိမ်မွေ့စွာဖိတ်ခေါ်ရာက “ငေးမနေကြနဲ့လကွာ။
ဧည့်ခံပြုစု ကျွေးမွေးစရာတွေ ငါပြောထားသကော” ဟု လှည့်ပြော၏။
သူ့လူများ ခဏအတွင်း ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် သေရည်
ကျည်တောက်များ သေရည်အိုးများနှင့် စားဖွယ်စားရာများကို လင်ပန်းများ
ဗျပ်ခွက်ဒေါင်းပေါင်များဖြင့် ထည့်ယူလာကြသည်။

“အင်ဇောက်တော်မင်း သုံးဆောင်တော်မူပါ။ စာဇင်သခင်မင်း
ဘုရား အလိုရှိရာ စားတော်ခေါ်တော်မူပါ”

ခါးတကုန်းကုန်း လက်အုပ်တချီချီဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုပြီးနောက် သူ့လူ
များကို စီမံခန့်ခွဲပြန်သည်။

“ငနင်းက ကျိုက်ကနဲရွာဆော်ဆီသွား၊ ငပေါ်က ဆင်သေအင်း၊
ငကြိက မအူတန်းရွာဆော်တွေဆီသွားပြီး တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဆင့်ခေါ်ပြီး
ငါ့အိမ်ကို မွန်းမတည့်မီ အရောက်လာရမယ်။ ကြန့်ကြာနေရင် သခင်တွေ
စိတ်ဆိုးတော်မူလိမ့်မယ် ဆိုသဟာလည်းပြော”

ထိုသို့ ခန့်ခွဲရာမှ သေနတ်ကိုင်ကုလားများထံ ပြေးသွားပြီး အရက်
အိုးများကို ရှေ့တိုးပေးသည်။ တစ်ဖန် သူ့တပည့်များထံ ဝင့်ဝါသော မျက်နှာ
ဖြင့် ပြန်လာသည်။

“အုံးသာကလည်း ကျိုက်ကနဲကိုပဲ သွားရမှာပါ”

“ခုနက ငနင်းနဲ့ အတူသွားရ အဆင်ပြေတမင်၊ နင်စီမံပုံ ညံ့ဖျင်း
ပါဘိ”

“အခုသွားရမှာက သူကြီးဦးပဲလှော်အိမ်သွားရမှာ။ ငါ့အိမ်မှာ စာပေ
မင်းဘုရားနဲ့ အင်ဇာတ်တော်မင်းဘုရားများ ကြွရောက်တော်မူနေကြသဲ့
အတွက် အမြန်လာရောက် ဦးခိုက်ရမယ်လို့ ကဲ သွား သွား။ အဲ အဲ ထိတ်တုံး
ပါ ယူခဲ့ပေစေ”

ထို့နောက် ငပေနှင့် ကြွက်ကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ငပေက တောက်ကြီးဆီသွား။ အုံးသာကို ငါ မှာသလိုပါ။ ပြောချေ။
အေး၊ ကြွက်ကြီးက တစ်အိမ်တစ်ယောက် ငါ့အိမ်လာဖို့ ဆင့်ခေါ်ချေ”

ကြွက်ကြီးသည် ကုလားများနှင့် ပုလိပ်များထံတွင် မျက်စိရောက်နေ
သည်။ “ငါဖို့ မကျန်ရင် မင်းသေပြီပါ” ဟု ကြုံးဝါးသည်။

“အများရှိသပါ။ မင့်အတွက် မကျန်မဖြစ်စေရ၊ သွားမှာသာ သွားပါ
ဘိ”

စင်စစ်အားဖြင့် ကုလားနက်များ၊ ပုလိပ်များကို ငအိပ်ခေါ်လာခြင်း
သည် အုန်းပင်စုရွာအတွက်သာမက လေးရွာတစ်တန်းကို မကောင်းဆိုးရွား
ဝင်ခြင်းနှင့် မည်သို့မျှ မခြားနားတော့ပေ။

မခြားနားရခြင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

မထီမဲ့မြင်ဆက်ဆံကာ ငအိပ် ဝင့်ဝါလိုသော လေးရွာသူကြီး ဦးပဲ
လှော်သည် စောင်ခြုံပြီး အဖျားတက်နေသောကြောင့် ရောက်မလာချေ။
ထိုနည်းတူပင် ငအိပ် အဓိကထားသော တောက်ကြီး ဦးထွန်းအေးလည်း
ရွာထဲသို့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်လာပြီကြားကတည်းက ငပြုံးချိုကိုခေါ်ကာ
ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်သွားနှင့်ပြီ။ သို့အတွက် ဒေါ်ယုံ ရောက်လာ၏။

“ငအိပ်ရေ။ အမောင့် ဦးတော်ဖြင့်”

ဒေါ်ယုံမှာ မျက်နှာကို သစ်ခက်အစို့ဖြင့် အရိုက်ခဲရဘိသို့ အ သွား
၏။ ငအိပ်အား မျက်စိမျက်နှာပျက် ကြည့်နေမိ၏။ အသံထွက် မလာ။

ရပ်သူရွာသားတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြား၊ မိန်းမသားတွေသာ များ

ပြား၏။ မိန်းမသားတွေကြား၌ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ပါလာသော
ယောက်ျားသားတွေမှာ မျက်နှာပိုးမသေ။ ငအိပ်အား မချိုမချည် မျက်နှာဖြင့်
ကြည့်ကြ၏။ ငအိပ်လည်း သတိထားမိသည်။ သို့အတွက် မျက်နှာထား
ဆိုးဆိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

မြန်မာနာရီ လေးနာရီခန့် ကြာသွားချိန်တွင် ငအိပ်တို့ အိမ်ရှေ့
ဘူးစင်အောက်၌ လူပြည့်သွားပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ထိတ်တုံးသုံးစုံကို နွား
လှည်းဖြင့်တင်လျက် အုံးသာ ပြန်ရောက်လာ၏။

“သူကြီးကဖြင့်၊ စောင်ကြီးခြံပြီး အဖျားတက်နေသကော”

“အေး၊ ထိတ်တုံးတွေ လှေကားနားမှာချဟေ့”

မိမိနှင့် အမျိုးတူ သူသေငါပို့ ရပ်သူရွာသားများ ရှေ့တွင် တင်းမာ
ခက်ထန်သောမျက်နှာ ထားခဲ့သော ငအိပ်သည် ကုလားနှင့် ပုလိပ်ဘက်သို့
အလှည့်တွင်ကား ယုန်သူငယ်အလား နူးညံ့၏။ ထို့ပြင် အရှက်ကင်းမဲ့စွာ
ဒူးထောက်ပြီး ရှိခိုးသည်။

“လူစုံစေပါပြီ အရှင်အင်စပက်တော်မင်းဘုရား”

ပုလိပ်အင်စပက်သည် သစ္စာဖောက် မြန်မာဖြစ်သဖြင့် ထရပ်ပြီး၊
ပရိသတ်အား မြန်မာစကားဖြင့်ပြော၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှအစိုးရမင်း၏ ကိုယ်စားတော်ပွား အုပ်ချုပ်
တော်မူသော ဆကာကြီး မြို့အုပ်မင်းသည် ဦးပြော့၏သား ငအိပ်အား
အုန်းပင်စု၊ ကျိုက်ကနဲ၊ ဆင်သေအင်း၊ မအူတန်း၊ လေးရွာသူကြီးရာထူး
အပ်နှင်းခန့်ထားတော်မူပြီးပြီ။ မောင်မင်းတို့သည် အရှင်အစိုးရမင်း၏ သစ္စာ
တော်ကို စောင့်သိရိုသေစွာဖြင့် သူကြီးမင်းငအိပ်၏ အမိန့်ဟူသမျှ နာခံကြ
ရမည်”

ပုလိပ်အင်စပက်တော်မင်း ပြန်ထိုင်လျှင် ကုလားစာဇင် ထရပ်၏။
သူ့စကားကို ပုလိပ်အင်စပက်တော်က ဘာသာပြန်ပေး၏။

“စာဇင်မင်းဘုရားက အမိန့်ရှိတော်မူတယ်။ ရပ်ရွာမှာ သူပုန်သူကန် များကို လက်ခံမထားရဘူး။ သူပုန်ကို လက်ခံထားသဟာ တွေ့ရှိပါက အရေးယူခံရလိမ့်မယ်၊ သူပုန် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိရင် သတင်းပေး ရမယ်တဲ့”

စာဇင်နှင့် အင်စပက်တော်တို့ ပြန်ထိုင်လျှင်၊ ကျိုက်ကနဲရွာမှ ရွာ ဆော်ကြီးက လှမ်းမေး၏။

“သူကြီးမင်း၊ သူကြီးမင်း”

ဈေးဦးပေါက် သူကြီးမင်း အခေါ်ခံရသဖြင့် ငအိပ် များစွာ ပီတိ ဖြစ်၏။

“မောင်မင်း ဘာများ သခင်တို့ကို လျှောက်တင်စရာရှိသတည်း”

“မလျှောက်ပါဘူး။ သူပုန်ဆိုသဟာ နားမလည်လို့ပါ”

ကုလားစာဇင်သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားစွင့်နေရာက အင်စပက် တော်အား “ကျား၊ ဟဲ” ဟု မေး၏။ သူပုန် အဓိပ္ပာယ် မရှင်းသဖြင့် မေး ကြောင်း ဖြေသည်တွင် ငအိပ်အား ရှင်းပြ၏။

သို့ဖြင့် ငအိပ်က ထပ်ဆင့်ဖြေ၏။

“သူပုန်ဆိုသဟာ ဓနဖြူ ဦးမြတ်ထွန်း၊ အဲ.... အဲ.... မြတ်ထွန်းကို ဆိုသပါ”

“သူဟာ သူပုန် မဟုတ်သကော။ ဓနဖြူပဲနင်းကြီး ဦးမြတ်ထွန်း ဖြစ်သဟာ တစ်နယ်လုံး သိသပါ”

လူအုပ်ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်ရာ အင်စပက်တော် မင်း ဆောင့်ပြီးထရပ်၏။

“အခုပြောသဟာ အသူတုန်း၊ ထရပ်စမ်း”

ထရပ်သူ မရှိ။

မရှိခြင်းမှာ လူပုံလယ်တွင် မတ်တတ်ထရပ်လျှင် ပရိသတ်ထဲရှိ

ယောက်ျားသနာများအား မရိုသေရာ ကျမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။

“အားလုံး မှတ်ထားကြ၊ ပဲနင်းကြီး ဦးမြတ်ထွန်း မဟုတ်။ ငမြတ် ထွန်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှအစိုးမင်းကို ပုန်ကန်တဲ့သူပုန် ငမြတ်ထွန်း။”

“အကျွန်ရဲ့ သိသဟာမှာဖြင့်၊ ရေမြေသခင် ပြည့်ရှင်မင်းကို ပုန် ကန်မှသာ သူပုန်ခေါ်သာကလား။ ဦးမြတ်ထွန်းက ကုလားဖြူကို တိုက် ခိုက်တမင့်။ သူရဲကောင်း မဟုတ်သကော”

သည်အသံမှာလည်း မိန်းမသံပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခုနကနယ် မကျယ်လောင်။ သို့ဖြစ်ငြား၊ အင်စပက်တော်မင်း ကြားတော်မူသဖြင့် သူကြီးအား လှမ်းအမိန့်ပေး၏။

“အဲသည် မိန်းမ၊ ထိတ်တုံးခတ်လိုက်”

ငအိပ်သည် မိန်းမအုပ်ထဲသို့ ဝင့်ဝါစွာ ဝင်လာ၏။

“ခုနက ပြောသဟာ အသူတုန်း၊ ထစမ်း”

မိန်းမတွေ မလှုပ်ပေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် နေကြသဖြင့် ငအိပ် ရှေ့မဆက်တတ်။

သို့စဉ်တွင် မေးသံတစ်သံပေါ်လာ၏။

“ခုနကပြောသဟာ အမှန်သားပဲ၊ ကိုရင်အိပ်ရ”

ငအိပ်နှင့် ရင်းနှီးခြင်းကို အကြောင်းပြုကာ စောဒကတက်မိသော သာဦး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့သည်။

“ဆွဲထုတ်စမ်း၊ ဆွဲထုတ်စမ်း”

အင်စပက်တော်မင်း၏ မိန့်တော်သံအရ ငအိပ် မနေသာတော့ပြီ။ သာဦးကို သျှောင်ဆွဲပြီး လူအုပ်ထဲမှထုတ်သည်။

“မောင်မင်း ဘဇာပြောသတုန်း”

အင်စပက်တော်မင်း အမေး။

“ခနဖြူဦးမြတ်ထွန်းက ရေမြွေသခင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တိုက်ခိုက် သဟာမဟုတ်။ ကုလားဖြူတွေကို တိုက်ခိုက်တမင့်၊ သူပုန်မဟုတ် သူရဲ ကောင်းလို့ပြောသဟာ မဟုတ်သကော မေးသပါ့”

အင်စပက်တော်မင်း ရုတ်ခနဲ ထသည်။ ကုလားတစ်ယောက်ထံမှ သေနတ်ဆွဲယူကာ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ပစ်ဆောင့်သည်။ သာဦးသည် အသာ အယာ တိမ်းငဲ့ပေးသည်။ အင်စပက်တော်မင်း အားလွန်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲရာ သာဦးက ပခုံးကို ထိန်းပေးလိုက်သည်။

အင်စပက်တော်မင်း ခါးပြန်မတ်ကာ သာဦး၏အရှိုက်ကို လက်သီး ဖြင့် သုံးချက်ဆင့်ထိုးသည်။ သာဦး ခံနိုင်ရည် ရှိသည်။ တံတောင်ဖြင့်လည်း ကာကွယ်သည်။ သို့သော် တစ်ချက်ထိသည်။ အင့်ခနဲ ငိုက်သည်။ သျှောင် အဆွဲခံရစဉ် သေနတ်ဒင်တွေဖြင့် အဆောင့်ခံရသည်။

လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထကြသည်။

“မထနဲ့၊ ထရင် သေသွားမယ်”

ထိုအင်စပက်တော်မင်းပင် သေနတ်ကိုထောင်ပစ်ကာ အချက်ပေါင်း များစွာ ချောက်လှန်သည်။

လူတွေ ပြန်ထိုင်ငြား၊ များစွာ ရှဲသွားသည်။ ဖြတ်သိပ်ပူးကပ်လျက် ထိုင်နေကြသည်။ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသည့် သာဦးကို ကြင်နာစွာ ကြည့် ကြသည်။ သာဦးထံမှခွာလာသော မျက်လုံးများကား ကျိန်စာတိုက်နေ သည့် အမုန်းမျက်လုံးတွေ။

“ထိတ်တုံးထဲ ထည့်ထားလိုက်စမ်း”

ငအိပ်ထံတွင် ဝင့်ဝါမှု မရှိတော့ပါ။ သူပင်လျှင် တုန်လှုပ်ချောက် ချားနေပြီ။ ငကြံကို လှမ်းခေါ်ကာ သာဦးကို ခြေထောက်မှတစ်ယောက် ချိုင်းကြားမှတစ်ယောက်မစဉ်၊ ပုလိပ်တစ်ယောက် ထလာသည်။ ငအိပ်ကို တွန်းပစ်သည်။ သာဦးကို ခြေထောက်မှ ခွေးသေဆွဲသောနှယ် တရွတ်တိုက်

ဆွဲသွားပြီး ထိတ်တုံးဘေးတွင် ချထားခဲ့သည်။

ပုလိပ်တွေ အရက်မူးသည်။ သေနတ်ကို ကုလားနက်တွေလည်း မူးနေပြီ။ ထိုသူများနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ကွာတွင် ထိုင်နေကြရသော လေးရွာသူ လေးရွာသားတို့မှာ ရွံရှာစက်ဆုတ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း၊ နောက်သို့ တစ်ဆုတ်တည်း နေကြတော့သည်။

ကုလားစာဇင်သည် ငါးကြော်ကြီးကိုကပ်ဝါးလျက် ထရပ်သည်။ လူအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒေါသတကြီးပြော၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်ကလည်း ဒေါသဖြင့်ပင် စကားပြန်လုပ်သည်။

“ဘဇာကြောင့် နောက်ဆုတ်နေကြသတန်း။ အခု ရှေ့တိုး။ မတိုးရင် အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ရှေ့သို့တိုးကြ၏။ တရွေ့ ရွေ့ထိုင်လျက် တိုးလာကြရာ တစ်ထွာခန့် တိုးအပြီး၌ ရပ်တန့်သွား၏။

“တိုးတိုး။ ထပ်ပြီး တိုးဦး”

လူအုပ်သည် လှုပ်ရုံသာလှုပ်ပြီး ရှေ့မတိုး။

ပုလိပ်နှစ်ယောက် ထလာသည်။ မိန်းမတွေကို ဆံပင်ဆွဲသည်။ ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အော်ဟစ်ကြသည်။ ပုလိပ်တွေကို တွန်းပစ်သူပစ်။ ထပြေးသူပြေးဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်တော့သည်။

“သူကြီးမင်း သူကြီးမင်း။ အကျွန်ရဲ့ ပြန်ပါရစေတော့”

ထပြောသူမှာ ဆင်သေအင်းရွာဆော် ငလန်းဖြစ်သည်။

“သူကြီးမင်းရဲ့လူတွေ သေရည်ယစ်နေကြတမင့်၊ မဖွယ်မရာဖြစ်နေကြပြီ။ အကျွန်ရဲ့ ပြန်သဟာ ကောင်းသပါ!”

သူကြီးသစ် ငအိပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိရာမရဖြစ်နေသည်။ အိုးတိုး အတ ဖြစ်ကာ အင်စပက်တော်ထံ မရဲတရဲချဉ်းကပ်၏။ ထိုသူလည်း ယိုင်တိ ယိုင်တိုး ထရပ်ပြီး သေနတ်တစ်လက်ဆွဲယူကာ ငလန်းထံသို့ ခြေလှမ်းကျဲ

ကြီးဖြင့် လှမ်း၏။

“မောင်မင်း ဘဇာ ပြောသတည်း”

“အကျွန်ရဲ့ ရုပ်ခလေးရွာခလေးမှာ သေရည် မသောက်ကြပါဘူး။ အခု ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ”

“ဒူးတုပ်ရှိခိုးပြီး ကျွန်တော်မျိုးလို့ ပြောရသဟာ”

အက်စပက်သည် ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်ဒင်နှင့် ပစ်ဆောင့်သည်။
ငလန်း လက်ကာပြီး တိမ်းပေးရာ သေနတ်သည် ချိုင်းကြားမှ ဝင်သွား၏။
အင်စပက်လည်း ငလန်းဘက်သို့ ယိုင်ဆင်း၏။ ငလန်းက သေနတ်ကို
ဖမ်းဆုတ်သည်။ အင်စပက်၏ရင်ကို ဒူးဖြင့် ပစ်ဆောင့်ရာ ပက်ခနဲ လန်
သွား၏။

ကုလားကိုလည်းကောင်း၊ ကုလားခန့် သူကြီးကိုလည်းကောင်း၊
အလိုက်သင့်ဆက်ဆံရန် အကြံရှိထားသော ငလန်း။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
စော်ကားခံရသောအခါ လူကနေသော်လည်း သွေးကမနေ။ သေနတ်ကို
ဆွဲယူကာ လူအုပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်သည်။

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ တတိယ
ခြေလှမ်းအလှမ်းတွင် ငလန်းကျောကော့လျက် ခွေကျသွားလေသည်။ ဖရို
ဖရဲဖြစ်နေဆဲ လူအုပ်ကြီးမှာ မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်းမရတော့ပါ။ ကြောက်
လန့်တကြား အော်ဟစ်လျက် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

သူကြီးမင်း ငအိပ်၏အိမ်ရှေ့တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ညည်းတွား ကုန်း
ထနေသော သားဦး။ သွေးအိုင်ထဲ၌ အသက်ပျောက်နေသော ငလန်း။ မူးရူး
နေသည့် ပုလိပ်များ ကုလားနက်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ရပ်သူရွာသားအများမှာ အယုတ်တမာများ၏ ရှေ့မှောက်မှသာ
ပြေးထွက်လာကြသည်မဟုတ်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
တည်း ရမိရရာပစ္စည်းများ ဆွဲယူထုတ်ပိုးလျက် ဆက်လက်ထွက်ပြေးကြ

ပြန်၏။

သက်ဦးဆံပိုင် မြန်မာဘုရင် မင်းမြတ်များသည် တိုင်းသားပြည်သူ လူအများအား တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်တော်မူခဲ့ကြရာ ရပ်ရွာများအတွင်း နွားသားများ မပေါ်ရ၊ ဈေးအများတွင် နွားသားမရောင်းရ၊ အခါကြီး ရက်ကြီးနှင့် ဥပုသ်သီတင်းနေ့များတွင် သားကြီးငါးကြီး မရောင်းချရ၊ အရက်သေစာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်း၊ သောက်စားခြင်းမပြုရန် ပညတ်ထား၏။

သို့အတွက် မိကောင်းဖခင် သားသမီးဖြစ်သော၊ ရပ်သူရွာသားများမှာ လူပုံလယ်၌ သေရည်သောက်သည်ကို မမြင်ဖူးကြချေ။ သူရာယစ်ဝ လူရပ်ပျက်သူကိုပင် မြင်ဖူးသူ နည်းပါး၏။ အရှင်လတ်လတ် အသတ်ခံရသူကို မြင်ဖူးရန်ကား ဝေးစွ။

ထိုကဲ့သို့သော အုန်းပင်စု၊ ကျိုက်ကနဲ၊ ဆင်သေအင်း၊ မအူတန်းရွာသူရွာသား လူယဉ်ကျေးများ၏ မျက်စိထဲတွင် ပုလိပ်နှင့် လက်နက်ကိုင်ကုလားနက်များကို ဘီလူးသရဲတွေအဖြစ် မြင်သည်။ သို့ကြောင့် အိမ်ရောက်ရုံသာမက ရွာထဲမှပါ ထွက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကလေးမြေးငယ်တို့၏ ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးသံ၊ အချင်းချင်း အော်ခေါ်သံများသည် ရွာလုံးကျွတ် ပွက်လောရိုက်တော့သည်။

ငမိုးကောင်းသည် ကြေးပလွေကလေး တကြူကြူဖြင့် တဲတိုင်ကို မိကာ အရသာခံနေ၏။ မယ်မင်းဘော်သည် ပလွေသံအလိုက်တေးညည်းရင်း ပုခက်လွှဲနေရာက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြော၏။

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး။ ရိုး ဟိုဘက်မှာ လူတွေ”

ငမိုးကောင်းသည် ပလွေမှုတ်မပျက်စွေကြည့်သည်၊ ငဲ့ကြည့်သည်။

“အလို၊ ပသို့ ဖြစ်ကြပါလိမ့်”

တဲတိုင်နှင့် ကျောနှင့်ခွာကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

ငိုယိုအော်ဟစ်သံများကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ပြေးလွှားပုံမှာ အသက်
ဘေးမှ လွတ်ရာသို့ ပြေးရှောင်ပုံမျိုးဖြစ်ရာ ငမိုးကောင်းသည် ပလွေကို
ကြမ်းပေါ်ပစ်ချကာ ဓားကို ပြေးဆွဲသည်။

“မောင်ကြီး မသွားနဲ့။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ၊ ဘောက်မဲ့ကြောင့်
သွားမတုန်း”

မယ်မင်းဘော်သည် သူ့လင်အကြောင်းကိုသိသဖြင့် ခြေသလုံးကို
ဖက်ပြီး တားဆီးထားသည်။

“နမသယ် လွတ်ပါဘိ။ ရွာမှာ အန္တရာယ်ကြုံပြီ ထင်သယ်”

“ဘဇာအကြောင်းဆိုသဟာ မောင်ကြီး သိပါစ။ မသိဘဲသွားလို့
ပသို့ဖြစ်မတုန်း”

“စောစောတုန်းက သေနတ်သံကြားသာဟာ၊ သဟာပဲ ဖြစ်ရမပါ”

“ဘဇာ သေနတ်သံတုန်း၊ မဟုတ်သကော”

လူအုပ်ကိုကျော်ပြီး သေနတ်ပစ်စဉ်က ငမိုးကောင်း ကြားလိုက်ရ
ငြား၊ ပလွေသံနှောနေသဖြင့် မပီသ။ မယ်မင်းဘော်ကလည်း မဟုတ်ဟု
ဇွတ်ငြင်းခဲ့သည်။ စင်စစ် သေနတ်သံဟု မယ်မင်းဘော် သိသည်။ သိသော်
ငြား၊ ပီပီသသ ကြားရငြား၊ သူ့လင် သွားမည်စိုးရိမ်၍ ငြင်းခဲ့ရသည်။

အရေးထဲတွင် ပုခက်ထဲမှ ကလေးက တအယ်အယ်ငိုသည်။ မယ်
မင်းဘော်သည် ဆက်သိပ်ရန် မကြိုးစားဘဲ ကလေးကိုကောက်ချိပြီး ငမိုး
ကောင်းလက်ထဲသို့ ထိုးပေးပြီး တဲပေါ်မှ ပြေးဆင်း၏။

“ကလေးကို ချောလိုက်ပါဘိ။ အကျွန် ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ သိမ်းချေ
ဦးမယ်”

ကျွဲတစ်ရှဉ်း၊ နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် နွားမသားအမိသည် တဲအနီး၌ပင်
လှည့်လည် ကျက်စားနေကြသည်။ ရိုး၏သည်ဘက်သို့ လူအုပ်ကြီး ပြိုဆင်း
လာခဲ့သော်၊ ကျွဲတွေ နွားတွေ လန့်ပြေးနိုင်သည်။ နွားသူခိုး၊ ကျွဲသူခိုးဟူ၍

မရှိသေးငြား၊ လိုက်ပြီး 'ကောက်' ရသူအတွက် အလုပ်ပိုသည်။ ယခုပင် ရိုးပြတ် မီးရှို့နေပြီဖြစ်ရာ မကြာမီ အထွန်အယက် စတင်ရတော့မည်။

ငမိုးကောင်းသည် ဓားကို တိုင်တွင် ချိတ်ထားလိုက်ပြီး ကလေးကို တအင်အင် တအယ်အယ်ချောသည်။ တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သတ်သည်။ အိုအိုးရဲ့ အိုအို အစချီ၍လည်း တေးချင်းဆိုသည်။ ကလေးမူ အငိုမတိတ် သည့်အပြင်၊ တိုးဆင့်အော်ဟစ်နေသည်။

“အသံကလည်း အောင်ပျံ့ဗျား။ ဓမ္မကထိကပဲ ဖြစ်မလား၊ တေး သည်ပဲ ဖြစ်မလား။”

ကလေး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ငမိုးကောင်း ခန့်မှန်း၏။

သူ့အတွက်သော် သူ့သားငလှိုင်း၏အသံသည် နားငြီးဖွယ် မဟုတ်။ မထိတထိငိုသည်ဖြစ်စေ၊ တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုသည်ဖြစ်စေ သာ ယာသည်။ သို့ကြောင့်သာ ငိုနေသောကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခန့်မှန်း နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တိတ်ပါတော့ လူကလေး၊ အေအေးဟေ့အေး။ ဟောဟိုမှာ အမေ လာပြီ၊ အမေရေ မြန်မြန်လာပါဗျို့။”

မယ်မင်းဘော်သည် တဲထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လာသည်။

“ကလေးကို ဘဇာတွေ ပြောနေသတုန်း မောင်ကြီးရဲ့၊ သား လာ လာ။ လူကလေး။”

လက်ဝါးချင်း ရိုက်ခတ်လျက် အသံပေးလိုက်ကာမျှဖြင့် ငိုသံလျော့ ၏။

“ငါမှာတော့ တေးချင်းဆိုလိုက်ရသာ၊ အာပေါက်မတတ်ကော။ သူ က တိုးပြီးငိုသေး။ ဟော အခုတော့....”

“မောင်ကြီးအသံက မကောင်းလို့ဖြစ်မှာပဲ၊”

သို့စဉ်တွင် ရိုးကိုဖြတ်ပြီး တဲဘက်သို့ လူအချို့ ပြေးလွှားလာ၏။

မယ်မင်းဘော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေစဉ် ငမိုးကောင်းသည် အဝေးသို့
မျှော်ကြည့်၏။ ပြေးလွှားလာသူများနောက်သို့ ရန်သူလိုက်လာသလော။
မရှိပါ။

“သမီးရို့၊ လူကလေးရို့။”

အသံရှင်မှာ မယ်မင်းဘော်၏မိခင် ဒေါ်ပန်းအိ ဖြစ်သည်။

မယ်မင်းဘော် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်ပန်းအိ၏နောက်တွင် မိသော့။

သည်နောက်တွင် ဒေါ်အေးလှ။ အတန်လှမ်းလှမ်းမှ ပြေးလာသူမှာ ငချိပ်။

မယ်မင်းဘော်သည် မအေ့အသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း တဲပေါက်
ဝသို့ ရောက်သွားပြီ။ အထုပ်အပိုးများ ရွက်တချို့၊ ဆွဲတချို့ဖြင့် သယ်ပိုး
လာသူများသည် တဲထဲသို့ပင် ရောက်အောင် မလာနိုင်။ ပဲပုစွန်အောက်
မြေပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြလေ၏။

“အမေ၊ အမေ။ ဘဇာဖြစ်လာသတည်း”

ဒေါ်ပန်းအိသည် အမေးကိုမဖြေဘဲ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်လေ၏။ မယ်
မင်းဘော်မှာ ပိုမိုထိတ်လန့်သွားကာ မိသော့အား လှည့်ကြည့်၏။

“အစ်မကို ပြောစမ်း မိသော့၊ ရွာမှာ ဘဇာဖြစ်...”

“အကျွန် မသိကော။ အမေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးလာ
ပြီး၊ အကျွန်ကို ခေါ်သဟာနဲ့ ဆင်းလိုက်လာရသပဲ”

“ဒွေးတော်။ အကျွန် ရင်တုန်ရပါတီ။ ပသို့ဖြစ်သတည်း”

ဒေါ်အေးလှမှာ အမောဖြေနေရသဖြင့် ရုတ်ချည်း မပြောနိုင်ခဲ့။ သူ
တူမ၏ မျက်နှာ သူ့ဘက်သို့လှည့်လာတော့မှ စကားပြောနိုင်၏။

“သူ့ကြီးသစ်အိမ်ကို တစ်အိမ်တစ်ယောက် လာရမယ်ဆင့်သဟာ
နဲ့ တို့ညီအစ်မသွားသကော”

“အဖေကကော ဒွေးတော်”

“သူ့ကြီးသစ် ဟုတ်စ ဒွေးကြီး”

ဒေါ်အေးလှမှာ မယ်မင်းဘော်နှင့် ငမိုးကောင်း၏အမေးကို ပြိုင်တူ
မဖြေနိုင်ပေ။ “ညည်းအဖေ၊ မြန်အောင်သွားသဟာ မရောက်သေးသကော”
ဖြေပြီးမှ ငမိုးကောင်းအား လှည့်ကြည့်ပြီး ဖြေ၏။

“သူကြီးသစ်က ငပျော့၊ မိပိန်မတို့သား ငအိပ်ပါ”

“ငအိပ်” ဟု သံယောင်လိုက်ရွတ်ဆိုရာက ငမိုးကောင်းသည်
ဒေါ်အေးလှရှေ့တွင် မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်၏။

“ငအိပ်က သူကြီး။ ဟုတ်ပါစ ခွေးကြီး”

“ဟုတ်သပါတော်၊ ဟုတ်သပါ။ ငအိပ်က သူကြီးဆိုသပါ”

သတင်းဆိုးကို ခက်ထန်မျက်နှာဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလျက် ငမိုး
ကောင်းသည် ပဲပုစွန်စင်၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ သည်အစပ်
တွင် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူနေသူမှာ ကာလသားခေါင်း ငချိပ်။

ငချိပ်ဘေးတွင် ထိုင်မိမှ ငမိုးကောင်း သတိထားမိ၏။ သူကြီးသစ်
အရာသို့ ငအိပ်ရောက်လာခါမျှဖြင့် လူတွေသည် သေပြေးရှင်ပြေး အဘယ်
ကြောင့် ပြေးလာရသနည်း။ သူသည် ထိုအမေးကို ငချိပ်ထံတွင် မေး၏။

“နောင်ကြီးကောင်းရေ၊ ငအိပ် သူကြီးဖြစ်လို့ ပြေးလာကြသဟာ
မဟုတ်သကော”

“သို့ဆို၊ ဘာကြောင့် သလိုဖြစ်လာကြသတုန်း”

ငချိပ်သည် ငအိပ်အိမ်သို့ မသွားဘဲလည်း မနေရဲပေ။ သေနတ်ကိုင်
ကုလားတွေကိုလည်း မြင်ရသဖြင့် သွားသည်။ ဘူးစင်အစွန်ရှိ ပိန်းပင်များ
ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်နေခဲ့သည်။ အများပြေးမှ ထပြေးခဲ့သူဖြစ်ရာ အစအဆုံး
ပြောပြနိုင်သည်။

ငမိုးကောင်းက ငချိပ်ထံတွင် စုံစမ်းနေချိန်၌ ဒေါ်ပန်းအိသည်
“ညည်းလင်ရဲ့ဓားကို ဝှက်ထားချေ” ဟု တိုးတိုးကလေး သညာပေးသည်။
အကြောင်းရှိတန်ရာ၏ ဟူသောအမှတ်ဖြင့် မယ်မင်းဘော် ဓားသိမ်းသည်။

ပြောင်းတိုသေနတ်ကိုလည်း တစ်ပါတည်းဝှက်သည်။

ဝှက်ပြီး သိမ်းပြီး၍ အမိနှင့် ဒွေးကြီးရှေ့သို့ မယ်မင်းတော် ပြန်ရောက်တော့မှ ဓားသိမ်းလောက်သည့် သတင်းကို မယ်မင်းတော် ကြားရတော့သည်။ မယ်မင်းတော် မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ရင်ကို မ မိစဉ် ငမိုးကောင်း ထရပ်သည်။ ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော တောက်ခေါက်သံကို ပြုသည်။ သို့သော် ပြန်ထိုင်သည်။

“သူကြီးလုပ်ဖို့ တော်၏ မတော်၏ ဦးတော်တိုင်ပင်စဉ်တုန်းက အကျွန် သဘောတူလိုက်ရ ကောင်းသား”

သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းသည် ထွေးပြီးတံတွေးကို ချက်ချင်း ကောက်မျို၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ ကုလားတွေ ရမ်းကားသဟာကို ဦးတော်ပသို့ တားမြစ်ပါမတုန်း။ ဦးတော် သတင်းညှိုးသားပဲ အဖက်တင်မှာပါ။”

ငမိုးကောင်း သက်ပြင်းချသည်။ မေးရိုးတွေ ပေါက်ထွက်မတတ်အံ့ကြိတ်၏။ ငချိပ်နှင့်တကွ ရပ်သူရွာသားအားလုံးသည် သေနတ်ကိုင်ကုလားနှင့် ပုလိပ်ကို ခွဲခြားမသိပေ။

“ကုလားယုတ်မာ ကြမ်းတမ်းသဟာကဖြင့် လွန်ပါဘိနောင်ကြီးရာ။ သွေးသံရဲရဲနဲ့ သာဦး ကျန်ခဲ့သပါ။”

ထိုအခါ ဒေါ်အေးလှက အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် လှမ်းပြော၏။

“ဆင်သေအင်းက ရွာဆော်ရဲ့အဖြစ်က သာဦးထက် ဆိုးသကော။ လေးပေါင်လေးလက်ကားပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်သဟာ၊ အခုထက်ထိ ကြားယောင်သကော။ မမြင်ဝံ့စရာ ရှိလှပါဘိ”

“အဲသည်ရွာဆော်က အသူတဲတုန်းအနောင်”

“ငလန်းပါနောင်ကြီး။ သူ့ကို သေနတ်နဲ့အဆောင့်မှာ သေနတ်ကို လှပြေးသပါ။ ဘောင်းဘီအရှည်ဝတ်ကုလားက သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်သကော”

“ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ သာဓု သာဓု သာဓု”

ငချိပ်သည် အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်၏။ ငမိုးကောင်းအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်ပြီး မေး၏။

“ငလန်းသေသဟာ သာဓုခေါ်စရာလား နောင်ကြီးကောင်း”

“သာဓုကို ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်သမှုတ်လား”

“ဟုတ်သပါ။ ဘောင်းဘီတိုဝတ်ပြီး ခြေသလုံးကို အရစ်အရစ်တွေ ပတ်ထားတဲ့ ကုလားတွေဝိုင်းပြီး သေနတ်နဲ့ဆောင့်သဟာ မသေရုံတမယ် ကျန်သပါ”

“မိန်းမတွေကို ဆံပင်ဆွဲ ပါးနားရိုက်၊ ခြေထောက်နဲ့ ကန်သေး သယ်ဆို”

“အဲသဟာမှာလည်း ကျွတ်ကျွတ်ညံသွားသပါ”

“သဟာကို ဘဇာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ သစ်ငုတ်ကြီးလို ငုံ့ခံနေရရင် ရှက် ဖွယ်လိလိ ဖြစ်သကော အနောင်။ အကျွန်ရို၊ ကရင်တွေ၊ ဗမာတွေ၊ မွန်တွေ၊ ရခိုင်တွေဟာ သလို ဘယ်နံ့ရောကာလကမှ ငုံ့ခံလေ့မရှိဘူး။ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံသဲ့ မြေပွေးဆိုသဟာကို ငလန်း အသက်ပေးပြီး ပြသွားသဟာ သာဓု ခေါ်စရာပါ။ ယောက်ျားကောင်း ငလန်းကို အာရုံပြုပြီး အကျွန် ရိုခိုးသကော”

အမှန်ပင် ငမိုးကောင်းသည် အုန်းပင်စုရွာဘက်သို့ လက်စုံမိုး၍ ရိုခိုးလိုက်ရာက ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

“နောင်ကြီးကောင်း ရှင်းပြမှ သဘောပေါက်သဗျာ”

“အနောင် စဉ်းစားကြည့်ပါဘိ။ လူပုံလယ်မှာ သေရည်သောက်ပြီး အယုတ်တမာမှုကို ပြုနေသဲ့အတွက် ရွံရှာစက်ဆုတ်သကော။ သဟာ အတွက် စက်ဆုတ်ပြီး နောက်ဆုတ်သဟာ ဆံပင်ဆွဲဖွယ်လား၊ ပါးရိုက်ဖွယ် သား”

“ဟုတ်သပါတော်။ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာပါပေ၊ ခွေးတွေ”

ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ပန်းအိကလည်း သမက်ဘက်မှ ကူညီဆဲရေး
၏။

“အနောင်ငချိပ် မှတ်ထား။ လူသေသော်လည်း နာမည်မသေသူ
ဟာ ငလန်းပါ။ အနှစ်တစ်ရာကြာပေစေ၊ ငလန်းနာမည်ဟာ အုန်းပင်စုမှာ
ပြောစမှတ် တွင်ရှေးမယ်။ ဘဇာကြောင့်တုန်း၊ အသက်ကို မနုမြောဘဲ
အမျိုးဂုဏ်နိမ့်ကျမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။”

ငချိပ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောပေါက်စပြုသည်။ “ဟုတ်ပေ
သပါ။ မှန်ချေသပါ” ပြောသည်။

“အသက်ဆိုသဟာ ကုလားမသတ်လည်း တစ်နေ့နေ့သေရမှာပါ။
ဘဇာကြောင့် သေမှာစိုးပြီး စော်ကားသမျှ ငဲ့ခံရမတုန်း။ သေမှာကြောက်
ပြီး ငဲ့ခံရင် အစော်ကားလည်း ခံရသကော။ အမျိုးဂုဏ်လည်း နိမ့်သကော။
အကျွန်ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဦးမြတ်ထွန်းဟာ သဟာကြောင့် ကုလားကိုတိုက်သာပဲ။
လက်နက်အင်အား မမျှမှန်း သိသားကပဲ။ အမျိုးမာန်ကြီးကြောင်း ပြပို့တိုက်
သယ်။ ရုံးသကော ဘဇာဖြစ်သတုန်း၊ အင်အားမမျှသကော။ သေသယ်
ဘဇာဖြစ်သတုန်း၊ တစ်နေ့သေရမှာပါ။”

“သဟာကြောင့် တိုက်နေကြသဟာကိုး”
ထိုအခိုက်တွင် မယ်မင်းဘော်က လှမ်းမေး၏။

“မောင်ကြီးတို့က ကနောင်ကိုစီးတုန်းက အုတ်ဖိုကိုစီးသဟာ အသူ
တုန်းဟင်”

“ဗိုလ်ချုပ်ဦးခေါင်းလေးပါ နှမသယ်။ သူ့နောင်တော်က ဗိုလ်ချုပ်
ဦးခေါင်းကြီး ခေါ်ကြသပါ။ ကုလားက ဆုငွေနှစ်ထောင်တောင် ထုတ်ထား
သပါ။”

“အလိုလေးတော်၊ များလှပါဘိ”
ဒေါ်အေးလှ၏ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သံ။

“သဟာလောက်များသွဲ့ငွေ၊ တစ်ချက်တည်း သူဌေးဖြစ်လောက်သွဲ့
ငွေကို ဆုလာဘ်ထုတ်တမင့်၊ အသူမှ ကုလားကို သတင်းသွားမပေးဘူး။
ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ တိုက်နေကြသပါ့”

“သဟာကြောင့်လည်း သာဦးပြောသာကိုး။ ဦးမြတ်ထွန်းဟာ သူပုန်
မဟုတ်ဘူး၊ ပဲ့နင်းကြီးတဲ့”

ငချိပ်သည် တစ်မိမိမ့် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြောရာ ငမိုးကောင်း
အား ဆွပေးဘိသို့ရှိသည်။

“မှန်သပါ့ အနှောင်ငချိပ်ရာ။ အနှောင်အိမ်ထဲ ဝင်လာသွဲ့ခွေးကို
အနှောင်ရိုက်လွှတ်သဟာ သူပုန်လား။ သင်းရို့ကမှ သာသနာဖျက် မုဒိမ်း
တနဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဓားပြတွေ”

လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်လျက် မေးရိုးကြီးတွေ ပေါက်ထွက် မတတ်
ဒေါသတကြီးပြောနေသော သမက်အား ဒေါ်ပန်းအိ သတိထားမိသဖြင့်
သမီးအား တီးတိုးပြော၏။

“ညည်းလင် စိတ်ထွက်နေသကော၊ အာရုံပြောင်းပေးပါဘိ”

“မောင်ကြီး နေကျပြီကော။ ရိုးပြတ်မီးရှို့ဖို့ အချိန်တန်ပြီထင်ပါ့”

ငမိုးကောင်း ထရပ်သည်။ ယောက္ခမကို လှမ်းကြည့်ပြီး “အမေ။
အကျွန်ရို့ ကုလားနဲ့လွတ်ရာကို ပြောင်းကြစို့လား။ မကြာခင်မှာ ငအိပ်က
သော့သွမ်း မင်းမူလာစရာရှိသယ်” ပြောကာ တဲထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် မျက်လုံးမဖွင့်မီကပင် ပြုံးမိပြီဖြစ်နေသည်။

အရုဏ်ဆော်ငှက်ကလေးက အသံသာသာကလေးဖြင့် နှိုးသော
ကြောင့် နှိုးလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

တဲထဲတွင် အလင်းရောင်မရှိ။ ပိန်းပိတ် မှောင်နေဆဲသာရှိသည်။
ဘယ်ဘက်ဘေးသို့ ငမိုးကောင်း စမ်းကြည့်သည်။ သားကြီး ငလှိုင်းကို
စမ်းမိသည်။ အင်္ကျီသည် ကလေး၏လည်ပင်းအထိ လန်တက်နေသဖြင့်
အသာအယာဆွဲချသည်။ ပြီးလျှင် မထသေးဘဲ နဖူးပေါ်လက်တင်လျက်
နားအရသာခံနေမိသည်။

ငှက်ကလေးသည် ဘဝတူငှက်လည်း အပြိုင်မရှိ။ အချိအချ ပြိုင်
ဆိုင် မြည်ကြွေးလျှင် ယခုနယ် သာယာကောင်းမှ သာယာမည်။ ယခုသော်
ကား အသံကလည်း သာယာ မြည်ပုံကလည်း ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ပလီပလာကလေး
မို့ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကြေးစည်သံ ကြားရသည်။

ကြေးစည်ကြီးအသံနယ် မာကြောမှု မရှိ။ သာယာသည်။ ဝေစည်သည်။ လွင်သည်။ ကြေးနှင့်ငွေ ရောနှောသွန်းလောင်းသည့် နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြေးစည်မျိုးမို့ သာယာသည်။ သို့ဆိုလျှင် 'အရုဏ်ဝတ်' ကျောင်းသားများ ဖြစ်ရမည်။ သို့ဆိုက မစောတော့ပြီ။ ငမိုးကောင်း နားစွင့်သည်။ ကြေးစည်ကို ဖိုးသူတော်ကလေး၏ အသံကို မကြားရ။ ကြေးစည်သံသည် ဝေးသည် ထက်ဝေးသွားပြီ။

အရုဏ်ဝတ်အဖွဲ့၏ နှိုးဆော်သံကိုကြားရလျှင် ရွာထဲမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ရွာထဲမှအပြန်တွင် လယ်တဲများသို့ ဝင်မည်မူချ။

ငမိုးကောင်း လူးလဲထသည်။ သို့သော် မတ်တတ်မရပ်။ မတ်တတ်ရပ်လျှင် ကြမ်းခင်းကမြည်မည်။ မယ်မင်းဆော် နိုးတန်ရာ၏။ ခမျာမှာ ကလေးကထပြီ နို့စို့တိုင်း နိုးနေရသည်။ အိပ်ပါစေ။

အဖီမီးဖိုထဲသို့ ငမိုးကောင်း ရောက်လာပြီ။ အခက်အခဲမရှိပါ။ မီးမွှေးရန်ကအစ ဖိုခဲလောက် သုံးလုံးဆိုင်ထဲတွင် အမှိုက်နှင့် ထင်းပေါက်များ အသင့်ရှိသည်။ မီးခတ် ခတ်ပြီး ထည့်ပေးရုံသာ ရှိသည်။

ဆွမ်းအိုးမှာလည်း ဆန်ဆေးပြီး၊ အရံသင့် တည်ထား၏။ မီးတောက်ပေါ်သို့ တင်ထားပြီးနောက် အဖီ၏အပြင်သို့ ငမိုးကောင်း ခေါင်းထုတ်၍ မျက်နှာသစ်၏။ မှောင်ရီရိပ်အောက်ရှိ မသဲမကွဲ စပါးပင်များသည် ရှဲရှဲသံ ပေးလျက် မြူးထူးနေကြချေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် မီးဖိုဘေးတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ငှက်သံကို နားစွင့်သည်။ ချစ်စရာ ငှက်တေးသံ မလာတော့ပါ။ ရွာဘက်မှ ကြေးစည်သံသဲ့သဲ့ ကလေးကိုကား ကြားရသယောင် ရှိ၏။

'ကလေးတွေနဲ့ ငအိပ်နဲ့ အဆင်ပြေကြပါစေ'

အရုဏ်ဝတ်အဖွဲ့တွင် မူလက ဦးပဉ္စင်းနှင့် သာမဏေများပါ ပါဝင်

၏။ ရှေ့နှစ်တွင် သာမဏေဝတ်မည့် ဖိုးသူတော်ကလေးများက ဆွမ်းဟင်း
ဗျပ်များ၊ ကျောင်းသားများက သပိတ်များကို ထမ်းကြ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးဥပုသ်ကျော်တွင် သူကြီးငအိပ်နှင့် ဝတ်အဖွဲ့တို့
စကားများကြ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဝတ်အဖွဲ့သည် ငအိပ်အိမ်ရှေ့တွင်
မရပ်သောကြောင့်တည်း။

“ဦးဇင်းတို့၊ ကိုရင်တို့၊ တပည့်တော်အိမ်မှာ ရပ်ကြပါဦး”
ငအိပ် ထွက်အော်၏။

ဦးပဉ္စင်းများက မကြားသောကြောင့် ရှေ့မှကြွနှင့်ငြား၊ သာမဏေ
တွေက လှည့်ပြောသည်။ ပြောသောစကား အသုံးအနှုန်းမှာ ရင့်သီး၏။
ငအိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် အမြတ်တနိုးတင်ထားသော ကုလားဆံတောက်ကို
မာတုဂါမ၏ပစ္စည်းနှင့် နှိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်တွေ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ သည်ကဲ့သို့သော အရာ
ကို ဦးခေါင်းပေါ်တင်ထားသူ၏အိမ်မို့ ဆွမ်းမရပ်လေဟန် ဖြစ်ပေသည်။

ငအိပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကိုရင်တွေ ကျောင်းသားတွေကို
ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်၏။ ချော်ချော်ချွတ်ချွတ် မိုးမိုးမှောင်မှောင်တွင်
အရုဏ်ဆွမ်းခံထွက်သော သာမဏေ ကျောင်းသားများမှာ သူငယ်နှပ်စား
တွေ မဟုတ်ကြ။ ကာလသားပေါက်စ အရွယ်တွေဖြစ်ကြရာ၊ ငအိပ် လုပ်ချင်
တိုင်း လုပ်၍မရ။ ငအိပ် ပြောချင်တိုင်းလည်း ပြော၍မရချေ။

ငအိပ်၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အခြားတစ်ပါးသော မိကောင်းဖခင်
သားများနယ် သျှောင်တွဲကြီး သျှောင်ပွကြီးဖြင့်မဟုတ်။ တစ်ထွာသာသာ
ဆံတိုကလေးတွေ ရောက်နေလေပြီ။

သည်အရာသည် ကုလားဖြူတွေ၏ ခေါင်းပေါ်ရှိ ဆံပင်မျိုး ဖြစ်၏။
မြန်မာတို့က ‘ဘိုဆံပုတ်’ဟုခေါ်ကြ၏။ ချုံဖုတ်နှင့်တူသော ဆံပင်ဟု
အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ကာလသားများနှင့် ကျောင်းသား သာမဏေများကား အသံ

ချင်း နီးစပ်သော ညစ်ညမ်းသည့်အရာသို့ ပြောင်းလွဲခေါ်တွင်ကြ၏။

တစ်ပါးကျွန် အမျိုးသား သစ္စာဖောက်ဘဝသို့ ပြောင်းလွဲသွားခဲ့သည့် မြန်မာ အများစုသည် မြန်မာ့ဦးစွန်းကို မပယ်သူက များ၏။ ပုလိပ်လည်း သျှောင်ဖြင့် မြို့အုပ်လည်း သျှောင်ဖြင့်၊ လဲဗျီးလည်း သျှောင်ဖြင့်ပင်။

ငအိပ်ကား သျှောင်ပယ်သော မြန်မာ့ဦးဆံကို အနှမြောမရှိ အတွန့်တိုမရှိ ပစ်ပယ်သူ မဆိုစလောက်ကို အားကျကာ ဆံတိုထား၏။ သည်အတွက် ကုလားဖြူများက ကောင်းချီးပေးကြ၏။ သဘောကျသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ ကျွန်ချင်း အတူတူ ပို၍ ‘ကာသာ’ ပေးကြ၏။

ကုလားဖြူတွေပေးသော လက်ဆောင်တွေပိုက်ပြီး မော်မော်ကြွားကြွား ပြန်လာသော ငအိပ်မှာ အိမ်ထဲဝင်မိသည်နှင့် မအေ၏ရှုံ့ချမှုနှင့် ဆုံရတော့သည်။ သူ့အမေ ဒေါ်ပိန်မသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရင်ကိုမ၏။ ‘အမယ်လေး အရပ်ကရီ.ရေ၊ အကျွန်.သားခေါင်းပေါ်မှာ ဘဇာကြီးတုန်း’ အော်ဟစ်တော့၏။

ရပ်သူရွာသားများသည် အထူးအဆန်းအဖြစ် လာရောက်ကြည့်ကြသည်။ အတိအလင်း လာရောက်ကြည့်သူ ရှိသည်နည်းတူ၊ တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်သူလည်း ရှိ၏။

မည်သို့ ကြည့်သည်ဖြစ်စေ၊ တီးတိုးပြောသံများကား တစ်ညီတည်းသာ။

“အဲသဟာကြီးက ဟိုသင်းနဲ့တူသပါ့”

ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ကြ၏။ ဟားတိုက်ကြ၏။

အိမ်ရှေ့တွင် လူတွေ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ငအိပ်အဖေ ဦးပျော့သည် အိမ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးလာ၏။ သူ့သား သူကြီးမင်း ငအိပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း လွှတ်ခနဲ အော်၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ငါ့သားခေါင်းပေါ် ဘယ်မိန်းမရဲ့ဟာကြီး ရောက်နေ

သတုန်း။ သွား သွား၊ ကျက်သရေမရှိ ကျက်သရေမရှိ၊ အခု ခေါင်းတုံး
တုံးပစ်ချေ”

ကုလားဖြူ ကုလားနက်တို့၏ ချီးမွမ်းစကား ကြားရစဉ်က “ငါလို
လူ ဇမ္ဗူမှာ ရှိသေးစ” သွေးနားထင်ရောက်ခဲ့သော သူကြီးမင်း ငအိပ်။
ပအေမအေ မကျန်၊ တစ်ရွာလုံး၏ ရှုံ့ချခံရသောအခါ သိမ်ငယ်၏။ ရှက်၏။

သည်နှယ်ဖြစ်နေခိုက်တွင် ကျောင်းသား သာမဏေတွေကပါ ဆွမ်း
မရပ်ရုံဖြင့် မပြီးသေးဘဲ ပလုတ်ပလောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြော
သောအခါ ရူးရှူးရှဲရှဲဖြင့် ကျောင်းသို့ပြေးလေ၏။

“ဆရာတော်ဘုရား။ အရုဏ်တော် ဆွမ်းခံတွေဟာ တပည့်တော်ရဲ့
အိမ်မှာ ဆွမ်းမရပ်ကြပါဘူးဘုရား”

ဆရာတော်သည် စကြိုန်ကြွနေရာက ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွလာ
၏။ သူကြီးငအိပ်၏ အတိုင်အတောကို ထပ်မံကြားနာ၏။ ထိုနောက်
အရုဏ်တော်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးပဉ္စင်းအား ခေါ်ယူစစ်မေး၏။

“ငအိပ်အိမ်မှာ ဆွမ်းမရပ်ဘူးဆိုသဟာ မှန်သလား ကုဏ္ဍလ”

“မှန်ပါဘုရား။ ဆွမ်းမခံကောင်းသောအိမ် အမျိုးမျိုးရှိရာမှာ”

“ဟဲ့ မောင်ပဉ္စင်း၊ ထပ်မလျှောက်နဲ့တော့။ နောင်နောင် အတိုင်
အတော မခံရစေနဲ့။ ကဲ ကဲ သွားပေတော့”

ဆရာတော်ဘုရားသည် ထသွားသော မောင်ပဉ္စင်းကို လှမ်းကြည့်နေ
ပြီးမှ “နေပါဦး ငအိပ်ရဲ့။ ဆွမ်းမရပ်ရင်လည်း ရပ်တော်မူပါဦးဘုရားလို့
ဘဇာကြောင့် လှမ်းမအော်သတုန်း” ဟု မေးသည်။

“တပည့်တော် လှမ်းအော်ပါသကောဘုရား။ ကိုရင်တွေ ကျောင်း
သားတွေက လှည့်မလာတဲ့အပြင် မတော်မတည့်တွေ အော်သွားသဘုရား”

“ပသို့ မတော်မတည့်တွေတုန်း”

ဆရာတော်သည် ဦးပဉ္စင်းတွေနှင့် သာမဏေတွေ ကျောင်းသားတွေ

တသောသော တည်ညှပ်ပြောနေသံများကို မကြားချင့်အဆုံးရှိခဲ့၏။ သို့အတွက် သူကြီး ငအိပ်၏ ဦးခေါင်းထက်ရှိ ဆံပင်ကွက်ကွက်ကို တစ်စုံတစ်ရာနှင့် မညှာမတာ နှိုင်းခဲ့ကြသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် မေးခြင်းမှာ တမင်မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သို့ရာတွင် ငအိပ်မှာ ငြင်းဆန်နေရန် မဝံ့ရဲသဖြင့် ကြားရသည့်အတိုင်း တင်လျှောက်ရတော့သည်။

“အဲသဟာဟာ ဘဇာကြောင့် အပြောခံရသတန်း။ ငါ့ကို လျှောက်စမ်း”

“သဟာကဖြင့် တမင်စော်ကား သဟာပါဘုရား”

“ဟဲ့ ငအိပ်။ နင် ပသို့ကြောင့် သဟာလောက် အသိတိမ်ရသတန်း။ နင့်အဘေး နင့်အဘိုးများနဲ့ နင့်အဖေရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ တမြတ်တနိုး မင်္ဂလာယူပြီးထားတဲ့ ယောက်ျားကျက်သရေကို ဖျက်ဆီးပစ်လို့ အပြောခံရသပါ။ အသူမပြု မိမိမှုဖြစ်သကော”

ဆရာတော် သည်သို့ပြောမည်ဟု ကြိုတင်သိလျှင် သူကြီးမင်း ငအိပ်သည် အိမ်မှထွက်မလာခဲ့ပါ။ ယခု ဆရာတော်၏ရှေ့တွင် မလှုပ်သာ မယှက်သာဖြင့် နှုတ် အနိပ်စက်ခံနေရပြီ။ မခံချင်စိတ်၊ ရှက်စိတ်များ တဖျဉ်းဖျဉ်းထငြား၊ ငယ်ကြောက်ဆရာတော်အား မည်သို့မျှ နှုတ်လှန် မထိုးရဲပါ။

“နင်ဟာ လူသာကျွန်ခံသဟာ မဟုတ်သေးဘူး။ လူ့အညွန့်ပါ အတုံးခံသကော၊ မျောက်ဖြူတွေသာထားတဲ့ အမင်္ဂလာဆံပင်မွေးကို ထားသကော။ ကဲ ကဲ.... အိမ်ပြန်ပြီး ခေါင်းတုံး တုံးပစ်ချေ”

ငအိပ်သည် အိမ်သို့ကား ပြန်ပါ၏။ သို့တစေ ကုလားဆံတောက်ကို ရိတ်မပစ်ပါ။ သူ့ခေါင်းမွေးကို လူမမြင်အောင် ခေါင်းပေါင်းစောင်ဖြင့် ထာဝရ ဖုံးအုပ်ထားတော့သည်။ ထိုအကြောင်းရှိခဲ့သည့်အတွက် ယနေ့ အရုဏ်တော် ဆွမ်းခံအဖွဲ့နှင့်လည်း စကားများမည်ကို ငမိုးကောင်း စိုးရိမ်သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်သည် သူကြီးငအိပ် ခေါင်းတုံးမရိတ်ကြောင်း သိသည်။ သိသော်ငြား၊ အုန်းပင်စုသို့သွားသော အရုဏ်တော်တွင် ဦးပဉ္စင်းနှင့် သက်ကြီးကိုရင်တွေ၊ သက်ကြီးကျောင်းသားတွေကို မထည့်ပါ။ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ရွယ် ကျောင်းသားငယ်နှင့် သူတော်ငယ် သာမဏေငယ်များကိုသာ လွှတ်တော့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် အရုဏ်တော် အဖွဲ့သစ်မှာလည်း လူလုံးလူဖန်သာ ငယ်ငေါင်းသည်။ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် နှုတ်အာမှာ ဦးပဉ္စင်းများ၊ ကိုရင်များ၊ ကျောင်းသားကြီးများနှင့် ထူးမခြားပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ငမိုးကောင်း နားလည်၏။ ထိုအခါ သူကြီးငအိပ်သည် ‘မလောက်လေး မလောက်စား’ တွေ သဘောထားကာ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ခဲ့သော်....

ဤသည်ကို ငမိုးကောင်း ဆက်ပြီး တွေးမိပြန်ရာ ပိုပြီး ပူပန်ရသည်။ နားတစွင့်စွင့် လည်တဆန့်ဆန့်ရှိရသည်။ အမှောင်ပြယ်စ ဝိုးတဝါးတွင် သာယာလွန်းသည့် ကြေးစည်သံကလေးကို ပြန်လည်ကြားရ၏။ ထိုအခါ တွင်မှ ငမိုးကောင်း ဟင်းချကာ ဆွမ်းဟင်းအသင့်ပြင်ကာ ဆွမ်းခူးတော့၏။

“မောင်ကြီးရေ။ ဆွမ်းကို ပန်းကန်တစ်လုံးစာပဲ လောင်းနော်။ ဥပုသ်စောင့်ဖို့နဲ့ လူစားဖို့လည်း ချန်ထားဦး”

မယ်မင်းဘော်သည် အိပ်ရာထဲမှ လှမ်းပြီး သတိပေး၏။

ငမိုးကောင်းသည် မယ်မင်းဘော်အား လှမ်းကြည့်မိပါမူ လှမ်းကြည့်၍ မြင်နိုင်ပါမူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိမည်မူချ။ အကြောင်းသော်ကား မယ်မင်းဘော်က ကလေးပြန်အိပ်ပြီအထင်ဖြင့် ကုန်းထလိုက်၊ နို့ကို လိုက်ဟပ်လိုက်လုပ်နေသဖြင့် ကုန်းကုန်းကြီး နို့တိုက်နေရသောကြောင့်တည်း။

ငမိုးကောင်းသည် ရိုးစပ်မှပေါ်လာသော ဖိုးသူတော်ကို ကြည့်နူးစွာ ကြည့်နေသည်။ မိုးလူး မြလယ်တောထဲမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသော ဦးသူတော်ကလေးသည် ငွေစိုင်ငွေခဲနယ် တင့်တယ်လှ၏။ သည်နောက်မှ တစ်ပါးပြီး

တစ်ပါး ပေါ်လာသည့် သာမဏေများကား ရွှေအဆင်းနယ် ဝင်းအိနေ၏။
ငွေကြေးစည်သံသည် တလွင်လွင် လွင့်ဝဲလာ၏။

သာမဏေများနောက်တွင် ဆွမ်းဟင်းဗန်းများကို ဆိုင်းခက်ကာ
ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်းလျက် လိုက်ပါလာသော ဦးသူတော်ကလေးတွေ၊ အိုးငယ်
ကလေးတွေဆွဲလျက် သပိတ်ထမ်းလျက် စီတန်းပါလာသည့် ကျောင်းသား
ငယ်တွေသည် ငမိုးကောင်းတို့တဲရေ့သို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

ငမိုးကောင်း၏လက်တစ်ဖက်တွင် ဆွမ်းပန်းကန်မှ အငွေ့တထောင်း
ထောင်းထနေ၏။ လက်ဝဲဘက်တွင်မူ ငှက်ပျောရွက်ကို ဖက်ဝန်းထိုးထား
သည့် ခွက်ထဲ၌ ငါးကြော်သုံးကောင်။

“နိဗ္ဗာန်အကျိုး ရည်မျှော်ကိုး၍ အရုဏ်ဆွမ်းဝတ်အလှူတော် နှိုးဆော်
သမှု ပြုအပ်ပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းတို့။”

ကြေးစည်ကိုင် ဦးသူတော်ကလေး၏ ဆော်သြသံနှင့် ကြေးစည်သံ
ကိုကြားလျှင် ကြားချင်း ငလှိုင်းသည် လူးလဲထကာ ပြေးထွက်လာ၏။

“ဦးတူဒေါ် နေကောင်းလား”
“အေးကွ၊ ကောင်းသပါ။”

အပေါ်မှာသာအကျီပါပြီး အောက်ပိုင်းဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ငလှိုင်း
ကို ကြည့်ကာ သာမဏေတွေ ရယ်မောကြ၏။

ငမိုးကောင်းသည် သူကြီးငအိပ်အိမ်ရှေ့တွင် အဆင်ပြေခဲ့၏လော
မပြေသလော၊ သိချင်စုံစမ်းချင်၏။ စုံစမ်းချင်ငြား၊ ငလှိုင်း၏ရန်ကို ကြောက်
သည့်အတွက် အလျင်အမြန် ဆွမ်းနှင့်ဟင်း လောင်းပြီး တဲဘက်သို့ လှည့်
လိုက်ရ၏။ စိမ်ပြေနပြေရပ်ပြီး စကားပြောနေလျှင် ဖိုးသူတော်ဝတ်မည်
ပုဆွာတတ်သည့်အတွက် ဖြစ်၏။

မယ်မင်းဘော်သည် ငလှိုင်းကို မျက်နှာသစ်ပေးပြီးနောက် ဖအေ
သက်ထဲ ထိုးထည့်ခဲ့ကာ မီးဖိုထဲဝင်၏။ မကြာမီပင် ဖအေတစ်လုတ် သား

တစ်လုတ်စားရန် ထမင်းပွဲသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ရောက်လာ တော့၏။

သားအဖ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် မယ်မင်းဘော်သည် ရေမိုးချိုး ပြီး ဖိးလိမ်းပြီးပြီ။ ဥပုသ်စောင့်သွားရန်လည်း ဆွမ်းအုပ်ဖြင့် ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။

“လူကလေးက အမေ့ဆီလာ။ အဖေက ရေချိုး”

ထိုအခါတွင် ငလှိုင်းသည် မိခင်ထံပြေးသွားရာမှ ဖခင်ထံသို့ ပြန် ပြေးလာ၏။ သူပါ ရေချိုးမည် ပူဆာသဖြင့် ငမိုးကောင်းမှာ ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်လျက် ကသိကအောက် ရေချိုးရတော့သည်။ ရေချိုးရာတွင် မည်သို့ပင် မလွတ်မလပ် ရှိစေကာမူ၊ ငမိုးကောင်း ကြည့်နူးနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ငမိုးကောင်းသည် ကာလအတန်ကြာ ဝေးကွာနေခဲ့သည့် ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီကို ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ခွင့်ရ၏။ သုံး၍လည်း မရသေး၊ ကြက် တောင်စည်းလျှင်လည်း လူရယ်စရာဖြစ်မည့် ဆံပင် ဟိုမရောက် သည် မရောက်ကို ပဝါဖြင့် အုပ်ပေါင်း ပေါင်းသည်။ တဲအဝင်ဝတွင် ဆူးခက် တစ်ခက် ဆိုထားခဲ့ပြီး၊ ရွာဦးကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နေလုံးသည် အုန်းပင်များ၏ ထိပ်ပေါ်သို့တက်လာ၏။

မြလယ်တောတွင် အဝတ်လတ်လတ်ကလေးတွေ ဆင်ယင်ထား သည့် လူရောင်စုံတန်းကြီးဖြင့် ရက်ဖောက်ထား၏။ ဆွမ်းအုပ်နီ ဆွမ်းအုပ် နက် ရွက်ထားသူများ၏ လည်ပင်းတွင် ‘ယောက်’ထားသော ပုဝါများသည် လေတွင်မြူးဝဲ၏။

လူရောင်စုံတန်းကြီးသည် သင့်ရာ လယ်ကန်သင်းများ ရွံ့ဗွက် လွတ် ရာ နေရာများမှ လာကြ၏။ ဦးတည့်ရာအရပ်မှာ ရွာဦးကျောင်းဖြစ်သည်။ ငလှိုင်းသည် သနပ်ခါး ပါးကွက်ကွက်လျက် သူ့အဖေ၏ပခုံးကိုခွ၊ ဦးခေါင်း ကိုကိုင်လျက် “ငှက်မှာ ဘာကျူယို နွားယိုဂျိုမပါယာယုန်း။ ငါးမှာ ဘာကျူ ယို ငက်ယို ခြေယောက်မပါယယုန်း” တောင်စဉ်ရေမရတွေမေးရင်း လိုက်ပါ

လာ၏။

ဖြေနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြေနိုင်သည်ဖြစ်စေ ငမိုးကောင်း ပီတိဖြစ်၏။ သား၏အသံ မပီကလာ ပီကလာသည် အလွန်သာယာ၏။ “သားမှာကော၊ ဘဇာကြောင့် ဦးချိုမပါသတန်း” ပြန်မေးသောအခါ ရယ်လိုက်သည့် ခိုးခိုး ခစ်ခစ်အသံသည် လောကတစ်ခွင်၌ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး။

“နှမသယ်ရေ။ ရှင်မရဲ့သားက ကြီးလာရင် ဘဇာဖြစ်မယ် မသိဘူး”

“ဘဇာကြောင့်ပါလိမ့်တော်”

မယ်မင်းဘော်သည် လမ်းကျယ်သည်ဖြစ်စေ၊ လမ်းကျဉ်းသည် ဖြစ်စေ၊ လင့်ဘေးတွင် ဘေးတိုက်မလိုက်ပေ။ ကျောဘက် တစ်လန်ကွာမှာ သာ လိုက်ပါလာရင်း ပြန်မေး၏။

“မေးသဟာက ဖုံပါ။ ငှက်မှာ ဘာပြုလို့ ဦးချိုမပါသာတန်းတဲ့”

မယ်မင်းဘော်အတွက် ရွှင်ဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်၏။

“ငှက်မှာ ခြေထောက်ပါပါလျက်နဲ့ ငါးမှာ ဘဇာကြောင့် ခြေထောက် မပါသာတန်းတဲ့”

မယ်မင်းဘော် အသံထွက်အောင် ရယ်မောရပြန်ပြီ။

စကားတပြောပြောဖြင့် လာကြရာ၊ ရိုးတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ ရိုးကို ဖြတ်ကူးရန် သစ်တုံးတစ်တုံးဖြင့် တံတားကူးထားသည်။ လူအများ ဖြတ်လျှောက်ထားသဖြင့် ရွှံ့တွေလူးနေသည့်အပြင် အဖုအထစ်တွေလည်း များပြားသည်။

ငမိုးကောင်းသည် ကလေးကို ရင်ခွင်သို့ ပြောင်းပွေ့သည်။ ရှေ့လျှောက်ပြီး မယ်မင်းဘော်အား လက်လှမ်းပေးသည်။ မယ်မင်းဘော်သည် ဆွမ်းအုပ်ကို လက်ဖြင့်ထိန်းရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ငမိုးကောင်း၏ လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် တရွေ့ရွေ့ကူးသည်။

“အောက်ကိုကြည့်ပါဘိ။ ဘုတေ့ ထစ်တွေ မနင်းမိပေစေနဲ့။”

“ဟေ့ သူကြီးမင်း ကြွလာတယ်။ လမ်းဖယ်စမ်း”

ဟိုဘက်တံတားထိပ်မှ ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်း အသွားရပ်လျက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူကြီးငအိပ်၏ ထမင်းစား ကျွန်ခံများ အနက်မှ အုန်းသာနှင့်ငပေ။ သူကြီးကား တံတားထိပ်သို့ မရောက်သေး။ လမ်းကွေ့မှ ပေါ်လာပြီ။

ငမိုးကောင်းမှာ တံတားတစ်ဝက်သို့ပင် ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဆက်လျှောက်သည်။ “အမယ် ပြောသဟာ မကြားဖူးလား” အော်သံနှင့်အတူ ငပေသည် တံတားပေါ်တက်လာသည်။ ငမိုးကောင်း ဆက်လျှောက်ရန် အားထုတ်ငြား မယ်မင်းဘော် မလိုက်။

“လာပါမောင်ကြီးရယ်။ တံတားပေါ်က ချော်ကျမှဖြင့် သားကလေး မှာ အနာတရဖြစ်မှာပဲ။”

“ငါရို့က တစ်ဝက်ရောက်နေသကော”

ငပေသည် ရှေ့တိုးလာ၏။

“မောင်ကြီး ဆုတ်ပေးပါ။ လာပါ”

မယ်မင်းဘော်က ဆွဲခေါ်လှဖြစ်သွားပြီ။

အကယ်၍ မယ်မင်းဘော် ဆွဲသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့် အလျား သင့် ငမိုးကောင်းမလုပ်လျှင် မယ်မင်းဘော်ချောကျနိုင်၏။ ချော်ကျချိန်တွင် လက်ကို မဖြုတ်ပါက ကလေးရော ငမိုးကောင်းပါ ပါသွားနိုင်သည်။

ငမိုးကောင်း၏ နားထင်နားရင်းတွေ ပူလောင်လာ၏။ စိတ်ကို အလွန်အလွန် ထိန်းထားပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လာစဉ် တစ်ဖက်ထိပ်မှ နောက်ထပ် အသံတစ်သံပေါ်လာ၏။

“လမ်းဖယ်မပေးသဟာ အသူတုန်း။ တွန်းချလိုက်ပါတော့လား”

နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရာ မယ်မင်းဘော်မှာ မြေကြီးပေါ် ရောက်

သွားပြီ။ ငမိုးကောင်းကား တံတားဆုံးအောင် မလျှောက်။ မယ်မင်းဘော်၏ လက်ထဲမှ မိမိလက်ကို ဆောင့်ရုန်းသည်။ ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပြီး မယ်မင်းဘော်ထံ ကမ်းပေး၏။

မယ်မင်းဘော်ကလည်း လှမ်းမယူ။ ကလေးကလည်း ဖအေခါးကို ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ထားရာက “အတွားဘူး။ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း” အော်သည်။

ငမိုးကောင်း မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

ကလေးကို မယ်မင်းဘော် မယူသော်လည်း မြေပေါ်သို့ ပစ်ချထား ကာ တံတားအလယ်သို့ ရောက်လာသူများကို ဒူးဖြင့်ပြေးတိုက်လိုက်ချင် သည်။ ပါးနားရိုက်ကာ ဖနှောင့်ဖြင့် ပေါက်ပစ်ချင်သည်။

သို့ရာတွင် သားတည်းဟူသော ခြေထိပ်လက်ထိပ်က ငမိုးကောင်း ၏ ခြေလက်များကို ချိုးဖဲ့ပစ်သည်။ မာန်စွယ်ကို ရိုက်ခြေသည်။ မောက် မာ စော်ကားသမျှကို ငမိုးကောင်း လည်စင်းခံရပြီ။

ခံပြင်းခြင်း၊ နာကျည်းခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်လျက်၊ တံတားဦးမြေပေါ်သို့ ခြေချရသည်။ မယ်မင်းဘော်သည် လင်နှင့်သားကို တစ်ဖက်သို့ ဆွဲလှည့်၏။ ငမိုးကောင်းသည် ရောက်ရှိလာမည့်သူများအား ကျောခိုင်းပြီးသားဖြစ်သွား၏။

သူကြီးမင်းအိပ်သည် ရှေ့နှစ်ယောက် နောက်နှစ်ယောက် ခြံရံ လျက် တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာ၏။ သနပ်ခါးဖွေးဖွေး ပန်းဖွေးဖွေးနှင့် ရုပ်နေသော မယ်မင်းဘော်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ တဟဲဟဲ ရယ်သံပေး၏။

“မယ်မင်းဘော်ပါကလား။ သီလယူမလို့ထင်ပါ။ ဟုတ်စ။ အင်း ဘစ်သားမွေးမှ တစ်သွေးလှလာသကော”

လင်သားကို ငုတ်တုတ်ထားပြီး မထီမဲ့မြင်ပြောသော စကားသည်

သေတွင်းတူးခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိလွယ်ထားသောစားဖြင့် မိမိ အခုတ်ခံရအောင် ဖန်တီးခြင်းဖြစ်၏။ မယ်မင်းဘော်သည် ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးပြီး၊ ကျောပေးရပ်နေလိုက်တော့၏။

မြန်မာတို့၏ ထို့သည် စကားလုံးပေါင်း ထောင်သောင်းနှင့်ညီ၏။

ရည်ရွယ်ပြီး တံတွေးအထွေးခံရသူသည် အညစ်အကြေးနယ် ရွံရှာ စက်ဆုတ်ဖွယ် ဖြစ်၏။ မျက်မြင် အဆင်းရူပကာနှင့် အမူအရာသည် မစင် တင်ပုပ်ပမာ စက်ဆုတ်ဖွယ်ရှိသည့်နည်းတူ အကျင့်သီလသည်လည်း ရွံရှာ ဖွယ်ရှိ၏။ မျိုးရိုးမှာလည်း ရွံရှာဖွယ်သာဖြစ်၏။

သူကြီးသည် ရန်သူထံမှ ချီးမွမ်းထောမနာမှုကို ရယူလို၍ မြန်မာ့ ဦးစွန်းကို မိုက်မဲစွာ စွန့်ပယ်ခဲ့ငြား၊ မြန်မာမှုလေ့ကို သိသည်။ သိသည့် အလျောက် မျက်နှာပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးမှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“သဟာ ဘာလုပ်နေကြသတန်း။ ငါလာမယ့်လမ်းမှာ ဘာစာကြောင့် ခူးတုပ်မခစားသတန်း။ ထိတ်တုံးထဲ ရောက်သွားချင်သလား။”

ရာဇမာန်ပွားသော စကားကို ဆို၏။

ငမိုးကောင်းသည် ထိုလူ့အောက်တန်းစား၏ စကားသံများ အာရုံ ထဲသို့ မဝင်စေရန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို မျှော်ကြည့်နေ၏။ အစိမ်းတုံး အစိမ်းခဲကြီးအလယ်၌ စွင့်စွင့်ငွားငွား ထွက်နေသည့် ပတ္တမြားရောင် ဘုံ ဆောင်ဘုံထပ်များ။ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် နေခြည်တွင်တောက်ပနေသည့် စည်ရုံမှ ထီးတော်။ တစ်ခုတည်းသာရှိသည့် ပန်းရုံကြီးသို့ ရောင်မျိုးစုံသည့် လိပ်ပြာများ ခိုဝင်လာဘိသို့၊ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာစုဝေးသည့် ရောင်မျိုးစုံ သီလသည်များ။

“သွားကြစို့ မောင်ကြီး။”

မယ်မင်းဘော်က အသံပေးလျက် ငမိုးကောင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင် သည်။ ငမိုးကောင်းသည် လေးကန်ဖင့်နွဲ့စွာ မျက်နှာလှည့်လာကာ “ပြန်ကြ

ပါစို့ရှင်မရယ်” ပြော၏။

သူ့လင် သည်စကားကို ပြောတန်ရာ၏ဟု အတပ်သိသည် အလျောက် မယ်မင်းဘော်သည် သင့်မြတ်မည့်စကားလုံးကို ရှာဖွေထား၏။

“ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြင်ဆင်ထားရသကော မောင်ကြီး၊ ခွေးလေးခုန်လို့ ဖုန်ထမနေပါဘိ”

ထိရောက်သော စကားဖြစ်ငြား၊ ငမိုးကောင်း၏ နှလုံးသားတွင် မဝင်ဆုံပါ။

“သည်စပါးခင်းတွေ ကျွဲနွားတွေကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး၊ မြန်မာ မင်းပိုင်နက်ထဲကို ကနေ့ပဲရွှေ့ကြပါစို့ နှမသယ်”

မျိုသိပ်ထားရသော ဒေါသ၏ကြီးကျယ်မှုကြောင့် ငမိုးကောင်း၏ အသံမှာ တုန်ယင်နေသည်။ မယ်မင်းဘော် အံ့အားတသင့် ကြည့်သောအခါ ငမိုးကောင်းသည် နတ်ဝင်သည့်နယ် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ဥပုသ်ထွက်တဲ့နေ့ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပဲ!”

ငမိုးကောင်း ကျေနပ်ဟန်မရှိ။ သို့ရာတွင် ရွာဘက်သို့ တစ်ချက် အကြည့်တွင် ယောက္ခမနှစ်ယောက်နှင့် ခယ်မကိုမြင်ရသဖြင့် တံတားပေါ် တက်သည်။ မယ်မင်းဘော်ကို လက်ကမ်းသည်။

မယ်မင်းဘော်သည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်သဖြင့် ဦးရဲတင်း၊ ဒေါ်ပန်းအိတို့လာနေသည်ကိုမသိ။ ငလှိုင်းမူ မြင်သည်။ “အဘိုးရေ၊ အဘွား ရေ” ကုန်းအော်သည်။ “အဘွားဆီ သွားမယ်” ပြောကာ ဖအေ့လက်ထဲ၌ ကော့ထိုးသည်။

သို့အတွက် ငမိုးကောင်းသည် တံတားထိပ်အရောက်၌ ငလှိုင်းကို ချထားခဲ့သည်။ မယ်မင်းဘော်ကိုလည်း မစောင့်ဆိုင်းဘဲ သွားနှင့်သည်။ ဒေါ်ပန်းအိသည် သူ့သမက်၏ အမှုအရာကို မြင်ကာမျှဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ သိသည်။ သို့ကြောင့် ဥပုသ်ဇရပ်ပေါ်တွင် နေရာတကျ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိ

ချင်း အရေးတကြီး မေးသည်။

“သမီးတို့ ဘဇာဖြစ်ကြသတုန်း”

“သမီးတို့ ဘဇာမှမဖြစ်သကော အမေ”

“ကွယ်မနေနဲ့ သမီး။ ညည်းလင် မျက်နှာညိုနေသပါ”

ထိုအခါတွင်မှ မယ်မင်းဘော်သည် ချော်ချွတ်ချွတ် သစ်တုံးတံတား ပေါ်၌ ကြိုဆုံပုံများကို ပြောပြရတော့သည်။

“သခင်အားရကျွန်ဒဏ်ဝ ငလေကသာ တွန်းချရင် သားအမိသားအဖ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး လိမ့်ကျတော့မှာပါ။ သဟာကြောင့် သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲရသကော”

“ဟုတ်ပါ၊ ရေကလည်း အနက်ကြီး”

“မောင်ကြီးကလည်း သမီးနဲ့သားကို ငဲ့ဟန်တူသပါ။ သမီးဆွဲခေါ် ရာကို ပါလာပြီး၊ ကျောခိုင်းနေသကော။ သမီး ကျေးဇူးတင်သပါအမေ။ သူ့သာ စိတ်မထိန်းရင် သူကြီးအကောင်တွေ သေကုန်မှာ”

“ညည့်လင်မှာ ဓားမှ မပါသဟာ”

“ငအိပ်တို့မှာ ဓားပါသပါအမေ။ အဲသည်ဓားဟာ မောင်ကြီးဓား ဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်ပန်းအိသည် ဟင်းချလိုက်ပြီးမှ မေး၏။

“ဘာပြောသွားသေးသတုန်းဟင်”

“ပြီတိတိ ပြောသပါအမေ။ သို့ပေသည့် ကိုမိုးကောင်းက လှည့် တောင် မကြည့်သကော”

“သာဓုတော် သာဓု သာဓု။ ငါ့သမက် သူတော်ကောင်းကြီး သည်းခံ နိုင်ပါပေ။ ဘုန်းကြီးပါစေ သက်ရှည်ပါစေ”

“သဟာပေမယ့်၊ အမေ့သမက် တဆတ်ဆက်တုန်နေသကော”

“ဘဇာပြောသေးသတုန်း။ အမေ လှည့်ကြည့်တုန်းမှာ တစ်ခုခု

ပြောနေသကော”

“စပါးခင်းနဲ့ ကျွဲနွားတွေ သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး၊ မြန်မာမင်းပိုင်နက်ကို ကနေ့ပဲ ရွှေကြွပါစို့တဲ့”

“အလိုလေးလေးလေ”

ဒေါ်ပန်းအိမှာ ရင်ကိုဖိထားရတော့သည်။

“ဥပုသ်ထွက်တဲ့နေ့ကျမှ အေးအေးလူလူ ပြောကြတာပါ။ သမီးတောင်းပန်ရသပါ့အမေ။ သဟာပေမယ့် အမေတို့ကို မြင်လို့ သူလျှော့သွားသပါ။ မျက်နှာကတော့ ကျေနပ်ဟန် မပြသကော”

မိသော့မှာ အမေနှင့်အစ်မကို မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ကြည့်နေရှာသည်။ မည်သို့မျှ အကြံမပေးတတ်၊ မပြောတတ်ရှာ။

“သမီး ဘယ်လိုပြောပြီး ဖျောင်းဖျမယ်ကြသတုန်း”

“သမီးမှာ အခု အခု ဟိုဟာ”

မိန်းမချင်းဖြစ်သော သားအမိဖြစ်စေကာမူ ရှက်သွေးဖြန်းသော မျက်နှာဖြင့် မယ်မင်းဘော် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ဒေါ်ပန်းအိသည် သမီးကို ကြင်နာစွာကြည့်ရှာက ညင်သာစွာမေးသည်။

“မပျို့ဖူးလား။ မအန်ဖူးလားသမီး”

“သားဦးမှာ မပျို့မအံ့ရင် နောက်ကလေးတွေလည်း ပသို့မှ မဖြစ်ဘူးဆိုသပါ့ အမေ။ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်သပါ့သမီး။ အခု ဘယ်နှစ်လရှိပတုန်း”

ထိုအခိုက်တွင် ငလှိုင်း အော်ဟစ် ပြေးလွှားလာသဖြင့် စကားပြတ်သွား၏။ ငလှိုင်းကို မိသော့ ချီသွားတော့မှ “သုံး သုံးလ အမေ” ဟူသည့် အသံပေါ်လာ၏။

“အမေ့ မမြင်ကွယ်ရာကို အမေ ပသို့ လွှတ်နိုင်ပါမတုန်းသမီးရယ်။ သမီးမှာ မပေါ့မပါးရှိသပါ့”

“သမီး သူ့ကို တောင်းပန်စရာလည်း သည်တစ်ချက်ပဲရှိသပါ”

“အိုအေ။ ငါ့မြေးကို ငါပသို့ ခွဲရမတုန်း”

ဒေါ်ပန်းအိသည် ပြောပြောဆိုဆို ငိုလေတော့သည်။

“သမီးလည်း အမေတို့နဲ့ ခွဲမသွားနိုင်ဘူး အမေ”

ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်သည်။ တောကဲကြီးဇနီး ဒေါ်ယုံ။

ကျုပ်ချွေးမကရော ကျုပ်ခမည်းခမက်ကပါ ကျုပ်ကို မစောင့်ဘဲ သွားကြသကော။ မိန်းမိန်းနဲ့ လိုက်လာရသပါ။ မောလိုက်ပါဘိ”

“ညီမတို့ သွားနှင့်ပြီထင်သကော။ သို့ကြောင့် မစောင့်မိသပါ။ နို့၊

တောကဲကြီးကော ပါပါစ”

“ပါပါတော်။ အရေးထဲမှာ အမျိုးယုတ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေလို့ ကြည့် လင်နေတဲ့ စိတ်ကလေး နောက်ကျိရသကော”

“သူကြီး ငအိပ်ထင်ပါ”

ရွာထဲတွင် အထက်တန်းကျသူများက ငအိပ်အား သူကြီးဟု မခေါ်။ အမျိုးယုတ်ဟု အခေါ်များသဖြင့် ဒေါ်ပန်းအိ မေးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါ့ရှင် ဟုတ်ပါ့။ သင်းရီလို မကောင်းဆိုးရွားတွေနဲ့တွေ့မှာ ဖိုးလို့ လူရှင်းတဲ့လမ်းကို ရွေးလာပါလျက်နဲ့၊ ကြိမ်တောင်အကွေ့က ဘွားခနဲ ပေါ်လာသကော”

“သူ့လမ်းသူသွား၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားရမှာပါ”

“မသွားဘူး အစ်မအိရေ။ ဦးထွန်းအေးတဲ့၊ ပမာမခန့် ခါးထောက်ပြီး ခေါ်သပါ။ အရာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လားတဲ့။ သူပြောစရာလား။ သူကြီး မင်းကို မလေးမစား မလုပ်နဲ့နော်တဲ့။ ပါးရိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာရတော့ သကော”

“ရိုက်ဖြစ်သေးလား ဒွေးတော်”

မယ်မင်းဘော်သည် ရိုက်ဖြစ်စေလိုဟန်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစားမေး၏။

“သူကြီးသစ် ခန့်တဲ့နေ့ကတည်းက ကုလားတွေကို လှည့်ပြီး ရှိခိုး လိုက်၊ အကျွန်ရဲ့ဘက်လှည့်ပြီး ဟိန်းဟောက်လိုက် လုပ်နေတာမြင်ရပြီး အော့နှလုံးနာနေခဲ့သပါ။ ဆွမ်းအုပ်ချပြီး ပါးရိုက်မယ်လုပ်သဟာ၊ ညည်း ဦးတော် တားဆီးသဟာနဲ့ စိတ်ကို ချုပ်တီးခဲ့ရသကော”

ဒေါ်ယုံသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရာက “ကိုယ့်မလဲ အရွယ်ရောက် စ သားယောက်ျားကလေးက ရှိနေလေတော့၊ တစ်ခါဖြင့် ခက်ပြီ ထင်သပါ” ပူပန်စွာပြော၏။

“မယုံက စိတ်မောနေ။ ကျုပ်သမက်ကဖြင့် မြန်မာမင်းပိုင်နက်ထဲ ပြောင်းကြပါစို့ ပြောနေသကော ညီမရဲ့။”

ထိုအခါတွင် ဒေါ်ယုံမှာ ဒေါသပျောက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။

“ပသို့ဖြစ်မတုန်း”

သို့သော် ဒေါ်ယုံသည် သူ၏ ကြောင့်ကြထုပ်ကို ဖြေပြခွင့်မရ။ ဧရပ်ပေါ်သို့ သီလတော်မြတ် ချီးမြှင့်မည့်ရဟန်းတော် ကြွရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တဘက်ကို ပခုံးပေါ်တင်၊ အစတစ်ဖက်ကို ကြမ်းပေါ်မှာ ဖြန့်လျက် သုံးကြိမ်ဦးချကာ လက်အုပ်ချပြီး သီလယူရန် ပြင်ဆင်နေရလေ တော့၏။

ငွေနေဝန်းသည် နှင်းမှုန်များ လွင့်သွားလျှင် ကျဲခနဲ ပေါ်လာ၏။ နှင်းမှုန်များ ပြေးလွှား စုပုံလာပြန်လျှင် အရောင်ဖျော့သွားပြန်သည်။ ဝန်းကျင်ပတ်ချာ တွင်လည်း နှင်းမှုန်များသာ ပြာမှင်ဆိုင်းနေသဖြင့် နေကျွတ်ကျွတ် မသာ နိုင်။

ချမ်းချေတစ်လှည့်၊ နွေးချေတစ်လှည့် ဖြစ်နေသော သည်အကြောင်း ကို ငမိုးကောင်း၏ လယ်ကွက်ထဲမှ လုလင်များ မသိကြပေ။ သူတို့သည် ငမိုးကောင်း၏ လယ်ကွက်ထဲမှ ကောက်ပင်များကို လာရောက် ရိတ်သိမ်း ပေးနေကြ၏။ ငမိုးကောင်း၏ စစ်အတွေ့အကြုံများကို ကြားနာရလျှင် သူတို့ အမောပြေသည်။

ယနေ့မူ ငမိုးကောင်းသည် ရွာဘက်သို့ချည်း မျှော်ကြည့်နေ၏။ လယ်တဲထဲတွင် မယ်မင်းဘော် မရှိ။ သူသည် သန္ဓေရင့်မာသည်ကို အကြောင်းပြပြီး သားငလှိုင်းကိုပါခေါ်လျက် မအေအိမ်သို့ ပြောင်းသွားခဲ့

သည်မှာ ၁၅ ရက်ရှိပြီ။ သည်အတွက် ရွာဘက်သို့ တင့်တင့်တစောင်းစောင်း ငမိုးကောင်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် ငချိပ် အာပေါင်အာရင်းသန်ခွင့်ရနေ၏။

“တစ်ကယ့် အရိုင်းကလေးပါ။ ကြိုက်သဟာလည်း နားမလည်၊ ချစ်သဟာလည်း နားလည်သဟာ မဟုတ်သကော။ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းတာဟာ သမီးရည်းစားဘဝ ဇာတ်သိမ်းသကောလို့ ဆိုသဟာ ‘ဟင်း၊ ရှက်စရာကြီး’ တဲ့ကွာ”

ကာလသားများ သောသောည ရယ်မောကြသည်။

ငပြုံးချို၏ဘေးတွင် တကုပ်ကုပ်ကုန်းရိတ်နေသော ငပိုက်သည် ခါး ဆန့်လိုက်ရင်းက “နောင်ကြီးချိပ်ကို မိသော့နဲ့ အကျွန် သဘောမမျှဘူးဗျာ” ဆိုသည်။

“အလို ဘဇာကြောင့်ပါလိမ့်”

မေးသူမှာ ငပြုံးချို၏ဟိုဘက်ရှိ ငရိပ်။

“အကျွန်က မိသော့ကို ကြိုက်နေသကော”

ကာလသားများ တအုန်းအုန်း ရယ်မောကြပြန်၏။ ငချိပ်ကမူ မရယ်မောနိုင်။ ငပိုက်အား မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး လှမ်းကြည့်ကာ “မင်း၊ မင်း၊ သူများဦးထားသဟာကို ဘဇာကြောင့် မျက်စောင်းထိုးရသတုန်း” ထစ်ငေါ့စွာအော်သည်။ သည်နှယ်၊ ငချိပ် ဖြစ်နေပုံသည်ပင် ကာလသားတို့ အတွက် အတောမသတ် ရယ်မောစရာဖြစ်နေပြန်၏။

မိသော့မှာ ငချိပ်နှင့် အသက်ချင်းများစွာကွာ၏။ ယခုဝင်ပြောသော ငပိုက်နှင့်မူ မတိမ်းမယိမ်း။ သို့အတွက် ငချိပ်မှာ စိုးရိမ်တကြီး ထပ်ပြော မိ၏။

“ညီငယ်ရာ၊ မိသော့ထက် လှသဟာတွေ ရွာထဲမှာ အများကြီးရှိ သပါ”

“သဟာပေသည့် အကျွန်က မိသော့ကိုမှ ကြိုက်သကော”

“ညီငယ်ရာ၊ ငါရင်ကွဲအောင် ရူးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါလေ.... ငါလေ”

ကာလသားများ အုန်းခနဲ ရယ်မောကြပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် ငပိုက်လည်း ရောနှောရယ်မောရာက “နောင်ကြီးချိပ်ကို ကျီစယ်သဟာပါ ဗျာ။ အကျွန်ုပ်မှာ သင်္ကန်းမဆီးရသေးသကော။ အသူက ကြိုက်ပါ့မတုန်း” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ငချိပ်သည် မျက်နှာမော့လျက် ရင်ကိုဖိထား၏။
“အမယ်လေး အခုမှ အသက်ရှူနိုင်သကော ညီငယ်လေး”
ကာလသားများမူ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်မောနေကြတော့သည်။

ကောက်ရိတ် ကာလသားများသည် အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေ၍ တစ်ကြောင်း၊ ငချိပ်နှင့် ငပိုက်တွင် သဘောကျနေသဖြင့် တစ်ချက်တို့ ကြောင့် ဘေးဘီကို သတိမထားမိကြချေ။ ရိုးစပ်၏သည်ဘက် လယ်ကွင်း ထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ နှစ်ယောက်လုံး တောင်ဝေးကိုယ်စီ ပါသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် တောင်ဝေးကိုအားပြုလျက် တနဲ့နဲ့ လျှောက် လာကြရာ၊ ကောက်ရိတ်သမားများဘက်သို့ နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာ ကြသည်။ သူတို့သည် လူသွားလမ်းတွေ့သည့်အတိုင်း လိုက်လာကြရာက ငမိုးကောင်းတို့နှင့် တစ်ယောက်စိုက် လယ်ကွက်ကလေးတစ်ကွက် ခြား ထားသောနေရာအရောက်တွင် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရောင်းရင်း အားတင်းပါဘီ။ ရှေ့မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း အို အို”

ထိုကဲ့သို့ အသံထွက်လာတော့မှ ကောက်ရိတ်သမားများ လှည့် ကြည့်မိကြသည်။ တောင်ဝေးကိုယ်စီနှင့် လူနှစ်ယောက်အနက် လူ တစ်ယောက်မှာ ခြေတစ်ချောင်းသာပါ၏။ ကျန်လူကား ခြေနှစ်ချောင်းပါ ငြား၊ ဆတ်ဆတ်ခါနေသဖြင့် ခြေတစ်ချောင်းသမားက လက်တစ်ဖက်ဖြင့်

ဖေးမအားပေးသည်။

အဖေးမခံရသူသည် တစ်စုံတစ်ရာ မော့ပြောရာက ခွေကျသွားလေ၏။ ထိုသူကို ဖေးမထားသူမှာ ခြေတစ်ဖက်သာရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် သူပါ ရောနှောလဲကျသွားလေတော့၏။

ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်တို့သည် တံစဉ်များပစ်ချပြီး ပြေးလာကြ၏။ လဲပြိုနေသူများကို ဆွဲထူပေးကြ၏။

“အနောင်တို့ ဘယ်ကလာလို့ ဘဇာသွားကြမလို့တုန်း”

လဲကျသူနှစ်ယောက်သည် ငမိုးကောင်း၏ အမေးကို မဖြေနိုင်သေး။ တစ်ယောက် အမောဖြေနေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က တိုသော ခြေထောက်ကို ရှုံ့မဲ့ဆုပ်ကိုင်ရင်း၊ အဝတ်ဖြင့် ပြင်စည်းနေ၏။

ငမိုးကောင်း၏ နှာခေါင်းထဲတွင် အပုပ်နဲ့ ဝေခနဲ ဝင်လာ၏။ ခြေထောက်တစ်ဖက်သာ ရှိသူထံမှ ဖြစ်ရမည်။ မည်ကဲ့သို့သော လူနည်းဟု စိုက်ကြည့်ရာ မြင်ဖူးသယောင် စိတ်ကထင်၏။ ထင်နေရာက တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ပီပီသသကြီး ပေါ်လာ၏။

“အနောင် အနောင်၊ ငမိတ်ကောင်း မဟုတ်လား”

ခြေတစ်ဖက်ပိုင်ရှင်သည် အထိတ်တလန့်မော့ကြည့်၏။ ၎င်းဖျားရောဂါကြောင့် ဝါထိန်ပွယောင်းနေသော မျက်နှာကြီးတွင် အားတက်ရိပ်များ တစ်ရိပ်ရိပ်ပေါ်လာသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့်တူသော လက်ညှိုးကြီး မြောက်တက်လာသည်။

“သွေးသွေး သွေးသောက်ကြီး၊ အကျွန် ငမိတ်ကောင်း ဟုတ်သပါ့”

“ငမိတ်ကောင်း၊ ငမိတ်ကောင်း။ ငါ့ရောင်းရင်းကြီး”

ငမိုးကောင်းသည် ဗလုံးဗထွေးအော်ပြီး ခြေတစ်ဖက်သမားကြီး ငမိတ်ကောင်းဆိုသူအား ပြေးဖက်၏။ ငမိတ်ကောင်းသည် သူ့ထက် အခြေအနေဆိုးသူကို အဖော်ပြုလျက် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ခရီးနှင့်ခဲ့ရာမှ

၃၅၆ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

မမျှော်လင့်ဘဲ အားကိုးရာလူရင်းတစ်ယောက်ကို ပြုန်းခနဲ တွေ့ရသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ဟီးတိုက်ငိုကြွေးလေ၏။

“ငမိတ်ကောင်း။ အမောင် ဘယ်ကပြန်လာသတုန်း”

“တာပွန်ကပါ သွေးသောက်”

ငမိတ်ကောင်းသည် ပြောရင်း ငိုနေပြန်သဖြင့် စကားအဆက်ကို ငမိုးကောင်းစောင့်နေစဉ် ငချိပ်က သတိပေး၏။

“နောင်ကြီး။ တဲထဲသွားပါဘိ၊ သူကြီးလူတွေ မြင်သွားနိုင်သပါ”

ငမိုးကောင်း၏ ရဲမက်ဟောင်းတွေဟု ရိပ်မိသဖြင့် ငချိပ်က သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ခရီးသည် ဒုက္ခိတနစ်ယောက်ကို တဲထဲသို့ ဝိုင်းဝန်းရွှေ့ပေးကြသည်။

ငမိုးကောင်းနှင့် အတူပါလာသောသူမှာ ငတောဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူကား ကိုယ်အင်္ဂါမချွတ်ယွင်းငြား၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ငမိတ်ကောင်းထက်ဆိုးသည်။ တဲထဲအရောက်တွင် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေချေပြီ။

“သန္နိပတ် ငန်းဖမ်းသဟာထင်ပါ့အနောင်။ ဆေးသမားပင့်မှ သင့်မပါ”

ငချိပ်၏ အကြံပေးစကားကို ငပြုံးချို သဘောမတူ။

“ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ဆေးသမားပင့်သကော၊ သူကြီးလူတွေ မြင်တော့မပါ။ အဖမ်းအဆီး အနှိပ်စက်ခံရမှာပါ”

အလွန် ‘တာ’ သွားသော စကားဖြစ်သည်။

သူကြီးငအိပ်သည် ‘ဤသူတို့ကား သူပုန်တွေပါဘုရား’ ဟု မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသူဖြစ်၏။ ငမိုးကောင်းကို မည်ကဲ့သို့ အပြစ်ရှာရပါမည်နည်း ကြံစည်နေသူဖြစ်ရာ တာပွန်ရှိ ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဦးခေါင်းကလေးတပ်မှ လာသူများဟူ၍သာ သိလိုက်လျှင်

ကုလားထံသို့ အပြေးအလွှား သံတော်ဦးတင်မည်မုချဖြစ်၏။

သည်နှစ်ယောက်ကို ကုလားဖမ်းသွားရုံဖြင့် မပြီးသေးချေ။ ငမိုးကောင်း တစ်မိသားလုံးမှာ သူပုန်လက်ခံအဖြစ် ရန်ပြုခံရဦးမည်။ ထို့နောက် ငအိပ်သည် မယ်မင်းဘော်ကြောင့် ငမိုးကောင်းအား ရန်လိုနေသူ မဟုတ်သလော။

ဤသည်များကို တစ်သိကြီး တွေးမိသောအခါ ငချိပ်မှာ ဆေးသမား မပင့်ရဲတော့ချေ။ အိမ်ပြန်ပြီး ဆေးယူသူကယူ၊ ပါလာသည့် ထမင်းများကို ကျွေးသူကကျွေး၊ ဟန်မပျက် ကောက်ရိတ်သူကရိတ်ဖြင့်၊ တစ်နေ့တာ အချိန်ဖြုန်းပြီးမှ၊ ခရီးသည်ဒုက္ခတရားကို လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ငပြုံးချိုတို့ ဥယျာဉ်ထဲသို့ သယ်သွားကြရ၏။

ငမိတ်ကောင်းနှင့် ငတောတို့သည် မိမိတို့အတွက် အခြားရဲမက်များ ဒုက္ခများခြင်း၊ စစ်ရေးလစ်ဟင်းခြင်းကြောင့် တပ်ကိုစွန့်ခွာကာ၊ ရပ်ရွာသို့ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ပြန်လာငြား တစ်ယောက်မျှ အခြေအနေမကောင်းပေ။ ငမိတ်ကောင်းမှာ ဦးမြတ်ထွန်းတပ်တွင် ငမိုးကောင်း၏ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းဖူးသူဖြစ်၏။ ငတောမှာသော် ငမိုးကောင်းလက်အောက်၌ အမှုထမ်းဖူးငြား၊ ဦးမြတ်ထွန်းတပ်မှပင် ဖြစ်သည်။

ယခု သူတို့သည် ဇာတိရပ်ရွာ ကျိုက်ကဇင်းသို့ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

ခရီးထွက်လာစအချိန်တွင် ငမိတ်ကောင်း၏ ခြေထောက်မှာ အခြေအနေ မဆိုးရွားလှ။ ငတောလည်း ဘေးလုံးကြီးဖြစ်နေခြင်းသာ ပြောစရာရှိ၏။ တာပွန်ကို ကျောခိုင်းပြီး ကျိုက်ကဇင်းဘက်သို့ ဦးတည်လာစဉ်တွင် ခြေထောက်ပြတ်ကို ထပ်မံထိခိုက်သည်။ အစားအသောက် အအိပ်အနေ မမှန်။ ရက်ကြာလာသောအခါ ခြေထောက်ပုပ်သူကပုပ်၊ အဖျားကြီးသူကကြီးဖြင့် အခြေအနေဆိုးရွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ငမိုးကောင်းသည် ယုံကြည်ရသော ဆေးသမားကိုပင့်ကာ၊ သူ့ရဲမက် နှစ်ဦးအား ကြိတ်ပြီးဆေးကုသည်။

ငမိတ်ကောင်းမှာ ငမိုးကောင်းတို့နှင့် တွေ့စတစ်ရက်သာ အစာကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် စား၏။ နောက်ရက်များတွင်ကား၊ အနာမန်းဝင်လာပြီ၊ အစားလည်းဆုတ်တော့သည်။ ငတောကား ထူထူထောင်ထောင်လည်း မနေနိုင်၊ လျက်မန်းရည်သော်မျှ မနည်းအားတင်းပြီး မျိုချရ၏။

“ရောင်းရင်းရ၊ မျိုချလိုက်ပါဘိ၊ မျိုလိုက်မျိုလိုက်။ ဟ ပါးစပ်ဟ”

ငမိုးကောင်းသည် ငတောကိုပွေ့ပိုက်ပြီး လျက်မန်းရည်တိုက်သည်။ “ကျိုက်ကဇင်းကို သုံးညအိပ်ပဲ ဝေးတော့သကော။ ရွာပြန်ရောက်အောင် သောက်လိုက်စမ်းပါဘိ” ဟူ၍လည်း အားပေး၏။

ငတောသည် ငမိုးကောင်းကို အားကိုး၏။ ငမိုးကောင်း၏ အပေါင်း အသင်းများကိုလည်း ကျေးဇူးအလွန်တင်သော မျက်လုံးကြီးတွေဖြင့် ကြည့် ၏။ ထို့ပြင် သူ့မျက်လုံးများ၌ မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်းများ ရှိသည်။ သူသည် သူ့ရပ်သူ့ရွာ သူ့မိသူ့ဘထံ မုချပြန်ရောက်ရမည် ယုံကြည်၏။

သို့ကြောင့် ငမိုးကောင်း တိုက်သမျှ ကျေးသမျှကို ကြီးစားပြီး မျို ငြား၊ စားငြား၊ ပါးစပ်ဟ ရေးသည်ပင် အခက်အခဲကြီးဖြစ်နေ၏။ ဝင်စဉ်က ဟရန် ခက်ခဲသော ထိုပါးစပ်သည် ဝင်သမျှ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ အစာကလေး ပြန်အန် ရန်အတွက်ကား၊ ဟင်းလင်းပွင့်သည်။ ပွက်ခနဲ တစ်ချက်အန်လျှင် ဝမ်းထဲ ရှိသမျှ ကုန်စင်တော့သည်။

ငတောအတွက် ငမိုးကောင်း ရင်မောသည်နှင့်အမျှ ငမိတ်ကောင်း အတွက်လည်း စိတ်မအေးရချေ။

ငမိုးကောင်းတို့၏ လယ်ကွက်ထဲသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ငမိတ် ကောင်းသည် ငတောကိုပင် ဖေးမနိုင်သည်အထိ တောင့်တင်းသေး၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ကျကျနန ရေခွေးဖြင့် ရေချိုးခံရ၊ အစားကောင်းအသောက်

ကောင်း နပ်မှန်အောင်စားရ၊ အနာကို ဖန်ဆေး ဆေးထည့်ခံရတော့မှ နွေလယ်ရေနယ် ဆုတ်၏။

သို့အတွက် “အားတင်းထားပါဘိ ရောင်းရင်းရ” ဟု ငမိုးကောင်းအားပေး၏။ ထိုသို့ပြောရခြင်းမှာ အားတင်းထားခဲ့သမျှ အံ့ကြိတ်ထားခဲ့သမျှကို လျှော့ဖြေပစ်လိုက်ကြပြီ ထင်သဖြင့်ပေတည်း။

ဆေးဆရာကြီးဦးမင်းအိုသည် လေးရွာစု သူကြီးတစ်ပိုင်တွင် ကျော်ကြား၏။ သူအထူးနိုင်နင်းသောအရာမှာ “အနာပေါက်” ဖြစ်၏။ စေတနာလည်း ရှိ၏။ သည်အုန်းပင်စုရွာတွင်လည်း နေ၏။ သို့ရာတွင် ငအိပ်၏ အိမ်ခေါင်ရင်းတွင် ဖြစ်၏။

သူကြီးငအိပ် တက်လာစတွင် ထမင်းစားကျွန်ခံ တပည့်တပန်း အဖြစ် ငနှင့်၊ ငပေါ်၊ ငကြံနှင့် အုန်းသာ ငပေကြွက်ကြီးတို့သာ ရှိခဲ့ငြား၊ ယခုမူ မျက်နှာလိုမျက်နှာရသမားတွေ တိုးပွားလာပြီ။ ဆေးဆရာကြီး ဦးမင်းအို မည်သည့်နေရာသို့ သွားသည်၊ မည်သူနှင့် စကားပြောသည်။ သတင်းပေးမည်သူ ရှားပါးမည်မဟုတ်။

ငမိုးကောင်း၊ ငချိပ်တို့သည် ထိုဆေးသမားကြီးအား မည်သို့ပင့်ရပါမည်နည်း ဆွေးနွေးကြ၏။ အကြံထုတ်ကြ၏။ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ငပိုက်၊ ငရိပ်၊ ငပြုံးချိုတို့၏ အကြံပေးစကားများပါ ထွက်လာစဉ် မိသော့လိုက်လာ၏။

“အစ်မ ဝမ်းနာနေသကော”

ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားနေသူအား မီးနေခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရှိသော ငမိုးကောင်း မည်သို့ ကူညီနိုင်ပါမည်နည်း။ မိန်းမတွေ၏ ကိစ္စသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်း ချက်ချင်း ထလိုက်လာသည်။ မီးနေဝင်မည့် မိန်းမသည် အလွန်အားငယ်ချိန်တွင် အားအထားဆုံး လင်ယောက်ျားကို တောင့်ဘစမြဲဟု ကြားဖူးသည်။

“နမသယံရေ၊ မောင်ကြီး ရောက်ပြီဟေ့”

ငမိုးကောင်း တတ်စွမ်းသည်မှာ သည်မျှသာဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တငုတ်တုတ် ထိုင်နေရတော့သည်။

မီးနေခန်းရှေ့ရောက် ငမိုးကောင်း၏အာရုံသည် မျက်နှာကြီး ဝါထိန် ပုရွနေသည့် ငတောထံရောက်နေ၏။ အမြဲအကြိတ်ထားသည့် ငမိတ်ကောင်း ထံရောက်နေ၏။

‘ဆရာကြီး ဦးမင်းအိုဆီ ပသိုလုပ် သွားရပါမတုန်း’

အတွေးသည် ငမိုးကောင်းအား အဆက်မပြတ် တိုးတိုက်သည်။

စိတ်ကူးသည် ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် ပေါ်လာသည်။

“မယ်မင်းဘော်ရေ၊ အားမငယ်နဲ့နော်။ ကျုပ် အညောင်းပြေ ဟိုနား သည်နား ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် လျှောက်ချေဦးမယ်”

“လျှောက်မောင်ကြီး။ လယ်ထဲလည်း လျှောက်လိုက်ပါဘိ”

မယ်မင်းဘော်ထံမှ တုံ့ပြန်သံရလျှင်ရချင်း၊ ငမိုးကောင်း သုတ်ခြေ တင်ခဲ့သည်။ အတန်ငယ်လျှောက်မိလျှင် ခြေကို ထော့ကျိုးထော့ကျိုး လုပ်ပြီး လျှောက်သည်။ ဆေးဆရာဦးမင်းအို၏ အိမ်လှေကားရင်းသို့ ရောက်လာ သည်။

“ငုတ်ထိုးသဲ့အနာ ယဉ်းနေလို့ ဆေးတောင်းချင်လို့လာသာပါ”

သူကြီးအိမ်မှကြားအောင် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ပြောသည်။

“ဆရာနဲ့တွေ့ချင်ရင် အိမ်ပေါ်လာပါတော့လား”

မိန်းမသံတစ်သံက တုံ့ပြန်၏။ လှေကားထိပ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး “ဪ” ဟူသည့် အားတုံ့အားနာ အသံထွက်သည်။ အသံနေ အသံထားလည်း ရုတ်ချည်းပြောင်းသည်။

“ကြွပါ၊ ကြွပါ၊ အိမ်ပေါ်ကိုကြွပါ”

ငမိုးကောင်းသည် အသံရှင်အား ဆေးဆရာသမီးလော၊ ဇနီးလော

မော့မကြည့်အားပါ။ ကုပ်ကုပ်ကလေးတက်ခဲ့သည်။ ခက်ခက်ထန်ထန်ပြောရာက “ဪ” ဟူ၍ ဖြစ်သွားခြင်းမှာ အားတုံ့အားနာ သဘောဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်သံမှာ ခုနကအသံနှင့် ခြားနားသွားပြီ။ သူမည်သူဟု သာမန်သိထက် ပိုသောသိသံမျိုးဖြစ်သဖြင့် ငမိုးကောင်း မော့မကြည့်ရဲပေ။

သင်ဖျာတစ်ချပ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံဝင်ထိုင်မိလျှင် တောင်းတွေ ပလုံးတွေကြားထဲမှာ ကျောပြင်ကြီးနှင့် အသက် ၅၀ ရွယ် လူတစ်ယောက် သျှောင်ဖွေးဖွေးကြီး ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် ထွက်လာ၏။

“သွေးသောက်မင်းပါကလား”

ငမိုးကောင်းမှာ အနည်းငယ် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး၊ အသံနှိမ့်ပြော၏။

“အကျွန်ုပ်မှာ အနာအဆာမရှိပါဘူး ဆရာကြီး။ ခြေဖြတ်ထားသဲ့ ခရီးသွား အာဂန္တုတစ်ယောက်၊ အကျွန်ုပ်လယ်တဲကို ရောက်လာခိုက်မှာ အနာ သည်းသကော။ အခုခရီးမဆက်နိုင် ဖြစ်နေသပါ့”

“ဘဇာနဲ့ ဖန်ဆေးသတုန်း”

“စံပယ်ရွက်ပြုတ်နဲ့ ဆေးသပါ့ဆရာကြီး”

“အစာဝင်ပါစ”

“လျက်မန်းရည်ပင် အနိုင်နိုင် မျိုရသကော”

“အကျွန်လိုက်ကြည့်လို့ ဖြစ်ပါစ သွေးသောက်မင်း”

ငမိုးကောင်းသည် လှေကားရင်းနှင့် ဘေးဘိသို့ကြည့်ပြီးမှ “ငအိပ် သိရင် ဆရာကြီးမှာ ဒုက္ခတွေ့နိုင်သပါ့။ ဆေးသာပေးပါဘိ” တီးတိုးပြော သည်။

“ဆေးပေးရုံနဲ့မရသကော သွေးသောက်မင်း။ လူနာဟာ ခြေထောက် ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဖြတ်ထားရလို့ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ လိုက်နေသလား၊ ရိုးရိုး အနာယဉ်းသလား၊ အကျွန်ကြည့်ပြီးမှသာ ဆေးချက်မိအောင် ပေးနိုင်မပါ့”

လျော်ကန်သင့်မြတ်သော အကြောင်းပြစကားကို ငမိုးကောင်း မပယ်

၃၆၂ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

လှန်နိုင်ပါ။ သို့အတွက် အသံကို နှိမ့်ပြီး ပြော၏။

“လက်ငင်းတိုက်စရာ လိမ်းစရာ စဉ်းငယ် မစတော်မူပါဆရာကြီး။

ညနေ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်မှာ မြောက်တံခါးကို ကြွတော်မူပါ”

ဆေးဆရာကြီးသည် ရွေးလေးရွယ် အလုံးကလေးနှစ်လုံးပေး၏။

“သဟာကို ကြိတ်ပြီး လျှာကို ပွတ်ပေးပါဘိ”

အနက်လုံးကလေး တစ်လုံး။

“သဟာကို ကျောက်ပြင်မှာသွေးပြီး လိမ်းပါဘိ”

ဆေးဝါလုံးငယ် တစ်လုံး။

ငမိုးကောင်းသည် ဆေးဆရာပေးသမျှကို ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူပြီးနောက် တိုးဒဂါးတစ်ပြားထုတ်ပေး၏။

“ဆေးဖိုးဝါးခပဲ သဘောထားတော်မူပါ”

ဆေးဆရာ မယူပေ။

“သွေးသောက်မင်းက အကျွန်ုပ်ကို မယုံကြည်သကော။ အကျွန်ုပ်ဟာ ကုလားဖြူဘက်တော်သား မဟုတ်သပါ။ ငအိပ်လူလည်း မဟုတ်သကော”

“ယုံကြည်ပါသယ်ဆရာကြီး။ ယုံကြည်တမင့်၊ ဆရာကြီးကို ငအိပ် ရန်ပြုမည် စိုးရိမ်သဲ့အတွက် မှောင်တရီကို ပင့်ရသပါ။ သည်းခံတော်မူပါ ဘိ”

“ကောင်းပါပြီ၊ အကျွန်ုပ် လာပါမယ်။ ဆေးဖိုးဝါးခ မယူပါရစေနဲ့”

ငမိုးကောင်းသည် ထော့ကျိုးထော့ကျိုးဖြင့် မီးနေအိမ်သို့ ပြန်လာ သည်။ တစ်အောင့်တစ်နား အားပေးစကားပြောပြီးမှ ဂီလာနအာဂန္တုများထံ ပြေးလာသည်။ ဦးမင်းအို ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သည်။

“ရောင်းရင်းတို့ အားတင်းထားကြဟေ့။ ဆေးသမားအသစ် ငါ ပင့်ခဲ့ သပါ”

ငမိုးကောင်း အားတက်သရော ပြောငြား၊ ငတောမှာ အားတက်စရာ

မရှိပါ။ သတိလစ်နေသည်။ ငမိတ်ကောင်းမှု၊ သတိရလာလိုက် ညည်းတွား လိုက်၊ သတိလစ်သွားလိုက်ရှိသည်။

ငချိပ်နှင့် ငပိုက်၊ ငရိပ်၊ ငပြုံးချိုတို့လည်း ဧည့်သည်များ၏ အခြေ အနေ မကောင်းသဖြင့် ကောက်ရိပ်မဆင်းနိုင်ကြ။ လူမမာများကို နေသာ ထိုင်သာရှိအောင် ဝိုင်းဝန်းပြုစုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ကြသည်။ ငပြုံးချိုလည်း မှောင်ရီပျိုးစမှာပင် မြောက်တံခါးသို့သွားရောက် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကာ မှိုးမှိုး မှောင်မှောင်တွင် ဆေးဆရာကို ပင့်လာခဲ့လေသည်။

ဦးမင်းအိုသည် ငမိတ်ကောင်း၏ အနာကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း အတပ် ပြော၏။

“တမင်ဖြတ်ရသဟာ မဟုတ်သကော။ စစ်ပွဲမှာ ငုံးဆံ့မှန်ပြီး ပြတ် သွားသဟာပဲ။ ယမ်းဆိပ်နဲ့ သံဆိပ် ကိုယ်ထဲရောက်နေပြီကော”

ထိုသို့ပြောပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မည်သို့ ကုသရမည်နည်း ချိန်ဆ ခြင်းလော၊ လူနာကို အကဲခတ်ခြင်းလော၊ ဘေးလူများ မသိကြပေ။

“ဆရာကြီး လူနာရဲ့ အခြေအနေ ပသို့ရှိတယ်ဆိုသဟာလေး”
ငပြုံးချို၏ မရဲတရဲအမေး။

ဆေးဆရာသည် မဖြေပေ။ ကညင်ဆီးမီးရောင်အောက်တွင် မျော နေသောလူနာအား၊ သတိပြန်လည်လာစေရန် နှာပေးနေသည်။ ကွမ်း တစ်ယာညက်ခန့် ကြာသည်အထိ ငမိတ်ကောင်း လှုပ်ရှားမလာချေ။

“ရေအေးအေးတစ်ခွက် ပေးပါဘိ”

သူ့တွင် အသင့်ပါသည့် ငွေဇွန်းကလေးထဲတွင် ဆေးမှုန့်အနည်း ငယ် ထည့်သည်၊ ရေနင့်ဖျော်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မန်းမှုတ်သည်။ ထိုဆေး ကို တိုက်မည်ရှိသောအခါ ငမိတ်ကောင်း မေးခိုက်နေပြီ။ ညင်လည်းညင် သာ ပါးစပ်လည်းဟလာအောင် ကြိုးစားကြရသည်မှာ တစ်နေ့ကုန် ကောက် ရိတ်ရသည်ထက် ပင်ပန်း၏။

ကျန်လူများသည် ဆေးဆရာကြီးနှင့် လူနာနှစ်ယောက်ထံတွင် အာရုံစိုက်နေခြင်း၊ ငချိပ်နှင့် ငပြုံးချို မစိုက်နိုင်။ တဲကိုမှောင်ထဲမှာ ပတ်ချာ လှည့်ပြီး ကင်းစောင့်ပေးနေရ၏။ မီးနေအိမ်မှ သတင်းကို ပြေးပြီး နားထောင်ရ၏။

ချွေးတစ်လုံးလုံးဖြင့် တိုက်ရသောဆေး လည်ချောင်းထဲသို့ ‘ဂလောက်’ ခနဲ ကျသွားသံသည် ငမိတ်ကောင်းထံမှ ပေါ်လာ၏။ ဟင်းချသံ များလည်း လူအများထံမှ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည်။

ဆရာကြီး ယုံကြည်သည်နှင့် လျော်ညီစွာ ငမိတ်ကောင်း လှုပ်ရှား၏။ မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ငမိုးကောင်းသည် အလျင်အမြန် ပြေးကပ်လာပြီး ခူးတုပ်၏။

“မရိုမသေဆရာကြီးရယ်၊ ဟိုဘက်က လူနာကိုလည်း တစ်ဆိတ်” ဦးမင်းအို မငြင်းဆန်ပါ။ ငတော၏ ကွပ်ပျစ်ဘေးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပျားဖယောင်းတိုင် တိုတိုကလေး၏ဘေးရှိ ငတောမှာ မေးထိုးနေ၏။ နံရံတွင် ထင်နေသော သူ့မျက်နှာ အရိပ်ကြီးသည် မေးတစ်ချက်ထိုးတိုင်း တစ်ကြိမ်ခနဲကြွ၏။ သေမင်း မြူးထူးနေဟန်နှယ် ရှိ၏။

ဆေးဆရာသည် ငတောကိုကား နှာကိုသာ နှပ်ပေးသည်။ မေးထိုးပုံ ညင်သာသွားလျှင် ဆေးအိတ်ကို သိမ်းသည်။

“တရားနဲ့သာ ဖြေပါဘိသွေးသောက်မင်း။ လူနာနှစ်ယောက်လုံး ရုပ်ပျက်သွားပြီ။ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဘိ”

ငမိုးကောင်းသည် တိုးဒဂါးငါးကျပ်ဖြင့် ပူဇော်ငြား၊ ဦးမင်းအို လက်မခံပါ။ “ကုလားဖြူနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ရဲမက်တော်တွေ၊ အကျွန်ကုသလို့ ထမြောက်ဦး အကျွန်မယူအပ်သပါ သွေးသောက်မင်း။ သည်းခံပါဘိ” ပြောကာ မှောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဆေးဆရာနောက်သို့ ငမိုးကောင်းမလိုက်နိုင်။ ထရဲကြားရှိ ဝှမ်းစကလေးကို ယူပြီး ငတော၏ နှာခေါင်းပေါက်ရှေ့၌ ချထားသည်။ ဝှမ်းစကလေး မလှုပ်ပါ။ ပိုပြီး သေချာစေရန် ငမိုးကောင်း မျက်နှာကို နှိမ့်သည်။ ဝမ်းဗိုက်နှင့် နားရွက်နှင့်အပ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်မလှုပ်။ ဝမ်းတွင်းမှ မည်သည့် အသံမျှမလာ။ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဝှမ်းစကိုကြည့်ပြန်၏။ ထူးခြားမလာ။

ငမိုးကောင်းသည် တောက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာခေါက်ပြီး အသံထွက်အောင် ဟီးချလိုက်စဉ် ငပိုက်က လှမ်းပြောသည်။

“နောင်ကြီးကောင်း၊ လူနာက လူနာက”

ဝမ်းသာအားရအော်သဖြင့် ထစ်ငေါ့၏။

“ငမိတ်ကောင်း၊ ရောင်းရင်း၊ သတိရပြီလား”

ငမိုးကောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာသည်။ ပုပ်စော်နံ့နေသည်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ရန် သတိမရ။ အားပါးတရ ပြေးပွေ့သည်။

ငမိတ်ကောင်း သတိလည်လာသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ အသံသည် နှုတ်ခမ်းဖျားသို့ ရောက်မလာ။ လည်ချောင်းထဲတွင် ရှဲရှဲသံမြည်နေ၏။ သည်ရှဲရှဲသည်ပင် စကားသံများ ဖြစ်နေပေတော့၏။

“အကျွန်၊ စစ်မြေပြင်ကို ပြန်သွားချင်သကော”

“နေကောင်းလာရင် သွားရမှာပေါ့”

“အကျွန်ရို.နိုင်ဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုတော့သပေါ့”

“ဟုတ်သယ်။ ကုလားဖြူခွေးတွေကို ငါတို့နိုင်တော့မှာ”

“သွေးသောက်ကြီး ခွေးကုလားတွေကို တိုက်စမ်းပါ”

“တိုက်မယ် တိုက်မယ်။ ရောင်းရင်း နေကောင်းရင် အတူသွားမှာ

ပါ”

“သွေးသောက်ကြီး မရှိလို့ တာပွန်ကျရသကော”

“ပြန်ပြီး သိမ်းမှာပေါ့။ ရောင်းရင်း ကျန်းမာတော့မှာ”

“အကျွန် အ အ”

ငမိတ်ကောင်း အသံပျောက်သွားပြီ။ ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူနေပြန်သည်။ သို့သော် ရင်အုံ၏ အလှုပ်အရှားသည် မသိသာလှပါ။

“ငပိုက်၊ ငရိပ်၊ ဟို ဟို ဝှမ်းစ”

ငတော၏ နှာခေါင်းဝမှ ဝှမ်းစကလေးသည် ချက်ချင်းပင် ငမိတ်ကောင်းထံရောက်လာသည်။ ဝှမ်းစကလေး လှုပ်နေသည်။ ငမိုးကောင်းအားတက်သည်။ ဆေးစွမ်းပြခြင်းဟု ငမိုးကောင်း သတိမမူနိုင်။ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာဦးမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

ငမိတ်ကောင်းသည် ကြမ်းနှင့် ကျောနှင့်ကွာအောင် ကော့ထိုးသည်။ ဦးခေါင်း လည်ကျသွားသည်။ လည်သွားသော မျက်နှာရှေ့သို့ ငမိုးကောင်း ရွှေ့ထိုင်သည်။ ဝှမ်းစကလေးကို နှာဝတွင် တော့သည်။ မလှုပ်ပါ။ သေချာစွာ ကပ်ကြည့်သည်။ လုံးဝ မလှုပ်တော့ပါ။

ဝမ်းခေါင်းမှလာသော ဟီးခနဲအော်သံကြီး ပေါ်လာပြီးနောက် ငမိုးကောင်းသည် သူ့ရဲမက်ကြီးကို တစ်အားကျိုးဖက်လေ၏။

“သေနတ်ပစ် အလွန်တော်သဲ့ရဲမက်ကြီး။ မီးမကူးဘူး မရှိအောင် တော်သဲ့ ရောင်းရင်းကြီးရယ်၊ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

ငမိုးကောင်း အသံထွက်ပြီး ငိုသည်။

“ငမိတ်ကောင်း။ ငါရို့ မကြာမတင် စစ်နိုင်ရော့မယ် ပြောပါဦး ရောင်းရင်းရ။ မင်္ဂလာရှိသဲ့စကား ထပ်ပြောပါဦး ရောင်းရင်းရ”

သူသည် ထိုသို့ပြောရာက ထပြေး၏။

“နောင်ကြီးကောင်း၊ သတိထားပါ သတိထားပါဘိ”

ငရိပ် အလန့်တကြား လိုက်ဆွဲငြား၊ ငမိုးကောင်းသည် သည်းခြေပျက်သွားခြင်း မဟုတ်ချေ။ “ငတောရေ.... ငတောရဲ့”

ငမိုးကောင်းသည် အလောင်းကို လှုပ်ပြီးခေါ်သည်။ ကလေးသဖွယ်
ငိုသည်။ ငချိပ်ကား ဦးခေါင်းပေါ်ရုံမှ ချောင်းကြည့်ပြီးနောက် ပြန်လည်
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ငမိုးကောင်းမှာ ငမိတ်ကောင်း၏ အလောင်းကို ပြေးဖက်ကာ
ငိုလိုက်။ ငတောထံပြန်လာပြီး ငိုလိုက်နှင့် နှစ်ကြိမ်လုပ်အပြီးတွင် မျက်ရည်
သုတ်သည်။ အမှန်သေခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ထပ်မံ စမ်းသပ်ရာက “ကဲ ကဲ၊
မိုးမလင်းခင် ပြီးစီးအောင် မြေမြှုပ်ကြစို့” ဆိုသည်။

သူ ထိုသို့ ဆိုချိန်တွင် ငချိပ်သည် ခေါင်ရမ်းပန်းချုံအောက်၌ ကျင်း
နှစ်ကျင်း တူးနေပြီဖြစ်၏။ အလောင်းများကို ဖျာတစ်ချပ်စီဖြင့် လိပ်ပြီး
ယူသွားချိန်၌ တစ်ကျင်းမှာ အသင့်ဖြစ်နေ၏။ သို့အတွက် ငပိုက်ကဝင်ပြီး
ငချိပ်အား ကူ၏။

ငမိုးကောင်းသည် မြေပုံများကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး “ရောင်းရင်းတို့
ရေ၊ မင်းတို့အတွက် ငါသွားပြီး အမှုထမ်းမယ်။ ဖြစ်ရာဘဝက သာဓုခေါ်
ကြပါဘိ” ဆိုသည်။ ထို့နောက် ထရပ်ကာ ငရိပ်အားမှာကြားသည်။

“ငါ့လယ်ကို ပြီးစီးအောင် ကူညီကြပါဘိ။ ငါ့ကိုမေးရင် စစ်ထွက်
သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ကြပေရော့”

“နောင်ကြီးကောင်း။ အကျွန် လိုက်ပါရစေ”
ငမိုးကောင်းအား ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံကြည်အောင် လုပ်သူမှာ
ငချိပ်။

“သေမှာအနောင်။ ဘဇာကြောင့် လိုက်မတုန်း”
“သူကြီးသစ် ခန့်တဲ့နေ့တုန်းက အကျွန်ရဲ့ ရပ်သူရွာသားတွေကို
သင်းရဲ့စော်ကားသဟာ တစ်သက်မကျေဘူး နောင်ကြီးရ”
“အနောင်မှာ ဘဇာလက်နက်ရှိတုန်း”
“လုံတစ်ချောင်း၊ ဓားတစ်လက် ရှိသကော”

“ကောင်းသပျံ။ ရေဘူးရယ်၊ ထမင်းခြောက်ထုပ်ရယ် ပါပေစေ။ အကျွန်ုပ်လယ်ထဲကို ပြန်ချေဦးမယ်”

ငမိုးကောင်းသည် မယားနှင့်သားကို မေ့လျော့၏။ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဖြစ်ကာ ရောဂါဘယတစ်ဖက်၊ ကုလားနက်ကုလားဖြူတစ်ဖက် တိုက်ခိုက်နေသော ရဲမက်များကိုသာ သိတော့သည်။

တဲတွင် ကျန်ခဲ့သည့် လက်နက်များကို ငမိုးကောင်းယူလာခဲ့ချိန်ဝယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲ၌ နှင်းကျသံများ တဖြောဖြောညံနေပြီ။ လပြည့်ကျော် လခြမ်းကလေးကလည်း လမ်းပြရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။

ငချိပ်အနီးတွင် သာဦးနှင့် ငပိုက်၊ ငရိပ်တို့ ရပ်နေ၏။

ခရီးတစ်ဝက်အထိ လိုက်ပို့မည့်ပုံမျိုး၊ နှုတ်ဆက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေပုံမျိုး မဟုတ်ကြ။ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ စောင်တွေ၊ ရေဘူးတွေဖြင့် ဖြစ်၏။

“သာဦးက ဘဇာလုပ်မလို့တုန်း။ သေသယ်ဆိုသဟာ ကုလား နှိပ်စက်သဟာထက် အဖြစ်ဆိုးသနော”

“ကုလားကို လက်စားချေရင်း သေသပျံ။ မြတ်သော သေခြင်းပျံ”

“မင်းတို့က ရွာမှာနေခဲ့ကြပါဘိ။ ငတ်မှာ၊ ရောဂါရမှာ သေချာလွန်းသကော”

“ငအိပ်မျက်နှာကို မမြင်လိုသကော နောင်ကြီးကောင်း”

ငရိပ်အဖြေ။ ထို့နောက် သူက သေနတ်တစ်လက်ပါ ထုတ်ပြ၏။

“အုန်းထုံးပင်ဘက်က အကျွန်ုပ်ဝယ်ထားသဟာ” ဟုဆို၏။

“သဟာဖြင့် ငပိုက်နေခဲ့။ အမောင့်ကို သနားလို့ပြောသာ”

“ကြည့်နောင်ကြီး။ အကြောင်းမဲ့ စုထားသဟာ မဟုတ်”

ငပိုက်၏ ဆီစိမ်ပုဆိုးထဲမှအရာများမှာ၊ ယမ်းမှုန့်များနှင့် ကျည်စေ့တွေဖြစ်၏။

“ငအိပ် သူကြီးဖြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး စုဆောင်းထားသဟာ။ အခု မသုံး

ရင် ဘဇာသုံးရပါ့နောင်ကြီး”

“ငါ့ပေးလိုက်။ အမောင် နေခဲ့”

“ပေးဆိုသပါ့ ပေးမယ်။ နေတော့ မနေခဲ့နိုင်သကော”

ငမိုးကောင်းမှာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးပီပီ တားမြစ်ရငြား၊ ကျေနပ်သည်။ တားဆီး၍ မရသည့်အဆုံး၌ ဝမ်းပမ်းတသာဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲမှ ရှေ့ဆောင် ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ ဥယျာဉ်တံခါးကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆို့နေစဉ် တဖုန်းဖုန်းပြေးလာသူမှာ ငပြုံးချို။ သူ့ခမျာ ဟောဟဲလိုက်နေသည်။ ခရီး ထွက်မည့်သူများကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေ၏။

သို့သော် သူသည် အံ့ဩရန် ပြေးလွှားလာခြင်းမဟုတ်။ မင်္ဂလာ သတင်းပေးရန် လာသူဖြစ်သည်။

“နောင်ကြီးကောင်းရေ၊ ယောက်ျားကလေးမွေးသပါ့”

ခရီးထွက်မည့်သူများ ထိတ်လန့်သည်။

အကြောင်းသော်ကား၊ သူတို့သည် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်၏ သေ ရေးရှင်ရေးတွင် လုံးပမ်းနေရသဖြင့် မယ်မင်းဘော် မီးနေသည်ကို လုံးဝ မေ့လျော့နေခဲ့မိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မျက်လုံးများသည် ငမိုးကောင်းထံ ရောက်သွားကြ၏။

“နောင်ကြီးကောင်းကိုလည်း အစ်မမင်းဘော်က တနေသကော။ ကြီးတောအိကလည်း မှာလိုက်သပါ့”

“သည်မယားနဲ့ သည်သားသံယောဇဉ်ကြောင့်၊ ငါ့ရဲမက်တွေ ကျ ဆုံးကုန်ရသဟာ။ မလာနိုင်ဘူး ငပြုံးချို။ အဲသလိုသာ ပြောလိုက်”

ငမိုးကောင်းသည် အသွားမပျက် လျှောက်သွားရင်းက ပြန်ပြော သည်။ ငပြုံးချိုမှာ ယခုမှ ရောက်လာသူဖြစ်သဖြင့် ငရိပ်နောက်မှကပ်လိုက် ပြီး မေးရသည်။ အကျိုးအကြောင်းသိရလျှင် ငမိုးကောင်းထံပြေးသွား၏။

“နောင်ကြီးကောင်း။ အကျွန်လည်း လိုက်မှာပါ။ ခဏဆိုင်းပါဘိ”

၃၇၀ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

“မဆိုင်းနိုင်ဘူး အနှောင်။ ခေါ်လည်း မခေါ်ဘူး။ အနှောင့်မိဘာမှာ သည်သားတစ်ယောက်တည်းရှိသာ နေခဲ့ပါဘိ”

ငပြုံးချို နောက်ဆုတ်ချန်ခဲ့ကာ ငရိပ်နှင့် ငပိုက်ထံ ချဉ်းကပ်၏။ တီးတိုးပြောအပြီးတွင် ရွာဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးလေ၏။

ငပြုံးချိုမှာလည်း သူ့အနာနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ရွာသို့ ပြန်ပြေးပြီး လက်နက်များ၊ စားရေရိက္ခာများ ယူသည်။ ငရိပ်နှင့် ငပိုက်သည် သူ လိုက်တတ်စေရန် သစ်ပင်များတွင် ဓားရာပေးသွားကြလိမ့်မည်။

ငမိုးကောင်း သူ၏တပ်သို့ ရောက်လာချိန်ဝယ်၊ ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဦးမြတ် ထွန်း၏တပ်များသည် တာပွန်နှင့် ရေကင်းကိုအဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက် သောအားဖြင့် ‘ဖအင်းတော’ကို သိမ်းပိုက်ထားကြသည်။ ကုလားနက်တပ် များနှင့် ကုလားဖြူတပ်များသာမက အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များပါ အင်အားဖြည့်ထားပါလျက်က ခေါင်းညီနောင်နှင့် ဦးမြတ်ထွန်း၏တပ်များ သည် မြောက်ဘက်အရပ်၌ စွယ်ယောင်ပြပြီး၊ မြောက်အရပ်သို့ ကုလားရွှေ့ လာချိန်၌ တောင်အရပ်ရှိ မြို့ရွာများကို သိမ်းပိုက်သည်။

မြန်မာရဲမက်များသည် ကုလားတပ်များ အထပ်ထပ် ဝန်းရံထား သည့်ကြားက တာပွန်မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ လဲဗျီးတပ်မှ လက်နက် ခဲယမ်း အများအပြားကို ယူသွားသည်။ မြို့အုပ်ကို ချက်ကောင်းရွေးပြီး ပစ်သတ်ပါလျက် အမျိုးသားသစ္စာဖောက်ကြီး ကံကောင်းသွားသည်။

ကုလားဖြူများသည် သူတို့အား မဆုတ်မနစ် တိုက်ခိုက်နေသော

ခေါင်းဆောင်သုံးဦးအတွက် ထုတ်ထားသော ဆုငွေကို တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

ဦးခေါင်းကြီးအား ဆုငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ထားရာမှ ယခု အသေရ တစ်သောင်း၊ အရှင်ရလျှင် နှစ်သောင်းသို့ တိုးမြှင့်သည်။

ဦးမြတ်ထွန်းမှာလည်း ဈေးမသေးပေ။ ဦးခေါင်းကြီးနှင့် တန်းတူ ပင်။

ဦးခေါင်းကလေးအား ဆုငွေတစ်ထောင် ထုတ်ထားခဲ့ရာမှ၊ ယခု အသေဖမ်းပေးနိုင်လျှင် ငါးထောင်၊ အရှင်ရက တစ်သောင်း ဖြစ်သွားပြီ။

ထိုအချိန်က ဆန်ဈေးမှာ တစ်တင်းလျှင် ခြောက်မူးဖြစ်၏။

ခြောက်မူးသည် ဆယ်ပဲဖြစ်၏။ ဆယ်ပဲသည် တစ်ကျပ်၏ ရှစ်ပုံ ငါးပုံဖြစ်ရာ ငွေကျပ်ငါးထောင်တစ်သောင်းသည်လည်းကောင်း၊ နှစ်သောင်း သည်လည်းကောင်း အနေအစား ရိုးသားသော မွန်၊ ဗမာ၊ ကရင်တို့အတွက် အလွန်များပြားသော ငွေလုံးငွေရင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျေးလက်တောရွာနေ မွန်၊ ဗမာ၊ ကရင်များသည် ထိုမျှသော ငွေအသပြာကို မစင်ဘင်ပုပ်ကဲ့သို့ စက်ဆုတ်ကြ၏။ သို့အတွက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမောင်းနှင့်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးသုံးဦး မည်သည့်နေရာ၌ရှိကြောင်း သတင်းမပေးကြပေ။

တောသူတောင်သား ကရင်၊ ဗမာ၊ မွန်များသည် သစ္စာဖောက်မျိုး ဟု သားစဉ်မြေးဆက်အထိ သတင်းပုပ်မည်ကို သေရမည်သို့ ကြောက်ရွံ့ သဖြင့် သတင်းပေးရန် စိတ်မကူးကြပေ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ပါဝင်ဆင်နွှဲ ကြသည်။ ထောက်ပံ့ကူညီကြသည်။

ကုလားဖြူများ၊ ကုလားနက်များသည် ကရင်၊ မွန်၊ ဗမာတို့၏ မျိုးချစ်တပ်များကို ရံဖန်ရံခါမှသာ ထွက်တိုက်ရဲကြသည်။ တာပွန်တွင် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် ကုလားသုံးရာ ရှိပါလျက် မြို့ပြင်သို့မထွက်ရဲ။ ရိက္ခာနှင့် စာပေးစာယူကိစ္စရှိလျှင် အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် ထွက်ရ၏။

အင်ကြီးအားကြီးဖြင့်ထွက်လျှင် ဘေးကင်းပါသလော၊ မကင်းပါ။ မကြာခဏချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်ခံရသည်။ ကုလားအကြောက်ဆုံးအရာမှာ ‘စားရဲခုတ်’ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် မြို့ပြင်သို့ မထွက်ရဲခြင်းဖြစ်သည်။

ကုလားသည် ထိုအခြေအနေကို ကြာရှည်သည်းမခံနိုင်ပေ။ ရေကင်းတွင် ကုလားသုံးရာခန့် ရှိသည်ကို နည်းသည်ထင်သဖြင့် ငါးရာ ထပ်ဆောင်းသည်။ တာပွန်တွင်လည်း ထိုမျှပင် ထပ်၍ဆောင်းသည်။ ထိုမျှမက ကုလားဖြူများဦးစီးသော လူတစ်ရာပါသည့် အမြောက်တပ်တစ်တပ်ပါ ထပ်မံဖြည့်တင်းလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ကုလားများ အင်အားဖြည့်တင်းခြင်းမှာ ထွက်တိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် ရန်သူထွက်အလာကို မစောင့်ဘဲ စံရွေး၊ မိုးညို၊ သာယာဝတီနှင့် တာပွန်၊ ရေကင်း၊ ဘောင်ဘင်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် တည်း ဝင်ရောက်စီးနင်းရန် စီစဉ်ကြတော့သည်။

ငမိုးကောင်းမှာ သွေးသောက်ကြီးအရာ၌ ပြန်လည် တာဝန် အပေးခံရငြား၊ လူတစ်ရာ မရှိပေ။ ခြောက်ကျိပ်ကျော်၊ ခုနစ်ကျိပ်မျှသာ ရှိတော့သည်။ သူတပ်သည် တာပွန်နှင့် ဖအင်းတောကြားရှိ တောအုပ်တွင်း၌ စခန်းချနေစဉ် အိုးစားဖက်ငချိပ်တပ်မှ ရဲမက်တစ်ယောက် အပြေးရောက်လာ၏။

“ရှေ့တိုင်ဝက်ခန့်မှာ ကုလားဖြူတပ်တစ်တပ် နွားလှည်းတစ်စီးနဲ့ လာနေသကော။ သွေးသောက်မင်း”

“လူဘယ်လောက် ပါသတုန်း”

“တစ်ရာလောက် ရှိမယ်ထင်ပါ့”

“လှည်းပေါ်မှာ ဘာတွေပါသတုန်း”

“သေတ္တာတွေ၊ ကုလားဖြူတွေ ပါသပါ့”

“အိုးစားကြီးကိုပြော၊ လွတ်ပေးလိုက်လို့”

ငမိုးကောင်းသည် ချက်ချင်းပင် တိုက်ခိုက်စီးနင်းရန် စီမံတော့

သည်။ အေးအေးလူလူ နားနေရင်း ထမင်းစားနေသော ရဲမက်များသည် အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့၏။

မျိုးချစ် ကရင်၊ ဗမာ၊ မွန် ရဲမက်တို့၏ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ များ သောသောညနေခဲ့သည့် တောအုပ်ကလေးမှာ ချက်ချင်း ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လှည်းသံတအီအီ၏ ရှေ့နောက်မှ ပါလာသော ကုလား များသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ကြ၏။

နွားလှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ကုလားဖြူမှာ မသင်္ကာစိတ် အလိုလိုဝင်လာ၏။ ငှက်သံသော်မျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်သလော။ သို့ကြောင့် သတိမလစ်ကြရန် အော်ပြီး သတိပေးသည်။

သူ့သတိပေးသံအဆုံးတွင် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ လက်မဖြောင့်သော သေနတ်သမားအား ကုလားဖြူ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်း၏။ ဦးထုပ်လွင့်သွားသည်။ နားရွက်တစ်ခြမ်း စုတ်သွားသည်။

သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာ သစ်ပင်ထက်သို့ စုပြုံပစ်ခတ်ကြ သည်။ ထို့နောက် ကုလားတစ်အုပ် စုပြုံပြေးသွားသည်။

“ကျား ဘသား ကျား”

“ခုတ်လဟ၊ သတ်လဟ၊ ကျား”

ချုံကြိုချုံကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသော မျိုးချစ်ရဲမက်များ။

သေနတ်ကောင်းဖြင့် အသာစီးရနေသည့် ကုလား၊ ကြောက်လန့် တကြားပစ်ခတ်သည်။ ပစ်နေစဉ်တွင် သေနတ်ရော လူပါ အခုတ်ခံရသည်။ လှံစွပ်ဖြင့်ထိုးငြား၊ သေနတ်ဖြင့် ရိုက်ငြား မထိရောက်ပေ။ နားရွက်ပြတ်၊ လက်ခြေပြတ်၊ ခေါင်းပြတ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဒရောသောပါး ပြေးသွားသူများ မရှုမလှခံရသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် နောက်တပ်တစ်တပ်လုံး ပြေးလာသည်။ လေးကျိပ်ခန့် ရှိမည်။ မျိုးချစ် ရဲမက်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

နားရွက်ပဲ့သွားသော ကုလားဖြူသည် ပတ်တီးဖွေးဖွေးစည်းပတ် ပြီးနေပြီ။ သူသည် အလွန်စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ အမိန့်ပေး သည်။ ကုလားနက်များသည် ကုလားသေ မြှုပ်ရန် ကျင်းတူးကြသည်။ တောအုပ်ကို လူဖြန့်ပြီးနင်းသည်။

မြန်မာနာရီ လေးနာရီခန့်ကြာသွားမှ ကုလားများ ခရီးဆက်နိုင် သည်။ တစ်ခေါ်သာသာ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ နွားလှည်းပေါ်ရှိ အခြားကုလားဖြူတစ်ယောက် ထိသွားသည်။ ယခုပစ်သူ ကား လက်ဖြောင့်ပါ၏။ ဖြောင့်လွန်းသဖြင့် ကုလားဖြူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ မှတ်စုစာအုပ်ကို သွားထိရာ ကျည်ဆန်သည်။ စာအုပ်ကို မဖောက်နိုင်ဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ရပ်တန့်သွား၏။

ကုလားတစ်ကျိပ်သည် သေနတ်သံလာရာသို့ ပြေးလာသည်။ သည့် နောက်မှ ကုလားနှစ်ကျိပ် ခွာပြီးပါလာသည်။ ဓားရဲခုတ်တွေ ထွက်လာ လျှင် နှိမ်နင်းရန်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဓားရဲခုတ်များအစား၊ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရင်ဘတ်ကို ဖိသူဖိ၊ ခွေကျသူကျ၊ ပြန်ပစ်သူပစ်။ သို့သော် သေနတ်သံများ ထပ်မံထွက်ပေါ် မလာဘော့ချေ။

“ကျား၊ ကျား၊ ကျားဘသား ကျားဟ”

နောက်မှကပ်ပါလာသော ကုလားနှစ်ကျိပ်စုမှာ ရှေ့ကိုမဲနေစဉ်၊ သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်တုံးကြီးကျလာ၏။ သစ်တုံးကို ဖရိဖရဲရှောင်တိမ်းကြစဉ် ဓားရဲခုတ်များ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်ကျိပ်အောက် မလျော့သော သွေး သောက်ဓားများသည် ရဲတင်းစွာ ဝင်မွှေပြီး ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်၏။

နားရွတ်တစ်ဖက် ပဲ့သွားသော ပတ်တီးဖွေးဖွေးနှင့် ကုလားဖြူကြီး သည် အလွန်တရာ စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် တောနင်းရှင်းလင်းကြရန် အမိန့်ပေး ခဲ့တော့သည်။ ကုလားဖြူကုလားနက်များသည် ဝဲယာနှင့်ရှေ့ရှိ တောများကို သက်ချင်းဆက်လျက် နင်းချေသည်။ မျိုးချစ်ရဲမက်များကား၊ ငှက်နှယ်

ပျံပြေးပြီး နဂါးနယ် မြေလျှိုးသွားကြဟန်ရှိ၏။ တစ်ယောက်တလေမျှ မတွေ့။

ကုလားတွေ မကျေနပ်။ သစ်ပင်ပေါ်မော့ကြည့်သည်။ သစ်တုံးများကို မကြည့်သည်။ ဆဲရေးရေရွတ်လျက် ရှေ့တိုးကြသည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာညောင်းသည်။

၎င်းတို့ လာခဲ့သော လှည်းလမ်းအတိုင်း လူတစ်အုပ်ပြေးလာသည်။ ဓားတွေကိုင်မြှောက်လာသဖြင့် ရန်သူဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ နားရွက်ပဲ့ကုလားဖြူ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန် လှမ်းချိန်နေစဉ် မျိုးချစ်ရဲမက်များ၊ သစ်ခေါင်းတွေထဲမှထွက်ကာ လှည်းပေါ်ခုန်ချကြ၏။ အချို့လည်း အမှိုက် ဖုံးထားသည့် ကျင်းများထဲမှ ထွက်လာကြ၏။

နားရွက်ပဲ့ကုလားဖြူ မျက်လုံးပြူးနေစဉ် လှည်းပေါ်မှ ကန်အချခံရ၏။ လှည်းပေါ်ရှိ သေတ္တာများ၊ စားနပ်ရိက္ခာများ ခဲယမ်းမီးကျောက်များမှာ နားရွက်ပဲ့ကုလားဖြူနှင့်အတူ တောထဲသို့ရွှေ့ပြောင်းသွားကြလေ၏။

မြန်မာနာရီ ခြောက်နာရီခန့်ကြာမှ ကုလားဖြူကုလားမည်းများ လှံစွပ်တကားကားဖြင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ နားရွက်ပဲ့ကုလားဖြူအဘယ်မှာနည်း။ တာပွန်ပုလိပ်နှင့် ကုလားတို့အတွက် လစာရိက္ခာတွေ၌ ကြိုးဆွဲချသေနေသူ တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

မုချ နားရွက်ပဲ့ ကုလားဖြူ ဖြစ်ရမည်ဟု ပြေးသွားကြ၏။ ညောင်များပြည့်နေသော တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို အင်ဖက်များ ဖုံးထားရာ ကုလားဖြူ နှစ်ယောက်နှင့် ကုလားနက်သုံးယောက် 'တံစို့' ထိုးခံရကာ မရှုမလှ အသက်ပျောက်သွားကြလေ၏။

အင်ပင်ကြီးတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေသူမှာ နားရွက်ပဲ့ ကုလားဖြူဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ကြိုးဆွဲချ အသတ်မခံရပါ။ ဇောက်ထိုးဆွဲအထားခံရခြင်းသာဖြစ်၏။ ပါးနားရိုက်ခြင်း၊ ရင်ဘတ်ကို ဖနောင့်ဖြင့်

အပေါက်ခဲရခြင်းတို့ကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး အညိုအမည်း ထပ်နေသည်။ မဆန့်မပြ ကျောက်ခဲကြီးတစ်ခဲကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ထားခဲ့ရကား။ သွားအချို့ကျိုး အချို့နဲ့ကာ သွေးတောက်တောက်ကျနေ၏။ ထိုကျောက်ခဲကြီးကို ခြေကန်ပြီး ဆွဲနှုတ်ရရာ၊ နားရွက်ပဲ့ကုလားဖြူမှာ မသေရုံတမည်သာ ကျန်တော့သည်။

မျိုးချစ် ကရင်၊ ဗမာ၊ မွန်ရဲမက်များသည် ကုလားများ၏ လစာငွေကို ရပြီးပြီ။ လက်နက်ခဲယမ်း အနည်းငယ်လည်း ရလိုက်သေးသည်။ ကုလားဖြူ ကုလားနက် တစ်ကျိပ်ကို သတ်ရကာ နှစ်ကျိပ်မျှကို ကျိုးပဲ့ကန်နာအောင်လည်း လုပ်လိုက်ရပြီ။ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် အလွန်ဝေးသည့် တစ်နေရာ၌ အောင်ပွဲခံနေလိမ့်မည် ကုလားထင်သည်။

သို့ကြောင့် နေမဝင်မီ တာပွန်သို့ရောက်ရန် နွားလှည်းရပ်ထားခဲ့သည့်နေရာသို့ အသော့နှင့်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် မိန်းမူးမနေပါ။ သေနတ်ဖြင့် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ပြန်သည်။

“လိုက်စမ်း၊ လိုက်စမ်း၊ မလွတ်ပေစေနဲ့။”

နားရွက်ပဲ့၏လက်ထောက် ကုလားဖြူ ဒေါသတကြီးအော်သည်။ ကုလားနက်တစ်ကျိပ်သည် ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ရင်း ပြေးသွားကြသည်။ မြန်မာသေနတ်သည် တစ်ချက်ပစ်ပြီးနောက် ချက်ချင်း မပစ်နိုင်။ တစ်ယောက်တည်းသာ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ပါမူ ထိုသေနတ်သမား ပြေးမလွတ်။

ကြီးမားသောချုံကြီးကို ကုလားတွေဝိုင်းသည်။

သေနတ်သံများ ဖျော့ဖျော့ဝေါဝေါ ပေါ်လာသည်။ ကုလားနက် ဘွဲ့၊ အံ့အားသင့်ချိန်မရ၊ ဒဏ်ရာကိုလက်ဖြင့် အုပ်ချိန်မရ၊ သေမည့်သူမှာ ခြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျချိန်မရလိုက်။ ဓားရဲခတ်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ထွက်လာသည်။ သေနတ်တစ်လက်မျှ မကျန်။ ကျန်ခဲ့သောအရာမှာ ကုလားနက်

အလောင်းများသာ ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကုလားနက် နှစ်ကျိပ်ကျော် သုံးကျိပ်သည် မည်းမည်းမြင်ရာ လှမ်းပစ်ရင်း ပြေးလာသည်။ သေနတ်ဆယ်လက်ကို ရသွားသော ဓားရဲခတ်များသည် မုဆိုးလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားကြရာက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ဘေးသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တောနက်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ ဝဲယာတွင် တိုးမပေါက်အောင် တောထူထပ်သည်။ လမ်းပေါ်သို့ ညွတ်ကိုင် အုပ်ဆိုင်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများကြောင့် မှောင်နေပြီ။ ကုလားနက်အကြပ်သည် ဆက်လက်ပြီး မလိုက်ရဲတော့ပါ။ သို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ရန် အမိန့်ပေးစဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ကုလားနက်မှာ ရင်ကိုဖိလျက် ခွေကျသွားလေ၏။

ထိုနှစ်ကျိပ်စု ကုလားနက်များ၊ နွားလှည်းရှိရာသို့ ပြန်ရောက်ချိန် ဝယ် ကျန်လူများသည် ခရီးဆက်ရန် မီးစည်းများ ထွန်းညှိထားပြီးဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်သူများကို ကပ်ဖြင့်သယ်၊ ဒဏ်ရာသေးသူများကို နွားလှည်းဖြင့်တင်လျက် ခရီးဆက်သည်။ တာပွန်သည် တစ်တိုင် ပျော့ပျော့မျှသာ ဝေးတော့သည်။

နားရွက်ပဲ့ ကုလားဖြူ အုပ်စီးသော ကုလားဖြူ ကုလားနက်များ၊ တာပွန်သို့ ကျီးလန့်စာစား ပြန်သွားနေကြချိန်ဝယ်၊ ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် ဦးခေါင်းကြီးတို့၏ရှေ့ဝယ် ကုလားဒင်္ဂါးများ ဖွေးနေ၏။

“သွေးသောက်ကြီးရဲ့ လူတွေကို ငွေအိတ်တစ်အိတ် ဆုချလိုက်ပါဘိ”

ဦးခေါင်းကြီးသည် သေတ္တာတစ်လုံး၏ အဝတွင် ပြုတစ်နေသော ငွေအိတ်ကို ညွှန်ပြ၏။ ထိုငွေအိတ်ကို ငချိပ် အမှတ်မဲ့ ဆွဲရာ၊ နဖူးနှင့် သေတ္တာနှင့် ဆောင့်မိတော့၏။

“ငွေသားဆိုသဟာ အလွန်လေးသာပါ။ အားစိုက်ဆွဲပါဘိ”

ငမိုးကောင်း ရယ်မောပြီး ပြောသည်။

“ငွေဆိုလို့ တိုးနယားဒင်္ဂါးနှစ်ပြားပဲ ကိုင်ဖူးသာကလား သွေး
သောက်မင်းရဲ့။ သို့ကလောက်လေးမှန်း၊ အခုမှ သိရသကော”

“ကဲ ကဲ အညီအမျှ ဝေပေးလိုက်ပါတိ”

ငမိုးကောင်းသည် နားရွက်ပဲ့ထံမှ ရခဲ့သော ပြောင်းတိုသေနတ်ကို
ဦးမြတ်ထွန်းသို့ ဆက်သသောအခါ ဒန်ရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် လျင်မြန်စွာ
လှမ်းယူ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသေနတ်ကို အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် တစ်ချက်ကြည့်
ရာ က “ကိုခေါင်းရေ။ သတိပို့ပြီး ထားရတော့မပါ။ ကုလားဟာ ကျားနာခဲ
ခဲတန်ရာရဲ့” သတိတရပြောသည်။

“ရန်သူဟာ အကျွန်ရဲ့ကို အပြင်းအထန် ချေမှုန်းဖို့ ပြင်ဆင်နေ
သကော နောင်ကြီး။ အခုပဲ တာပွန်ကို လှေတပ်တစ်တပ်နဲ့ ပဲခူးက ခြေမြန်
တစ်ရာ ထပ်ပို့ထားသကော”

ဦးမြတ်ထွန်း ခေါင်းညိတ်ရာက “ချောင်းဝမှာ၊ အမြောက်ပါတဲ့
သင်္ဘောရောက်နေတယ် ဆိုသဟာကော၊ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား” မေးပြန်
သည်။

“သဟာလည်း မှန်သပါ နောင်တော်”

“သို့ဆိုရင် နေ့လား ညလားပဲ ကိုခေါင်း”

မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် နေရာအနှံ့အပြားတွင် ကုလားကို အဆက်
မပြတ် ဒုက္ခပေးနေရာ မြို့တွေရွာတွေကို စီးနင်းသိမ်းပိုက်ရုံဖြင့် မပြီးပေ။
ဦးတလုတ်အပါအဝင် မြို့အုပ်များကိုလည်း မကြာခဏ ဝင်ရောက်
ဖမ်းဆီးသည်။ ဦးတလုတ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဦးခေါင်းကြီးနှင့် သွေးမကင်းသော
ကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရငြား၊ ကျန်မြို့အုပ်များ မသက်သာချေ။

ထိုအခါ ကုလားသည် ကြံခင်း၊ မြန်အောင်၊ ကနောင်နှင့် ထိန်
ဘာ တာပွန်၊ တောင်ညိုကြားရှိ နယ်မြေကို အုပ်စီးထားနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ရ

တော့သည်။ သို့အတွက် တောင်ညိုသို့ ခေတဝတီမှ ဘက်တာလီယဉ် တပ်ခွဲ တစ်ခွဲနှင့် အမြောက်နှစ်လက်ကို ပို့ထားပြီ။

တာပွန်တွင်လည်း ဆိုခဲ့သည်အတိုင်း ပဲခူးခြေမြန်တပ်နှင့်အတူ လှေ များပါ ရောက်လာပြန်သည်။ တာပွန်ချောင်းဝတွင်လည်း အမြောက်တင် သင်္ဘောတစ်စင်း။ ပေါင်းတည်သို့ ရောက်လာသော တပ်ကား အမှတ် ၄ ‘ဆစ်’ ခြေလျင်တပ်ရင်း။

ရေကင်းနှင့် ကြံခင်းတွင် ထပ်မံဖြည့်တင်းသော တပ်များမှာ ဘင်္ဂလား ခြေလျင်တပ်ဖြစ်၏။ ကြံခင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဘင်္ဂလားခြေလျင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် ရေကင်းတွင် အမှတ် ၁၀ ဘင်္ဂလား ခြေလျင်တပ်ရင်း။

ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဦးခေါင်းလေးတို့ကို ချေမှုန်းရန် ပြင်ဆင်နေသည့် အင်အားမှာ သည်မျှ ဖြင့် မပြီးသေးပေ။ မိုးညိုတွင် အမှတ် ၉ မဒရပ်ခြေလျင်တပ်ရင်းတစ်ရင်းနှင့် ထိန်တောတွင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ဖြည့် တင်းသေးသည်။ စံရွေးနှင့် သာယာဝတီသို့လည်း အမျိုးသားသစ္စာဖောက် လဲဗျိုးဘပ်များ ပို့ပေးပြန်သေးသည်။

ရန်သူသည် ဖအင်းတောကို နေ့တိုက်မည်လော၊ ညတိုက်မည် လော။ နက်ဖြန်တိုက်မည်လော၊ သန်ဘက်ခါကျမှ တိုက်မည်လော။

မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် ရန်သူအလာကို ထမင်းစားပြီးမစောင့်ပါ။ ရန်သူရှိရာသို့ သွားရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဤသို့ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေပါလျက်က ရန်သူသည် လစာငွေများ ဆုံးရှုံးပြီး ၁၅ ရက် အကြာတွင် ဖအင်းတောကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ရန်သူသည် ထိုးဖောက်၍ မရသောနေရာများကို အမြောက်ဖြင့် ပစ်သည်။ ကရင်၊ ဗမာ၊ မွန် မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် အသက်ကို မတွယ်တာ ဘဲ တိုက်ခိုက်သည်။ ကျဆုံးသူတို့၏ အလောင်းများကိုနင်းပြီး ခုခံကြသည်။

ငမိုးကောင်းနှင့် သူ၏ ရဲမက်များသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌

တာပွန်ဘက်သို့ ရောက်နေကြကြား၊ ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာသည်။ ဖအင်း
တောကို မမြင်ရမီကပင် သေနတ်သံများ အမြောက်သံများကြားနေရသည်။
မျိုးချစ် ရဲမက်များ၏ စစ်ကြွေးသံများကိုလည်း အားတက်သရောအဖြစ်
ကြားရ သည်။

ချုံကြိုချုံကြားမှ အချို့၊ လျှိုကြိုလျှိုကြားမှအချို့ ရန်သူစစ်ဖျားသို့
ငမိုးကောင်းတို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ အမြောက်နှစ်လက်ကို မြင်ကြရပြီ။
သို့ရာတွင် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ကူပေ။ အမြောက်နှစ်လက်ကို ကွင်း
ပြောင်ကြီးတွင် ချထားသည်။ မျိုးချစ်ရဲမက်များ၏ ခံတပ်မှာ မည်မျှတောင့်
တင်းခိုင်မာစေကာမူ အမြောက်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပေ။ ဗုံးပါလျှင် ပို၍ ဆိုးရွား
သေးသည်။

“သည်အမြောက် ပစ်နေသရွေ့ ငါရို၊ရဲမက်တွေ အရေးလှမှာ မဟုတ်
ဘူး။ သာဦးက ဘယ်တောင်ပံ၊ ငချိပ်က ညာတောင်ပံ ကပ်သွား၊ ငါတိုက်မှ
တိုက်”

ငမိုးကောင်း၏ လူများသည် ရန်သူအမြောက်နှင့် နီးနိုင်သမျှ
နီးအောင် ပုန်းလျှိုးချဉ်းကပ်ကြသည်။ ငမိုးကောင်းဘက်မှ စတင်ပစ်ခတ်
ရင်း ပြေးတက်လာစဉ် တချို့က အသံမပေးဘဲ ပြေးတက်သည်။ အမြောက်
ကို ညာသံပေးကာ စီးနင်းသည်။

လူတစ်ရာဖြင့် ကာကွယ်ထားသော အမြောက်နှစ်လက်ကို အဘယ်
မှာလျှင် အလွယ်တကူစီးနင်းနိုင်ပါမည်နည်း။ ငမိုးကောင်း၏ ရဲမက်တွေ
့က်ပျောပင်ကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် ပိုင်းဘိသို့၊ ခွေခနဲ ခွေခနဲ ကျကျန်သည်။
သံဒလက်ဖြင့် အပစ်ခံရသော ကိုင်းတောကြီးနှယ် ထွေးခနဲထွေးခနဲ ကျဆုံး
သည်။

“ကျားဘသား၊ ယောက်ျားလဟ”

အမြောက်ဘေးသို့ ငါးယောက်တစ်စု ရောက်သွားသည်။ မြန်မာ

၃၀၂ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ရဲမက်များသည် သေနတ်ကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ဓားစကြာဖြန့်သည်။

ခံတပ်ထဲသို့ ဝင်စပြုနေသောကုလားတွေ နောက်တိုးကြသည်။ ထိုကုလားများကို ရင်ဆိုင်ထားသော မြန်မာရဲမက်များသည် ကုလားကို ကွင်းပြီး အမြောက်ဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လျက် ပြေးဆင်းလာကြသည်။

ကုလားဖြူ ကုလားနက်နှင့် မျိုးချစ်မြန်မာရဲမက်တွေ အမြောက်ဘေး ဌ် လုံးထွေးနေသည်။ ကျားခနဲ အော်သံ အားခနဲအော်သံများ၊ သေနတ်သံ တစ်ချက်တစ်လေနှင့်အတူ သွေးပန်းတွေပွင့်၏။ အမိမြေအတွက် အသက် ပေးသော မျိုးချစ်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဓားပြ ဦးခေါင်း များ ဖုတ်ခနဲ ဖုတ်ခနဲ မြေသို့ဆင်းသည်။

အမြောက် အကူအညီ ပြတ်သွားချိန်တွင် ကုလားဖြူ ကုလားနက်တို့ ၏ စစ်မျက်နှာ ညိုတော့သည်။ ရွာတွင်းရောက်နေသော ကုလားများ ဖရို ဖရဲဆုတ်ရသည်။ ခံတပ်ထဲမှ ငါးဆယ်ဝင်အမြောက်သည် မပြင်းထန်ငြား၊ ကုလားအုပ်ကို ဖြိုနိုင်သည်။

မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် ရန်သူအား ထွက်ပေါက်မပေး အသက်ကို ပမာမထားဘဲ လေးဖက်လေးတန် ညှပ်တိုက်၏။ သူတစ်ယောက် ကိုယ် တစ်ရာ ကျဦးတော့ အရေးမဟုတ် ကုလားကို ကိုယ့်ခံတပ် မပေးရရေးသာ အဓိကထားသည်။ ကုလားသည် အလောင်းသော်မျှမကောက်နိုင်၊ အမြောက် နှစ်လက်ပါ အဆုံးခံလျက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားရလေ၏။

ဆွမ်းခံဝင်ချိန်မှ စတင်ဖြစ်ပွားသော တိုက်ပွဲသည် အနောက်ဘက် တောတန်း၌ နေ့စွယ်ချိတ်ချိန်ကျမှ ပြီးစီး၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဦးမြတ်ထွန်း သည် ခံတပ်အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ရန်သူအမြောက်ကို ကြည့်ရှုသည်။ ခံတပ်နှင့် အမြောက်ကြားရှိ မြေပြင်၊ အမြောက်ဝန်းကျင် မြေပြင်တွင် သူသေကောင် အတင်တင်ရှိ၏။ ကုလားအလောင်းထက် မြန်မာအလောင်း အဆမတန် များပြားသည်။

“နောက်တော် ပသို့ သဘောရသတုန်း”

အလောင်းတော်ကြီးကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ရင်း၊ ဦးခေါင်းကြီး
မေးမိသည်။

“သည်အင်အားဟာ၊ တာပွန်နဲ့ ရေကင်းကလာသပါ။ သည်အမြောက်
နှစ်လက်ပြန်ရဖို့အတွက် ကျန်ကုလားတွေကို သင်းရို၊ ညတွင်းချင်း အကူ
အညီ ခေါ်တန်သပါ ကိုခေါင်း”

“ဟုတ်သယ်။ အကျွန်ရဲ့မှာ နိုင်ရှုံးကြီးပါ။ သဘောပေါ်က အမြောက်
တွေ ချလာမယ်။ စစ်ကူတွေနဲ့ ဝိုင်းမယ်ဆိုရင် မလှုပ်သာ မကြိသာ ရှိသပါ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ပါးသည် ခံတပ်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ
အရေးတကြီးတိုင်ပင် သုံးသပ်ကြသည်။

ညဉ့်အချိန်သည် လူသေမီးရှို့သော မီးရောင်အောက်၌ နီရဲနေ၏။
ညသည် ညနှင့်မတူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရယ်မောနေသော သေမင်းမျက်နှာ
ကြီးနှင့် တူနေတော့သည်။ ဖအင်းတောခံတပ်နှင့် ရွာသည် ညဉ့်နက်သည်
နှင့်အမျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သန်းခေါင်ချိန်တိုင်လျှင် လှုပ်ရှားမှု
ဟူသရွေ့ ရပ်ဆိုင်းသွားလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦး၏ တွက်ကိန်းသည် မှန်ကန်လှသည်။

အကြောင်းမူ ကုလားဖြူ ကုလားနက်များသည် အမြောက်များ
သယ်ဆောင်လျက် နေမွန်းတည့်ခါနီး၌ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်တည်း။
ကြည့်လေရာရာတွင် ကုလားဖြူ ကုလားနက်ချည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အမြောက်လေးလက်၏ အသံမကြားမချင်း ငြိမ်သက်
နေကြသည်။ အမြောက်သံကြားလျှင်ကြားချင်း သုံးဖက်သုံးတန်မှ တရကြမ်း
ဝင်လာပြီး ပစ်ခတ်တော့သည်။ တစ်ရွာလုံးကို စိစိညက်ညက်ကျေအောင်
ပစ်ခတ်ပြီးမှ ကုလားဖြူ၊ ကုလားနက်များ ဝင်ရောက်လာကြသောအခါ
မြန်မာတို့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော ခံတပ်ကြီးက ရယ်သွမ်းသွေး၏။ မီးဟုန်းဟုန်း

၃၈၄ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

တောက်နေသော ရွာမှာလည်း လူသူအရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိချေ။

နားရွက်ပဲ့ကုလားဖြူသည် မြန်မာတစ်ယောက်မျှ မရှိသောနေရာ
ကို တပင်တပန်း ပစ်ခတ်ဖြိုခွင်းနေမိသည့်အတွက် ဒေါသဖြစ်၏။ သူ့အား
အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်သော သာဠီး၏ မျက်နှာကြီးကို မမေ့။ ထိုမျက်နှာရှင် မြန်မာ
ဝေးစွာ၊ အစအနမျှ မမြင်ရသောအခါ သူ ပို၍ပို၍ ဒေါသဖြစ်နေလေ၏။

သာယာဝတီမြို့ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသော လှည်းတန်းကြီးသည် လှည်းသံ တအိအိ တစည်စည်ဖြင့် အင်တိုင်းတောကို ဖြတ်သန်းလာသည်။ လှည်းရှေ့လှည်းနောက်နှင့် လှည်းဆားမှာရော လှည်းပေါ်မှာပါ ပုလိပ်တွေ ပါလာသည်။ သူတို့ချည်း မဟုတ်သေး၊ ကျေးရွာများမှ လုယက်ယူငင်လာသော ကြက်ဝက်များလည်း လှည်းပေါ်တွင်ပါသေးသည်။ ဥယျာဉ်များမှ အနိင့်အထက် ဆွဲယူလာသော သစ်သီးဝလံများလည်း ပါသေးသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီးထူးခြားသော အနိင့်အထက်ပစ္စည်းများ ရှိသေးသည်။ ဤသည်မှာ ခရီးအကြားမှ အနိင့်အထက် ဖမ်းဆီးကာ လှည်းပေါ်တင်လာသော မိန်းမသားများပေတည်း။

လှည်းသံနှင့် ငိုယိုအော်ဟစ်သံ ကြက်ဝက်အော်သံများကို အသံတစ်သံက ဖုံးလွှမ်း၏။

“လှည်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှ မနေကြနဲ့။ ဆင်းကြ။ သေနတ်

မောင်းတင်ထား”

တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

ပုလိပ်တွေသည် အင်စပက်တော်မင်း၏ အမိန့်ကိုကား နာခံကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ခြေလှမ်းမမှန်ပါ။ သစ်ပင်ကို ခေါင်းဖြင့် ဝင်ဆောင့်သူ ဆောင့်၊ ချုံထဲသို့ ပြေးဝင်သူဝင်။ သေရည်အယစ် ကြမ်းနေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ပုလိပ်များသည် တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ တစ်ခေါ်မျှဝင်မိချိန်၌ မိုးမွန်အောင် ဆဲရေးကြ ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။ လူတစ်စုက လှည်းများကို တားဆီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ပသို့ ဖြစ်ကြသတုန်း”

အင်စပက်တော်သည် မေးမေး ဆင်းဆင်း လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၏။ ခွေခေါက်လဲကျသည်။ ရုတ်တရက် မထနိုင်။ သူလည်း သေရည်မူးနေသည်။

“ငါမေးနေသဟာ၊ ဘဇာကြောင့် မဖြေကြသတုန်း”

ဆောင်စားကိုယ်စီ လွယ်ထားသည့် မည်းမည်းသည်သည် လူသုံးယောက်သည် အင်စပက်တော်ထံ လျှောက်လာကြသည်။

“အကျွန်ရီက အင်စပက်တော်မင်း ဘယ်လှည်းမှာ ပါသတုန်း။ မေးမိသဲ့အတွက် ဆဲသကော၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်သကော”

“အင်စပက်တော် ငါပဲ။ ဘဇာကိစ္စ ပြော”

လူတစ်ယောက်သည် ဖျပ်ခနဲ အင်စပက်တော်ထံ ပြေးကပ်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကို လိမ်ချိုးပြီး လက်ပြန်ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် သစ်ပင်အကွယ်များမှာ လူသုံးကျိပ်ခန့် ပြေးထွက်လာသည်။ လဲလှပြိုလှ ကတိမ်းကပါးဖြစ်နေသော ပုလိပ်များ အကန်ခံရ အရိုက်ခံရသည်။ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သော ပုလိပ်များမူ မသက်သာချေ။

သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်လာသူများသည် လှည်းတွေကို နောက်ကြောင်းပြန်အလှည့်ခိုင်းသည်။

“ရွာမှာ ပြောလိုက်ကြ။ ဓနုဖြူဗိုလ်မြတ်ထွန်းနဲ့တွေ့လို့ ခွေးတွေ သေကုန်ပြီကောလို့၊ ဟုတ်စ”

စင်စစ်သော်ကား၊ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သော ပုလိပ်များသာ အချို့သေ၍ အချို့ဒဏ်ရာရသည်။ မည်သို့မျှမဖြစ်သော ပုလိပ်များကိုမူ သစ်ပင်တွင် ဇောက်ထိုးဆွဲပစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထိုအထဲ၌ အင်စပက်တော်မင်း မပါချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ဦးခေါင်းကလေးသည် ဖအင်းတောခံတပ် ကျပြီးနောက်တွင် လအနည်းငယ် ငုပ်နေသည်။ ဖအင်းတောတိုက်ပွဲ၌ ကျလေဟန်၊ အဖမ်းခံရလေဟန်၊ မြန်မာမင်းပိုင်နက်အတွင်း တိမ်းရှောင်သွားလေဟန် သတင်းဖြစ်ပွားနေသည်။

ထိုသတင်း မမှန်ကြောင်းကို စည်နှစ်ခွတောတွင်း၌ ပုလိပ်တို့ထံမှ သေနတ်အလက်သုံးဆယ် သိမ်းယူသွားခြင်းဖြင့် ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သာယာဝတီ၊ ကြိခင်း၊ ပေါင်းတည်တို့ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းပြန်သည်။ ခေါင်းညီနောင်နှင့် ဦးမြတ်ထွန်း၏ ရန်အေးပြီထင်နေခဲ့သော ကုလား လှုပ်ရှားရပြန်ပြီ။

“ဗိုလ်ချုပ် ဦးခေါင်းကြီးတပ်ဟေ့”

လက်နက်ကိုင် ကုလားဖြူ ကုလားနက်နှင့် ပုလိပ်ကို သတ်သည်။ မြို့အုပ်တွေ့လျှင် ဖမ်းသည်။

ကုလားမွေးသည့် အမျိုးသားသစ္စာဖောက် သူလျှိုများ အလုပ်ရှုပ်တော့သည်။ ယခုပေါ်လာသောနေရာသည် တာပွန်နှင့် လှမ်းသည့်အတွက် ရုတ်တရက် ခြေရာခံ၍မရ။ မြို့များကို ဝင်ရောက်စီးနင်းသူများတွင် နှစ်သောင်းတန်၊ တစ်သောင်းတန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေပါဝင်သလော။ လှည့်စား

ခြင်းလော။

ခြောက်လခန့်အကြာတွင် သူလျှိုများသည် မျိုးချစ်ရဲမက်များကို ခြေရာခံမိသွားကြသည်။

မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် ကျေးရွာများတွင် လူသစ်စုဆောင်းသည်။ သုံးဆယ်ချောင်းဖျားရှိ လွန်းပြတ်တောင်နှင့် ရင်ကွဲတောင်တွင် ခံတပ်ကြီး တည်နေသည်။

ကုလားသည် သူဆုံးရှုံးသော အမြောက်များကို ပြန်လည်အလိုရှိ သည်။ အမြောက်နှစ်လက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလော၊ ဝှက်ပစ်ခဲ့သလော တနဲ့နဲ့ရှိရာမှ မျှော်လင့်ချက်သမ်းလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် သွေးသောက်ကြီး ငမိုးကောင်း၏လက်အောက်၌ လူ ခုနစ်ကျိပ် မရှိတော့ပြီ။ နေရာသစ်၌ စုဆောင်းရရှိသော ရဲမက်များနှင့်မှ ငါးကျိပ်ခန့်သာရှိသည်။ အုန်းပင်စုမှပါလာသော ငပိုက်ကျဆုံးသွားပြီ။ ငချိပ်နှင့် ငပြုံးချိုမှာ ဝမ်းကိုက်နာစွဲခြင်း၊ ငှက်မိခြင်းကြောင့် ပြန်သွားကြပြီ။

ကုလားဖြူ ကုလားနက်များ ထောင်တပ်ကြီးဖြင့် စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းခွဲကာ လွန်းပြတ်တောင် ခံတပ်တည်ရာသို့ ချီတက်လာချိန်သည် ငမိုးကောင်း၏ ဒုတိယသား ငသိုင်း အခါလည်သောနေ့ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဦးခေါင်းကလေးသည် ထိုသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း နောက်ပိုးသိပ်ရန် ကြံခင်းမှ ချီတက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဦးခေါင်းကြီးလည်း ထိန်တောမှ ချီတက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

ချောင်းဖျားရွာရှိ ရွှေကျင်သူများ၏ စခန်းကို ကုလားများ ဝင်ရောက် စီးနင်းသတ်ဖြတ်သည်။ အားလုံးသည် မျိုးချစ်ရဲမက်တွေချည်းဟု ကုလား က ထင်သည်။ ထင်သည့်အတွက် ရက်စက်စွာနှိပ်စက် စစ်မေးသည်။ မည် သည့် သဲလွန်စမျှ မရချေ။

ပင်ခြေလည်းမရှင်း၊ အပေါ်လည်း မလင်းသော တောကြီးမျက်မည်း

ထဲသို့ ကုလားတွေ ဝင်လာသည်။ လေပြည်ကလေး လာလိုက်လျှင် မိုးရွာဘိသို့ နှင်းတွေကျလာသည်။ လေငြိမ်လျှင် နှင်းသံ တဖြောက်ဖြောက် ကျန်ခဲ့သည်။

သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်လာလျှင် ကုလားတစ်ယောက် သေလျှင် သေ၊ မသေလျှင် ဒဏ်ရာရလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် ဖအင်းတောတွင် ကျင့်သုံးသည့် စစ်ပရိယာယ်ကို မသုံးပေ။ ပစ်ပြီး ပျောက်သွားသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်တုံးကြီးတွေကျလာသည်။ ကုလားတွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေစဉ် ဓားရဲခုတ်များ မပေါ်လာ။ သေနတ်ဖြင့်ကား ပစ်တတ်သည်။ ထိုအခါတွင် မြန်မာတို့၌ သေနတ် လက်နက် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဓားရဲ မခုတ်ခြင်းလော၊ ကုလား တွေးသည်။

“သည်တောကြီး မည်မျှနက်သနည်း။ မည်မျှကြာလျှင် ကွင်းပြင်ကို တွေ့မည်နည်း။”

ကုလား မသိပါ။ လမ်းပြလည်း မသိ။ စကားပြန်လည်း မသိပါ။ ပဉ္စမမြောက်နေ့တွင် တောစပ်မှ တိုးဝင်လာသည့် အလင်းရောင်ကို ကုလားတွေ မြင်ကြရ၏။ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် တစ်စတစ်စ နန္ဒင်းဆိုးရောင်သို့ ပြောင်းသွား၏။

ကုလားများမှာ ဥမင်တွင်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျဉ်းခံရာမှ လွတ်မြောက်လာသူ နယ် ဝမ်းသာရွှင်မြူးကြ၏။ တောစပ်မှ အနည်းငယ် လှမ်းလိုက်လျှင် စမ်းချောင်းတစ်ခုတွေ့သည်။ တောအုပ်ကြီးထဲ၌ ညစ်ညမ်းသော ရေအနည်းငယ်သာ တွေ့သဖြင့် မသောက်သုံးဝံ့။ သို့ကြောင့် ပါလာသော ရေမှာ ကုန်လုလုဖြစ်ပြီ။

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကုလားတွေ ရေချိုးကြသည်။ ရေခပ်ကြသည်။ စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားသော ကုလားတစ်စု ဝမ်းသာအားရ

ပြန်လာကြ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သစ်တောကလေး ဖုံးကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရသော ရေတံခွန်တစ်ခုတွေ့ခဲ့ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောကြသည်။

ကုလားဖြူ အရာရှိတစ်ယောက်သည် စမ်းချောင်းထဲ၌ လူ ပါးသွားတော့မှ စမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်းပြီး ရေချိုးသည်။ သူသည် ရွှင်ပျစွာ ရေချိုးနေရာက အထိတ်တလန့် ပြေးတက်လာ၏။ ကုလားနက် အချို့ကို ခေါ်၏။

“မောင်မင်းတို့ ရေချိုးတုန်းက စမ်းချောင်းထဲမှာ ငါတွေ့သလား”

“တွေ့တယ် သခင်”

“ငါတွေဟာ ရေထဲမှာ ကူးခတ်နေသလား”

“ကူးနေတယ် သခင်”

“သည်မှာ ကြည့်စမ်း၊ ငါတွေ”

ကုလားဖြူသည် လက်ဝါးနှစ်ခုပူးလျက် ဖြန့်ပြ၏။ ငါးငယ် အသေနှစ်ကောင်ကို ရေစက်စက်ဖြင့် မြင်ကြရ၏။

တစ်ခဏအတွင်း၌ ကုလားဖြူ ကုလားနက်တွေ ပွက်လောရိုက်တော့သည်။ ရေဖြည့်ထားသော ရေဘူးတွေကို သွန်ပစ်ကြရသည်။ ရေသောက်ပြီး ချိုးပြီးသူများ အန်ဆေးသောက်ကြရသည်။

မည်သို့လျှင် ကြိုတင်ကုသစေကာမူ ချိုးမိ သောက်မိသော ကုလားတိုင်း မူးဝေသည်။ ကုလား၏ရန်သူကလည်း ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဓားရဲမခတ်ပါ။ သို့သော် ညဉ့်နက်ပိုင်း ကင်းသမားအားလုံး အသတ်ခံရသည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် ကုလားဖြူ ကုလားနက်အချို့လည်း သေသည်။ စုစုပေါင်း သေနတ်အလက်နှစ်ဆယ် ဆုံးရှုံးသည်။

သို့အတွက် ထိုစစ်ကြောင်းသည် စမ်းချောင်းအစပ်တွင် နောက်ထပ်နှစ်ရက် တန့်နားရတော့သည်။

ထိုစစ်ကြောင်း ရပ်တန့်နေကြောင်းမသိသည့် လက်ယာစစ်ကြောင်းသည် ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့၌ မြဒေါင်းလံတလူလူနှင့် သစ်လုံးခံတပ် တစ်ခုကို

မြင်သည်။ ညောင့်တွေ၊ ဆူးတွေ ထူထပ်စွာ ရံထား အံ့ရံထား၏။

အမြောက်နှစ်လက်ကို နေရာချထားပြီး၊ ခံတပ်ကိုဖြိုသည်။ ခံတပ် ပေါက်သွားသည်အထိ ခံတပ်တွင်းမှ ခုခံ ပစ်ခတ်သံ မပေါ်လာ။ ပြိုပျက် သွားသော အပေါက်နှစ်ပေါက်အတိုင်း ကုလားတွေ ဝင်သွားတော့မှ မိုးသီး မိုးပေါက်နှယ် စုပြုံပစ်ခတ်တော့သည်။

ကုလားသည် သတိဖြင့် ဝင်လာငြား၊ နောက်သို့ ပြိုဆင်းသည်။ ထိုအခါကျမှ ဓားရဲခုတ်များ ပေါ်လာသည်။

“ကျားဘသား ကျားဟ”

“ကျား၊ ကျား၊ ခုတ်လိုက်ပါလားဟ”

သေနတ်ကိုင်ကုလားနှင့် ဓားရဲမြန်မာများ ထွေးနေသည်။ ထို ဓားရဲ ခုတ်များ အလျင်အမြန် ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် သေနတ်ကိုင်ရဲမက်များက ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ကုလား မခံနိုင်ပါ။ ခံတပ်အပြင်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ ခံတပ်တစ်ခုလုံးကို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်အောင် အမြောက်ဖြင့် ပစ်ခတ် ချေမှုန်းပစ်သည်။

နေထန်းတစ်ဖျားခန့်တွင် စတင်ဖြစ်ပွားသော တိုက်ပွဲသည် မွန်း တိမ်းမှ ပြီးစီးသည်။ သည်ခံတပ်တွင် သူတို့လိုချင်သော အမြောက်ကို အရိပ် အယောင်မျှ မမြင်ရ။ ခံကတုတ်များ၊ ချုံဖုတ်များကို သစ်လုံးများ စိုက်ထူကာ ကာရံထားသော ခံတပ်သာဖြစ်၏။

ကုလားအမြောက်နှစ်လက် အဘယ်မှာနည်း။

သည်နေရာတွင် ထိုအမြောက်နှစ်လက် မရှိလျှင် သည့်ထက်ကြီး မားသော နောက်ထပ် ခံတပ်တစ်ခုတွင် မုချရှိရမည်။

သစ်ဆီမို့စခန်း ခံတပ်တွင် လက်ယာစစ်ကြောင်း ရပ်ဆိုင်းနေသည်။ လက်ဝဲစစ်ကြောင်းနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် လက်ဝဲစစ်ကြောင်းနှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ဆက်လက်ချီတက်

ကြသည်။

ကုလားသည် ချောင်းသုံးခွ ခံတပ်၏သတင်းကို မရပေ။ စမ်းတဝါး
ဝါး ချီတက်လာရာက တတိယနေ့တွင် စခန်းအမည်မသိ ခံတပ်ကို တွေ့
ကြရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စမ်းချောင်းသုံးခုသည် ဤနေရာတွင် လာရောက်ပေါင်းဆုံကြသည်။
တစ်လန်မျှသာ နက်သည်။ ဆယ်လန်မျှသာ ကျယ်သည်။ ခံတပ်ကို တောင်
ကုန်း ဆင်ခြေလျှောတွင် သစ်တပ်ကာရံပြီး တည်ဆောက်ထားသည်။

မြဒေါင်းလံ တလူလူဝေနေသော စစ်တပ်သည် ကုလား နှစ်ထောင်
မဲ့မဲ့ တပ်အား ပြက်ရယ်ပြုလျက်ရှိ၏။ မျိုးချစ်ရဲမက်တို့၏ တူမီး သေနတ်၊
ကျောက်မီးသေနတ်ကို အထင်သေးပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပါမူ ချောင်း
သုံးခွသည် ကုလားသင်္ချိုင်း ဖြစ်ပေတော့မည်။

နေရာကောင်းရထားသော ထိုခံတပ်ကို ကုလား ကြောက်သည်။
သို့အတွက် ခြေလျင်တပ်များတွင် ချောင်းကမ်းများတွင် အသင့်ချထားပြီး
နောက် အမြောက်လေးလက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖျက်ဆီး၏။

အမြောက်သံတစ်ချက်ပေါ်လာလျှင် ပေါ်လာချင်း မျိုးချစ်ရဲမက်တို့
စတင်တိုက်ခိုက်၏။ သို့တစေ ခံတပ်တွင်းမှမဟုတ်။ ကုလားတပ်များ၏
ကျောဘက်မှ ဖြစ်သည်။

ချောင်းကမ်းပါးများတွင် ရောက်နေသော ကုလားများမှာ၊ အမိန့်
ရလျှင် ချောင်းကို ကူးပြီး တိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်၏။ ကျန်ကုလားများကား၊
ထမင်းချက်သူချက် သေနတ်တိုက်သူတိုက်နေ၏။ အရံသင့် စောင့်ဆိုင်းနေ
သူများမှာလည်း အေးအေးလူလူရှိ၏။

သို့စဉ်တွင် ဓားရဲခတ်ရဲမက် တစ်ရာခန့်သည် ညာသံမပေးဘဲ ပြေး
ဝင်လာ၏။ ကုလားခေါင်းကို ဖြတ်၏။ ရင်ကို ခွဲ၏။ ချက်ချင်း၊ သစ်ပင်များ
နောက် ချုံများနောက်သို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။ ကုလားများ သောသော

ရုတ်ရုတ်ထကာ၊ ချုံဖုတ်မှန်သမျှကို အညှိုးကြီးစွာ ပစ်ခတ်တော့၏။

မြန်မာနာရီ နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီး နောက်၊ ကုလားများ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လာကြ၏။ ထိုအခါတွင်မှ သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံရသည်။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရာတွင် သည်ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ပုံမျိုးမဟုတ်၊ တစ်ရာအောက် မလျော့သော သေနတ်လက်ရေဖြင့် လာရောက်ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကုလားများ ဆဲရေး ပစ်ခတ်ရင်း၊ ထိလိုက်လာကြသည်။

မြန်မာများသည် နောက်တစ်ချက်ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ပစ်နိုင်သော သေနတ်ကို မပိုင်ကြ။ ယခု ပိုင်နေကြပြီ။ ကုလားတွေ အံ့အားသင့်ချိန် မရလိုက်ကြ။ ကုလားသေနတ်ဖြင့် ကုလားသေရသည်။

ချောင်းကမ်းပါးများတွင် အသင့်ရှိနေသော ကုလားများမှာ သည်အတိုင်း နေရမည်လော၊ နောက်ကြောင်း ပြန်ရမည်လော၊ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။ မျိုးချစ်ရဲမက်များကား၊ ဝဲမှဝင်တိုက်ချေ ယာမှဝင်တိုက်ချေဖြင့် ကုလားတပ်ကြီးကို နှဲ့နေ၏။ သူတို့မဲနေသည့် ချောင်းသုံးခွသစ်တပ်မှာ၊ နေရာများစွာမှ ကျိုးပေါက်နေငြား၊ တစ်ချက်တစ်လေမျှ ခုခံပစ်ခတ်မှု မရှိချေ။

သို့ပါလျက်နှင့် ကုလားများ မတက်ရဲ။ ချောင်းထဲသို့ ဆင်းမိမှ အတိုက်ခံရလျှင် အသတ်ခံရန် ချောင်းထဲဆင်းမိသည်သို့ ဖြစ်ချေတော့မည်။ သို့အတွက် သစ်တပ်ကို ဆက်လက်ပစ်ခတ်လျက် ဖြိုချနေသည်။

မှောင်ရီပျိုးလာပြီ။

ကုလားအများစု ရှိနေသည့် သစ်တောတွင်းတွင် မှောင်ပေပြီ။

ချောင်းကမ်းပါးတွင် စောင့်နေသော ကုလားများကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသည်။ ထိုကုလားတွေ ခံတပ်ကို တက်သိမ်းလျှင် ရကောင်းရမည်။ ဘဝ်ညလုံးအတွက်သော်ကား၊ မျိုးချစ်ရဲမက်များလုပ်သမျှ လှိမ့်ခံရလိမ့်မည်။

“တို့ လူလေးများဆိုသလေ”

“ဝေလေလေ ဝေးပေးဝေးပေး”

“ကုလားကို ဘယ့်နှယ်သတ်မယ်”

“သည့်နှယ် သတ်မယ်။ သတ်ဟ၊ ခုတ်ဟ”

ညာသံပေးလျက် မီးစည်းမီးတုတ် တထိန်ထိန်ဖြင့် တပ်ကြီးတစ်တပ် ပြေးဆင်းလာ၏။ ကုလားသည် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် မီးစည်း၊ မီးတုတ်များကို ပစ်ချ၏။ သို့သော် မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် သည့်မျှမမိုက်မဲပါ။ အကာအကွယ်ဆားတွင်ဝပ်လျက်၊ မီးစည်းများကို လှုပ်ယမ်းခြင်း၊ တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ ပြောင်းခြင်းဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြေးလာသည်ထင်အောင် လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မီးတုတ်တွေ ပြုတ်ကျ၏။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်၏။ ကုလား သေနတ်ထိမှန်၍ မဟုတ်။ တမင်လုပ်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ သည်ဘက်သို့ အာရုံရောက်နေမှသာ မှောင်တွင်း တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာသူများ အခွင့်သာမည် မဟုတ်သလော။

အသံနက်ကြီးများဖြင့် ကျားဘသားအော်သံသည် ကုလားတပ်အလယ်မှ ပေါ်လာ၏။ ခုတ်သံထစ်သံ၊ အားအိအော်သံများ ပေါ်လာပြီး ငြိမ်သက်သွား၏။

ညာတောင်ပံရှိ ကုလားတပ်တွင် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ချိန်၌ ဘယ်တောင်ပံသို့ မီးစည်းမီးတုတ်တွေ ချဉ်းကပ်လာပြန်၏။ ညာသံပေးပြန်၏။ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ဝင်လာသော ဓားရဲခုတ်များက ဝင်ရောက်ဆုံးမသွားပြန်၏။

ကုလားတပ်မှာ များပြားသောကြောင့် တစ်နေရာမှ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်နေရာမှ ရုတ်ချည်း မသိနိုင်ပေ။ မျိုးချစ်ရဲမက်များကား၊ တပ်နောက်ဆွယ်ကို ဝင်ခုတ်လိုက်၊ ဝဲတောင်ပံ ညာတောင်ပံကို ဝင်ခုတ်လိုက်ဖြင့် ညဉ့်လုံးပေါက် နှောင့်ယှက်သည်။

နောင်ယုက်ရာ၌ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရစေရန် နောင်ယုက်ခြင်း မဟုတ်။ အမှည့်ခြေ အခြွေခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးထိန်ထိန်လင်းသော အခါ ကုလားဖြူ ကုလားနက် တစ်ရာခန့် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ရုံမက သုံးကျိပ်သေကြေကြောင်း စာရင်းပေါက်သည်။ သည်ညတိုက်ပွဲတွင် မျိုးချစ် ရဲမက် ငါးယောက်သာ ကျဆုံးသည့်အတွက် များစွာ အမြတ်ထွက်ပါပေ သည်။

သို့သော် နံနက်လင်းချိန်တွင် မျိုးချစ်ရဲမက်များ ဆုတ်ခွာသွားကြ ပြီ။

ကုလားကား၊ ချောင်းသုံးခွခံတပ်ကို အမြောက်လေးလက်ဖြင့် ဆက် လက်ပစ်ခတ်ပြီးမှ တက်ရောက်သိမ်းပိုက်သည်။ မည်သည့် စစ်မှုရေးရာ အချက်အလက်ကိုမျှ ထိုခံတပ်တွင် မတွေ့ရ။ ကုလားကိုလှည့်စားရန် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကုလားသည် ချောင်းသုံးခွခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးချိန်၌ ရှေ့ဆက် ချီတက်ရန် စဉ်းစားရပြီ။ တောင်ဆင်းတောင်တက် များပြားလာတော့မည်။ တောလည်း ပို၍ ကြီးလာပြီ။ ရိက္ခာလည်း ကုန်တော့မည်။

သို့အတွက် တစ်ရာတပ်သုံးတပ်ကို လမ်းကြောင်းသုံးကြောင်းခွဲ လျက် အထောက်အလှမ်း လွှတ်ကြည့်သည်။ နေ့ချင်းပြန်ရောက်လာသော တပ်ထံမှ မည်သည့်သတင်းမျှ မရချေ။ သုံးယောက်သေပြီး ခုနစ်ယောက် ကျိုးပဲ့လာခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။

ကျန်နှစ်တပ်သည် တစ်ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ စုစုပေါင်းငါးကျိပ်ခန့် သေကြေဒဏ်ရာရခဲ့ငြား၊ အဖိုးတန်သတင်း ပေးနိုင်သည်။ မည်မျှဝေးသည် ခန့်မှန်း၍ မရသောအရပ်၌ ဒေါင်းအလံကြီး လွင့်ထူထားသည်ကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း။

ကုလားဖြူ စဉ်းစားရပြီ။

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး တိုက်မည်လော။

နောက်တစ်ခေါက်လာလျှင် ယခုပေးလိုက်ရသော အရင်းအနှီးဖြင့် ပြီးပြေပါမည်လော။တိုးမည်လော၊ ဆုတ်မည်လော။ အလေးအနက် စဉ်းစား ချိန်ဆပြီးမှ သုံးရာတပ်နှစ်တပ်ကို သာယာဝတီသို့ ရိက္ခာသယ်ရန် စေလွှတ် လိုက်လေ၏။

ထိုတပ်နှစ်တပ်သည် ရည်မှန်းချက်နေရာသို့ ချောမောစွာ ရောက် သွားသည်။ လူနှစ်ထောင်စာရိက္ခာသည် သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်။ နွား လှည်းအစီး တစ်ရာခန့်ဖြင့် သယ်ရသည်။ လမ်းပန်းကလည်း လှည်းလမ်း သာ ဖြစ်သည်။

မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် ထိုလှည်းများကို တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ အနား မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်သည်။ ညဉ့်အချိန်တွင် ရိက္ခာလှည်းတွေ မီးသင့်သည်။ နွားလည်းသေ၊ ကုလားလည်း သေသည်။

နွားသေသောအခါ လှည်းဆွဲရန် နွားအစားလိုသည်။ နီးရာရွာသို့ ဝင်ပြီး နွားကိုဆွဲသည့်အတွက် ရွာသူရွာသားနှင့် ကုလားတွေ ရန်ဖြစ်ကြ သည်။ ရပ်သူရွာသားတွင် ဓား၊ လှံ၊ လင်းလေး ခူးလေးသာရှိငြား၊ သေနတ် လက်နက်သခင် ကုလားအလိုကျ ဖြစ်မလာချေ။

ကုလားသည် အကူအညီမပေးသော ကရင်ရွာ၊ ဗမာရွာတွေကို မီးရှို့ သည်။ ယောက်ျားတွေကို သတ်သည်။ မိန်းမတွေကို သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဇော်ကားသည်။ တစ်နေရာတွင် ဤသို့ဖြစ်လိုက်သောအခါ ရွာလုံးကျွတ် ထွက်ပြေးတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကုလားသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ လူသူ မရှိတော့ချေ။

ရိက္ခာယူရန်သွားစဉ်က သုံးရက်သာကြာသောခရီးမှာ ရိက္ခာသယ် ပြီး ပြန်လာရာဝယ် ကိုးရက်ကြာသည်။ ကုလားခြောက်ရာမှာ ငါးရာကျော်ရုံ ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။ လှည်းအစီး တစ်ရာနီးပါးသည် ခုနစ်ဆယ်

ကျော်သာ ကျန်တော့သည်။

ချောင်းသုံးခွစခန်းတွင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ကုလားများမှာလည်း တစ်နေ့မျှ တစ်ညမျှ အေးအေးလူလူ မနေရ။ ရိက္ခာကလည်းပြတ်ပြီ။ တောကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားကုန်ပြီ။ ရိက္ခာလှည်းများ ရောက်သွားသည်မှာ အခန့်သင့်လှသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် နေထွက်တပြုတွင် ကုလားတပ်ကြီး ခရီးဆက်သည်။ နေမွန်းတည့်ချိန်အထိ၊ ဓားရဲခုတ်မခံရ၊ သေနတ်ဖြင့် အပစ်မခံရ။ သို့ရာတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်၊ နားနေရန် နေရာကောင်းကို မတွေ့။ တွေ့ပြန်သောအခါ တောင်ကမ်းပါးပြတ်နှစ်ခုကြားရှိ သောင်ပြင်ကြီး။

ကုလားများ ထိုနေရာတွင် ခေတ္တနားသည်။

နားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အပစ်အခတ်ခံရသည်။ နှစ်ထောင်တပ်ကြီးမှာ မျိုးချစ်ရဲမက်တို့အတွက် အလွန်ကောင်းသည့် ပစ်မလွဲစက်ကွင်းကြီး ဖြစ်တော့သည်။ ထိုချောင်းခြောက်ကြီးမှ ခရီးဆက်သောအခါ လမ်းမရှိတော့ချေ။ လမ်းပြလည်း မသိတတ်နိုင်ပြီ။

သို့အတွက် ကမ်းပါးပြတ်ကြီးကို တစ်ရာတပ်တစ်တပ် ရှေ့ပြေးအဖြစ် ကုတ်ကပ်တက်သည်။ မမျှော်လင့်သော မြန်မာတပ်ကြီး။ ဗိုလ်ချုပ်ဦးခေါင်းလေး၏တပ် စခန်းချနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းရန် သင့်မသင့်၊ ချောင်းထဲသို့ပြန်ပြီး အစီရင်ခံနေစဉ် ထွက်အတိုက်ခံရတော့သည်။

လူလုံး လူထုကြီးကို ကုလားမခံနိုင်။

ကျိုးခါမှ ကျိုးရော့ ပဲ့ခါမှပဲ့ရော့ သဘောထားကာ ကမ်းပါးပြတ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးရတော့သည်။ ကုလားသည် လှမ်းမြင်ရသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပြန်ဆုတ်သည်။ အမြောက်ဖြင့် ပစ်သည်။

တပ်ကြီးတပ်ခိုင် အသေစွဲထားခြင်းမဟုတ်။ ခံတပ် မဟုတ်။ ဦးခေါင်းလေး၏တပ်သည် ကုလားတပ်၏ လူဦးရေခန့်သာရှိသည်။ လက်နက်ကောင်းလည်း နည်းပါးသည်။ သို့အတွက် ရန်သူဝင်သာရန် ပါးစပ်ကို ဟပေးလိုက်လေ၏။

ကုလားမှာ ဦးခေါင်းလေး ဟပေးသော သေတွင်းမှတစ်ပါး အခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိချေ။ သို့သော် မတက်ပါ။ သေနတ်ဖြင့်မပစ်ဘဲ ကျောက်ခဲဖြင့်ထုဦး၊ ကုလားရှုံးမည့်လမ်းဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာဟန်ပြသည်။ ချောင်းကောကြီးအတိုင်း နေ့ဝက်ခရီးစုန်ဆင်းသည်။

ကိုင်းတောကြီးသာရှိသည့် ပြေပြစ်သောကမ်းကို တွေ့တော့မှ ကမ်းပေါ်သို့တက်သည်။ ထိုမှ တိုင်ဝက်ခန့် ခရီးဆက်လိုက်လျှင် မြဒေါင်းအလံကြီးကို မြင်ရပြီ။ လွန်းပြတ်တောင်ဟူသည့် ဤနေရာပါတကား။

ကုလားဖြူ ကုလားမည်းများသည် ကိုင်းတောနှင့် လွတ်သည့်နေရာတွင် တစ်အောင့်တစ်နား နားနေသည်။ ထို့နောက် မေဂျာပရိုက်စစ်တစ်ကြောင်း၊ မေဂျာဝစ်စတန်တစ်ကြောင်း ခွဲကာ ဆက်လက်တက်သည်။ အလယ်တပ်မကြီးမှာ ဂျင်နရယ်ကောက် ဦးစီးသည်။

ကုလားများသည် လွန်းပြတ်တောင်ကို နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည် မျှော်လင့်ငြား၊ ရောက်ရုံသော်မျှ မရောက်ချေ။ အကြောင်းမှာမူ လမ်းသာသည့်ဘက်သို့ လိုက်ရခြင်း၊ မျိုးချစ်ရဲမက်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

တလူလူတလွင့်လွင့် မြဒေါင်းအလံကြီး ဂျင်နရယ်ကောက်၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့ ညနေအထိဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းတွင် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ရောက်မှ ဒေါင်းအလံကို ပြန်မြင်ရသည်။ ထိုတောင်ကုန်းမှ ဆက်လက်သွားရမည့်လမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော မြောင်ချပ်ကြားဖြစ်သည်။ ကိုက်တစ်ရာမျှ ရှည်လျားသော ထိုမြောင်ချပ် လမ်းကို

သစ်ပင်ဝါးပင်တွေက မိုးထားသည်။ မသင်္ကာစရာ သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးတွေလည်း ငြိတွယ်နေသည်။

သို့အတွက် ကုလားဖြူသည် မြောင်ချပ်ကြား ဝဲယာရှိ ကမ်းပါးတွေသို့ သူ့လူများလွှတ်ထားပြီးမှ မြောင်ချပ်ကြားကို ဖြတ်သန်းသည်။ လမ်းကျဉ်းထဲ၌ လူတွေပြည့်လာချိန်၌ ကမ်းပါးဝဲယာမှ သေနတ်သံများပေါ်လာသည်။ မျိုးချစ်ရဲမက်များက အသင့်စောင့်နေရာမှ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျင်နရယ်ကောက် မသင်္ကာသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးတွေ မီးထတောက်ကာ ပြုတ်ကျသည်။

မြောင်ချပ်ကြားအတွင်းရှိ ကုလားများ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သော ကိုယ်ဖြင့် ထွက်ပြေးကာ လူးလှိမ့်ကြသည်။ ဂျင်နရယ်ကောက်လည်း ကွင်းဘက်သို့ လုအပြေးတွင် ကြိုးကွင်းတစ်ကွင်းနှင့် ခြေထောက်နှင့်ငြိသည်။

သူသည် အော်ဟစ်ပြီးဝပ်ချ၏။ ဝပ်သော်ငြား၊ ညာဘက်ပါးမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော အောင်းလုံကြီးသည် ကုလားဖြူ၏ပါးကို ခြစ်ချသွားပြီး၊ လမ်းပြနှင့် စကားပြန်တို့၏ ကိုယ်ထံသို့ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

ပါးပဲ့ဂျင်နရယ်သည် ဆေးဝါးထည့် ပတ်တည်းစီးပြီးလျှင်ပြီးချင်း လူနာများကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး၊ လွန်းပြတ်တောင်ခြေသို့ ဆက်လက်ချဉ်းကပ်သည်။ ရန်သူတွင် အားမာန်သည်မျှရှိလျှင် မျိုးချစ်ရဲမက်များက သည့်ထက်အားမာန်ကြီးရမည်။ သို့အတွက် နေဝင်သည်နှင့် ဓားရဲခတ်များ ဝင်မွေတော့သည်။

ဓားရဲခတ်များ ထွက်သွား၍ ကွမ်းတစ်ယာညက် မကြာသေး။ ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု အစုအဝေးများဖြင့် လာရောက်ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ဓားရဲခတ်များသည် ညာသံပေး၍ တစ်ဖုံ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်၍ တစ်နည်း ခုတ်ထစ်ကြသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လျင်မြန်စွာ ကူညီနိုင်ရန် ကုလားများ စုစုစည်းစည်း အိပ်ကြနေကြချိန်တွင် လွန်းပြတ်တောင် ခံတပ်စခန်း၌ အမြောက်သံ တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ပါးပဲ့ဂျင်နရယ် ဝမ်းသာရ၏။ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေပါလိမ့်ဟု သူ့သိချင်နေသော ကုလားအမြောက်။ လူပုံလယ်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။

နောက်များမကြာမီ အမြောက်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ခုနက နေရာမှာ အမြောက်ဆန်မကျ။ နေရာရွေ့ပြီး ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ ပါးပဲ့ဂျင်နရယ် ချက်ချင်းအမိန့်ထုတ်ရသည်။ တပ်ကို နောက်သို့ ကိုက်တစ်ရာ ရွေ့ရန် ဖြစ်သည်။

ရွှေပြောင်းသောနေရာသို့ အမြောက်ဆန်မလာတော့ပါ။ သို့ရာတွင် ငါးယောက်တစ်စု ဆယ်ယောက်တစ်စု သေနတ်များကား အပစ်အခတ်မရပ်ပေ။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာကို ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်သည်။ သေနတ်ကို အာရုံထားနေစဉ် ဓားရဲခုတ်များ ရောက်လာပြန်သည်။

ကုလားများ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသည့်နည်းတူ မျိုးချစ်ရဲမက်များ သည် ညဉ့်လုံးပေါက် မအိပ်စက်ကြပေ။ သို့အတွက် ငမိုးကောင်းမှာ မိုးလင်းချိန်၌ ခေါင်းမထူနိုင်တော့ပေ။ စိတ်က မအိပ်ရဘူး၊ မလှဲရဘူး၊ မနားရဘူးဟု သိငြား၊ ငါးညဆက်တိုက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သော သူ့မျက်လုံးများမှာ ဖွင့်မရတော့ပါ။ ကုန်းရုန်းထနေပါလျက်က အရပ်ကြိုးပြတ်ခွေဆင်းကာ၊ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

ကုလားအမြောက်လေးလက်သည် လွန်းပြတ်တောင်ခံတပ်ကို ဖြိုဖျက်ရန် ကိုက်တစ်ရာစီခွာလျက် နေရာချထားကြသည်။

ခံတပ်ကို ဆူးခက်တွေ၊ ညောင့်တွေ၊ သစ်လုံးတွေဖြင့် ကာကွယ်ထားသည်။ သည်အရာများကို ကုလား မမှုပါ။ အမြောက်ဖြင့် ပစ်ရှင်းလျှင် ရပါသည်။ သို့ရာတွင် မြေအနေအထားကိုကား မပြုပြင်နိုင်ပါ။

မြေမျက်နှာပြင်သည် သဘာဝကျင်းချိုင့် လျှိုမြောင်ထူထပ်စွာဖြင့် ကျောက်တောင်ဘက်သို့ မော့တက်သွား၏။ သစ်ကြီးဝါးကြီး မဖုံး၊ အင်တိုင်းတောသာရှိ၏။ ခြေလျင်တပ်များ ချဉ်းကပ်တိုက်ခိုက်ရန် ခက်ခဲသော မြေမျက်နှာဖြစ်၏။

တစ်ဖန် ခံတပ်။

ကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်သည်။

သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော လိုဏ်ခေါင်းများကို မျိုးချစ်ရဲမက်များက နေရာတကျ အသုံးချထားသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ပါးပဲ့ဂျင်နရယ်သည် လက်ဝဲတောင်ပံနှင့် လက်ယာတောင်ပံရှိ စစ်ကြောင်းများကို ရှေ့တိုးပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ သို့မှသာ ခံတပ်တွင်းရှိ သေနတ် အရေအတွက်ကို သိနိုင်မည်။

ကုလားဖြူ ကုလားနက်များ မြေပြင်ဖုံးအောင် ချဉ်းကပ်လာပြီး၊ အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားသည်။ ခံတပ်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သည်။ မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ကုလားသေနတ်သံများ ညံ့နေသည်။ မွှေးသင်းကြူသော တောရနံ့အလှသည် ယမ်းနံ့ကြောင့် ပျက်၏။ ကျေးငှက်နှင့် သားကောင်များ အထိတ်တလန့် ပျံသန်းကြ ထွက်ပြေးကြ၏။

သာဦးနှင့် ငရိပ်သည် သွေးသောက်ငမိုးကောင်းကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြ၏။ ကျောက်တောင်ကြို ကျောက်တောင်ကြားတွင် တွေ့သမျှ ရဲမက်များထံ၌ “သွေးသောက်ကြီးငမိုးကောင်း၊ ဘယ်မှာတွေ့မိကြသတုန်း” စုံစမ်းသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ရဲမက်များ မဖြေနိုင်ကြ။

ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ဖြစ်သလိုအိပ်စက်နေသော ရဲမက်များလည်း အနံ့အပြားရှိသည်။ အချို့ကိုနှိုးပြီး သာဦး မေးသည်။ ငရိပ်မေးသည်။ မသိကြပါ။

မေဂျာပရိုက်၏ ဝဲစစ်ကြောင်းသည် ကျောက်တောင်အခြေမှ စီးဆင်းလာသော ချောင်းကလေးအတိုင်း လူဖြန့်ပြီးတက်လာသည်။ ကျောက်တုံးများ နောက်ကွယ်မှ မျိုးချစ်ရဲမက်များ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ စားရဲမခုတ်ပါ။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်တားဆီးသည်။ ချောင်းကလေးထဲမှ ကုလားများ ကိုယ့်အလောင်း ကိုယ်ထမ်းလျက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးရ၏။

“ထမင်းစားထားကြဟေ့၊ ထမင်းစားထားကြ”

အကြပ်၏အသံကို ကြားရတော့မှ သာဦးမှာ မွတ်သိပ်ရန် သတိရ၏။ ယမန်နေ့ညက ထမင်းမစားရကြောင်း သတိရလာချိန်တွင် အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်လာ၏။ ထမင်းစားနေသော ရဲမက်တစ်စုကို လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုထဲ၌ တွေ့သည်။ ဝါးကျည်တောက်ထဲမှ နှိုက်ယူနေသူများ၊ ဖက်ဖြင့်ခံပြီး စားနေသူများ၊ ဝါးခွက်ခြမ်းဖြင့်စားနေသူများ အားလုံးသည် ကတိုက်ကရိုက် မျိုချနေကြ၏။

“အခန့်သင့်ပါတိ၊ ပေးကြပါဦး”

သာဦး ဝင်နှိုက်သဖြင့် ငရိပ်လည်း ဝင်ထိုင်၏။ အိုးစားငရွဲ၏ ရဲမက်များဖြစ်၏။ သူတို့သည် ငရိပ်နှင့် သာဦးဝင်သာအောင် နေရာချဲ့ပေးကြ၏။ ထမင်းများကား၊ အမြုပ်တစ်စုံဖြင့် သိုးကျိနေပြီ။

ကုလားအမြောက်သံများ လေးချက်ဆက်ပြီး ပေါ်လာ၏။ သာဦးတို့ ဝင်မိသော လိုဏ်ခေါင်းကလေး တုန်ခါသွားရာက ဖျတ်ခနဲ ပဲ့ကျ၏။ လျှောခနဲ ပြိုကျ၏။ ရဲမက်များသည် လွတ်ရာသို့ရွှေ့ပြီး ဆက်လက်စားကြ၏။ သာဦးနှင့် ငရိပ်မှာ လေးငါးလုတ်စားအပြီး၌ ရှုံ့မဲ့ပြီး ထပြေးလာကြလေ၏။

ကျောက်ခေါင်းတစ်ခု၏ အဝတွင် ထမင်းစားနေသော ရဲမက်တစ်စုကို တွေ့ပြန်၏။ အကြပ်ငှောင်ကိုယ်တိုင် ဝင်စားနေ၏။ ကျွန်းရွက်ကြီးများကို စပ်ခင်းထားပြီး ထမင်းကိုပုံထား၏။

“ထမင်းစားနေကြသကော”

ငရိပ်နှင့် သာဦး ပြိုင်တူဝင်နှိုက်၏။

“ထမင်းနည်းသပါ၊ သမင်သား စားပါဘိ”

သမင်သားဟင်း မဟုတ်။ ကျက်လျှင် ပြီးစတမ်းသဘောဖြင့် ကင်
ထားသည်ကို ဖဲ့ရွဲ့စားနေကြ၏။

“သမင်သားနဲ့ မတည့်ဘူး”

“ရောင်းရင်းမှာ နှုနာရှိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ချောင်းဆိုးနေသကော”

ရဲမက်များ ဝေါခနဲ ရယ်မောကြစဉ် အမြောက်သံများ ပေါ်လာ
သည်။ ကျောက်တုံးကြီးများ ပဲ့ရွဲ့လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ရဲမက်များ ခုန်ပေါက်
ရှောင်တိမ်းရင်း တသောသော ဆက်လက်ရယ်မောနေသည်။

ရုတ်တရက် တိုက်မောင်းသံ ပေါ်လာ၏။ မောင်းသံ၏ ဟီသော
အရှိန်သည် ရုတ်တရက် မခွဲနိုင်။

“ထွက်ကြ ထွက်ကြ။ ငါတို့ခံတပ်ကို အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်
မယ်။ ထွက် ထွက်”

သွေးသောက်ငပြောင်သည် ကျောက်စောင်းတစ်ခုပေါ်မှ ကျယ်
လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ တစ်ခဏအတွင်း၊ အကြပ်တွေ၏ ဆော်
မောင်းသံများ ညံလာပြန်၏။

“ထွက်လဟ ထွက်လဟ။ အိပ်နေသူတွေကို နှိုးကြ”

တိုက်မောင်းသံကြီးသည် ဆက်လက်မြည်ဟီးနေ၏။

ခံတပ်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ကုလားဖြူ ကုလားမည်းများကို
ခေါင်းညီနောင်က ဝဲယာညှပ်တိုက်နေပြီ။ တစ်နံနက်လုံးငြိမ်နေခဲ့သော ခံတပ်
ဘွင်းမှ လူရေစီးကြောင်းကြီး တရဟောထိုးဆင်းလာသည်။ သေနတ်သံများ
ခပ်ကြွေးသံများဖြင့် တောအလုံး တောင်အလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်၏။

ကုလားအမြောက် လေးလက်သည် မြန်မာအမြောက်များကို တုံ့ပြန်

ပစ်ခတ်သည်။ မြန်မာရဲမက်များကိုလည်း ပစ်ခတ်သည်။

အမြောက်သံတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး ကျောက်တောင်ကြီး ပဲ့ကျသည်။ ကုလားအမြောက်တစ်လက် လွင့်သွားသည့်နည်းတူ မြန်မာအမြောက်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ငမိုးကောင်း လန့်နိုးသည်။

တပ်တွင်း၌ လူမရှိ။ တောင်ကြီးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါနေ၏။

ငမိုးကောင်း ပြေးထွက်လာသည်။ ခံတပ်ခြေကုန်းစောင်းတွင် အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်ထိုးခုတ်နေကြသည်။ အလယ်အူကြောင်းမှ မျိုးချစ်ရဲမက်များသည် လိုက်လံထိုးခုတ်ရင်း လက်ဝဲလက်ယာ တောင်ပံများတွင် စုမိသည်။

ငမိုးကောင်းသည် အလယ်အူကြောင်းမှ ကုလားများ ပြန်တက်လာသည်ကိုမြင်၏။ သို့ကြောင့် လူပြန်စုရန် ပြေးထွက်သည်။

“သွေးသောက်ကြီး မသွားနဲ့”

ဗိုလ်ချုပ် ဦးမြတ်ထွန်း လှမ်းတားသဖြင့် ပြန်ပြေးလာစဉ် သူရပ်ခဲ့သောနေရာ၌ ဗုံးတစ်လုံးကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။

“ငါရဲ့အမြောက်တွေ၊ ပသို့ ဖြစ်ကုန်သတုန်း။ သွားကြည့်ပါဘိ”

ဂူပတ်လမ်းအတိုင်း ငမိုးကောင်း ပြေးတက်ခဲ့သည်။

အမြောက်တစ်လက်သည် အောက်ဘက်ကျသည်။ အပြိုအပျက်များအောက်သို့ရောက်သွားပြီ။ ရဲမက်တစ်ယောက်သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများအောက်မှ တွားထွက်လာ၏။ မည်သည့်နေရာတွင် ဒဏ်ရာ ရသနည်း မေးရန်မလို။ ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ သွေးတွေ ရွဲအိုင်နေ၏။

“လာ ရောင်းရင်း၊ အပေါ်က အမြောက်”

ငမိုးကောင်းသည် သွေးတုံးသွေးခဲကြီးကိုဆွဲလျက် ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ပိုင်းရှိ အမြောက်မှာလည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအောက်၌ ပိနေသည်။

“ဟေ့ ဂူထဲက သူပုန်တွေ လက်နက်ချကြဟေ့”

ငမိုးကောင်း၏ နားထဲသို့ဝင်လာသော မယုံကြည်စဖွယ်အသံ။ သူတို့သည် ကျောက်တုံးများကို ဆွဲဖယ်နေရာက အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်၏။ လက်ဝဲတောင်ပံနှင့် လက်ယာတောင်ပံကို ဖိစီးထိုးနှက်နေသော စစ်ကြောင်းများသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့သွားနေသည်။

အလယ်တပ်မသည် ကျောက်တောင်ကို ဝန်းရံထားပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် အတူရှိနေခဲ့သော ရဲမက်များလည်း ခံတပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြပြီ။ ကျဉ်းမြောင်းသော ဝင်ပေါက်များကို ပိတ်ဆို့စောင့်ကြပ်နေပြီ။ ငမိုးကောင်းတို့ဘေးသို့ ရဲမက်သုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ အမြောက်ကို အလျင်အမြန်ဆွဲဖော်ကြသည်။

အမြောက်ပေါ်လာငြား ပစ်ခတ်တတ်သူမရှိ။ ကျိုက်ကင်းမှ ပါလာသော ရဲမက်အချို့သာ ပစ်တတ်သည်။

“ဟေ့ရဲမက်တွေ၊ အသူ ပစ်တတ်သတုန်း”

သွေးတုံးသွေးခဲရဲမက်သည် အမြောက်အိုးအောက်ပိုင်းကို ငုံ့ကြည့်နေရာက ခေါင်းမောပြီး “အကျွန် အကျွန်” ဖြေရင်း လဲကျသွားလေ၏။

“အမြောက်ပစ်တတ်သူ အသူရှိတုန်း၊ ရှာကြပါဘိ”

ငမိုးကောင်း အော်ဟစ်သည်။

နောက်ထပ် ရောက်လာသည့် ရဲမက်နှစ်ယောက် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ခံတပ်အဝင်ဝ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားများမှ ပစ်ခတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခံတပ်ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်သော ကုလားများအား တွန်းလှန်ချေမှုန်းနေကြသည်။ သို့သော်၊ သေနတ်ဖြင့် မဟုတ်၊ ဓားဖြင့် မဟုတ်။ ကျောက်တုံးတွေဖြင့် ဆီးထုနေခြင်း ဖြစ်၏။

သွေးသန်ရဲရဲနှင့် ရဲမက်နှစ်ယောက် ပြေးတက်လာ၏။

“ဟ ငမောက်နဲ့ ငသော့ မြန်မြန်လာပါဟ”

သူတို့ကို ငမိုးကောင်း သိသည်။ ကျိုက်ကင်းတွင် အမြောက်ကိုင်ခဲ ဖူးသည်။ ကျောက်တုံးကြားမှ ထုတ်မရသော အောက်ထပ် အမြောက်ကို လည်း သူတို့ပင် ကိုင်တွယ်ဟန်တူသည်။

“ကြည့်ကြပါဦးဟ။ ငါရို့ကို လက်နက်ချရမယ် အော်နေသာ ခံပြင်း လှပါတီ။ အမြောက်နဲ့ အဖြေပေးကြစို့။”

ငမောက်သည် သွေးစီးတွေကြားမှ ပြုံး၏။

“ဆိတ်စာဆိုင်းပါတီ သွေးသောက်မင်း။ ပိတ်ဖြူစည်းထားတဲ့ ကုလားကို အသေအချာ ပစ်ပြမပါ။”

“ဟေ့ ပြောသဟာ မကြားသကော။ အမြန်လက်နက်ချစမ်း။ တစ် ကနေ တစ်ရာအထိရေမယ်။ တစ်”

အမြောက်ပြောင်းဝသည် ပတ်တည်းစီးထားသည့် ပါးပဲ့ဂျင်နရယ်ကို တည့်တည့်ချိန်သည်။ ကျည်ထိုးသည်။ ထိုးသာထိုးရငြား၊ သည်တစ်တောင့် နောက်ဆုံး။

“ခြောက်.... ခုနစ်.... ရှစ်.... ကိုး.... တစ်ဆယ်”

အပြင်မှ သဲ့သဲ့သဲ့သဲ့အော်နေသော ရေတွက်သံ တစ်ဆယ်အရောက် တွင် အုန်းခနဲ အမြောက်သံပေါ်လာသည်။ တစ်ရာပြည့်အောင် ရေတွက်ရန် မလိုသော အဖြေဖြစ်သည်။

သို့အတွက် အမြောက်သုံးလက်သည် အမြောက်ကျည် ကုန်ခန်းနေ သည့် အမြောက်ကို စုပြုပစ်ခတ်လေ၏။ ငမိုးကောင်းနှင့် ငမောက်၊ ငသော့ တို့သည် အလျင်အမြန် နောက်ဆုတ်သည်။ ထောင့်ချိုးသို့ ပြေးဝင်သည်။ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသော ဗုံးဆံများ သူတို့ထံ မရောက် ငြား၊ ကျောက်ချပ်များ ပြိုကျမှုကိုကား မရှောင်နိုင်ကြ။

သူတို့ သုံးယောက်သည် အဖတ်လိုက် ကွာကျသည်ကို ရှောင်နိုင် ၏။ လိမ့်ဆင်းလာသည့် ကျောက်တုံးတွေကို တိမ်းနိုင်၏။ နံရံကြီးတစ်ခုလုံး

ပဲ့ကျလာသောအခါ ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားရန် နေရာမရှိတော့ပါ။

၂၇

မီးစတွေဖြင့် ထိုးသော ဝေဒနာ၊ သံချွန်တွေဖြင့် ဆွသော ဝေဒနာကို ခံစားသိ
ဖြင့် ငမိုးကောင်း သတိရလာသည်။

သတိရလာငြား မွန်းကြပ်မှောင်ပိန်းနေသည်။ ကုန်းထသောအခါ
တစ်ထွာမျှသာ လှုပ်၍ရသည်။ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်သည်။ မာကြောသော
အတုံးအခဲ အချပ်တွေချည်းပါတကား။

‘ငါဘယ်ရောက်နေသတုန်း၊ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်’

ပြန်မှိန်းနေရင်း စဉ်းစားသည်။ နာကျင်ခံခက် တစ်စစ်စစ်ဖြစ်နေသော
နေရာတွေကို ပွတ်သပ်ချင်သည်။ လက် မသွားသာ။

‘ဟုတ်ပြီ။ ခံတပ်ကျောက်တောင်ကြီး ပြိုကျသပဲ’

ကိုယ်ကိုလွန်ကြည့်သည်။ ကျောက်ချပ်တွေ ရွေ့သံပေါ်လာသည်။
အလင်းမျှင်ကလေးတစ်မျှင် မြင်ရသည်။ လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်ကာ ဆွဲဖယ်
သည်။ အလင်းကွက်ကလေးဖြစ်လာ၏။ လက်ထုတ်ကာ ထပ်မံ ဖယ်ရှား

၏။ ခြေဖြင့်ကန်ပြီး ခေါင်းထုတ်ကြည့်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဂူကြီးနှင့် ကျောက်ချပ်၊ ကျောက်မှုန်၊ ကျောက် တုံးများကို ဦးစွာသတိပြုမိ၏။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ ပုရွက် ဆိတ်တွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ။ သွေးညှိနဲ့ရသဖြင့် လာရောက်ကိုက်ခဲ အံ့ဖွဲ့ နေသော ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ငမိုးကောင်း ပွတ်ချပစ်သည်။

သို့စဉ်တွင် သူ့ရှေ့ရှိ နံရံကြီးသည် ဝေါခနဲ ထုထည်လိုက် ပြိုကျ လျှောဆင်း၏။ သို့အတွက် ငမိုးကောင်းမှာ ခါးအထိနစ်နေသော ကျောက်ပုံ ထဲမှ လွတ်အောင်ထွက်ရ၏။ မိမိနေရာတွင် ထပ်မံပြိုကျခဲ့သော် ရှောင်တိမ်း နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

‘ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်ရောက်သွားတုန်း။ သာဦး၊ ငရိပ်၊ ငမျောက်၊ ငသေ့’
ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းသို့ ငမိုးကောင်းလျှောက်လာ၏။ နေသည်
အရှေ့ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ နေရောင် မရင့်ပြင်းသေး။

‘မနေ့တုန်းက ဘယ်အချိန်ထိ ငါတို့တိုက်သတုန်း’
ငမိုးကောင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

‘မနေ့တုန်းက မဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့တုန်းကများလား’
မသိပါ။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူ လန့်နိုးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဝုံးကျချိန်တွင် မွန်းတည့်ပြီ။ သို့ကြောင့် သူတို့အမြောက်ကို ရန်သူ့အမြောက်ဆန် ထိမှန်ပေါက်ကွဲချိန်သည် မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်ရမည်။ သည်မျှသာ သူ သိတတ်နိုင်တော့သည်။

ကမ်းပါးစပ်တွင် မြက်ပင်တွေရှိသည်။ သည်အရာကိုပင် ငမိုးကောင်း အားပြုလျက် အစပ်တွင်ရပ်၏။ မီးခိုးအူနေသည့် နေရာတစ်နေရာမှအပ ဩကတိ ကမ္ဘာသေကြီးတည်း။

ငမိုးကောင်း ထပ်မံပြီး ရှေ့တိုးကာ ‘ကဲ’ ကြည့်သည်။ ဟင်ခနဲ

အော်မိသည်။ သူသေပင်လယ်ကြီး။

သူသေပင်လယ်ကြီးထဲတွင် ကျီးကန်းတွေ၊ လင်းတတွေ၊ ခွေးအတွေ ပျော်မြူးနေကြသည်။ ခွေးအတွေသည် လင်းတတွေကိုလည်း လိုက်လံစားမာန်ရုပ်သည်။ ခွေးအတွေလာလျှင် လင်းတတွေ အုန်းခနဲ ထပျံသည်။

ငမိုးကောင်းသည် ခွေးအ အူသံနှင့် လင်းတပျံသံ လွှမ်းနေသော လူသေကောင်တောကြီးကို ဆိုနစ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ လေအပူတွေင် ဝေါခနဲ ထိုးအန်မိမတတ် ပြို့တက်၏။ လူသေကောင် အပုပ်နံ့ကြီး ဆိုးဆိုးရွားရွားကြောင့်ဖြစ်၏။

‘သဟာ ငါ့ရဲမက် ငါ့ရောင်းရင်းတွေ။ ငါနဲ့အတူ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သဲ့ ငါ့ညီ၊ ငါ့အစ်ကို၊ ငါ့ဦးကြီးဘကြီးတွေ’

သည်အသိ ဝင်လာသည့်ခဏ၌ အပုပ်နံ့ပျောက်၏။

သူသည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်၏။ တစ်သူခွဲ နှစ်သူမျှ မြင့်၏။

ခုန်မချရဲပါ။ လိုက်ပတ်လမ်းကို ရှာသည်။ အပြုအပျက်တွေ ပိတ်နေသည်။ ယခုထက်တိုင် လျှောခနဲ ဖပ်ခနဲ၊ ပြိုကျကျွတ်မှုလည်း အရှိန်မသေသေး။ ငမိုးကောင်း ကုတ်ကပ် တွယ်ဆင်းသည်။ ခြေကုပ်ရသည့် ကျောက်ကြားက ဝေါခနဲပဲ့ကျသွားရာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေ၏။

ခြေကုပ်စရာနေရာကို ငမိုးကောင်းရှာသည်။ ခုန်၍ကား မဆင်းဝံ့။

သူ မဆင်းဝံ့ငြား၊ သူ့လက်နှစ်ဖက် အားပြုထားသော ကျောက်တုံးကြီးပါ တောင်နံရံမှ ကျွတ်ထွက်သွားပြန်သည်။

အကျကောင်းစေရန်အတွက် ငမိုးကောင်း ခုန်သည်။ ကျောက်မှုန်များပေါ်သို့ ကျငြား၊ အောက်ခံမာကြောသော ဆင်ခြေလျှောကြီးဖြစ်သည်။ မည်သို့မျှ မဟန်နိုင် မထိန်းနိုင်ဘဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသည်။ ကျရင်းက မိရာကို ဖမ်းကုပ်၏။ သူ ဆွဲမိသမျှ သူ့နောက်သို့ ပါလာကြသည်။

မျက်လုံးထဲ၌ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အသိစင်လွင့်၏။

ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တစ်ကောင်ကောင် လာနားသဖြင့် အင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ငမိုးကောင်း အလန့်တကြား ထထိုင်သည်။ မျက်လုံးကို ဖောက်ရန် လာနားသောလင်းတနီသည် သေပြေးရှင်ပြေး ခုန်ချ၏။ အတောင် တကားကား ပြေးပြီးမှ ပျံတက်၏။

ငမိုးကောင်း ထရပ်သည်။ ယိုင်လဲကျသည်။

ခေါင်းထဲ၌ မူးဝေနေဆဲ။

ကျောက်တုံးနှင့်ဆောင့်မိသော နောက်စေ့ကို စမ်းကြည့်မိသည်။ သွေး သွင်သွင်ယိုနေသည်။ ငမိုးကောင်း အားတင်းပြီး လေးဖက်တွားသည်။ လူသေကောင်၏ အဝတ်ကိုဆုတ်ယူသည်။ ကုန်းဗေဒါတစ်ဆုပ်ကို ချေမွပြီး အဝတ်ထဲထည့် နောက်စေ့ကို စည်းနှောင်သည်။

တပို့တွဲနေသည် မွန်းတိမ်းစမို့ ပူသည်။ သည်အပူကို ငမိုးကောင်း မမှုနိုင်။ လူသေတွေဘေး၊ လူသေတွေကြား၌ စားစရာ ရှိလိုရှိငြား လိုက်လံရှာဖွေသည်။ နဖူးတွင် သွေးစွန်းအဝတ်ကြီး စည်းထားသောရဲမက်သည် ဓားကိုဆုပ်လျက်၊ အံကြိတ်လျက် လဲလျောင်းနေ၏။ သူ့ဘေးတွင် ကြိုးဖြင့် သီပြီး လွယ်ထားသော ငှက်ပျောတစ်ဖီး။

ညီအစ်ကိုချင်း၊ ရဲမက်ချင်းမို့ ရွံရှာစက်ဆုတ်နေဖို့ မလိုပါ။ ငမိုးကောင်းသည် ငှက်ပျောသီးတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖြုတ်စားသည်။

ငှက်ပျောတစ်ဖီးလုံးကုန်မှ၊ ရေသောက်ချင်လာသည်။

ဘူးသီးခြောက် ရေဘူးတစ်လုံးတစ်လေ၊ ဝါးဆစ်ရေဘူး၊ အုန်းသီးရေဘူး တွေလိုတွေငြား ရှာဖွေစဉ် ငမိုးကောင်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

လက်ဝဲတောင်ပံဖက် အတော်ဝေးဝေးမှုန်မှုန်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ မြင်ရသည်။

ခွေးအ မဟုတ်။ လင်းတမဲ့ မဟုတ်။ ဝက်ဝဲလော။ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို ဆွဲချွတ်ကာ ပြေးသွားသည်။ လူ။

လေးဖက်ထောက်ပြီး ရွေ့လျားနေသောလူ။

ထမရပ်နိုင်သော ဒဏ်ရာမျိုးရကာ မေ့မျောနေခဲ့သော ရဲမက် တစ်ယောက်သည် ငမိုးကောင်းနယ် ရေရှာခြင်းပေလော။ အစာအာဟာရ ရှာဖွေခြင်းပေလော။

“ရောင်းရင်း ဘဇာရှာသတုန်း”

ငမိုးကောင်း အော်မေးသည်။

အမေးခံရသူသည် ပက်လက်လန်မတတ် မြောက်တက်သွားသည်။ သူလည်း ငမိုးကောင်းနယ်ပင် တစ်လောကလုံး၌ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့် ထင်နေရာမှ မထင်မှတ်ဘဲ လူအရှင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် လန့်ဖျပ် သွားဟန်ရှိသည်။ ထို့နောက် ငမိုးကောင်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ လက်ညှိုးထိုးသည်။

“နောင်.... နောင်ကြီးကောင်း”

“သာဦး”

ငမိုးကောင်းသည် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ကာ ပြေးဖက်၏။ သာဦးသည် အတင်းပြန်ဖက်လျက် ဝမ်းပမ်းတနည်း ဟီးချ၍ငို၏။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုယိုခြင်းကို ငမိုးကောင်း ခဏသာသည်းခံ၏။ တစ်အောင့်မျှအကြာတွင် သာဦးကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်၏။

“အနောင် ဘဇာဖြစ်သတုန်း။ ခြေထောက် အနာရထင်ပ့”

မေးသူရှိမှ သာဦးမှာ မိမိကိုယ်ကို စစ်ဆေးမိသည်။ ရှာရာခတ်ရာ စူးရာမရှိပါ။ ဒူးခေါင်းကြီးကား ယောင်ကိုင်းနေသည်။ သို့အတွက် ငမိုး ကောင်းသည် လူသေသမုဒ္ဒရာကြီးနှင့် လွတ်ရာသို့ သာဦးကိုတွဲခေါ်ခဲ့ သည်။ မိဿလင်ပင်ကို ရှာဖွေပြီး ဥကိုကျောက်ခဲနှင့်ထုပြီး ဒူးခေါင်းတွင် စည်းပေးသည်။

“အနောင်။ ခုနက လူသေတွေကြားမှာ ဘဇာရှာသတုန်း”

“ထမင်းရှာသကော၊ ရေရှာသကော”

အပုပ်နံ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ပြင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ငမိုးကောင်း ပြန်ဝင်သည်။ ဆန်စလွယ်၊ ဆန်ခါးပတ်၊ ဝါးကျည်တောက်များကို ရှာဖွေသည်။ အလောင်းတစ်ရာခန့်မှ ထမင်းခြောက်အနပ် တစ်ကျည်တောက်၊ မသိုးထမင်း ကျည်တောက်ဝက်နှင့် ရေဘူးနှစ်ဘူးရခဲ့သည်။

“သည်သစ်ပင်ရိပ်မှာ အနောင် အိပ်ချင်အိပ်။ အကျွန် အလောင်းတွေ မြေမြှုပ်ဖို့ တူးစရာရှာချေဦးမယ်။ ခံတပ်ထဲမှာ တူးရွင်းရှိသယ်”

“သဟာလောက် အများကြီးကို၊ နောင်ကြီးကောင်း တူးမြှုပ်လို့ မပြီးခင် အရိုးကျကုန်နိုင်သကော”

ကုလားသည် ခေါင်းညှိနောင်နှင့် ဦးမြတ်ထွန်းတို့ အမြစ်ပြတ်စေရန် မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက်၏။ မျိုးချစ်ရဲမက် ကရင်၊ မွန်၊ ဗမာများကလည်း မြဒေါင်းအလံစံမြန်းသည့် လွန်းပြတ်တောင်ခံတပ် မကျစေရန် အိတ်သွန်ဖာ မှောက်ခုခံ၏။

ကုလားမည်မျှသေ၍ မည်မျှနာသည်ကို မသိရ။ လက်ဝဲတောင်ပံနှင့် လက်ယာတောင်ပံကို ဦးစီးသော ဗိုလ်ချုပ်ဦးမြတ်ထွန်း ပါဝင်သည် ထားဦး၊ တစ်ကျိပ်မပြည့်နိုင်။ ရန်သူကို အရှုံးပေးခြင်းထက် မြတ်သော ဆောင်ရွက်မှုဖြင့် အသက်စွန့်သွားကြ၏။

လူကောင်း နှစ်ထောင်မဲ့မဲ့ဖြင့်လာသော ကုလားလည်း မကျိုးမကန်း မသေမပျောက်ဘဲ ပြန်နိုင်သူ တစ်ထောင်ကျော်ကျော်သာရှိမည်။ သို့ရာတွင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မောင်းနှင်ရေးသမား မျိုးချစ်ရဲမက် မွန်၊ ကရင်၊ ဗမာ ကျဆုံးအရေအတွက်ကား ကုလားထက် အဆမတန်များပြားသည်။ မည်သို့ရှိစေ၊ ခြဒေါင်းအလံကို ဖြုတ်ချမသွားနိုင်သဖြင့် ကုလားနိုင်သည်မမည်။

ကုလားသည် သူ့မသာကို သူ့ရွေးထုတ်ပြီး မြေမြှုပ်သွား၏။ မီးရှို့သွား၏။ မြင့်မြတ်သော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် အမိမြေအတွက် အသက်စွန့်သွား

သော ရဲမက်များသော်ကား၊ သင်္ကြိုဟ်သူမရှိ။ သည့်အတိုင်းထားရမည်လော။
သို့အတွက် ငမိုးကောင်း မြုပ်နှံသင်္ကြိုဟ်ရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်၏။
ဖြစ်သော်ငြား ငမိုးကောင်း တစ်ယောက်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက်
သာဦးက သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။

“သဟာလောက် အများကြီးကို နောင်ကြီးကောင်း တူးမြုပ်လို့မပြီး
ခင် အရိုးကျကုန်နိုင်သကော”

“ပသို့ဖြစ်စေ၊ အကျွန်ရဲမက်တွေ ခွေးစားသာ၊ မျက်လုံးကို လဒ
ဖောက်စားသာ မခံနိုင်သကော”

“နီးရာနီးရာစုပြီး မီးသင်္ကြိုဟ်ရင်ကော နောင်ကြီးကောင်း”
ကောင်း၏။ အဖြစ်နိုင်ဆုံး အစီအမံဖြစ်၏။

ငမိုးကောင်းသည် သေနတ်၊ ရေဘူးနှင့် ရိက္ခာကျည်တောက်တွေ၊
လျှင် ဖယ်ထားပြီး အလောင်းကိုပွေ့သည်။ တယုတယ စီတန်းချသည်။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လူသေနှံ့စွဲပြီး အရည်တွေရွဲပြီ။ အားပြတ်လှ အားပြတ်ခင်
စုဆောင်းပြီးမှ မီးတစ်ပုံရှိနိုင်၏။

သာဦးသည် ဓားတစ်ချောင်းယူကာ တောစပ်သို့ ဖင်တရွတ်ဆွဲလျက်
သွား၏။ အခွပါသော အပင်တစ်ပင်ခုတ်သည်။ ချိုင်းအောက်ကခံပြီး
လျှောက်လှမ်း၏။

“နောင်ကြီးကောင်း။ တစ်ယောက်ချင်း ပွေ့နေရင် အလုပ်မတွင်
သကော။ ခြေကဆွဲပြီးပုံမှ မြန်ဆန်မပါ”

“အကျွန်ရောင်းရင်း၊ ညီအစ်ကို၊ ဦးရီးဦးတော်တွေကို ရက်ရက်စက်
စက် ခြေက မဆွဲနိုင်သကော”

“သဟာဖြင့် ချိုင်းနှစ်ဖက်ကမပြီး တရွတ်ဆွဲပါ။ သဟာလောက်
ကို မျက်စိမှိတ်လုပ်မှ မြန်မပါ။ ကြာရင် ကိုင်လို့မရတော့သကော”
မှန်ပေသည်။

ကျဆုံးရဲမက်များသည် ငမိုးကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းမနေပါ။ လျင်မြန်စွာ ပုပ်ယိုပြီး အပုပ်နံ့နှင့် အပုပ်ရည်များကို စွန့်ထုတ်နေကြပြီ။ ငမိုးကောင်းသည် စိတ်မကောင်းငြား၊ ချိုင်းမှ ဆွဲယူစုပုံသည်။ သာဠီးက သစ်ခက် အမှိုက် ရှာဖွေစုပုံသည်။ မီးရှို့သည်။

ငမိုးကောင်းတွင် နေ့ဟူ၍ မရှိ။ ညဉ့်ဟူ၍ မရှိ။ မောလျှင် နားသည်။ အမောပြေလျှင် ဆက်လက်စုပုံသည်။

သို့သော် သူသည် ကျောက်တောင်မဟုတ်။

လူဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာ ဗရမ္မဖြင့် လူဖြစ်သည်။

နောက်စေ့တစ်နေရာကိုသာ သူ ဆေးဝါးကုသထားသည်။

အလောင်းတွေမှ အပုပ်နံ့ ရှူရှိုက်ဖန်များသောအခါ သူ့မျက်နှာဖောယောင်လာသည်။ လူသေညော် မိဖန်များသောအခါ ရှုနာပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ယဉ်းလာတော့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ထိ မအိပ်မနားဘဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်သည်။

ငမိုးကောင်း စိတ်ဆောင်နေသဖြင့် သာဠီးက ဆေးဖက်ဝင် သစ်ရွက်တွေ ခူးပြီး ကပ်ပေးရသည်။ ကြိတ်ပြီး အုံပေးရသည်။ ငမိုးကောင်းသော် သူ့ရဲမက်တွေ ခွေးနှင့် လင်းတ၏အစာအဖြစ် ပျောက်ပျက်မသွားရေးသာ သိသည်။

အလောင်းတောကြီး လေးချိုးသုံးချိုး ကျသွားပြီ။

“အမယ်လေး ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

အလောင်းက အော်သည်။ ငမိုးကောင်း ယောင်ယမ်းလွှတ်ချသည်။ ချက်ချင်းပြန်ပွေ့သည်။ လည်ပင်းတွင် သွေးတွေခဲနေသောရဲမက်။ အသက်ဒုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ရှူနေသေးသည်။ ငမိုးကောင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်သို့ ပွေ့ခဲ့သည်။ လည်ပင်းကိုလှုံစွပ်ဖြင့် အထိုးခံရ၍ လဲကျကုန်ခဲ့ငြား။ လည်မျိုကို မဖောက်၊ ဘေးချော်ထိုးသွားသဖြင့် မသေဘဲ ရှိဟန်

တူ၏။

သူသည် ဆေးမြစ်နှင့် အရွက်များ ရှာဖွေကာ သာဦးနှင့် လွှဲထားခဲ့သည်။ အလောင်းတွေကို ယခင်နှယ် အရမ်းမဆွဲတော့ပေ။ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ ဆွဲယူစုပုံသည်။ သာဦးသည် တနဲ့နဲ့ဖြင့် လိုက်လာ၏။

“ဘဇာကြောင့် လိုက်လာသတည်း။ ဟိုလူကို လဒ်ဆိတ်သွားမကော”

လှမ်းအော်ရင်းက အလောင်းပုံထိပ်ဆုံးမှ အလောင်းတစ်လောင်းကို ဆွဲချသည်။ လှုပ်နေသောလက်တစ်ဖက်။

ဆွဲမိလက်စ အလောင်းကို အသာအယာချထားပြီး၊ လှုပ်နေသောလက်ပေါ်မှ အလောင်းနှစ်လောင်းကို ငမိုးကောင်း အမောတကော တွန်းဖယ်ပေး၏။

ငမိုးကောင်း တောက်တက်ခတ်မိ၏။

သူ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလောင်းတွေ ဖယ်ရှားပေးသဖြင့် ပေါ်လာသူမှာ သူ မြတ်နိုးလေးစားသည့် မျိုးချစ်ရဲမက် မဟုတ်။

ပါးစပ်လှုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကာကီယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော ကုလားနက်။ သွေးခြောက်တွေ သွေးခဲတွေ နေရာအနှံ့ပေကျနေသည်။

“ကျက်သရေ ယုတ်လှပါဘိ။ သွားစမ်းဟယ်”

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှဆွဲပြီး နီးရာ မီးပုံထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သာဦးအား လှမ်းမေး၏။

“ဟိုရောင်းရင်း ပသို့ရှိသတည်း။ လဒ် ဆိတ်သွားမကော”

သာဦး မဖြေသေး။ မီးပုံထဲရောက်သွားပြီး၊ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်နေသည့် ကုလားနက်အလောင်းကို ငေးကြည့်နေရာက ကြင်နာသံဖြင့် ပြော၏။

“နောင်ကြီးကောင်းရာ၊ သနားစရာကောင်းပါဘိ”

“ရန်သူကို သနားသပါ့ ဟုတ်စ”

“အကျွန်ရဲ့ကို ရန်မပြုနိုင်သကော။ လက်နက်မရှိသကော။ နောင် ကြီးရဲ့ အကျွန်ရဲ့လို ဒုက္ခသည်ပဲပါ။”

ငမိုးကောင်း ခေါင်းခါလိုက်ရာက သာဦးကို စိုက်ကြည့်၏။

“သည်မေတ္တာ ကရုဏာတရားတွေက အကျွန်ရဲ့ကို နှိပ်စက်နေ သပါ။ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသွင်းပြီး စိတ်ရဲ့ငြိမ်းချမ်းကြည်လင်မှုကို ရှာရသဲ့ တရားမှန်သကော။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်အပေါ်မှာ မွေးရမယ့်တရား မဟုတ်”

“အကျွန် ဟိုလူနာ”

ငမိုးကောင်း မကြားပါ။ ဒေါသ အသံတွေ ဆက်လက်ထုတ်လွှတ် ၏။

“သည်ကုလားကို အကျွန်ရဲ့ ပြုစုကုသပေးလို့ နာလန်ထလာရင် သင်း ဘဇာကို ပြန်မတုန်း။ ကုလားတပ်ရှိရာကိုပဲ ပြန်မှာပါ။ ဆက်ပြီး အကျွန်ရဲ့ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ ကရင်၊ မွန်၊ ဗမာ၊ ရခိုင်တောင်သူတွေကို သတ်ဦးမှာပဲပါ။ အကျွန်ရဲ့ရွာတွေကို မီးရှို့၊ ဘုရားတွေ ဖျက်ဦးမှာပဲ”

“ဟိုလူနာအတွက် ဆေးရှာပေးပါဦးအနောင်”

သူ့ရောင်းရင်းအတွက် သူ့ရဲမက် သေတူရှင်ဖက်အတွက်ဟု ဆိုလိုက် သောအခါ ငမိုးကောင်း ဒေါသပြေ၏။ ဟိုဟိုသည်သည် အပြေးအလွှား သွားကာ ပိတ်ချင်းသီး၊ ညှော်ခံမြစ်စသည်များ ခူးဆွတ်တူးဖော်လာခဲ့ တော့သည်။

အမည်မသိ ရဲမက်ကို သာဦးပြုစုနေစဉ် ငမိုးကောင်းသည် သူ့ ရဲမက်များကို ဆက်လက် စုပုံမီးရှို့သည်။ အလောင်းပြင်ကျယ်ကြီးသည် ကျဉ်း၍ ကြုံ၍လာ၏။ နေစွယ်ညှိုးချိန်တွင် မသေသေးသော အလောင်း တစ်လောင်းကို ထပ်မံတွေ့၏။ ငမိုးကောင်း ဝမ်းသာအားရ ကုန်းပိုးပြီး သစ်ပင်ရိပ်သို့ သယ်ခဲ့၏။

ထိုအလောင်းမှာ ကုလားအမြောက်ဆန် ထိမှန်ခံရသူဖြစ်ရကား လက်ဝဲလက်တစ်ဖက် မရှိပြီ။ လက်ဝဲခြေမှာသော် ခူးဆစ်အထိ လောက် တဖွားဖွားဖြစ်နေ၏။ ငမိုးကောင်းသည် လက်ကျန်အလောင်းများကို အပြေး အလွှား စုပုံမီးရှို့သည်။ ချက်ချင်း သစ်ပင်ရိပ်သို့ ပြန်လာသည်။

သာဦးသည် သူနာရဲမက်အတွက် ဝါးကျည်တောက်ဖြင့် လျက်မန်း ရည်ကျိုထားသည်။ နောက်ရောက်သူနာကို အပုပ်နိုင်ရွက်များ ကျိုကာ ဖန်ဆေးပေးထားသည်။

ပထမလူသည် စကားမပြောနိုင်သေးငြား ရေသောက်နိုင်စပြုပြီ။ ဒုတိယလူကိုကား၊ ရေကိုပင် အစက်ချပေးရသည်။

“နောင်ကြီးကောင်း။ ငှက်ကင်ကလေးနဲ့ ထမင်းစားပါဘိ”

သာဦးသည် ငမိုးကောင်းကို မကူညီနိုင်တော့သောအခါ သူနာရဲမက် ကိုစောင့်ရှောက်ရင်း ထမင်းချက်သည်။ ငှက်ထောင်သည် ယခု သည် ငှက် ကင်ဖြင့် ငမိုးကောင်းအား ထမင်းကျွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်း အငမ်း မရ စားနေသည်ကို သာဦးသည် ဝမ်းသာအားရ ကြည့်နေ၏။ ဝမ်းသာ သော သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်မှုသည် ခိုတွဲနေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဒေါသဖုံးနေသည့် ဒေါသကောင်ကြီး ငမိုးကောင်းမှာ သိသာစွာ ဖောသွပ် နေပြီ ဖြစ်၍တည်း။

ငမိုးကောင်းမှာ သူ့အဖြစ်ကို သူ မသိပေ။

“အကျွန်ရို့ ပသိုပြန်မတုန်း။ လူနာတွေကို ကပ်နဲ့ထမ်းမလား”

“အကျွန်ုပ့်ခြေထောက်ကောင်းအောင် လူနာသက်သာအောင် ဆိုင်း ပါဘိ အနောင်။ အနောင်လည်း အပန်းဖြေပါဦး”

“ဟုတ်သပေါ့။ နားနားနေနေ နေရင်းနဲ့ သည်ရောင်းရင်းတွေ အမြန် အားရှိအောင် တောထဲဝင် ပျားရုာရဦးမပေါ့”

ပျားသည် ပျားရည်ဖြစ်၏။

“ပျားမရှာခင်၊ ဟောသည် ညွှန်ခံမြစ်ကလေး သောက်လိုက်ပါဘိ”
သာဠီးသည် ညွှန်ခံမြစ်ကို ကျောက်တွင်သွေးပြီး ဝါးကျည်
တောက်ငယ်ဖြင့် ထည့်ထား၏။ သည်အရာကို မျိုချရလွယ်ကူစေရန် အရည်
ဖျော်ပေး၏။ ငမိုးကောင်း သောက်၏။ “ကောင်းသပျံ။ လူသေညွှန်နဲ့
လူသေအပုပ်နဲ့တွေ့၊ အကျွန်ုပ်ဝမ်းထဲ ပြည့်နေပြီကော” ဟူ၍လည်း ဆို၏။
ထိုသို့ စိတ်ဆောင်နေပြီး၊ စိတ်နောက်သို့ ကိုယ်ကြီးပါ တစ်ပါတည်း
လိုက်ရန် အားသန်နေခဲ့သော ငမိုးကောင်းသည် ထိုညသန်းခေါင်တိုင်လျှင်
ဖျားတော့သည်။ ဖျားသည်နှင့် ငန်းမန်းပါ ဝင်လာသည်။

“ခုတ် ခုတ်။ ခုတ်ပေးလဟ။ ဖက်ပြီး လုံးထား၊ ဟုတ်ပြီ၊ မျက်လုံးကို
လက်နဲ့ကုပ်။ ကောင်းလိုက်သဟာကွာ။ လည်မျိုကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်၊ ကိုက်
ကိုက်”

လေညာအရပ်တွင် စခန်းချသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် သူသေ
ဖုတ်သည့် ညွှန်နဲ့က ဝေလော၏။ မြေပိုး၊ မြေမွှားတို့၏ အသံသာ ကြီးစိုး
နေသော တစပြင်၏ အကာလကြီးဝယ်၊ သာဠီးမှာ မျက်စိသူငယ် နား
သူငယ် ရှိလှ၏။

အဖော်ဖြစ်သော ငမိုးကောင်းက အော်ရုံသာမဟုတ်၊ ထထိုင်၏။
“အနောင်၊ သတိထားပါဘိ”

ပြောရဆိုရ နှိပ်နယ်ပေးရသည်။ ရွာမှပါလာသည့် ငန်းဆေးများ
အကပ်အသပ်သာကျန်တော့သည့် အုန်းကျည်တောက်ကို ရေဆေးပြီးတိုက်
ရသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုကို မီးပြေးထည့်သည်။ သတိကောင်းစွာ မရသေး
သည့် သူနာနှစ်ယောက်ကို ပြေးကြည့်ရသေးသည်။ ထို့နောက် မယောင်
မလည် ချဉ်းကပ်လာသော တောခွေးများ၊ ခွေးအများ၊ မြေခွေးများကို
ချောက်လှန့်မောင်းနှင်ရသည်။

ညဉ့်တာ တိုသည်ရှည်သည်ကို သာဠီး မသိပါ။ အချမ်းအအေးကို

လည်း သတိမထားမိပါ။ သူနာ သုံးဦးကြားတွင် ချွေးဒီးဒီးကျလျက် ဗျာ များနေသည်။

သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းမှာ အခြေအနေ မဆိုးရွားပါ။ ညောင်ခံမြစ် သောက်ထားသည့် အကျိုးဆက် ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ထထိုင်၏။ မူးဝေယစ်ရီနေသည်ကို သတိမမူဘဲ ကုန်းထ၏။

“နောင်ကြီးကောင်း လဲမယ် လဲမယ် မထနဲ့။”

သာဦး ပြေးဖက်ထားကာ အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရ၏။

“ဟိုရဲမက်နှစ်ယောက်ကော အနောင်၊ ပသို့ရှိသတုန်း”

“သတိရလာပြီကော”

“ဟား” အော်ကာ ငမိုးကောင်း ကုန်းထ၏။ ခွေခနဲ ချက်ချင်း လဲ ကျ၏။ ထိုအခါကျမှ “အကျွန် သလောက်တောင် ဖြစ်နေမှကိုး” ညည်း တွား၏။

“ပျားရည်ကျွေးရရင် သာ့ထက် သူရိုသက်သာမှာ အနောင်။ အနာ ကိုလည်း ပျားရည်လိမ်းရင် မပုပ်ဘူး”

“ကနေ့တစ်နေ့တော့ သည်းခံပါဦးအနောင်။ အိပ်လည်း အိပ်ပါဦး”

ငမိုးကောင်းသည် အမြန်ကျန်းမာချင်စိတ်ဖြင့် ထမင်းစား၏။ သူ့ ပါးစပ်က ထမင်းကို လက်မခံ။ သူသည် စိတ်မရှည်စွာ တောက်တက်ခတ် တောက်ခေါက်သည်။ အဖျားရှိန်ကြောင့် ခံတွင်းပျက်နေသော ပါးစပ်သည် သူ့လက်အောက်ခံ ရဲမက်မဟုတ်ရကား၊ ငမိုးကောင်း ဒေါသတကြီး လှဲချ အိပ်စက်သည်။

“သည်အဖျားသာ ကုလားဖြစ်ရင် ဓားနဲ့ခုတ်သဟေ့”

“ဟုတ်သပါ။ အကျွန်ပါကူပြီး ခုတ်ချင်ပါဘိ”

သာဦးက ဝင်ပြောသောအခါ ငမိုးကောင်း ရယ်မောမိသည်။ သူ သည် ထမင်းစား၍ မရရုံမျှဖြင့် လက်မလျှော့ချေ။ ၎င်းသားကို ဆန်ပြုတ်နှင့်

သောက်သည်။ အစာဝင်လာသောအခါ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော် သွားလေ၏။

တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆောင့်ဆောင့်ကန်သဖြင့် ငမိုးကောင်း လန့် နိုး၏။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ လည်ပင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားသည့် ရဲမက်။ အကြောင်းမည်သို့ရှိသနည်းဟု ငမိုးကောင်း လူးလဲထသည်။

ဝုန်းခနဲ ထပြေးသော လင်းတ တောင်ပံခတ်သံ။

လင်းတသုံးကောင် ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွားရာက ထယ့်၏။ ခြေဖြင့်ကန်သောရဲမက်သည် ခြေလက်တစ်ဖက်စီ ပြတ်နေသော ရဲမက်နှင့် တစ်လန်ကျော်ကျော်ဝေးသည်။

လင်းတသည် ငမိုးကောင်းနှင့်သာဦးကို သူသေထင်ပြီး လာနား၏။ သာဦးလည်း ညဉ့်လုံးပေါက် အိပ်ရေးပျက်ထားရာ အညောင်းပြေ အညာ ပြေဟူ၍ လှဲလိုက်ရာ အိပ်မောကျသွား၏။

သူတစ်ဦးတည်းသော နှိုးနေသော ရဲမက်သည် လက်မလှုပ်နိုင်။ ကြိုးစားပြီး လှုပ်ငြား လက်သည်ပခုံးအထက်သို့ မရောက်။ သို့ကြောင့် လင်းတကို ခြေဖြင့်ကန်၏။ လင်းတသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ကျန်ရဲမက်ထံ သွား၏။ ထိုသူသည် လင်းတကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။ လင်းတသည် အနားတိုးလာပြီး ဆင်းထားသော လက်ကျန်ခြေတစ်ဖက်ကို ဆိတ်လေ၏။

ခြေပြတ်လက်ပြတ် ရဲမက်မှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကုန်းအော်၏။ သူ့အသံသည် သူ့အာရုံတွင်သာ ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အသံမရှိ။ လင်းတ လုပ်သမျှကို ငဲ့ခံရတော့မည့် သက်ရှိလူသား။

တစ်ဖက်သစ်ပင်တွင် မှီထိုင်နေသော ရဲမက်သည် ဟဲ့ဟု လှမ်း ခြောက်၏။ အသံသည် လင်းတပြေးရန်ဝေးစွာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကြားရုံသာ ကြားရ၏။ သို့ကြောင့် မှီလျက်အနေအထားမှ လျှောချကာ ပက်လက် အနေ အထားသို့ မရောက်တရောက်၊ နှစ်ကုန်းတစ်ကော့ အနေအထားမှ ခြေဖြင့်

လှမ်းကန်ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ငမိုးကောင်း ပြေးဖက်၏။

“ရောင်းရင်း၊ ရောင်းရင်း၊ ပသိုဖြစ်”

ဆက်မေးရန်မလိုပါ။ ပေါင်တွင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ယိုနေသည်။ အရေခွံကို ဆွဲခွာစားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်းသည် ချက်ချင်း လောက်ပြေးရွက်တွေ ကြိတ်အုံကာ အဝတ်စည်းပေး၏။

“သက်သာရဲ့လား ရဲမက်”

အမည်မသိရဲမက် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်နိုင်၏။ ထို့နောက် နှစ်ကုန်းတစ်ကော့ အနေအထားမှ ပြန်ထိုင်ရန် ကြိုးစားနေသော ရဲမက်ထံ လေးဖက်ထောက် ပြေးလာ၏။ သစ်ပင်တွင် မှီထား၏။

“ရောင်းရင်း ထမင်းမဆာဖူးလား”

“ဆာသပါ”

ထိုသူထံမှ ပထမဆုံးကြားရသော အသံ။ ငမိုးကောင်း ဝမ်းသာအားရ ဝါးကျည်တောက်တွေ လျှောက်နှိုက်သည်။ လျက်မန်းရည် အနည်းငယ် ဆန်ပြုတ် အနည်းငယ်တို့သာရှိ၏။

“ရောင်းရင်း ငှက်ကင်စား၊ အကျွန်ခွဲပေးမယ်။ ဆန်ပြုတ်သောက်ပါဘိ။ ထမင်းကို အတန်ကြာမှ စားသဟာပါ။ ချက်လိုက်ရဦးမပါ”

သူသည် ဝါးကျည်တောက် အသစ်တစ်လုံးတွင် ဆန်နှင့်ရေထည့်ပြီး မီးဖိုတွင် ထောင်ထားခဲ့ကာ၊ ရဲမက်ကို ငှက်ကင်ခွဲသည်။ ဆန်ပြုတ်တိုက်သည်။

“ရောင်းရင်းနာမည် ပသိုခေါ်သတုန်း”

ငမိုးကောင်းသည် ငှက်ကင်အသားများ ဆိတ်ဆွမွမြှောနေရင်းက ဝမ်းသာအားရမေး၏။ အမေးခံရသူမှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး မျိုချနေရ၏။ သို့သော် ထိုသူသည် ကြိုးစားပြီးဖြေ၏။

“ဒေါင်းကျော် ခေါ်သပါ့”

“ဒေါင်းကျော် ဟုတ်စ”

ဒေါင်းကျော် ခေါင်းညိတ်ခါမှ ရှုံ့မဲ့နေသည်ကို ငမိုးကောင်း သတိ ထားမိ၏။

“ဘဇာက နာသတုန်း ရောင်းရင်း”

ဒေါင်းကျော်သည် လည်ပင်းကို ကိုင်ပြ၏။ ဒဏ်ရာရထားသည့် ဘက်မှာဖြစ်၏။ အနာသည် မကျက်သေးငြား၊ မယဉ်းတော့ပါ။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သည့်အတွက် နာကျင်ရသနည်း။

ငမိုးကောင်း ကြာရှည်မစဉ်းစားပါ။ သူ့ရဲ့မက် သက်သက်သာသာ မျိုချနိုင်စေရန် ငှက်သားအမျှင်နှင့် ဆန်ပြုတ်နှင့်ရောပြီးတိုက်၏။ ဒေါင်း ကျော် မရှုံ့မမဲ့ မျိုနိုင်၏။

ဝမ်းပမ်းတသာ ဖြစ်သွားရာက “ရဲ့မက်က အသူ့တပ်ကတုန်း” ဆက် မေး၏။

“သွေးသောက်ကြီး ငပြောင်”

ငမိုးကောင်းသည် ဦးညိတ်လည်ညိတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ ဆန်ပြုတ် ‘တစ်ယောက်သွား’ မျိုချပြီးသည်အထိစောင့်ကာ မေးပြန်၏။

“အနို့ ဘယ်ဇာတိတုန်းရောင်းရင်း”

“ကျုံ့တနော်”

“ကျုံ့တနော်ဆို မိုလ်ချုပ်ကြီးဦးမြတ်ထွန်း တပ်သားဖြစ်သပါ့”

ဒေါင်းကျော် ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

နောက်ထပ် ယောက်သွားဖြင့် လေးငါးစွန်းတိုက်အပြီး၌ ဆန်ပြုတ် ကုန်စင်ချေ၏။

“ထမင်းကျက်မှ တစ်ခါစားသဟာပါ့”

ထိုသို့ပြောပြီးမှ ထမင်းနှင့်စားရန် ဟင်းမရှိသည့်အဖြစ်ကို ငမိုး

ကောင်း သတိရ၏။ ဟင်းလျှာရှာခိုင်းရန် သာဠိးကိုနှိုးမည်ပြု၏။ နှိုးရန် လက်ရွယ်သောအခါ ငမိုးကောင်း မနှိုးရက်။

‘သူ့ခမျာ ပင်ပန်ထားသာပါကလား’

ငမိုးကောင်းသည် လင်းတ အဆိတ်ခံရသည့် ရဲမက်ထံ ကူးသွားပြန် ၏။ ရဲမက်ခမျာ မျက်လုံး မှိတ်ထား၏။ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ အိပ်နေသလော၊ မှိန်းနေသလော မသိရ။ အသံပြုရန် စိတ်ကူး ငြား၊ အိပ်ပျော်နေလျှင် အားနာစရာကောင်းရောမည်။

သူသည် တုတ်တိုတုတ်ရှည်များ ဆွဲလာပြီး ဒေါင်းကျော်ဘေးတွင် စုပုံပေး၏။

“ရောင်းရင်း၊ သူရီ့ကို စောင့်လိုက်ပါဘိ။ အိပ်ချင်သပါ့ဆို သူ့ကို တုတ်နဲ့ထိုးနှိုး”

ဒေါင်းကျော်အား မှာကြားထားခဲ့ကာ ဓားကိုကောက်လွယ်သည်။ တစ်ဖန် သူစုပုံထားသည့် ဓားပုံ၊ သေနတ်ပုံထဲမှ ဓားတစ်လက်ကို ဆွဲယူပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ထွက်ခဲ့ရငြား၊ သူသည် နောက်သို့ မကြာခဏ လှည့်ကြည့် မိသည်။

ချိုးတစ်အုပ် ထပ်သွား၏။

ထိုနေရာတွင် ညှပ်ငါးခုချထားခဲ့ကာ တောအုပ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ မြွေ များကိုမူ အလွယ်တကူတွေ့၏။ တွေ့သော်ငြား သူသည် မြွေသား မကြိုက်။ အဆိပ်ရှိသော မြွေသားကိုကျွေးမိ၍ လူနာတွေ အဆိပ်သင့်လျှင် မခက်ပါ လော။

‘ မြန်မာနာရီ နှစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ တမော့မော့လျှောက်၏။ သူသည် တောထဲသို့ မဝင်ရဲပါ။ သူ့လူတွေကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် တောစပ် တွင်သာ လျှောက်သွားနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူလိုချင်သည့် ပျားစွဲကို မြင်ရပြီ။’

ငမိုးကောင်းသည် သစ်ပင်ရင်းသို့ ဝင်ကပ်သည်။ လက်ဖြင့် ဖက်၊ အဖုအထစ်များကို နင်းပြီးတက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ မေ့လျော့ထားခဲ့သမျှကို ယခုမှသာ ငမိုးကောင်း သိတော့သည်။

မှန်သည်။ သူ့မှာ တစ်တောင်မျှသာ တက်မိရုံဖြင့် မောဟိုက်နေပြီ။ အဖျားဒဏ်၊ ရက်ရှည်ပင်ပန်းခဲ့သော ဒဏ်တို့ စုကိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ နီးရာခွကြားသို့ ရောက်အောင် မချည့်သွားဖြီ အားခဲတက်၏။ ပျားအုံကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်မျက်စိဖြင့် မော့ကြည့်၏။

သူသည် အမောပြေလျှင် ဆက်တက်မည်။ မောလျှင် နားမည်။ ထို့နောက် ဆက်တက်ပြီး ပျားစွဲကို သစ်ကိုင်းချိုးပြီး ယူမည်ကြံစည်ထား၏။ လက်တွေ့တွင်ကား သူ ဆက်မတက်နိုင်အောင် မောမြဲမောနေရုံ သာမက၊ အားအင်ကုန်ခန်း နှမ်းလျနေ၏။

ပျားစွဲကို မော့ကြည့်လျက်သား၊ သစ်ပင်ခွကြားတွင် ပါးစပ်ဟလျက် ငမိုးကောင်း ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ မြန်မာနာရီ တစ်နာရီခန့် ကြာသွား၏။

“နောင်ကြီးကောင်း၊ ဗျို့ နောင်ကြီးကောင်း”

သာဦး၊ အိပ်ရာမှနှိုးပြီး လိုက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

“ဗျို့ နောင်ကြီးကောင်း၊ အကျွန်သာဦး လိုက်လာသကော”

“ဝေ” ဟု ငမိုးကောင်း ကုန်းအအော်တွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ မိုက်ခနဲ လိမ့်ကျ၏။ သို့ရာတွင် သူ အဖက်မြန်သဖြင့် လိမ့်မကျ။

“နောင်ကြီးကောင်း၊ သဟာ ဘဇာလုပ်သတန်း”

ငမိုးကောင်း မဖြေနိုင်ပါ။ မော့ရုံသာ မော့ကြည့်နိုင်၏။

“လိမ့်ကျရောမှာပါ၊ ဆင်းဆင်း။ ပျားကို အကျွန်တက်ယူမယ်”

ငမိုးကောင်းသည် ပင်စည်ကို တအားဖက်ပြီး လျှောဆင်း၏။ သို့လျှင် တအားဖက်ပြီး လျှောဆင်းသည့်အတွက် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီနေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် သူ့

ကိုယ်ကြီးကို ထိန်းမထားနိုင်တော့သဖြင့် သာဦးအပေါ်သို့ လန်ကျလေတော့
၏။ သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းမှာ ရင်ဘတ်ပွန်းသည်ကို နာကျင်သည်မထင်။
နာကျင်ရမှန်းမသိ။ သူလိုချင်သော ပျားစွဲကို သာဦးက မီးခိုးတိုက်ပြီး ယူပေး
နိုင်သည် မဟုတ်သလော။

သူသည် ပျားလှိုမှ ယိုကျသမျှကို တမော့မော့ဖြင့် စုပ်ရင်း ပြန်
ပြေးလာ၏။ ဝါးကျည်တောက်ထဲသို့ ညှစ်ထည့်ပြီးနောက်၊ ဒေါင်းကျော်ကို
ထမင်းဖြင့်နယ်ကျွေးသည်။

“ရဲမက် နေကောင်းတော့မကွ၊ စား စား”

ဒေါင်းကျော် အားတက်သရောစားငြား၊ ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“အနောင်ရေဆန်ပြုတ် ပြုတ်ပါတိ။ ရဲမက် ထမင်းမမျိုသာသကော”

ထို့နောက် ခြေပြတ်ရဲမက်ဘေးသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ပျားရည်
ကို လျှာပေါ်တင်ပေးသောအခါ မျက်လုံးပွင့်၏။

“ရောင်းရင်း ထမင်းစားမယ်ပျ”

ထိုသူ ခေါင်းညိတ်၏။

ဒေါင်းကျော်ထံမှ ယူလာသောထမင်းကို ခွဲမည်ပြုပြီးမှ မျိုနိုင်မည်
မထင်သဖြင့် လျက်မန်းရည် အကျန်များ ရှိလိုရှိငြား ထပြီးရှာဖွေ၏။
တစ်စက်မျှ မကျန်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ဆန်ပြုတ်မှာ ပြုတ်ဆဲရှိသေး၏။
စားမည့်သူကလည်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်။

ငမိုးကောင်းသည် ထမင်းစေ့များကို ဝါးပြီး ပျားရည်နှင့်ရောကာ
နည်းနည်းချင်း ဂေ့နှောခွဲ၏။ လက်သန်းပျားခန့်ဝင်သွားလျှင် ငမိုးကောင်း
ပီတိဖြစ်၏။ တစ်မိမိမိကြည့်ကာ ဝမ်းသာ၏။

ပျားများဝင်စေရန် လက်မအရွယ်သို့ တိုးခွဲ၏။ နင်နေပြီ။ ရေ
အပြေးအလွှား သွားယူသည်။ ယောက်သွားဖြင့် ခပ်တိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်
ဆန်ပြုတ်ကျချိန်တွင် ပျားရည်နှင့်ရောပြီး တိုက်ပြန်သည်။ ဆန်ပြုတ်လည်း

တစ်လုတ်စာခန့်ဝင်သွားသည်။

“ရဲမက် ကျန်းမာတော့မှာပါ။ ကဲ ကဲ မေးလိုက်ဦး”

ငမိုးကောင်းထက် ဝမ်းသာသူ မရှိတော့ပြီထင်ရ၏။

“သူများချည်း ပြုစုမနေနဲ့ဦး နောင်ကြီးကောင်း။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အဖျားမတက်အောင် လုပ်ပါဘိ”

သာဦး သတိပေးသဖြင့် မုန်ညင်းဥတွေ တူးဆွကျိုသောက်ရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒေါင်းကျော်နှင့် ငမိုးကောင်းတို့ ပြိုင်တူကျန်းမာလာ၏။ ခြေပြတ်လက်ပြတ်ရဲမက်မူ အထနေသည်။ နှေးသော်ငြား၊ အသံယဲ့ယဲ့ကား ထွက်ပြီ။

“ရောင်းရင်းနာမည် ပသို့ခေါ်သတုန်း”

“ငမန်းသာ ခေါ်သကော”

“နေကောင်းရင် ဘဇာကိုပြန်မတုန်း”

“တာပွန်ကိုပါ”

“ရောင်းရင်းက သဟာဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးခေါင်းကြီး တပ်ကပေါ့”

ငမန်းသာ ဂုဏ်ယူစွာခေါင်းညိတ်၏။

“ကျောက်တောင်ပေါ်က ဒေါင်းအလံကြီးကို ရောင်းရင်း မြင်ရသပါ့”

“မြင်သပါ့။ အကျွန်ရဲ့ခံတပ်ကို ကုလား သိမ်းမယူနိုင်သကော။

ကုလားစစ်ရှုံးပြီး ထွက်ပြေးရသပါ့”

အလွန်ကျက်သရေရှိသော စကားကိုကြားရသဖြင့် ငမိုးကောင်း ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မော၏။ ငွေသားပြင်ပေါ်တွင် စံကွန်မြူးနေသည့် မြဒေါင်းအလံကြီးကို မြတ်နိုးစွာ မျှော်ကြည့်၏။ လွန်းပြတ်တောင်နှင့် ရင်ကွဲတောင်မှာမူ ယခုထက်တိုင် ဝေါခနဲလျှောဆင်းလိုက်၊ အုန်းခနဲ ပြိုကျလိုက်၊ ဘစ်ခဲစနစ်ခဲစ ပဲ့ကျလိုက် ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ငမန်းသာ၏အခြေအနေသည် တိုးတက်မလာချေ။ အသံ

သဲ့သဲ့ပြောသည့် အခြေအနေမှ နှစ်ရက်ဖြင့်လည်း မပြောင်းလွဲ။ လေးရက်
ဖြင့်လည်း မပြောင်းလွဲ။ သို့ရာတွင် ပဉ္စမနေ့၌ကား အသံမထွက်တော့ဘဲ
ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသို့ ပြောင်းလွဲလာခဲ့သည်။

ဗုံးဆန်မှန်သဖြင့် ပြတ်သွားသော ခြေလက်သည် ကြားဖူးနားဝအရ
ငမိုးကောင်းတို့ ပြုစုကုသ သဖြင့် သက်သာသယောင်ရှိငြား၊ ပြန်လည်
ပြီး အနာသည်းလာခဲ့၏။ လောက်ပြေးရွက်ဖြင့် ဖန်ဆေးခြင်း၊ ညှော်ခံမြစ်
လူးပေးခြင်း၊ ပိတ်ချင်းသီးသွေးပြီး လိမ်းပေးခြင်းတို့ထက် သူတို့ ပိုပြီးမလုပ်
တတ်။

ဒေါင်းကျော် ကျန်းမာလာခြင်းမှာ အနာမပြင်းခြင်း ကံထောက်မ
ခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်းရော သာဦးပါ တစ်ယောက်
တစ်လှည့် တောထဲသို့ဝင်သည်။ ဆေးမြစ်ဆေးသီး ရှာရန်မဟုတ်ပါ။ ရသေ့
ရဟန်းတစ်ပါးပါး တွေ့လိုတွေ့ငြား၊ ဆေးဖက်ဝင် သစ်သီးသစ်ရွက် သစ်ဥ၊
သစ်ခေါက် အရှာထွက်သော ဆေးသမားနှင့် တိုးလိုတိုးငြား မရေရာသော
မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောထဲဝင်ခြင်းသာဖြစ်၏။

အစာပင် မဝင်သည်မှာ တတိယမြောက်နေ့သို့ တိုင်လာသောအခါ
သာဦး လက်မှိုင်ချ၏။ ငမိုးကောင်းသည် တွန့်၍တွန့်၍ ရုန်းနေသော ငမန်း
သာကို ပွေ့ထား၏။

“ကုလားခေါင်းမွေးကို ပုဆိုးရက်ပြီး ခြေသုတ်မဟေ့၊ ခုတ်လဟ၊
သတ်လဟ”

“ရောင်းရင်း ငမန်းသာ၊ ရောင်းရင်း”

ငမန်းသာမှာ သတိမရှိတော့ပါ။

ခဏကြာလျှင် ငမိုးကောင်း၏ လက်ထဲမှရုန်းထွက်ပြီး အော်ပြန်၏။

“ကုလားရဲ့နံရိုးနဲ့ ဒူးလေးလုပ်မဟေ့။ ခုတ်ခုတ်။ ထိုးထိုး”

သို့ရာတွင် ငမန်းသာခမျာ ကြာရှည်မအော်နိုင်ရှာ။ တဖြည်းဖြည်း

ရုန်းကန်မှု လျော့ပါးသည်။ နိမ့်ချေမြင့်ချေ ရင်ဘတ်ကြီးလည်း အလှုပ်အပွ
နည်းလာ၏။ ငမိုးကောင်း အသံပေးနေဆဲမှာပင် ဇက်ကျိုးကျသွားတော့
သည်။

“ရောင်းရင်း ရောင်းရင်း။ အို ရောင်းရင်း ငမန်းသာရဲ့။”

ငမိုးကောင်း ဖက်ငိုသည်။

ဒေါင်းကျော်နှင့် သာဦး ပြေးလာသည်။

“ရောင်းရင်းရာ။ ငါရို့ ပြုစုသဟာ ခံချင်လို့ အသက်ရှင်နေရော
သလားဟယ်”

သာဦး ညည်းတွားငိုကြွေးသည်။

“ရောင်းရင်း နေကောင်းမှ ငါရို့အရပ်ကို ခေါ်သွားမယ် စိတ်ကူးပြီး
စောင့်ဆိုင်းနေသဟာ၊ မလိုက်နိုင်တော့သကော ရောင်းရင်းရေ့”

သာဦး ဖွဲ့နွဲ့ငိုကြွေးငြား၊ ငမိုးကောင်းထံမှ အသံထွက်မလာ။
အလောင်းကြီးကိုသာ ဖက်တွယ်ထားသည်။

အနာများမှ အပုပ်နဲ့အခံရှိသော ငမန်းသာမှာ မြန်မာနာရီ လေးနာရီ
အတွင်း၌ ရုပ်ပျက်လာ၏။ အနံ့ထွက်လာ၏။

စင်စစ် အသက်မရှိကြောင်း သေချာစွာ သိလျှင်သိချင်း မြေမြှုပ်
ရန်သာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းဖက်ထားသဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ငမန်းသာ၏အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက်
ဓားတွေ၊ သေနတ်တွေကို ဆီစိမ်ပုဆိုးပတ်ပြီး မြေမြှုပ်ပြန်သည်။

ငမိုးကောင်းသည် မြန်မာသေနတ်များထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား
ရောက်နေသည့် ကုလားသေနတ်တစ်လက်ကို ကျည်ဆန်နှင့်တကွ ဖယ်
ထားသည်။ မသေမရှင် မီးပုံထဲရောက်သွားသော ကုလားနက်၏ သေနတ်
ဖြစ်သည်။

ကျင်းကြီး၏အောက်ခြေတွင် လွန်းပြတ်တောင်မှ ကျောက်တွေခံ

သည်။ သေနတ်တွေဓားတွေ ထည့်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှ ကျောက်တုံးတွေ
စီပြီး၊ အပေါ်မှကျောက်ပြားတွေဖုံးသည်။ မြေဖို့သည်။

“သည်သေနတ်တွေ၊ ဓားတွေကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် မသုံးပါဘူး
သစ္စာဆိုကြပါဘိ။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အကြောင်းပေါ်
လာရင် ဒေါင်းကျော်ပဲဖြစ်ဖြစ် သာဦးပဲဖြစ်ဖြစ် လာပြီး ဖော်ယူနိုင်သပါ့”

မြေကို မိုမောက်နေအောင် ထပ်မံဖို့ပြီးမှ ကျွန်းပင်တစ်ပင်စိုက်
သည်။ ထိုအပင်ကို အခြားကျွန်းပင်များနှင့် ကွဲပြားစေရန် ကျောက်စီမှတ်
သားပြန်သည်။ အားလုံးပြီးစီးသောအခါ ငမိုးကောင်းသည် ဓားကိုလွယ်၊
ရေဘူးကိုလွယ်၊ သေနတ်ကိုဆွဲပြီး ထရပ်၏။

“ကဲ သွားကြပေတော့။ ငါ့ကို မယ်မင်းဘော်မေးရင် သေပြီ ပြော
လိုက်ပါဘိ”

“ဟင်” ခနဲ ဖြစ်သွားရာက သာဦးမျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးလျက်
ကြည့်ပြီး “အကျွန်ရဲ့ကို ပြန်လွှတ်ပြီး နောင်ကြီးကောင်းက ဘယ်ကိုသွား
ပြီ ဘဇာလုပ်မှာတုန်း” မေး၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်းကြီးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်းလေးတို့ တပ်တွေကို လိုက်
ရှာမှာပဲ။ သူရဲ့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ငါ မသေမချင်း ကုလားကို တိုက်မယ်ကော”

“နောင်ကြီးကောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ပါဘိ” ဟု သာဦး
စိုးရိမ်တကြီးပြောရာက၊ “ဖောရုပ်သွပ်ရုပ် မပျောက်သေးသကော” ညည်း
တွားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“သွားရင်းလာရင်း အဖျားတက်သကော၊ ပသို့လုပ်မတုန်း။ ဦး
ခေါင်းကြီး၊ ဦးခေါင်းလေးတို့ကို ရှာမတွေ့မီ၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ ဒုက္ခ
တွေ့နိုင်သပါ့”

“သွေးသောက်ကြီး ရွာပြန်ပြီး ကျွန်းမာအောင် ဆေးကုပါဦး။ မကျန်း
မာဘဲနဲ့ ကုလားကို ပသို့ တိုက်မတုန်း”

ဒေါင်းကျော် ဝင်ပြောသောအခါ ငမိုးကောင်း တွေ့ဝေ၏။ “ရွာပြန် ရောက်ရင် သားမယားရဲ့ ခြေထိပ်လက်ထိပ် အခတ်ခံရမကော။ မိမစစ် ဖမစစ် ကုလားကျွန်သူကြီးရဲ့ အစော်ကားခံရမယ်ကော” ညည်းတွားသည်။

ထိုအခါ သာဦးသည် တွယ်တာဖွယ်ရာ အုန်းပင်စုရွာကို တရေးရေး မြင်လာပြီး “ဟုတ်သပါ့နောင်ကြီးကောင်း။ နောင်ကြီးကောင်းရဲ့ သားကြီး ဘယ်သူ အဲ ငလှိုင်း၊ အတော်ကြီးပြီပါ” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆို၏။

“သည်ကောင် လေးနှစ်သား ရှိရော့မပါ”

ရွာမှထွက်သည့်ညတွင် မယ်မင်းဘော်မျက်နှာ မြင်သည်။ ယောက်ျား ကလေးဟု သိရုံမှအပ ဖြူသည်မည်းသည် ငမိုးကောင်း မမြင်ခဲ့ရ။ ခြေထိပ် လက်ထိပ်များကို လွမ်းဆွတ်သောဝေဒနာသည် အသည်းတိုင် စိမ့်ဝင်၏။

“အကျွန်ပြောသလို ရွာပြန်ပြီး ဆေးဝါးကုသပါဘိ သွေးသောက် မင်း”

ဒေါင်းကျော် ထပ်ပြောသောအခါ သွေးသောက်ကြီး ငမိုးကောင်း သည် သာဦးနှင့် ဒေါင်းကျော်ကို ကျောပေးထားရာမှ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဖြူသည် မည်းသည် မသိရသော သားငယ်သည်ပင် နှစ်နှစ် ရွယ် တိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

ငမိုးကောင်း ပြန်ရောက်လာသောအခါ ယောက္ခမ ဦးရဲတင်း၊ ဒေါ်ပန်းအိနှင့် တောက်ကြီး ဦးထွန်းအေးမိသားစုတို့က ဝမ်းသာအားရရှိသည်။ သို့လျှင် ဝမ်းသာအားရရှိငြား။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဝမ်းမသာဝံ့ကြ။ သူကြီး ငအိပ်၏ ရန်ကိုကြောက်ရွံ့နေကြရသည်။

ငအိပ်သည် ငချိပ်နှင့် သာဦး၊ ငပြုံးချိုတို့ကို အလေးမထားပေ။ ငမိုးကောင်းကိုသာ အလေးထားသည်။ “ငမိုးကောင်း မမြင်သကော” မကြာ ခဏမေးသည်။ ဦးရဲတင်းကလည်း လယ်ထဲတွင် ရှိလေဟန်၊ ဧတာတက် လေဟန် မရေမရာလည်ဆယ်ထားရသည်။

သို့အတွက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီးသာ ဝမ်းသာဝံ့ကြသည်။ သားကြီးငလှိုင်းသည် ၄ နှစ်သားရှိပြီ။ နောက်ထပ်မွေးသော သားငယ်၏အမည်မှာ ‘ငသိုင်း’ ဖြစ်သည်။ ငသိုင်းလည်း တစ်လုံးစနစ်လုံးစ စကားပြောသင်နေပြီ။

ငမိုးကောင်းမှာ သားများကို မြင်ရသောအခါ ကြုံခဲ့ဆုံးခဲ့ရသည့် အခက်အခဲများကို မေ့လျော့သည်။ ယောက္ခမကြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ထားသည့်လယ်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် လာမည့်မိုးရာသီအတွက် အားခဲရပြီ။

ငအိပ်သည် ငမိုးကောင်းထွက်သွားသည်ကို မသိသောကြောင့် ပြန် ရောက်နေသည်ကိုလည်း သတိမမူပေ။ သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းအတွက် သော်ကား၊ ငအိပ်ကို မမြင်ချင့်အဆုံးဖြစ်တော့သည်။ နောက်လိုက်နောက်ပါ များ ခြံရံလျက် နေ့ရှိသရွေ့ လမ်းသလားနေသည် မဟုတ်သလော။

ရိုးပြတ်တွေ မီးရှို့ပြီ။

ငမိုးကောင်းမိသားစုသည် လယ်ထဲသို့ မပြောင်းသေး။ သို့ကြောင့် ငမိုးကောင်းသည် အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားသည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ မိန်းမသား တစ်သိုက်ကို ငမိုးကောင်းသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရ၏။

သူတို့သည် ရေကန်တွင် ရေခပ်သကဲ့သို့ ရယ်ရယ်မောမော တသောသောမဟုတ်။ သူ့ကိုငါပုတ် ငါ့ကိုသူတန်း မရှိ။ ဣန္ဒြေကောင်းလှ သည်။ ရေအိုးအသီးသီးတွင် အဝတ်ဖြူဖုံးလျက် ရွက်ထားကာ တစ်နေရာသို့ တန်းစီသွားနေကြသည်။

‘ထူးပါသယ်။ ဘဇာလုပ်ကြသာပါလိမ့်’

ငမိုးကောင်း၏ အတွေးထဲတွင် မည်သည့်ကိစ္စအတွက်ဟု အဖြေ ထွက်မလာ။ သူ သွက်သွက်လှမ်းလာသည်။

“ရေလှူသွားကြမလို့ ထင်ပါ့”

ရှေ့ဆုံးမှ မိန်းမသည် ငမိုးကောင်းနှင့် အကျွမ်းမဝင်ငြား မျက် စောင်းထိုးသွား၏။ လူအုပ်၏ခါးလယ်တွင် မယ်မင်းဘော်၏ သူငယ်ချင်း မယ်ကင်း။

“မကြီးကင်း။ ဘဇာလုပ်ကြမလို့ပါလိမ့်”

“သူကြီးအိမ်ကို ရေသွားပို့သဟာကော”

မျက်လုံးများသည် ငမိုးကောင်းအား စူးစိုက်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေလော၊ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေလော၊ ငမိုးကောင်း မသိချေ။ သို့ကြောင့် ဆက်မမေးဘဲ အိမ်သို့ သုတ်သုတ်လှမ်းလာသည်။

မယ်မင်းဘော်၏ ကြီးတော် ဒေါ်အေးလှသည် ငမိုးကောင်းတို့၏ အဖိကလေးထဲမှ ဆင်းလာရင်း “အမောင့်လယ် မထွန်သေးဖူးလား။ မိုးလွတ်သွားနိုင်သပါ” ဟု ပြောသည်။

“ရေကန်က ရေခပ်လာသဲ့ မိန်းမတွေ မြင်ခဲ့သယ် ကြီးတော်။ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း မေးသဲ့အခါ သူကြီးအိမ်လို့ ပြောသကော။ အဲသဟာ”

ထိုအခါ ဒေါ်အေးလှသည် လှေကားထိပ်တွင် ထိုင်၏။ တောင်မြောက်လေးပါး မျှော်ကြည့်ပြီးမှ အသံနိမ့်ပြော၏။

“အမောင်မရှိတော့မှ ပေါ်လာတဲ့အမိန့်ပါ”

“ပသို့ အမိန့်ပါလိမ့် ကြီးတော်”

“သူကြီးအိမ်ကို မင်းစိုးရာဇာတွေလာရင် တစ်အိမ်ကို ရေတစ်အိုး ပို့ရသကော။ အမောင်က ခရီးသွားနေလို့ မသိသဟာပါ”

ငမိုးကောင်းသည် နဝေတိမ်တောင် အကြည့်ဖြင့် ဒေါ်အေးလှအား မော့ကြည့်သည်။

“မင်းစိုးရာဇာတွေ ဘာလောက်များပါလိမ့်ကြီးတော်။ သည်ရေတွေကို သူရို့သောက်လို့ကုန်ပါမလား”

ထိုအခါ ဒေါ်အေးလှမှာ အသံထွက်အောင် ရယ်မောမိရာက “ဟဲ့ အမောင်ရဲ့။ သဟာတွေကို သောက်သဟာမဟုတ်၊ ချိုးရေသုံးသကော” ဟု ဆိုသည်။

“ရေကန်ကို လာမချိုးနိုင်သကော။ ချည့်နဲ့နေကြသယ်နဲ့ တူသပါ။ ကျိုးပဲ့နေသယ်နဲ့ တူသပါ”

“ဟဲ့ ဟဲ့” အော်ရင်း ဒေါ်အေးလှသည် ဘေးဘီကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ရင်း “တိုးတိုးပြောပါဘိ အမောင်။ သူကြီးစား ထက်လှသကော” ပြောသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်သည်။

“မင်းဘော်၊ ညည့်လင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမထားသကော”

ငမိုးကောင်းသည် ဒေါ်အေးလှအား လမ်းဖယ်ပေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ သူ့အတွက် အုန်းပင်စုသည် စိမ်းမြိစိမ်းနေပါတကား။ ကြီးတော် သည် မည်သည့်အရာကို အကျိုးအကြောင်းဟု ရည်ညွှန်းပါသနည်း။

“အဖေ စားယုတ်ပေးပါဘိ”

ငလှိုင်းသည် ဘိုးအေဘွားအေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ပူဆာ၏။

“စား ဘာလုပ်ဖို့တုန်း သားရ”

“ခုတ်မယ်။ ကယားကို ခုတ်မယ်ပါ”

ငမိုးကောင်း၏ မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွားရ၊ အပြုံးပန်း လှိုင်မြိုင် သွားရသော အဖြေဖြစ်သည်။

“အဖေ၊ အခု ထမင်းစားရဦးမယ်။ နက်ဖြန် လယ်ထဲက လုပ်ခဲ့ မပါ”

“တနတ်ယဲ ယုတ်ပေး”

“သေနတ် ဟုတ်စ။ ဘဇာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ဒဂျီး ကျစ်တတ်မယ်။ ကယား ပယိပ် ကျစ်တတ်မယ်”

ငမိုးကောင်း အော်ဟစ်ရယ်မောကာ ငလှိုင်းကို ပွေ့ချီသည်။ နဖူး ကို ထပ်ကာထပ်ကာ နမ်းသည်။

“စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလမျိုး၊ သူရဲကောင်းသွေး ပြတဲ့သားကွ”

သားကြီး၏ မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်သည်။ ထို့နောက် နဖူး ကို နမ်းပြန်သည်။ ရင်ခွင်မှခွာပြီး ကြည်ကြည်နူးနူးကြီး ကြည့်ပြန်သည်။

“မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်နေသလားမောင်ကြီး”

မယ်မင်းဘော်သည် ငသိုင်းကို ခါးထစ်ခွင်လျက် အိမ်ထဲမှ လှမ်းမေး
၏။ ထိုအချိန်တွင် ငလှိုင်းက လျှောဆင်းသည်။

“အဖေ တနတ်ရော ဓားရော ယုတ်ပေးနော်”

ထပ်မံသတိပေးပြီးလျှင် အဘိုးအဘွား၏ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်
သွားလေ၏။ မယ်မင်းဘော်သည် ကလေးကို ငမိုးကောင်းဘေးတွင် ချထား
ခဲ့ကာ မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွား၏။ ငမိုးကောင်းသည် ငသိုင်းကို ကောက်ချီ
၏။ ငသိုင်း အချိမခံ၊ ကော့ထိုးသဖြင့် ပြန်ချပေးလိုက်ရ၏။

“နတ်၊ ဓား၊ နတ်၊ ဓား”

“နမသယ်ရေ။ သားငယ် ဘဇာပြောသတုန်း”

“သေနတ်တဲ့၊ ဓားတဲ့ မောင်ကြီးရေ”

မယ်မင်းဘော်သည် ထမင်းဟင်းပြင်လျက် ဗျပ်ခွက်ကို သယ်လာ
ရင်းက အော်ပြောရင်း “ဒီအရွယ်ကလေးက သေနတ်တောင်းနေသကော။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘုန်းကြီးဝတ်ပေးထားမှ တော်မကော” ဟု ဆက်ပြော
သည်။

“အောင်မယ်လေးဟဲ့၊ အာဂယောကျ်ားတွေပါကလား”

ငမိုးကောင်းသည် ငသိုင်းအား ချီပွေ့ပြီး ငလှိုင်းနည်းတူ အထပ်
ထပ် နမ်းပြန်သည်။ ချီမြှောက်ထားပြီး ဝမ်းသာအားရ ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဖအေ့ခြေရာ နင်းမယ့်သားကော။ မအေ ရင်ပူရချည့်သေး”

မယ်မင်းဘော်သည် သားငယ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း မျက်နှာထားဖြင့်
ညည်း၏။

“နမသယ်ရယ်။ သလိုမှ ဖအေ့ခြေရာမနင်းရင် သင်းရို့ကို မွေး
သဟာ ဘဇာ အကျိုးရှိမတုန်း”

ဖျောင်းဖျစ်ကားဆိုရာက “မဟာဗန္ဓုလ သွေးကွ။ သူရဲကောင်း
ကြီးကွ” အသံပေးလျက် လက်ဝါးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းသည်။ ငသိုင်း

လက်မြောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေသည်။

“တကယ် မဟာဗန္ဓုလဖြစ်မယ့် သားငယ်ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို မအေ့လက်ထဲသို့ ပြောင်းပေးပြီး ဗျပ်ခွက်ဘေးသို့ ရွှေ့သွားသည်။ လက်ဆေးသည်။

“မေ့၊ မေ့၊ ဓား၊ နတ်”

“အေး ရမယ် ရမယ်။ နက်ဖြန်ကျရင် အဖေ လုပ်ပေးမပါ”

“သားကြီးလို မည်းမည်းသည်းသည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးက ဓားနဲ့သေနတ် ပူဆာသဟာ ရှိပါစေတော့။ ဖြူနဲ့နဲ့လူက ဓားနဲ့သေနတ် ပူဆာရသကော”

ငမိုးကောင်း ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ရယ်မောရသည်။ “ဪ နှမ သယ်ရယ်၊ သံတော်ဆင့်၊ နားခံတော်၊ ဝန်ထောက်၊ ဝန်ကြီးဆိုသဲ့ လွှတ်ရုံး အရာရှိတွေလည်း သေနတ်ရေး၊ ဓားရေး ကျွမ်းရသကော” ရယ်သံမပျက် ပြော၏။

“နှစ်ယောက်မွေး။ နှစ်ယောက်လုံး သေနတ်နဲ့ ဓားနဲ့ ပျော်ပိုက် နေမှဖြင့်”

“နှမသယ်ရယ်။ မအေ့အနားမှာ နေမယ့်သမီး မိန်းကလေးကို ထပ် ပြီး မွေးလိုက်သဟာပါ။ ဘဇာခက်သကော”

“အို ရှက်စရာ” ဆိုသံနှင့်အတူ မယ်မင်းဘော် မျက်လွှာချသည်။ ရှက်သွေးသည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြေးအလွှားဖြန်းသည်။

ငမိုးကောင်းသည် ဟီရိုဩတ္တပတရား ကြီးမားသော မြန်မာမကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်၏။ အရှက်ပြေစေရန် စကားပြောင်း၏။ သူကြီးအိမ်သို့ ရေပို့ရန်သွားသော မိန်းမများကို မြင်ခဲ့ရာမှ ကြီးတော် အော်သွားသံဖြင့် အဆုံးသတ်၏။

“မင်းဘော်၊ ညည့်လင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောမထားသကော

လို့ အော်သွားသဟာ ပသို့ပါလိမ့် နှမသယ်”

ငမိုးကောင်း စိုက်ကြည့်နေသော ရှက်သွေးဖြန်းလှ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်း၏။ ထို့နောက် ညိုမည်း၏။ မောင်ကြီးမှာ မယားနဲ့ သားရှိသဟာကို သတိထားပြီး စိတ်ကို ထိန်းထားပါဘိ” တိုးညင်းစွာဆို၏။

“နှမသယံ့စကား ဆန်းလှသကော”

“ဒေါသကို ထိန်းပါဘိ မောင်ကြီး”

“နှမသယ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မောင်ကြီး မလုပ်သကော ထိန်းမပါ”

မယ်မင်းဘော်သည် အိမ်ထဲသို့မပေးဘဲ ရင်ခွင်တွင်း ဝင်မို့သော ငသိုင်းကို ရင်ခွင်တွင်းသွင်းပြီး ထမင်းပွဲဘေးသို့ တိုးလာ၏။

“မောင်ကြီးခယ်မကို မောင်ကြီး တွေ့ပါစ”

ထမင်းလုတ်ကို ပြန်ချရင်း “ဟယ်၊ ဟုတ်သားပါ” ငမိုးကောင်း ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် မယ်မင်းဘော် စကားမဆက်သေး။ ငသိုင်းကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့်ပွေ့ကာ၊ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ယူသွား၏။ ဟင်းချိုဖြည့်လာပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အသံကို အုပ်ပြီးပြော၏။

“သူကြီးငအိပ်ကော။ မောင်ကြီးသွားပြီး ကိုးလတစ်နှစ်ကြာချိန်မှာ တစ်အိမ်ရေတစ်အိုး ဆင့်သပါ။ အကျွန်ုပ်မှာ ကာမပိုင်ရှိတဲ့ သားသယ်အမေ မို့ သွားမယ်လုပ်သဟာ အမေခွင့်မပြုသကော။ သူကိုယ်တိုင် သွားသပါ”

ငမိုးကောင်းသည် ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်တွင်တေ့ထား၏။ မျက် တောင်သော်မျှ မခတ်ဘဲ နားထောင်နေ၏။

“ရွာထဲကို ပုလိပ်တွေခေါ်လာပြီး ရပ်သူရွာသားတွေကို နှိပ်စက် သကော။ စစ်ဗာရီတွေပင့်လာပြီး၊ ရပ်သူရွာသားတွေကို နှိပ်စက်သကော။ တစ်နယ်လုံး သူ့ကိုကြောက်နေသပါ။ ရေတစ်အိုးစီ မငြိုမငြင် ပို့သဟာကို သက်ကြီးဝါကြီးတွေ ပို့သဟာကို မင်းပျိုမင်းလွင်တွေ ရေချိုးရင် ငရဲကြီးနိုင် သကော။ ငယ်ရွယ်သူတွေ ပို့ရမယ်တဲ့ မောင်ကြီးရဲ့”

“အင်း အင်း” အသံပေးကာ ငမိုးကောင်း ထမင်းဆက်စား၏။

“အမေမှာ ရေအိုးကို ပြန်ရွက်လာရသကော။ အကျွန်ုပ်ကို မလွတ်ရဲဘူး။ မောင်ကြီးနဲ့ ရန်ကြွင်းရန်စရှိသပါ။ သဟာနဲ့ ညီမမိသော့ကို မိဗိုင်းနဲ့ အဖော်ထည့်ပြီး ရေအပိုလွှတ်ရာမှာ....”

မယ်မင်းဘော်သည် လင့်မျက်နှာကို တစ်ချက်အက်ခတ်ပြီးမှ “မောင်ကြီး စိတ်ကို ထိန်းပါတီ” သတိပေးသည်။ ငမိုးကောင်းလည်း “အေးပါ” ပလုတ်ပလောင်းပြော၏။

“မလိမ့်မိုးမလိမ့်ကလေးတွေကို ပုလိပ်ဆီမှာ ဆက်သ သကော”

ငမိုးကောင်း ထရပ်သည်။ သို့သော် သူ ချက်ချင်း ပြန်ထိုင်သည်။ မယ်မင်းဘော် ငိုရိုက်နေတော့သည်။

“တရားဆိုသဟာ မရှိတော့သကော။ တရားမင်း ကွယ်ပြီပါ”

ငမိုးကောင်း နာကျည်းစွာ မြည်တမ်းရင်း လက်ကိုရေဆေးသည်။ ဇနီးဘက်သို့လှည့်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ပေးသည်။

“တန်ပါတီ နှမသယ်။ မောင်ကြီး နားလည်ပြီကော”

သို့ရာတွင် မယ်မင်းဘော်က ရှိုက်သံချုပ်ပြီး ဆက်လက်ဇာတ်လှန်၏။

“မိသော့က ရုန်းကန်ထွက်ပြေးသကော။ အဲသဟာကို သူကြီး ငအိပ်က လိုက်ဆွဲသပါ။ မောင်ကြီးနှမ မောင်ကြီးခယ်မလည်း အော်ဟစ် ရုန်းကန်ကုတ်ဖဲ့ပြီး မီးဖိုထဲဝင်အပြေးမှာ ဓားမတိုတွေ သဟာနဲ့ ရမ်းသမ်း ပစ်ခတ်ပြီး ထွက်ပြေးသကော။ မောင်ကြီးခယ်မ ပစ်တဲ့ဓားက ငအိပ်မျက်နှာကို ထိသဟာ၊ အခု သူ့မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ကြီး သေရာပါနေပြီပါ”

ခက်ထန်နေသော ငမိုးကောင်း၏မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ရောက်လာ၏။

“သင်း မတရားလုပ်သဟာ၊ ဘဇာကြောင့် ရှောင်နေရသတုန်း”

“တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာ ဘဇာတုန်း မောင်ကြီး”

ငမိုးကောင်းမှာ ဖြေရန် လွယ်ကူသည်ထင်မိငြား၊ သူထင်ရာစိုင်း နေသည့် သူကြီး၏လက်အောက်၌ သူကြီးက တရားဟု သတ်မှတ်သော အရာသာလျှင် တရားဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။ တရားကိုယ်က တရားအမှန်ဖြစ်ငြား၊ သူကြီးက မတရားဟု သတ်မှတ်လျှင် မည်သို့လျှင် တရားဖြစ်လာပါမည်နည်း။

သူကြီး၏အထက်တွင်ရှိသော မြို့အုပ်ဝန်ထောက်တို့သည်လည်း ထိုနည်းတူသာ ရှိကြလိမ့်မည်။ ဤသည်ကိုလည်း ရပ်သူရွာသားများ နားမလည်ကြရှာ။

“သဟာကြောင့် ညီမကို ဆွေမျိုးများရှိရာ ကနောင်ကို ပို့ထားရသကော”

“အနို့၊ ဟို ဘယ်သူ အဲ မိသော့အဖော်”

“ခမျာမှာ ပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုး၊ ရေတိမ်နစ်ရရှာသကော မောင်ကြီးရဲ့”

မယ်မင်းဘော်သည် လင်အား စိတ်ထိန်းရန် သတိပေးခဲ့၏။ ယခု စိတ်မထိန်းနိုင်သူမှာ သူ။ အော်ဟစ်ပြီး ငိုချလိုက်လေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် လက်သီးဆုပ်ထား၏။ အံ့ကြိတ်ထား၏။

“မြန်မာအချင်းချင်းကို နှမချင်းမစာ သမီးချင်းမစာ လုပ်ရက်ပါပေ ငအိပ်ရာ”

နာကျည်းတုန်ယင်စွာ ရေရွတ်ရာက မယ်မင်းဘော်အား မျက်ရည် သုတ်ပေးသည်။ “တော်ပါတော့ နှမသယ်” ဟုဆိုသည်။ မယ်မင်းဘော်သည် အားရအောင် ငိုကြွေးပြီးမှ ရှိကံသံမပြယုတပြယ်ဖြင့် စကားဆက်သည်။

“မိသော့ အော်ဟစ်ငိုယို ပြေးလာသကော၊ တစ်ရွာလုံးသိပြီပဲ။ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အိမ်ရှိလူကုန် ထွက်လာသကော။”

တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲ၊ ခက်ရင်းဆွဲလို့ပါ။”

“အဲသည်အချိန်တုန်းက ငချိပ်နဲ့ ငပြုံးချို ပြန်ရောက်ပြီလား။”

“ပြန်ရောက်ပြီပါ။ တစ်ယောက်က အဖျားတက်လို့ကောင်းတုန်း၊ တစ်ယောက်က ဝမ်းကိုက်လို့ ကောင်းတုန်းပါ။”

“သဟာကြောင့် မြန်မာမင်းပိုင်နက်ထဲကို ပြောင်းကြပါစို့ အကျွန်ပြောသပါ့နဲ့ မသယ်။ ကဲ ကဲ ဆက်ပါဘိ”

ငမိုးကောင်းသည် ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ငအိပ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ လူတွေ ပြည့်နေသကော။ ဆဲသူကဆဲ၊ ထွက်ခဲ့စမ်း အော်သူက အော်သပါ။ ငအိပ် မျက်နှာမပြရဲသမို့၊ စစ်ဗာဟီ တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြန်ထွက်လာပြီး လူစုခွဲပါ မခွဲရင် သေနတ်နဲ့ပစ်မယ် ပြောသကော။ အသူမှ မပြန်ဘူး၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး ငအိပ်ကိုရှာသူရှာ၊ အိမ်ကို မီးရှို့သူရှိ။”

“ကောင်းသပါ့ ကောင်းသပါ့”

ဝမ်းသာစွာတက်ကြွစွာ ငမိုးကောင်းပြောသော်လည်း မယ်မင်း ဘော်မှာ အားရဝမ်းသာမရှိပါ။ ရှိကံသံပေါ်လာပြန်သည်။

“မျက်နှာပဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ငအိပ်ထွက်ပြေးသကော။ ကုလားနက်တွေလည်း ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကုန်လို့ မိမိဦးလွတ်လာပေမယ့် ပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုးခဲ့ပြီကော။ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ပါပကော”

မယ်မင်းဘော်ခမျာ ဟီးတိုက်ပြီး ငိုကြွေးနေလေ၏။ ငမိုးကောင်းသည် မှောင်ရိပ်သမ်းစ အိမ်ရှေ့သို့ ခက်ထန်စွာကြည့်၏။ ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ဖရိုဖရဲ အဝတ်အစားဖြင့် ငိုကြွေးထွက်ပြေးလာသော ရွာ၏ပန်းနွမ်းကလေးကို မြင်ယောင်ထင်ယောင်လာ၏။

“ငချိပ်အိမ်ကို မီးလောင်သဟာကို သူ့အဖေအမေနဲ့ ငနင်း၊ ငပေါ၊ ငကြိတို့ မီးသတ်လို့သပါ။” သဟာတောင် အသူပစ်လိုက်မှန်း မသိတဲ့လုံ

တစ်ချောင်း ငနှင့်ရဲ့ ပေါင်ကို စူးသွားသကော”

“အားလုံးသေကုန်ဖို့ ကောင်းသကော”

“အိမ်ရှေ့မှာ စစ်ဗာဟီနဲ့ စကားပြန် ထွက်ခဲ့ပြာနေတုန်း နောက်ဖေးမှာ မီးရှို့ခံရ လှံထိုးခံရတော့ ဆက်မပြောတော့ဘူး မောင်ကြီးရှေ့။ သေနတ်နဲ့ ပစ်သပါ”

“ဟင်၊ သေကုန်သယ်ပေါ့”

ငမိုးကောင်း ထရပ်သည်။ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သောကြောင့် မယ်မင်းဘော်မှာ “မသေဘူးမောင်ကြီး၊ ဒေါသမကြီးပါနဲ့” ပြောရင်း၊ နံငယ်ပိုင်းကို လှမ်းဆွဲထားရ၏။

“ယုတ်မာသယ်၊ ယုတ်မာသယ်။ သဟာနဲ့တောင် သင်းရို့ကိုပလူးပြီး ဖအေခေါ်သဲ့ခွေးတွေ ရှိခိုးသဲ့ခွေးတွေက ရှိသေး”

“မောင်ကြီး ဒေါသ.... ဒေါသထိန်းရင် အကျွန် အကျွန် မပြောတော့ဘူး”

“ရင်နာလွန်းလို့ပါ နှမသယ်ရယ်။ ကဲ ကဲ ပြောပါဘိ။ မောင်ကြီး ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းပါမယ်ကွယ်”

“အလဲလဲအကွဲကွဲ အပဲ့ပဲ့အရွဲ့ရွဲ့ အပွန်းပွန်းအရှုရှုဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်ကုန်ကြရသကော။ အဖေလည်း ခူးပြီ၊ အမေလည်း ခြေတစ်ဖက် ‘မျက်’ လာလို့၊ တစ်လလောက် လဲနေခဲ့သပါ”

“ဦးတော်တို့လည်း သွားသကိုး”

“အကျွန်အထင်တော့ လုံနဲ့ပစ်သဟာ အဖေ ထင်သပါ။ ဘဇာကြောင့်ဆို အိမ်ကလုံ ပျောက်နေသကော”

“ကောင်းသယ် နှမ ကောင်းသယ်”

ဝမ်းသာချေ၊ ဒေါသဖြစ်ချေ တစ်လှည့်စီခံစားနေရာက “မိမိဦးခမျာ၊ လူတောသူတော မတိုးနိုင် ရှာတော့ဘူးပေါ့ နှမသယ်ရယ်” ဟု ဆိုနစ်သံဖြင့်

ပြောသည်။

“ဪ မောင်ကြီးရယ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်မှာ အရှက်ထက် အရေးကြီးသဟာ မရှိသကော။ မိန်းမသားတွေအတွက် အသက်ဆိုသဟာ အရှက်လောက် အရေးမကြီးသကော”

“ဟင် သာဖြင့် မိမိုင်းကလေး သေပြီပေါ့”

မယ်မင်းဘော်သည် အဖြေပေးရမည့်အစား မျက်ရည်ကိုသာ သုတ်နေသည်။ အင့်ခနဲ အင့်ခနဲ ရှိုက်နေသဖြင့် ငမိုးကောင်းက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်၏။

“ပြောစမ်း၊ နှမသယ် ပြောစမ်း။ မိမိုင်း မရှိတော့ဘူးဟုတ်စ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့။ သူ သူ ကြိုးဆွဲချပြီး သေသွားပြီး၊ နောက် တစ်နေ့မှာ သူ့အဖေလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဓားနဲ့ထိုးပြီး သေ သေ သေသကော”

ဒေါသထိန်းပါမည် ကတိပေးထားပါလျက်က ငမိုးကောင်းသည် ပြင်းထန် ကျယ်လောင်စွာ တောက်ခေါက်မိသည်။

“ငါရို့ သလိုပဲ ခွေးအဖြစ်ခံကြတော့မှာလား။ စော်ကားသမျှကို နွားလို လည်စင်းခံကြတော့မှာလားဟင်”

ဒေါသတကြီး မြည်တမ်းရာက “သဟာကို ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်က ပသို့မှ မိန့်တော်မမူဘဲ နေရောသလား” မေးသည်။

“ဆွမ်းရပ်မယ့် ဦးဇင်း၊ ကိုရင်၊ ကျောင်းသား မရှိသကော”

“သဟာက သင်းကုလားဆံတောက် ထားကတည်းက ကြည့်ခဲ့ကြ သကော”

“ကျောင်းလာလျှောက်လို့ ဆွမ်းပြန်ရပ်ကြသပါ။ အကုန်မရပ် တမင့် ဘစ်ပါးတလေ ရပ်သကော။ ရွာကလည်း ဝိုင်းပြီး ‘ကြည့်’ သပါ။ အလှူ သုပ်သဟာ မသွား၊ လူမမာ မမေး။ လမ်းတွေ နှုတ်မဆက်နေကြသပါ”

ငမိုးကောင်း သက်ပြင်းချသည်။

“သည်သူယုတ်ကို ပသို့ သုတ်သင်ရပါ။ အင်း သူမရှိတမင်၊ နောက်ထပ် သူယုတ်ပေါ်လာဦးမှာပါ”

“အခု သူကြီးငအိပ် မျက်နှာကို တစ်ဖက်အမြဲဖုံးထားသကော”

“သေဖို့ ကောင်းသပါ”

“သူ့ကို ကြည့်မှန်းသိတဲ့အတွက် တစ်ရွာလုံးကို မင်းအာဏာသုံးပြီး ညဉ့်ဆဲနေသပါ။ အချိန်မတန်ဘဲ ရွာခရီး ဆူးကပ်ခိုင်း၊ ‘ဆူးကပ်’ ထူပါ လျက်နဲ့ မထူဘူး တိုက်နေသကော”

ငမိုးကောင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောတော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်သိပ်သည်းလာသည့် ညဉ့်အမှောင်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ရွာ၏ ညဉ့်ဦးယံအသံ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် အုန်းပင်စုရွာကို စိုးမိုးနေ၏။ စောစီးစွာ အစာရှာထွက်သော ဇီးကွက်တစ်ကောင်သည် ရွာခရီးရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ခက်ထန်စွာအော်၏။

ငမိုးကောင်းသည် နွားကြည့်လေဟန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသည်။ မှောင်ထဲတွင် ခက်ရင်းစသည် တောခုတ်ဓားစသည် စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။ မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့သည့်အဆုံးတွင် တူးရွင်းကိုထမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ရွာလယ်လမ်းမှ မလျှောက်၊ လမ်းဘေးကပ်ပြီး သစ်ရိပ်မှောင်ရိပ်ခိုသည်။ သူကြီးငအိပ်၏ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ပုန်းစရာခိုစရာ ရှာ၏။ မတွေ့။ သို့အတွက် မန်ကျည်းပင်ပေါ်သို့ တက်နေလိုက်သည်။

ငအိပ်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ကနဖျင်းထိုးကာ ရွာလယ်ရှိ ကာလသားများ စုရုံးသောကုတင်ကြီးကို ခင်းထား၏။ ဤသည်တို့ကို မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရခြင်းမှာ မှန်အိုးဖြင့်အုပ်ထားသော မီးတောက်တစ်ခုကို ထွန်းညှိထားသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ထိုအရာသည် ငမိုးကောင်းတို့အိမ်တွေတွင် သုံးစွဲသည့်ရေနံမီးခွက်နယ် မှိုင်းတလူလူမတက်။ ကညင်ဆီ

မီးတိုင်နှယ် ညော်တသင်းသင်းလည်းမနဲ။ ပျားဖယောင်းတိုင်ကဲ့သို့ လေ တိုက်၍ ငြိမ်းမည် မစိုးရိမ်ရ။

မီးအိုးမီးခွက်ကို အာရုံဝင်စားနေမိသဖြင့် ကုတင်ပေါ်ရှိ အခင်း အကျင်းကို ငမိုးကောင်း သတိမထားမိသေး။ သတိထားမိချိန်တွင် ရယ်မော ချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ ကုတင်ပေါ်တွင် သင်ဖျူးခင်းထားသည်။ သင်ဖျူးပေါ် ဌှိ ပိုးခင်းနှီးထပ်ခင်းထားကာ ဖြူဖျော့ဖျော့ လူတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေ သည်ကို ပန်းတဝေဝနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ယပ်ခပ်ပေးနေပြီး၊ လူတစ်ယောက်က နှိပ်ပေးနေ၏။

နှိပ်ပေးနေသူကား အခြားသူမဟုတ်။ အုန်းပင်စုတစ်ရွာလုံး၏ အော့ကြောလန်သူကြီးမင်း ငအိပ်။

ထိုကနဖျင်းရှေ့တွင် ဓားထမ်းပြီး ကင်းစောင့်နေသူတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် ငြိမ်သက်နေ၏။ လူရွယ်တစ်စုသည် ထိုကင်းသမားကို မမြင်။ မီးရောင်ထိန်ကြည့်နေသည်။ ကနဖျင်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်သည်။

“ဘဇာလုပ်သတုန်း။ မြို့အုပ်မင်းကို မရိုမသေလုပ်မှုနဲ့ ထောင်ကျ သွားမပါ။”

ကင်းသမား၏ ငေါက်ငမ်းသံကြီး ပေါ်လာသဖြင့် သုတ်ခြေတင်ကြ လေ၏။

‘မြို့အုပ်ဆိုသဟာ၊ သည်လူပေကိုး’
ငမိုးကောင်းသည် တာပွန်ဘက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က မြို့အုပ်များမှာ ငမိုးကောင်းတို့ မျိုးချစ်ရဲမက်များ၏ သားကောင်များဖြစ်ခဲ့ ကြ၏။ ထိုသတ္တဝါများ စည်းစိမ်ခံတတ်မှန်း၊ မိန်းမကြိုက်တတ်မှန်း ငမိုး ကောင်း မသိခဲ့ပါ။ ယခုမှ တစ်မိမိမိကြည့်ရင်းက ကုတင်ဘေးကိုပါ မျက်စိ ကစားမိ၏။

ကုတင်ဘေး မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖျာခင်းထားသည်။ ဖျာပေါ်၌ ပုလိပ်

နှင့် လူအချို့ အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ငမိုးကောင်း ကြည့်နေစဉ် လူအချို့ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ရောက်လာပြန်သည်။

“ထိတ်တုံးထဲရောက်ချင်လို့ လာကြထင်ပါ!”

ကင်းသမား၏ အမာန်ခံရသူများသည် ခုနက လူများနယ် မပြေးပေ။ သွက်သွက်လှမ်းသွားကြပြီးမှ အစ်သံဖြင့်အော်၏။

“အနှိပ်ခံချင်ရင် သူကြီးအိမ်ကို သွားကြပါဗျို့။”

“နန်းတွင်းအနှိပ်တော် သူကြီးမင်း၊ အနှိပ်တော် ဆက်သနေပါသဗျို့။”

ငအိပ်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခါးမတ်ပြီးထိုင်၏။ ယပ်ခပ်နေသူတစ်ယောက်ကို သူ့နေရာတွင် အဝင်ခိုင်းပြီး၊ ကနဖျင်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာ၏။

“အသူတွေတုန်း၊ အော်သွားသဟာ အသူတုန်း။”

ကင်းသမား မဖြေကြားနိုင်။

“နင်မကြားဖူးလား” ဆိုကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ ကန်ကျောက်သည်။ ကြိမ်းမောင်းသည်။ အသံဖျက်ပြီး အော်သံကား ဆက်လက်လွင့်ယုံနေဆဲရှိသည်။

“သူကြီးမင်း အနှိပ်တော် ဆက်သနေသကော။ အနှိပ်ခံလိုသူများ သူကြီးအိမ်ကို ကြွကြပါဗျို့။”

ငမိုးကောင်းသည် အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေသေးရာ ယပ်ခပ်နေသည့် မိန်းကလေးအား မြို့အုပ်က လှမ်းဖက်ချိန်တွင်ကား ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မစွမ်းတော့သဖြင့် ညင်သာစွာ ခုန်ဆင်းခဲ့လေတော့၏။

“အကျွန်၊ သည်ရွာမှာ ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ မသင့်တော့သပါ့ ဦးတော်”
ဦးရဲတင်းသည် သမက်ဖြစ်သူအား စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေရခြင်းမှာ ပြောစရာစကား ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ပန်းအိသည် ဦးရဲတင်း၏ ဘေးတိုက် မကျတကျ၊ နောက်ဘက် မရောက်တစ်ရောက်နေရာတွင် ကြမ်းနှင့်ရင်နှင့် ထိလုလုကပ်လျက် ဝပ်နေ၏။ ခါးဆန့်ထားရန် ပျင်းရိသောကြောင့်မဟုတ်။ လင်ကို ရိုသေကြောင်း ပြသခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးအိုဘက်သို့ ခြေလှမ်းနေငြား၊ မို့ဟန် မောက်ဟန် ပုံဖမ်း၍ရနိုင်သော ရင်ကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ယောက်ျားများ မမြင်စေလို၍ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရင်းက လင့်မျက်နှာကိုသာ မော့ကြည့်နေသည်။ မယ်မင်းဘော်သည်လည်း မိခင်ဘေးတွင် မိခင်နည်းတူ ရင်ဖြင့်ဝပ်နေရာ ငသိုင်းက

နာခေါင်းကို လှမ်းနှိုက်နေပြီး ငလှိုင်းက ခါးကို ခွစီးထား၏။

“ကယချူကိုတတ်မဲ့ မဟာဗန္ဓုယဓားဟေ့”

သူ့လက်ထဲတွင် ဓားမရှိနေငြား၊ ငလှိုင်းသည် ဓားတစ်စင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားဟန်ဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။ ဦးရဲတင်းသည် သမက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုပြီးမှ သမီးကိုလှမ်းကြည့်၏။

မယ်မင်းဘော်သည် ငလှိုင်းအား ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ရာက ဆွဲချသည်။ တီးတိုးပြောသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုးပြောလျက် လူကြီးများနှင့် ဝေးရာသို့ ရှဲသွားကြ၏။

“ငါလည်း အတားရ ခက်နေသကော။ သဟာပေမယ့် ငါရို့မှာ သားယောက်ျား မရှိလေတော့၊ အမောင့်ကိုပဲ သားအဖြစ် အားထားနေရသပျံ”

ငမိုးကောင်းလည်း စကားဆက်ရန် ခက်၏။ သို့ရာတွင် မဆက်၍ မဖြစ်။ ဆက်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ငအိပ်အိမ်ကို ကုလားနက်တွေ လာသာမြင်တိုင်း အကျွန် လူသတ်ချင်သကော ဦးတော်။ ရပ်သူရွာသားတွေကို မတရားလုပ်သဟာ တွေ့ရကြားရတိုင်း သတ်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာရသကော။ သဟာပေမယ့် အကျွန်မှာ ငဲ့ကွက်ရမယ့် သားနှစ်ယောက်အပြင်၊ အဲ သူရို့ကို ငဲ့နေရသမို့ စိတ်ဆင်းရဲလှပါဘိ”

ငမိုးကောင်း စကားထစ်သွားသည်ကို ဦးရဲတင်း သတိမထားမိငြား၊ ဒေါ်ပန်းအိ သိသည်။ သမီးဘက်သို့ ဦးခေါင်းကပ်သွားကာ တီးတိုး မေးသည်။ သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လင်နှင့်မယား၊ သမီးနှင့်အမိသာ ပြောသင့်သောစကားကို ယောက္ခမရှေ့တွင် လွှတ်ခနဲပြောမိမည်သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် ငမိုးကောင်းမှာ တစ်မျက်နှာလုံး ထူပူရှိန်းဖိန်း၏။ စကားဆက် ရှာမရဘဲဖြစ်သွား၏။ စကားစကို ဖြတ်ချပြီးမှ စကားဆက်ကို ရှာ၍ရ၏။

“ဦးတော်တို့လည်း သမီးငယ်နဲ့ ခွဲမနေရအောင်၊ အကျွန်တို့နဲ့လည်း မကွေ့ကွင်းရအောင် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ကြပါတိ။ အကျွန်ရဲ့ စပါးတွေကို သယ်မသွားချင်လည်း ငါးပိငါးခြောက်နဲ့ ဖလှယ်သွားရင် ရသပါ။”

ဦးရဲတင်း အစဉ်းစားရခက်နေသဖြင့် ဒေါ်ပန်းအိထံမှ ဆေးလိပ်ကို လှမ်းယူဖွာရှိုက်သည်။

“သားယောက်ျားမရှိတဲ့ ငါရဲ့မှာ မြေးတွေရတော့ အားရှိသကွယ်။ အခုလို အမောင်တို့ ပြောင်းသွားကြရင်”

“ကုလားပိုင်နက်နဲ့ လွတ်သဲ့အရပ်မှာ တစ်အိမ်ထောင်စာ မရှားပါဘူး ဦးတော်။ ကိုင်းအလုပ်၊ ကျွန်းအလုပ်တွေ ပေါ့ပါဘိသနဲ့။”

“အညာအရပ်နဲ့ အောက်အရပ်၊ ရာသီဥတုကွဲပြားသကော အမောင်။ ရေမြေသာမက အနေအစားလည်း ခြားနားသပါ။”

“ငအိပ်မျက်နှာ မမြင်ရာ၊ ငအိပ်အသံ မကြားရာကိုရွှေ့ရင် ရသကော ကွယ်”

ဒေါ်ပန်းအိသည် လင့်မျက်နှာတစ်လှည့်၊ သားမက်မျက်နှာတစ်လှည့် ကြည့်နေရင်း ဝင်ပြောလိုက်ရာက “ငါရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိရာအရပ်က နောင်မြန်အောင်ဘက်ကို ပြောင်းကြတာပါ။” ဟု အကြံပေး၏။

“ပသို့ ထူးခြားမှာတုန်း ကြီးတော်”

ငမိုးကောင်း၏ ညည်းညည်းညူညူ တုံ့ပြန်သံ။

“ကနောင်မြန်အောင်မှာလည်း ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်းကို ရှိခိုးပြီး ဘုရားထူးနေသဲ့ မျိုးဖျက်တွေ ရှိမှာပါပဲ ကြီးတော်ရာ။ အကျွန် နှလုံးနာလွန်းလို့ပါ။ ရပ်မှာရွာမှာ အခြေတကျ နေထိုင်သဲ့အခါ၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ လူကလေးအခေါ်ခံရရင်၊ မောင်မင်းအခေါ်ခံရရင် အကျွန် သည်းခံနိုင်မယ် မထင်သကော ကြီးတော်”

“ခက်ပါတိကရဲ့။”

သမက်ကို အပြစ်တင်ရန်ခက်သဖြင့် ဦးရဲတင်း မြည်တမ်းသည်။
အကြိတစ်ခုသည်လည်း သူ့အာရုံတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။

“ငါရဲ့ လိုက်ဖို့မလိုက်ဖို့ကို အမောင်ရဲ့ ပြောင်းခါနီးမှ စဉ်းစားကြ
သပါ။ အခု ဘယ်ဒေသကို အမောင်ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးသတန်း”

“မြန်မာမင်းပိုင်နက်ထဲ ရောက်ရင်တော်ပြီ ဦးတော်။ အကျွန်ုပ့်ဇာတိ
ဒီပဲယင်းရောက်အောင် ပြောင်းရင် မလုပ်သာ မကြံသာ ရှိသပါ။”

“အမောင်၊ စိတ်မလျှော့သေးသကော”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးခေါင်းကြီး မသေသေးဘူး ဦးတော်”

“ဟေ၊ သေချာသကော အမောင်”

ဦးရဲတင်းသည် ဦးခေါင်းကြီးတို့ညီနောင်နှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်
မှု မရှိဖူးငြား၊ ကုလား၏ရန်သူကို လေးစားသည်။ ကုလား၏ရန်သူကြီး
တစ်ယောက် ရှိနေသေးသည် ကြားရသဖြင့် အားတက်သရောမေးသည်။

“သေချာသပါ ဦးတော်။ မြန်မာမင်းပိုင်နက်ထဲ ဝင်ရောက်ခိုလှုံနေရာ
က အားမွေးပြီး၊ ကုလားပိုင်နက်ထဲ မကြာခဏ ဝင်မွှေနေသပါ။ သဟာ
ကြောင့် အကျွန်ုပ် ဝေးဝေးလံလံ မပြောင်းချင်သာပါ ဦးတော်”

“ကောင်းပြီအမောင်။ သည်လိုလုပ်ကွယ်”

မည်ကဲ့သို့သော အစီအစဉ်ကို ချမှတ်မည်နည်းဟု သမီးနှင့် ဇနီးက
လည်း နားစွင့်ရင်း မော့ကြည့်သည်။

“ဓားဆိုသဟာ၊ ကယချူ ကယနက်ကို ခုတ်ဖို့ထားသာ”

“ကျား ကျား”

“ဟဲ့ လူကလေး သားကြီး”

မယ်မင်းဘော် ထပြေးရသည်။

ဓားကစားလွန်းသဖြင့် ဝှက်ထားသော အုန်းလက်ဓားတွေကို သား
နှစ်ယောက် ရှာဖွေတွေ့လာသည်။ အကြီးက အော်ဟစ်ကြုံးဝါး၊ အငယ်က

မာန်သွင်းလျက် သောက်ရေအိုးကို ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ်နေကြသည်။

“ပေါက်သွားမှဖြင့် သားတို့ရယ်၊ လာစမ်း၊ ထိုင်နေစမ်း”

အမြဲရေစိမ့်ကာ၊ တပေါက်ပေါက်ယိုကျနေသည့် သံကြမ်းအိုးသည် ယာယီအားဖြင့် ချမ်းသာခွင့်ရသွား၏။

အသံများ တိတ်သွားလျှင် ဦးရဲတင်းက စကားစသည်။

“ရပ်ခံရွာခံ အသိအကျွမ်း အသူရှိတယ်၊ ဘယ်ရွာမှာ ပသို့နေထိုင် ပြီး၊ ဘဇာလုပ်ကိုင် စားသောက်မယ်ဆိုသဟာ၊ အမောင် တစ်ယောက်တည်း ကြည့်ချေပါတီ။ ရှာချေပါတီ”

“ဟုတ်သပါ။ ရမ်းသမ်းပြောင်းသွားပြီး၊ လုပ်ရေးကိုင်ရေး နေရေး ထိုင်ရေး နေရာမကျရင် ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်မကော”

ဒေါ်ပန်းအိသည် လင့်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ထောက်ခံပြီးမှ သတိပေး ရန် သတိရလာပြန်၏။

“ခရီးထွက်သပါ မြန်မြန်ထွက်။ လယ်လုပ်ချိန်အမိလည်း ပြန်လာ ပါတီကွယ်”

မယ်မင်းဘော်လည်း အသက်ရှူချောင်သွားဟန်ဖြင့် ကြည်လင်စွာ ထ၏။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ခဏတာငြိမ်နေရာက “ကျား ကျား” အော်ပြီးထသည်။ တဒိုင်းဒိုင်းအော်ပြီး သေနတ်ဖြင့်ပစ်သော ငသိုင်းအား မာန်သွင်းသံပေးကာ ငလှိုင်း ပြေးခုတ်သည်။

စောစောက ချမ်းသာရာရခဲ့သော သောက်ရေအိုးမှ ဝေါခနဲ ရေတန်း ကြီး ပန်းထွက်လာလေ၏။ ငမိုးကောင်းသည် ထပြေးပြီး အပေါက်ကို လက် ဝါးဖြင့်ပိတ်လိုက်ရာက “ထုံးနဲ့ ထန်းလျက်ပေးပါတီ အမေ” ဟု အော်သည်။ “မျောက်တွေနေသဲ့ တောထဲကို နင်ရို့ကို သွားထားရင် တစ်တောလုံးက မျောက်တွေ ထွက်ပြေးမှာပါ” ပြောသည်။

“သောက်ရေအိုးကို ထိုးရသလား၊ နင့်ဘိုးအေ့ဗိုက်ကို ထိုးပါရော”

“မလုပ်ပါနဲ့။ မယ်မင့်မြေးတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ။”

ဦးရဲတင်းသည် ရယ်ရယ်မောမော ထသွားခဲ့ငြား။ ဒေါ်ပန်းအိမူ မြေးတွေကို မြည်တွန်တောက်တီး၍ မဆုံးတော့ချေ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကလေးနှစ်ယောက်သည် ခြေရင်းရှိ အဖိထဲသို့ဖြစ်စေ နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ ဖြစ်စေ တိမ်းရှောင်သွားကြတော့သည်။

ငမိုးကောင်း သူ့ရဲမက်တွေ နေရာအနှံ့ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်၏။ သူ၏စိတ်ကူးနှင့် ကိုက်ညီမည့်နေရာသည် ဆင်ပေါင်ဝဲတစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုအရပ်တွင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ အများကိုဖြစ်စေ တွေ့ရလိမ့် မည် မျှော်လင့်သည်။

သူသည် ယောက္ခမထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးနောက် တောက်ကြီးအား အကြောင်းကြားရန် လိုက်လံရှာဖွေသည်။ တောက်ကြီးမိသားစုသည် ငမိုးကောင်း၏ မိဘသဖွယ်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမကြား၍ မလျော်။

တောက်ကြီးသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင်သာ အနေများ၏။ မင်းရေး စိုးရေး ကိစ္စဝိစ္စများပေါ်ပေါက်လျှင် ဇနီးနှင့်သားကိုသာ လွှတ်သည်။ သူ သည် သူကြီးငအိပ်၏ မျက်နှာကို မကြည့်လို၊ အသံကို မကြားလိုသဖြင့် ဝေးစွာရှောင်ခဲ့သည်။

ငမိုးကောင်းသည် တောက်ကြီး ဦးထွန်းအေးထံမှ ငပြုံးချိုကို တွေ့ရ လိမ့်မည် မျှော်လင့်ငြား။ ငပြုံးချို မရှိ။ မမျှော်လင့်သော ငချိပ်ကို တွေ့ရ သည်။ သူတို့သည် မာကြောင်း သာကြောင်းများ ပြောဆိုပြီးနောက် တံထဲ သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဦးထွန်းအေးကပင် ဆီးကြိုပြီး “အမောင် ခရီးထွက်မယ်ဆို ဟုတ်စ” ဟု မေး၏။

ငမိုးကောင်းက သည်ရွာတွင် သူမနေလိုကြောင်း။ အထူးသဖြင့် ကုလားလုယူထားသော မြန်မာ့မြေတွင် မနေလိုကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တောက်ကြီးသည် ငမိုးကောင်းအား အနီးတွင် ရှိနေစေချင်ငြား။ ငမိုးကောင်း

ပြသသောအကြောင်း အချက်များကို မချေဖျက်နိုင်ချေ။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်ရှိသောအရပ်သည် မနေအပ်သော ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဒေသပေတည်း။

“အမောင် ပြောသဟာ မှန်သကော။ ပသို့ တားဆီးနိုင်မှာတုန်း။ သို့သော် ကလေးတွေကို သူ့အဘိုးနဲ့ အဘွားက ထည့်နိုင်မယ် မထင်သကော”

“သည်ကိစ္စကို မပြောသေးသကော”

“နောင်ကြီးကောင်း ဘဇာသွားမှာပါလိမ့်”

ငချိပ်သည် အနားမှမခွာဘဲ နားထောင်နေခဲ့ရာမှ ဝင်မေး၏။

“မြန်မာမင်းပိုင်နက်ထဲ ရောက်ရင်တော်ပြီ။ အဲသည်မှာ မောင်မင်းလားခေါ်သတဲ့ ကုလား၊ လူကလေးလားခေါ်သတဲ့ ကုလားကို နောင်ကြီးအောင်ဆုံးမနိုင်ပြီ”

“အကျွန် လိုက်ချင်သပါ”

အုန်းပင်စုရွာသားရွာသူများသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ သွားလေ့သွားထ မရှိကြ။ ရှိပြန်ပါလည်း အနည်းအပါးသာ။ သည်ထဲမှာ ငချိပ်သည် ထူးခြားစွာ ဆိုလာ၏။ အုန်းပင်စုရွာမှ ဝေးသောအရပ်သို့။

“သည်ရွာထဲမှာ ငအိပ်လုပ်သမျှ ငဲ့ခံနေမယ့်အစား ပြင်လွင်တစ်ပါး သွားရင် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဖယ်ရှားနိုင်ရာ ဖယ်ရှားနိုင်ကြောင်း တွေ့နိုင်သပါ”

“လွယ်ပါအနောင်ရာ။ မြန်မာမင်းပိုင်နက်ထဲကို ငါရဲ့နဲ့အတူ ရွှေ့ခဲ့ပါဘိ”

“သဟာမှာဖြင့်၊ ငအိပ်ကိုကြောက်လို့ ထွက်ပြေးရာ ရောက်သကော”

အမွန်ကို အခွပ်ခံရသော တိုက်ကြက်ဖကြီးအလား၊ ငမိုးကောင်းတွေခနဲ ဖြစ်ရ၏။ ထိုအခါတွင် ငချိပ် ကမန်းကတန်း တောင်းပန်၏။

“အကျွန် စကားမှားသွားသကော နောင်ကြီးကောင်း”

“အနောင်ပြောသဟာ မှန်သကော။ ကိုယ့်ယောက္ခမ ရှိသဲ့အရပ်ကို မစွန့်ခွာချင်လို့ ငအိပ်ကို သတ်ပစ်ရင်၊ နောက်ငအိပ်တစ်ယောက် ရောက်လာ မှာပါ။ သို့မို့ကြောင့် အရင်းအမြစ်ဖြစ်သဲ့ ကုလားကို ငါရို့ တွန်းလှန်သကော ချေမှုန်းသကော။ မရသဲ့အတွက် အခုလို လူကလေးအခေါ်မခံရ၊ အမျိုးယုတ် မင်းမမူသဲ့အရပ်ကို ရှာရသဟာပဲ”

“ပသို့ဖြစ်စေ၊ အကျွန် လိုက်ပါရစေ နောင်ကြီးကောင်း”

ဤသို့ဖြင့် ငမိုးကောင်းမှာ စိတ်ချရသည့်ခရီးဖော်ကို မမျှော်လင့် ဘဲ ရရှိခဲ့လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရွာတွေ့လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် အိပ်စက်ကြသည်။ ရွာမတွေ့သော အခါများတွင် တောထဲ၌ အိပ်စက်ကြ သည်။ ဓနုဖြူဘက်သို့ နီးလာလေလေ ရွာစဉ်ရွာဆက် ပြတ်လေလေ ဖြစ် သည်။ ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသော ကျေးရွာများ ပျောက်ကွယ်နေကာ မီးလောင် ရာ အစအနများနှင့် ရွာပျက်ကုန်းတွေသာ မကြာခဏတွေ့ရသည်။

ကုလားသည် သူ့အား မကူညီသောရွာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးသည်။ သူ့အား ခုခံသောအရပ်နှင့် နီးသောရွာများကိုမူ မီးလည်းရှို့သည်။ လူလည်း သတ်သည်။ သည်အထဲတွင် ဓားပြကလည်းတစ်မှောင့်။

မြန်မာမင်း၏ အာဏာစက်အောက်တွင် ရိုးသားအေးချမ်းစွာနေထိုင် ခဲ့သော တောသူတောင်သားများမှာ ကုလားဝင်လာသည်ကို မသိပါ။ မြန်မာ မင်း၏ အရာရှိများသည် အချို့ကျေးရွာ၌ ဆက်လက်ထိန်းကွပ်ငြား၊ အချို့ အရပ်၌ တိမ်းရှောင်သွားကြသည်။ ကုလားကလည်း မြစ်ကြောင်းတွင် သင်္ဘောနှင့် အမြောက်ကို အားကိုးပြီး မင်းမူနိုင်ငြား၊ ကုန်းတွင်းသို့ ရုတ် တရက် မဝင်ရဲသေး။ ထိုကဲ့သို့ လစ်ဟာနေခိုက်ဝယ်၊ ဓားပြထကြွတော့ သည်။

တောထဲတွင်သာ တောမီးလောင်၍ တောကြောင်လက်ပမ်းပေါက်

ခတ်သည်မဟုတ်။ အေးဆေးရိုးသားသော ကျေးရွာသူကျေးရွာသားများကို လည်း ဓားပြမင်းမူသည်။ ထမင်းအစ ရွှေငွေအဆုံး တောင်းခံသည်။ အလိုက်အထိုက် မဆက်ဆံသောရွာကို မီးတင်ချေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ရွာဆက်ပြတ်ခဲ့ရာ ယောက်ျားကြီးခြေဖြင့် ခရီးပြင်း နှင်ပါလျက်က ဓနဖြူသို့ ခုနစ်ညအိပ်ကြာပြီးမှ ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်တို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ဓနဖြူသည် ဦးမြတ်ထွန်းကိုလည်း မသိတော့သယောင် စည်ကားစပြုသည်။ ကမ်းနားတွင် လှေများ ကြက်တောင်ဖိုက် စီရီဆိုက် ကပ်ထားသည်။ ကုန်တင်ကုန်ချသူများ၊ ပွဲရုံများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေသူ များ၊ စားစားသောက်သောက် ရယ်ရယ်မောမော တသောသောရှိ၏။

“ဦးတော်ခင်ဗျာ။ အညာဆန်မယ့်လှေများရှိရင် ညွှန်တော်မူပါဘိ”
လက်အောက်ငယ်သားဟု ထင်ရသူများအား ညွှန်ကြားစေခိုင်းနေ သော သျှောင်တွဲကြီးနှင့် လူတစ်ယောက်ထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်း၏။

“အဲသဟာတွေ အကုန် ဆန်မှာချည်းပဲ”

လူကြီးသည် ဆေးနီဆေးနက်များ ပြည့်နေသောငမိုးကောင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးမှ “အမောင့်ကြည့်ရသဟာ၊ လှေထိုးသားလည်း ဟုတ်ဟန်မတူသကော” ဟုဆိုသည်။

“မှန်ပါသယ်ခင်ဗျာ။ ခရီးကြို ခရီးသည်အဖြစ် လိုက်ချင်လို့ပါ”

“ထိုင်ပါဦးအမောင်။ လက်ဖက်၊ ကွမ်းဆေး သုံးဆောင်ပါဦး”

ခုံရည်ကြီးပေါ်တွင် လက်ဖက်၊ ကွမ်းဆေး၊ အဖန်ရည်အိုးများ၊ ဆေး လိပ်များရှိ၏။ ငချိပ်နှင့် ငမိုးကောင်းလည်း ဝင်ထိုင်ကာ အနည်းအပါးစား ၏။ သောက်၏။ လူကြီးသည် ရောက်လာသူများနှင့် စကားပြော၊ ငွေပေး ငွေစေ့သည်များလုပ်ပြီးမှ ငမိုးကောင်းတို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလာပြန်၏။

“အမောင်ရဲ့က၊ ဘဇာလာလို့ ဘဇာကိုသွားကြမှာတုန်း”

“အုန်းပင်စုရွာက လာသာပါဦးတော်။ ဆင်ပေါင်ဝဲဘက် သွားမလား

လိုပါ”

“အလုပ်အကိုင်က လယ်ယာပဲထင်သပါ”

“မှန်ပါသယ် ဦးတော်”

“လှေတွေက ကုန်လှေတွေများသကော။ သို့သော် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ တင်သွားဖို့လည်း ဝန်လေးမယ် မထင်သပါ။ အေး လှေထိုး သားကဖြင့် လိုသဟေ့”

“လိုက်ခွင့်ရရင် ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ ဦးတော်။ လှေထိုးသား လိုသပါ ဆိုလည်း လုပ်ပါမယ်ခင်ဗျား”

လိုက်ချင်သောကြောင့် ငမိုးကောင်း သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်ရငြား၊ လှေထိုးသားဟူသည်ကို ကြားရုံသာကြားဖူး၏။ မည်သည်တွေကို လုပ်ရ သည်ဟု မသိ။ မည်မျှပင်ပန်း ဆင်းရဲကြောင်းကိုကား သာ၍ မသိချေ။

“လှေကြို မတွေ့သေးသပါ။ ငါ့ပွဲရုံမှာ တည်းခိုစားသောက်နေပါတိ။ ဘာစာမှ အားနာဖွယ်မရှိသကော။ ငွေကြေးလိုချင်သပါ။ ဝင်ရောက် ထမ်း မယ် ပိုးမယ်ဆိုရင်”

ပွဲစားကြီး စကားပြတ်သွားရာက “လှေသူကြီးမင်း ကြွပါဗျား ကြွပါ” ထရပ်ကာ တံစက်မြိတ်အောက်အထိ သွားရောက်ကြိုဆိုသည်။

“ပြန်ကုန်တွေ စုံစေ့ပြီထင်ပါ”

“ငါးပိတစ်ထောင် လိုသေးသယ်။ ခင်ဗျား ဆက်ပေးသဲ့လူပါ”

“ဪ ဪ။ ကနေ့ည ရောက်ပါလိမ့်မယ် စိတ်ချပါလှေသူကြီး မင်း။ ဪ။ သဟာထက် ခရီးကြိုရင် အခကြေးငွေပေးပြီး လိုက်ပါရစေတဲ့”

ပွဲစားကြီးသည် ငမိုးကောင်းတို့ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြ၏။

ဝင်လာသူသည် ခေါင်းပေါင်းပုဝါစ တလူလူရှိငြား၊ ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီမရှိ။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နတ်ရုပ်အနီတွေ ပြည့်နေ၏။ သို့သော် ပုဆိုး ကိုကား ကျနသေသပ်စွာ ဝတ်ထားပြီး ပုဆိုးစကို ညှာလက်တွင်တင်ပြီး

ဘယ်လက်ထဲ၌ ကြီးမားသော ဆေးလိပ်ကြီးကိုကိုင်ထား၏။

“ကုန်ရသာနဲ့ တင်လိုက်သာ၊ အတော်များသွားသယ်။ ထိုးဝါးမကိုင် တတ်၊ ရွက်မသိမ်းတတ်ဦးတော့ ရေပက်၊ ကြိုးချိန်စယောက်ဖြင့် လိုသပ၊”

လှေသူကြီးသည် ငချိပ်၏ ကုပ်ဝပ်ဝပ် အမူအရာကိုမြင်သဖြင့် လှေ သမားအဖြစ် အလိုရှိ၏။ သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းကိုကား လေးစားခန့်ညား သည်။ ဖုန်တွေ အဘယ်မျှ လူးနေစေ၊ ပုဝါအဘယ်မျှ ညစ်ထေးနေစေ၊ သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်မူဟန်ထားကား မပျောက်ချေ။ သို့ အတွက် လှေသမားအဖြစ် လိုက်ခဲ့ရန် တဲ့တိုးမပြောရဲခြင်းဖြစ်၏။

“အကျွန်ရဲ့ လုပ်ပါမယ်ဦးမင်း။ လိုက်ပါရစေ”

ငမိုးကောင်း မဆိုင်းမတွ ပြောသည်။

ထိုအခါ လှေသူကြီးသည် ကမ်းနားဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“သည်ပွဲရုံနဲ့တည့်တည့်မှာ ဆိုက်ထားသဲ့၊ ကိန္နရာရပ် ရွှေပိန်းချလှေ ဟာ အကျွန်လှေပဲ။ အကျွန်နာမည် ဦးမိုးထိတဲ့။ အမောင်တို့ နာမည်တွေ ပြောပါဦး။”

“အကျွန်က ငမိုးကောင်းပါ ဦးမင်း။ သူက ငချိပ်ပါခင်ဗျာ”

ဦးမိုးထိ တပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ “နာမည်ကောင်းတွေပါ ကလား” မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်းလေ၊ လှေပေါ်တက်ပြီး နေချင်သပ၊ နေကြ။ မနေလိုသေးလို့ သည်မှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေလိုသပ၊ နေကြ။ နက်ဖြန်မနက်စောစော ထွက်မယ်”

ငမိုးကောင်းသည် ငချိပ်၏ဆန္ဒကို သိလိုသဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ ငချိပ်ကလည်း ငမိုးကောင်းကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

သို့စဉ်တွင် အသံလာရာ မြစ်ပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ သပြေ ပန်းတွေ လှေပေါင်းမိုးတွင် ထိုးထားသည့် လှေကြီးတစ်စင်းသည် ဆိပ်

ကမ်းဘက်သို့ ဦးလှည့်၏။ ရွက်ချနေသည်။

“အမောင်တို့ အခန့်သင့်သွားသယ်။ ညကျရင် ရုပ်သေးပွဲကြည့်ပြီး မိုးလင်းမှ လှေပေါ်တက်ခဲ့ကြပေရော့”

ဦးမိုးထိသည် ငမိုးကောင်းတို့နည်းတူ လှေကြီးကိုလှမ်းကြည့်ရာ က လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရုပ်သေးပွဲ ဟုတ်စ”

ငချိပ် တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ငမိုးကောင်းအား လှမ်းကြည့်၏။ သူ သည် မြေဝိုင်းအကနှင့် ဗုံပွဲကိုပင် တစ်သက်လုံးတွင် လေးငါးခါသာ ကြည့် ဖူးရကား ရုပ်သေးကိုသော် ကြားပင် မကြားဖူးချေ။

“ရုပ်သေးပွဲဆိုသဟာ ဘဇာပါလိမ့်နောင်ကြီးကောင်း”

ငမိုးကောင်းဘေးသို့ တိုးကပ်လျက် လေသံနှိမ့်ပြီးမေးသည်။

“ရုပ်သေးဆိုသဟာ၊ အရုပ်သေးသေးကလေးတွေက တေးချင်း ဆိုပြီး ကသဟာပါပဲအနောင်”

ကြားခါမျှဖြင့် ငချိပ် နှစ်သက်၏။ ညအချိန်သို့ အမြန်ရောက်စေချင် ၏။ သို့သော် မတင်မကျဖြစ်နေ၏။

“အရုပ်တွေက ပသို့လုပ်ပြီး ကခုန်မပါ။ သူသေကို ဖုတ်သွင်းဆို သဟာမျိုးလား နောင်ကြီးကောင်း”

“မဟုတ်သကော အနောင်။ အရုပ်တွေဟာ သူသေမဟုတ်။ သစ်သား ရုပ်တွေ ဖြစ်ပြီး၊ ခြေလက်တွေမှာ ကြိုးတပ်ထားသပါ။ သည်ခြေလက်တွေ လှုပ်ရှားအောင် ကခုန်အောင် လူက ဆွဲပေးရသကော”

“ဩ ဟော ဟော” ဆို၍ အရုပ်များ ကခုန်ပုံကို သဘောပေါက်သွား ငြား၊ ငချိပ် သဘောမပေါက်ဘဲ ရှိမြဲရှိ၏။ ဤသည်ကို “အနို့၊ သစ်သား ရုပ်က ပသို့တေးချင်း ဆိုသဟာပါလိမ့်” အမေးဖြင့် ဖော်ပြ၏။

“လူက ဆိုပေးရသာပေါ့ အနောင်ရာ”

“ကြည့်ချင်လိုက်တာ နောင်ကြီးကောင်းရာ”

“ကြည့် ကြည့်။ ညကျရင် တစ်ညလုံးကြည့်” ဆိုကာ ငမိုးကောင်း ထရပ်သည်။ ပွဲစားကြီးအား နှုတ်ဆက်သည်။

“အကျွန်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ လှေပေါ်မှာ နေရာချချေဦးမပါ ဦးမင်း”

“ဆိုင်းကြပါဘိ၊ ထမင်းစားသွားကြပါဦး”

ပွဲရုံမှာ စတုဒိသာ အလှူဇရပ်ကြီးနယ်ရှိ၏။

ကုန်ရွေးကုန်ဆယ်၊ ကုန်သယ်ကုန်ပို့ တာဝန်ယူရသည့် ပွဲရုံမှလူများ၊ လှေသမားများ ကုန်သည်များ တပျော်တပါး စားသောက်နေကြ၏။ ပွဲစားကြီးလက်အောက်မှ လူများကလည်း ပွဲစားကြီးနည်းတူ ဖော်ရွေလှ သဘောကောင်းလှ၏။ လာလာသမျှ လူတိုင်းအား ထမင်းခေါ်ကျွေးနေကြသည်။

‘ပန်းကန်’ ဆိုသောအရာကို ငမိုးကောင်းတို့ ပထမဆုံးတွေ့ရပြီ။ အိမ်မှာကဲ့သို့ ဒေါင်းလန်းတွင်လည်းကောင်း၊ ဗျပ် စသည် လင်ပန်း စသည်တွင်လည်းကောင်း ထမင်းထည့်ပြီး လက်ဆုံမစားရ။ သူ့ဆမ်းလိုက်သော ဟင်းရည် ကိုယ့်ဘက်စီး၊ ကိုယ့်ဘက်မှ ဟင်းရည် သူ့ဘက်သွားအိုင် မရှိတော့။ ပန်းကန်ပြားတွေတွင် နှိုက်စားကြရသည်။

‘ဇွန်း’ ဟူသည့် ပစ္စည်းကိုလည်း သည်ပွဲရုံရောက်မှ တွေ့ဖူးပြီ။

ဝါးဆစ်ဖြင့်လုပ်ထားသော ခပ်ခွက်မဟုတ်၊ ယောက်သွားမဟုတ်။ ကြေးပြားကို ပုံချထုရိုက်ထားသော ကြေးဇွန်းဖြင့်ခပ်ရသည်။

အထက်ကုန် အောက်ကုန်များ ဖလှယ်သည့် ဆိပ်ဖြစ်သောကြောင့် ငမိုးကောင်းတို့ စားရခဲသော အစားများကို စားကြရ၏။ အလှူပယ်လည်း စားကြရ၏။ ငချိပ်မှာ မြဲမထားတတ်သူပီပီ “ပန်းကန်တွေ ဇွန်းတွေနဲ့ သဟာတွေကို စားရသဟာနဲ့ပဲ၊ အိမ်ကထွက်လာရကျိုး နပ်သကော” ဟု ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်၏။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ပွဲရုံတွေအများအပြားရှိရာ အလုပ်သမားများ ပေါများ

လှ၏။ ထိုသူများ၏ အင်အားဖြင့် မကြာမီပင် ရုပ်သေးစင်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားလေတော့၏။

ငချိပ်မှာ ရုပ်သေးပွဲကြည့်ဖူးသူ မဟုတ်သည့်အတွက် ရုပ်သေးစင်ကိုလည်း မမြင်ဖူးချေ။ သို့အတွက် မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်အရာတွေရှိမည်ကိုလည်း ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲ၏။ သူခက်ခဲနေစဉ် ဝိုင်းဝိုင်းအခွေကြီးကို သယ်လာကြပြန်သောအခါ အသိခက်မှုများ ထပ်ဆင့် တိုးပွားလာလေတော့၏။ သို့အတွက် သူသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာပင် ရုပ်သေးစင်ရှေ့သို့ ရောက်နေချေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် လှေပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့လှမ်းကြည့်ကာ သူ့လူငချိပ်အား ရှာဖွေသည်။ ကြည့်စရာဟူ၍ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးတစ်ခုသာ ဖျာအုပ်ထားလျက် ရှိသေးသည်။ သို့ပါလျက် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေသည့် ငချိပ်အား မြင်ရသောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။ လှေပေါ်မှ အပြေးဆင်းခဲ့သည်။

သူဆင်းလာစဉ် သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသည်။ သူ့ကို ပခုံးချင်းတိုက်သွားသည်။ ငမိုးကောင်း ရေထဲစင်ကျသည်။

မတော်တဆ တိုက်မိခြင်းမဟုတ်။ ထိုသူသည် ကုန်းဘောင်ထိပ်သဲပြင်၌ ခါးထောက်လျက် ရပ်နေ၏။

“အမောင် ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်လား။ ဘဇာကြောင့် ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုသတန်း။ လက်ပမ်းသတ်မလား”

ရေထဲမှတက်လာရင်း ငမိုးကောင်း မော့ကြည့်၏။

“ငါ ခရီးသည်ဖြစ်သပု။ လက်ပမ်းမသတ်လို၊ ရန်မဖြစ်လိုသကော”

ထိုသို့ဖြေပြီးမှ ထိုသူကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ထိုသူကလည်း ဇေဝေဝေါမျက်နှာဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အမောင် အသူတန်း။ ငါ မြင်ဖူးသလိုရှိသကော”

ထိုသူသည် မည်းချိပ်နေသော မျက်နှာထဲမှ သွားဖြူဖြူကြီးတွေကို ထုတ်ဖော်ပြုံး၏။ ခူးထောက် လက်ယှက်၏။

“အကျွန် အိုးစားငွေ ဖြစ်သပါ့ သွေးသောက်မင်း”

“ထထ၊ ရန်သူ့ဘက်တော်သားတွေ မြင်သွားနိုင်သယ်”

ငမိုးကောင်းသည် ငရွဲ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ထအရပ်ခိုင်း၏။

“လွန်းပြတ်တောင်တိုက်ပွဲအပြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ် ဦးခေါင်းကြီးတို့ ဦးခေါင်းလေးတို့ ပသို့ ဖြစ်သွားကြသတုန်း။ အမောင်ကော ဘဇာလုပ်နေ သတုန်း”

“အကျွန် ဒဏ်ရာရသဲ့အတွက် စိမ်းစားရွာမှာ ကျန်နေခဲ့သကော သွေးသောက်မင်း။ အဲသည်ကတည်းက အဆက်ပြတ်သွားပြီး ရွာပြန်လှေ လိုက်နေသဟာ သွေးသောက်မင်းကို ဦးစွာတွေ့သပါ့”

“အမောင့်ဇာတိက”

“ဆင်သေရွာပါသွေးသောက်မင်း။ ဆင်ပေါင်ဝဲနားမှာရှိသကော”

“ငါ ဝမ်းသာသကွာ။ အတိုင်းထက် အလွန်ပါ”

သူတို့သည် နေပူထဲတွင် ထိုင်နေသောငချိပ်ကို သစ်ပင်ရိပ်သို့ ခေါ် လာခဲ့ကြ၏။ သစ်ပင်ရိပ်တွင် အကျအနထိုင်မိမှ ငမိုးကောင်းက သူ့အကြံ ကို ပြောပြ၏။ ကုလားပိုင်နက်မှ လွတ်လိုကြောင်း၊ နယ်စပ်နှင့် နီးနီးနေလို ကြောင်း စသည်ဖြင့်။

“သဟာဖြင့် သွေးသောက်မင်း နေရာကျသွားပြီပါ။ အကျွန်ရဲ့ရွာ မှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ ယာမြေကိုင်ငံမြေတွေ ပေါပါဘိသနဲ့။ မပူနဲ့တော့ သွေးသောက်မင်း။ အကျွန်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေကမင့်”

“ဝမ်းသာသယ် ငရွဲ။ ငါရို့ အမောင်နဲ့ တစ်ပါတည်းလိုက်မယ်။ နေရာထိုင်ခင်း လုပ်ခင်းဆောင်တာ စီမံပြီး သားမယားကို ပြန်ခေါ်မပါ”

“အလွန် သင့်မြတ်သာပဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါ သွေးသောက်မင်း”

၄၆၂ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ငွေ့ အယ်လဲဝမ်းသာဆိုငြား၊ ငမိုးကောင်း တစ်ခုတွေးပူ၏။

“အမောင်ရို့လှေက ဘဇာထိဆန်မှာတုန်း။ အမောင့်မှာ ကတိစကား ရှိသယ်မဟုတ်လား။ ခရီးဆုံးအထိ လိုက်ရသကော”

“သဟာအတွက် မကြောင့်ကြပါနဲ့သွေးသောက်မင်း။ ညောင်ပင်ဆိပ် အရောက်မှာ ငါးပိတွေချလိုက်ရင် ပေါ့သွားပါပြီ။ သဟာပေမယ့် စလေအထိ လိုက်ရမယ်ဆိုသပါ။ ဆင်ပေါင်ဝဲမှာ အကျွန်လူတွေရှိသကော။ လူစားထည့် လိုက်ရုံပါ”

ငမိုးကောင်းတို့အတွက် အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ လှေပေါ်တွင်ပါသည့် လှေသမား၏ဧည့်သည်အဖြစ် လိုက်ပါရသဖြင့် ရေပက်ရန်မလို ကုန်ထမ်း ရန်လည်း မလိုတော့ပါ။ လှေသည် ထိုညတွင်းချင်းပင် ကုန်ပြည့်ပြီ ဖြစ် သဖြင့် မူလစီစဉ်ချမှတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော တွင် ကမ်းမှခွာခဲ့လေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် ခြေလျင်တပ်သားဟောင်းသာ ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် လှေ ငယ်တစ်စင်းနှင့် မနီးစပ်။ ရေညှိမကျွမ်း။ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်နှင့် ဆား၊ ဆန် အပြည့် နှင့်နေအောင် တင်ထားသောလှေကြီး ကမ်းမှခွာပုံကိုကြည့်ကာ၊ စိတ်မောနေ၏။

ခတ်တက်လေးစင်းဖြင့် ခတ်သော်ငြား၊ လှေသည် ရွေ့ရုံသာ ရွေ့၏။ လှေနံ့၌ ငွေ့လေးဖက်ထောက်လျက် ဝမ်းလျားထိုးနေသည်ကို မည်သည် လုပ်မှာပါလိမ့် တအံ့တဩကြည့်၏။ သေချာစွာကြည့်မှ ပခုံးတွင် တင်ထား သော ထိုးဝါးကိုမြင်၏။ ရေစီးကို ဆန့်ကျင် ထောက်တည်ထားရသဖြင့် ထိုးဝါးသည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေချေ၏။ ထိုထိုးဝါးကိုကြိတ်ပြီး တစ်ဖက် ထိပ်မှ တစ်ဖက်ထိပ်သို့အရောက် အားစိုက်ထိုးပြီး ဝါးလုံးကိုဆွဲနှုတ်ကာ မူလနေရာသို့ ငွေ့ပြန်လျှောက်သွားပြန်သည်။

လှေတစ်စင်းလုံးကို စီးမိုးပြီး မြင်နိုင်သော နေရာမှာ တက်မစင်

ဖြစ်၏။ တက်မကိုင်သည် လှေတစ်စင်းလုံးရှိ လှေသားများအား အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေလေသည်။

မြစ်လယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ငရွဲလည်း ထိုးဝါးကို ပေါင်းမိုးပေါ် တင်ထားပြီး လှေဦးတွင် အေးအေးလူလူ လာထိုင်နေတော့သည်။ ငမိုး ကောင်းမှု ငရွဲနှယ် မအေးနိုင်။ လှေကံကို တဖျန်းဖျန်းလာရိုက်သည့် လှိုင်း လုံးတွေကို ကြည့်လျက် ရင်ထဲက စိမ့်လာ၏။ ‘လှေထဲရေတွေဝင်မှဖြင့်၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ လှေပေါ်ရောက်လာမှဖြင့်’ စသည်ဖြင့် စိုးရွံ့နေ၏။

မှန်ပေသည်။

အညာဆန်လှေတွေ အလုံးအရင်းဖြင့် ဆန်တက်ကြသောလ မြစ် သည့်အလျောက် မြစ်ပြင်တွင် လှေတွေဖွေးနေ၏။ လှေ၏ အမြင့်ဆုံးနေရာ တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ကုက္ကလံသည် မြောက်ဘက်သို့လှည့်၍ တလူလူ ရှိ၏။ လေမြူးသည်နှင့်အမျှ လှိုင်းလည်း မြူးနေရာ ငမိုးကောင်း ကြောက် မည်ဆိုလည်း ကြောက်စရာပင်။

ရွက်များ တစ်ဖုံပြီးတစ်ဖုံ တက်လာ၏။ ရွက်များ ဖောင်းကားလာ သည်နှင့်အမျှ တက်ခတ်သံများ ဆိတ်စဲ၏။ လှေတစ်စင်းလုံးတွင် အလုပ် လုပ်သူဟူ၍ တက်မကိုင်သာ ကျန်တော့သည်။

ငရွဲသည် ဖြုတ်ခနဲ ထသွားသည်။ ချက်ချင်းပြန်လာသောအခါ သူ့လက်ထဲ၌ ဝါးခြမ်းခွက်တစ်ခွက် ပါလာသည်။ ခွက်ထဲ၌ ခွဲစိပ်ထားသော သစ်သီးများနှင့် ထမင်းများပါသည်။ ဤအရာကို ကိန့်ရိရုပ်အောက်၌ ချ ထားပြီး အရုပ်ကို ရေဖြင့်ပက်သည်။

“အဲသဟာ ဘဇာလုပ်သာပါလိမ့်”

“လမိုင်းရှင်မကို ပသသာပါ၊ သွေးသောက်မင်း”

“အနန္တငါးပါးကို ဘဇာကြောင့် မပူဇော်ကြသတုန်း အမောင်”

“အကျွန် မသိသကော သွေးသောက်မင်း။ သည်လိုမေးရင် လှေ

သမားတွေ စိတ်ဆိုးသယ် သွေးသောက်မင်း။ ပျင်းရင် ပဲ့ချောင်သွားပြီး ကြည့် ပါဦးလား”

ငွေ့သည် ပြောပြောဆိုဆို ပေါင်းထဝင်သွားလေ၏။

မြစ်ကမ်းဝဲယာသည် ရွှေရောင်ဆင်မြန်းထား၏။ အဝေးဝယ် ညိုမောင်းသော တောင်များသည် မောက်ချေတစ်လှည့် ပြေချေတစ်ခါ၊ ဝေးချေတစ်လှည့် နီးချေတစ်လီဖြင့် ခြံရံလိုက်ပါလာကြသည်။

ကျေးရွာများကို ဖြတ်သန်းတိုင်း ရေချိုးရေခပ်နေသူများက လက်မြောက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကလေးများက ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်ကြ၏။

‘သည်လိုသာ ရေလမ်းခရီးနဲ့ ရွှေ့ရပြောင်းရရင်တော့၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကိုကြည့်ပြီး မယ်မင်းဘော် ကြောက်ရှာမှာပဲ’

အိမ်သူသည် မထင်မှတ်ဘဲ နှလုံးအိမ်တွင်းသို့ရောက်လာ၏။

ဆက်ပြီးထိုင်နေလျှင် လွမ်းအားပိုရုံသာ ရှိတော့မည်။ အာရုံလွဲရန် အတွက် ငမိုးကောင်း ထသည်။ လှေသားတွေ ကူးသန်းသည်နည်းတူ၊ ပေါင်းမိုးဘေးမှ တွယ်ပြီး ပဲ့ပိုင်းသို့သွားရန် စိတ်ကူး၏။ ခြေဖဝါးချသာရုံမျှ ကျယ်၏။ ငမိုးကောင်းသည် မသွားရဲသဖြင့် ပေါင်းမိုးတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

သည်ပေါင်းမိုး ကုပ်ကုပ်ကလေးအောက်တွင် မည်သို့နေထိုင် အိပ်စက်ရပါမည်နည်းဟု ငမိုးကောင်း စိတ်အိုက်ခဲ့၏။ အထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါ၌ ခါးကုန်းရခြင်းကလွဲလျှင် များစွာကျယ်ဝန်းသည်။ အခန်းသုံးခန်း ကန့်ထားပါလျက်က ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိနေသေးသည်။

ပဲ့ချောင်ဘက်တွင် မီးခိုးတလူလူနှင့် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည့် နည်းတူ၊ ပေါင်းဝန်းတွင်း၌ တဝေါ်ဝေါ်မွေလိုက် တချောက်ချောက် ထပ်လိုက်နှင့် သုံးပုံဖဲဝိုင်းဖြစ်နေသည်။

ဝိုင်းထိုင်နေသူများတွင် ထုံးခွေသည့် အရာများမရှိ။ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်မှရသည့် အခကြေးငွေကို မိုက်မဲစွာ လောင်းကစားပစ်နေကြပြီ

လောဟု ငမိုးကောင်း တွေးသည်။ ငချိပ်လည်း ကစားသမား၏ဘေးတွင် လက်နှစ်ဖက်ရင်ခွင်တွင်း သွင်းလျက်၊ ကာယကံရှင် ဝမ်းသာလျှင် ဝမ်းသာ ချင်း၊ ကာယကံရှင် တောက်ခေါက်လျှင်ခေါက်ချင်း သုံးပုံဖဲဝေဒနာကို မျှယူ ခံစားနေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် ထိုင်ပင်မထိုင်ဘဲ ပဲ့ပိုင်းသို့ တောက်လျှောက်ထွက် ခဲ့၏။ ထွက်ပေါက်ဝဲဘက်တွင် ကွပ်ပျစ်တစ်ခု၊ ယာဘက်တွင် မီးဖိုတစ်ဖို။ ဖိုသူကြီးသည် ကွပ်ပျစ်တွင်ထိုင်ကာ ရင်ဘတ်မှ ချွေးတွေကို သပ်ချနေ၏။

သူသည် ရယ်မောသံပေးလျက် “ပျင်းနေပြီလား” နှုတ်ဆက်၏။

“မပျင်းသကော အနောင်။ မြစ်ကမ်းဝဲယာက အလွန်သဘောကျ စရာ ကောင်းသပါ။ တောကိုတွေ့လိုက်၊ ယာတွေတွေ့လိုက်၊ ရွာတွေတွေ့ လိုက်”

“ပဲ့ချောင်ကို ကြည့်ပါဦး။ အပျင်းပြေသပါ”

လှေသူကြီးသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်ချေ၊ မော့မျှော်ကြည့်ချေ ဖြင့် တက်မကိုကိုင်လျက် လှေတစ်စင်းလုံး၏ တာဝန်ကို ထမ်းနေ၏။ သူ့ ဘေးတွင် ဆေးလိပ်ခွက်၊ လက်ဖက်ခွက်၊ ရေခွေးအိုးများ စုံစေ့စွာချထား၏။

ငမိုးကောင်း ငေးကြည့်နေစဉ် လှေသူကြီး အော်ဟစ်၏။

“ရှေ့မှာ စည်းတိမ် မဟုတ်လားဟေ့”

ဦးပိုင်းသို့ လူတစ်ယောက် ချက်ချင်းရောက်သွား၏။ ဝါးတစ်လုံးကို ရေထဲသို့ချပြီးနောက် ပြန်ဆွဲတင်ကာ အော်၏။

“ငါးတောင်”

ဖိုသူကြီးလည်း ပဲ့စင်ဘေးသို့ကပ်လာကာ လှေဦးကိုကျော်ကြည့်၏။

“ဗွက်ပါသူကြီးရဲ့။ ဗွက်ဝတစ်တောင် ရေကိုးတောင်ပါ”

“ဗွက်ဘေးမှာကွာ စည်းအိမ်ကြီး ဟုတ်သကော”

သူတို့ပြောနေသံများကို ငမိုးကောင်း စိတ်ဝင်စားငြား၊ နားမလည်

ပါ။ မောင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေမိ၏။ မောင်းကြီးတွင် လက်ခတ်ကြီး ချိတ်ထားသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် မောင်းဘုကြီးမှ ကြာဖတ်ငါးခု ဖြာဆင်းနေ၏။ ကြာဖတ်များမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေ၏။

တက်မကိုင်၏ကျောဘက်တွင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ပန်းချီကားကြီးရှိသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ပန်းပုလက်ရာ မြင်ကွင်းကြီးသာ ဖြစ်သည်။ ကွေ့နီ အစိမ်းရောင်နှင့် ရွှေရောင်ခြယ်ထားသော ကနုတ်နွယ်များကြားတွင် ကိန္နရီများ ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားနေကြသည်။

ကြာနီဖူး၊ ကြာနီပွင့်၊ ကြာဖြူအဖူးအပွင့်များသည် လှုပ်ယိမ်းလာတော့မည့်နယ် အသက်ဝင်သည်။ ကြာပွင့်အနီးရှိ ပိတုန်းနှစ်ကောင်နှင့် ပျားသုံးကောင်ကို အရှင်တွေ ဖမ်းကပ်ထားခြင်းလော ပန်းပုလက်ရာလော ငမိုးကောင်း သိချင်လာသည်။ လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးမိသည်။

သစ်သားကို ထွင်းထုထားသည်ဆိုငြား ကြာရွက်တွေကအစ ကမ်းစပ်တွင် ရေသောက်နေသောသမင်နှင့် ငှက်အလယ် ချုံထဲမှ ချောင်းကြည့်နေသော မင်းသားနှင့် မုဆိုးအဆုံးတို့ကို အသက်ရှိနေသည်ဟု ငမိုးကောင်း ထင်မိ၏။

တက်မကိုင်သည် ငမိုးကောင်းကို တစ်လှည့်၊ ရေကြောင်းကို တစ်လှည့် ပြုံးရွှင်စွာကြည့်နေသည်။ သူတို့ လှေသားအားလုံး ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားသော တက်မချောင်ရုပ်စုံကို မနော့ခွေနေသူ မဟုတ်သလော။

ကုက္ကလံသည် ရုတ်တရက် ခွေကျသွား၏။ ရွက်များလည်း ဖောင်းကားနေရာက ငှက်ပျောရွက်ခြောက် အုန်းလက်ခြောက်များ တန်းလန်းကျဘိသို့ ဖြစ်သွား၏။

“လေငြိမ်သွားပြီဟေ့”

ရှင်းလင်းနေခဲ့သည့်လှေကြီးမှာ ချက်ချင်း အသက်ဝင်လာ၏။ ရေစီးအားဖြင့် ပြန်မျောမသွားစေရန် ထိုးဝါးဖြင့်ထောက်သည်။ ခတ်တက်သံများ

ကျိခနဲ ကျိခနဲ ပေါ်လာသည်။

လှေသူကြီးလည်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ လှေဦးတွင်ရပ်
သည်။ “ဘယ်ဘက်ရေစွယ်က သာသဟေ့” လှမ်းပြောရာက “ကျောက်ချ
ကျောက်ချ” အော်ပြန်၏။ ဝါးသမားနှစ်ယောက်သည် ထိုးဝါးများကို ပစ်ချ
သည်။ လှေဦးသို့ပြေးကြသည်။ ကျောက်ဆူးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်ချ
ကြသည်။

ခတ်တက် ခတ်သံများ ငြိမ်သွား၏။

မျက်လုံးများသည် ကုက္ကလံတွင် ရောက်နေကြ၏။

အရေးထဲတွင် လေပုန်းတစ်ချက် ဝင်မွှေ့ပြန်ရာ လှေတစ်စင်းလုံး
လှူးခါ၏။ အမိန့်ပေးသံကိုပင် မစောင့်တော့၊ ဝါးသမားများသည် ရွက်များ
ကို အပြေးအလွှားချကြသည်။

မြစ်ဝဲယာတွင် ထူထပ်သော တောညိုညိုကြီးတွေ ပိတ်ဆီးနေ၏။
လူရိပ်လူယောင် လုံးဝမရှိ။ မြစ်ပြင်ကြီးနှင့် တောကြီးအလယ်၌ လှေကြီး
တစ်စင်းတည်း လေပြတ်သွားပုံမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ရှိလှပါဘိ။

“ခတ်ပြီး တက်မလားဟေ့”

ဦးမိုးထိသည် အကြေအရပ်သို့ မော့မျှော်ကြည့်ရင်း တက်မကိုင်
အား လှမ်းမေး၏။ အကြေအရပ်တွင် တိမ်ဖြူကလေးများသာ လွင့်မျောနေ
သည်။ တက်မကိုင်သည် နေလုံးကိုလည်းကောင်း၊ မြစ်ညာကိုလည်းကောင်း
ကြည့်ကာ၊ ညအိပ်စခန်းချရမည့် ရွာစဉ်ရွာဆက်ကို ခန့်မှန်းသည်။

“ကြိုးဆွဲသဟာ အကောင်းဆုံးပါ သူကြီးမင်း”

“ခြေခင်းလက်ခင်း မသာယာဘူးကွ။ စိတ်ချရသဲ့ နေရာလည်း
မဟုတ်ဘူး”

ဦးမိုးထိသည် မြစ်ဝဲယာကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ရွက်တိုက် ဆန်
တက်ရာက ရုတ်ချည်းကျောက်ချ ရပ်နားလိုက်ရသော အခြားလှေများကို

လည်း မျှော်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် “တစ်ကွေ့တော့ ခတ်တက်မှပဲဟေ့။ ကဲ ကဲ” ဟု ပြောသည်။

သူ့ပြောသံအဆုံး၌ ခတ်တက် ခတ်သံများ၊ ကျောက်တင်သံများ ပေါ်လာ၏။ ငချိပ်နှင့် ငမိုးကောင်းလည်း ယောင်နနနှင့် ပေါင်းမိုးထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ လှေတစ်စင်းလုံးတွင် ဖိုသူကြီး ဆရာတပည့်ကလွဲလျှင် သူတို့မှာ လူပို ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ကြောင့် ငချိပ်သည် ထိုးဝါးသမား တစ်ယောက်၏ဘေးသို့ ပြေးကပ်သွား၏။

ထိုသူသည် ပါးစပ်ကြီးဟလျက် ထိုးဝါးကိုဆွဲနှုတ်ကာ လှေခံ တစ်လျှောက် လျှောက်လာနေ၏။ ငချိပ်လက်လှမ်းသော် ထိုးဝါးကို မပေး။ ခါးကုန်းပြီး သူ့ပခုံးကိုပြ၏။ သားရေတစ်ချပ်အလား ကျွဲပခုံးထနေသော အသားပြင်ကြီးမှာ သွေးစိမ့်ယိုနေ၏။

သို့ပါလျက်နှင့် ငချိပ် သဘောမပေါက်။

“အကျွန်လည်း ကူညီလိုပါတိ”

“လှေမရွေ့သဲ့အပြင်၊ အနောင် ရေထဲ စင်ကျသွားမှာပါ”

ငချိပ် နောက်ဆုတ်သည်။ ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်သွားသည်။

လေအားဖြင့် ဆန်တက်စဉ်က ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးသောလှေသည် လူအားကို မထိတရီ ပြုသည့်အနေဖြင့် ရွေ့ရုံသာရွေ့၏။ သို့ရာတွင် မြန်မာ နာရီ လေးနာရီခန့်အကြာတွင်ကား တစ်ဖက်ကမ်း၌ ကြီးလမ်းရှိသောကွေ့ သို့ နီးကပ်လာခဲ့လေ၏။

ကုန်လှေကြီးသည် ကမ်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်၏။ ခတ်တက်များ ရပ်သွားပြီ။ လှေဦးတွင် ကြီးမားသောကြိုးကြီးနှစ်ချောင်း ချည်ပစ်ခဲ့ကာ ရေထဲသို့ ခုန်ချသွားကြ၏။ လေလာစဉ်က စည်းစိမ်ကြီးမားခဲ့သည်နှင့်အမျှ တက်ကိုသုံးရချိန်၌ ချွေးဒီးဒီးကျရုံဖြင့် မပြီးသေး၊ ရေ၊ ရွှံ့၊ ဆူး၊ ငုတ်၊ ညှောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ ပခုံးတွင် စလွယ်သိုင်း၍ ဆွဲကြပြီ။

ထောက်ပေးရုံ၊ကန်ပေးရုံသာလုပ်ရသော ထိုးဝါးသမားများလည်း မသက်သာချေ။ တစ်ချက်ကလေး ဟာသည်လစ်သည်နှင့် ကျောက်ပေါ် တင်မည်၊ ကမ်းပါးနှင့် ဆောင့်မည်။

ကျောက်တောင်၏နံရံတွင် လူသွားလမ်းကလေး ထစ်ထား၏။ သည်လမ်းကလေးအတိုင်း တက်သမားလေးယောက် လှေဆွဲပုံမှာ လေးဖက် မတွားရုံ တမည်ကျန်၏။ ရှိသမျှအားဖြင့် တစ်ညီတည်း ကုန်းရန်းဆွဲငြား၊ လှေကြီးသည် ရွေ့ရုံသာရွေ့၏။ လှေသူကြီးသည် အကြေအညာနှင့် ဝဲယာ များသို့ မျှော်၍ မျှော်၍ ကြည့်ရာက “အသွားနည်းသဟေ့”

သူ့အသံ စဲလျှင်စဲချင်း အိုးသူကြီးနှင့် တပည့်သည် ပဲ့ပိုင်းမှ တဝန်း ဝန်းခွန်ချပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။ လှေပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်သူဟူ၍ လှေသူကြီးနှင့် ငမိုးကောင်းတို့သာကျန်၏။

ငမိုးကောင်း မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြင့် မျှော်ကြည့်သည်။

ဝန်ပြည့်လှည်းကို ကုန်းပေါ်သို့ဆွဲရန်နေသည့် ဝန်ဆောင်နွားနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျနေသော လူခြောက်ယောက်။ ပင်မကြိုးတွင် ကွင်းများ တပ်ထားသည်။ သည်ကွင်းထဲ၌ စလွယ်သိုင်းဝင်ရန်နေကြသည်။ လူမပါ သော ကွင်းလွတ်နှစ်ခုသည် ရံဖန်ရံခါ၌ လှေသူကြီးနှင့် လှေစာရေးပင် ဝင်ဆွဲရကြောင်း သက်သေခံ၏။

“ငချိပ်ရေ လာဟေ့”

ငမိုးကောင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲသို့ခုန်ချသည်။ ရေသည် ရင်ဆို့ခန့်နက်၏။ သည်မျှနက်သော ရေထဲသို့ မဆင်းဖူးသူဖြစ်သဖြင့် ငမိုး ကောင်း ကြောက်လန့်တကြား ကူးယူနေစဉ် ငချိပ် ခုန်ချ၏။ စုပ်ခနဲ မြုပ် သွားပြီ။

‘တစ်ခါဖြင့် အကျိုးနည်းပါပေါ့လား’

ငချိပ် မြုပ်သွားသည့်နေရာတွင် ပူပန်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လက်နှိုက်

မွေ၏။ လက်မောင်းကို ခေါင်းဖြင့်ဝင်တိုးကာ ငချိပ် ဖွားခနဲ ပေါ်လာ၏။
“ခါးဆန့် ခါးဆန့်၊ ရေမနက်ဘူး”

ပြောလည်းပြော၊ လက်ကိုလည်းကိုင်ကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာကြ၏။ ခရွဲသည် လှေခုံ၏ပဲ့ဘက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် သူ့လူများ ခုန်ဆင်းသည်ကိုမသိ။ ကုန်းပေါ်တွင် ပြေးသွားသည်ကိုမြင်မှသိ၏။ သိသော်ငြား သူ မအော်ဟစ်နိုင်။ ကျောက်နံရံကြီးကို ဝါးဖြင့် လှမ်းကန်ထားရသည်။

ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်သည် ကြိုးကွင်းအလွတ်နှစ်ကွင်းတွင် လိမ္မာယဉ်ကျေးသောနွားများ ထမ်းပိုးအောက် ဝင်ပုံမျိုးဖြင့် အလိုက်သင့် ဝင်ရုန်းကြလေ၏။

“အလိုလေး မသက်သာပါကလား”

အားတစ်ချက်စိုက်ကာမျှဖြင့် ရင်ထဲက စူးခနဲ အောင့်၏။ ငမိုးကောင်း မအော်မီ ငချိပ် အော်မိသည်။

“နဒီဝင်္ကံဆိုသဟာ အကျိုးနည်းမှန်သကော”

ဆိပ်ငယ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရ၏။ အဖြောင့်သွားလျှင် ဝေးသည်မဆိုသာ။ သို့ရာတွင် မြစ်ကြောင်းသည် ရွာကို ဖီလာပြုပြီး လက်ယာဘက်သို့ တိုးသွားပြီးမှ ရွာဆိပ်သို့ ဦးတည်ထောင်တက်၏။ သည်မြင်ကွင်းကို စီးကြည့်မိသည့်ခဏဝယ် ငမိုးကောင်း လွှတ်ခနဲအော်မိ၏။ သည်နယ် အော်မိသဖြင့် အကျိုးမရှိ။ အသက်ရှူ၍ မဝအောင် မောဟိုက်သော အကျိုးယုတ်မှုသာဖြစ်ပေါ်ပေ၏။

နွေနေသည် အညှာအတာကင်းစွာ ပူ၏။

အအုပ် အဆောင်းမပါသော ခေါင်းကသာ ပူမှန်းသိ၏။ ချွေးရေလျှင် သွင်သွင်စီးနေသည့် လည်ကုပ်နှင့် လက်မောင်း ကျောပြင်များကား မသိချေ။ တစ်ဦး၏ ဟောဟဲသံကို တစ်ယောက်နားထောင်လျက် ကုန်းဆွဲ

နေစဉ် ရှေ့ဆုံးမှ တစ်ယောက်က ဖောက်၏။

“အိမ်က မိန်းမကို သတိရလိုက်သာ”

ဖိုသူကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဆဲ၏။

“မိန်းမကို သတိမရဘူးဟ။ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲပဲ မြင်နေသဟ”

မချီသွားဖြဲ ရယ်မောသံကြီးပေါ်လာ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် မတ်စောက်သောလမ်းက ကာဆီးထား၏။

တရွေ့ရွေ့ တအိအိ မဆွဲနိုင်။ လူပင်မနည်းတက်ရမည့်အမြင့်။ သို့ရာတွင်

ခြေကုပ်ရန် လက်ကုပ်ရန် အထစ်တွေရှိသည်။

“နားကြဦးမလားဟေ့”

“လှေ အရှိန်သေသွားမပါ၊ လူ သွေးအေးသွားမပါ၊ မနားနဲ့။ သံ

တိုင်နဲ့ ဆွဲစို့”

ဖိုသူကြီး၏အမေးကို အလယ်မှ တစ်ယောက်ကဖြေရင်း အကြပေး

သည်။

“ကိုင်း တိုင်မယ်ဟေ့။ ခြေကုပ်ထား၊ လက်ကုပ်ထား”

“တိုင်ဟေ့၊ တိုင် တိုင်”

“အိမ်က မရီး ချောချောကြီး”

“ဟီး”

တစ်ထစ်ဆွဲတက်လိုက်ကြ၏။ နောက်ကျလျှင် လေးလံသော ဝန်

ထုပ်ကြီးသည် ငမိုးကောင်း၏ နံရိုးပေါ်သို့ကျရောက်၏။

“အိမ်ကခယ်မ လှလှကလေး”

“ဟေး”

နောက်တစ်ထစ် တက်လိုက်ကြပြန်သည်။

“အိမ်ကမယား တင်ကားကား”

“ဝါး”

“အိမ်က မိန်းမ ရင်ထွားထွား”

“ဝါး”

“မရိုးချောချော တို့ယူမကော”

“ဝေါ”

“ခယ်မလှလှ ငါယူမကွ”

“ဝါး”

ဆယ်လှမ်းမျှ သေလုမြောပါး ဆွဲကြရငြား၊ မနားနိုင်ကြ။ အဆင်းလမ်းတွင် မှေးဆွဲရင်း အမောဖြေကြရာ ခုနကနည်းတူ မြင့်သောလမ်းကို ကွမ်းတစ်ယာညက်အကြာတွင် တွေ့ကြရပြန်လေ၏။

“ဆင်းခဲ့ကြတော့ဟေ့”

တက်မတိုင်၏ အသံသြကြီးကို ကြားကြရသည်။ ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်တို့မှာ နားမလည်ပါးမလည်နှင့် လှေကို ငုံ့ကြည့်ကြ၏။ လှေသားများ မူ ကုက္ကလံကိုလှမ်းကြည့်ကြ၏။ မှန်ပေသည်။ ကုက္ကလံတန်းနေချေပြီ။

ဆင်းခဲ့ဆိုငြား၊ ခုန်ဆင်း၍မဖြစ်။ ရှေ့နားတွင် လမ်းပြေကြောင်း ငချွဲက လှမ်းအော်ဟစ် သတိပေးသည်။ လှေကြီးသည် မကြာမီအတောအတွင်း ရှေးနည်းတူ ရွက်ဖောင်းကြီးတွေဖြင့် သာယာလှပစွာ ဆန်တက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

အကျင့်မရှိသော ငချိပ်တို့နှစ်ယောက် မဆိုထားဘိ၊ တူသား၊ ပေသား ကျပြီးသည့် လှေသမားများပင် ပက်လက်လန်နေကြ၏။ အိုးသူကြီးတို့ ဆရာတပည့်ကား၊ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ နားနေနိုင်ကြ၏။ ချက်ချင်း လူးလဲထကာ ထမင်းထပ်ချက်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ လေဖြင့် ဆန်စဉ်က ဆန်နှစ်ပြည်ချက်သည် လောက်ငြား၊ လူဖြင့်ဆန်မိသည့်အတွက် ထပ်မံဆောင်းရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

လှေသူကြီးသည် တပြုံးပြုံးဖြင့် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီ။

လှေသမားများကား အမောပြေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထမင်းစား ထစားကြတော့သည်။ ဝါးဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော ခွဲတောင်းထဲမှ ထမင်းများသည် ပြိုက်ခဲနဲ ကုန်သွားလေသည်။

သုံးပုံဖဲဝိုင်း ပြန်လည်စတင်ပြီ။

များစွာမဝေးလှဟု ထင်ခဲ့ရသော ဆိပ်ကမ်းသည် ဝေးလံမြဲ ဝေးလံဆဲပင်ရှိသေး၏။

ကုန်လှေကြီးသည် ရေကြောင်းသာရာ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဆန်တက်နေသည်။ လှမ်းမြင်နေရသော ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ဖြတ်မချနိုင်ပေ။ သောင်တိမ်များသည် လှိုင်းကြက်ခွပ်ယောင် ဆောင်နေကြ၏။ အဝကျယ်သော ဗွက်ကြီးဗွက်သေးများသည် ပွေးကွက်နှယ် အနားလန်လျက် ပွက်ထနေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မျက်ခွဲများ လေးလံလာသဖြင့် ပေါင်းမိုးတွင်း ပြန်ဝင်လာ၏။ ငချိပ်ကား လုံ့လကြီးစွာဖြင့် ဖဲမိုင်းရှူနေ၏။ သူသည် ငချိပ်ဘေးတွင် ပစ်လွဲလိုက်ရာ မောင်းသံကြားမှ နိုးတော့သည်။

သုံးပုံဖဲဝိုင်း သိမ်းပြီ။

ငရွဲသည် ပေါင်းမိုးကြားတွင် အဝတ်ရေစိုနှင့်ညှပ်ထားသော ပတ်စာထုပ်ကို ယူကာ ပတ်စာဖြောင့်သည်။

မည်သည် လုပ်ကြမှာပါလိမ့် ငမိုးကောင်း နားမလည်ပါ။ ပေါင်းမိုးအပြင်သို့ အိပ်မှုနံရံနံ့များဖြင့် ထွက်လာသည်။ နေကိုမော့ကြည့်သည်။ နေချိုခဲ့ချေပြီ။ မြစ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ကုန်လှေကြီးသည် မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်လျက် ရွာဘက်သို့ ဦးတည်နေပြီ။

ပဲချောင်မှ မောင်းကြီးသံပေါ်လာပြန်၏။

ငရွဲသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ ငမိုးကောင်း၏လက်ထဲသို့

နဲ့တစ်လက်လာပေး၏။

“အဲသဟာ ဘဇာလုပ်ရမှာတုန်း”

မေးသံမဆုံးမီ အိုးစည်သံ လင်းကွင်းသံ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာသည်။ လှေသားများသည် တူရိယာများကိုယ်စီဖြင့် လှေဦးသို့ထွက်လာကာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တီးကြတော့သည်။ ငမိုးကောင်းလည်း မမှုတ်တတ် မှုတ်တတ်ဖြင့် ဒွေးချိုးတစ်ပုဒ်အလိုက် မှုတ်၏။

ကြက်နာတစ်ကောင် ကြောက်လန့်တကြား အော်သံမျိုးနှင့် မခြားနားသော နဲ့သံကို လှေသားများ ဂရုမပြုပါ။ စည်းချက်ဝါးချက် မှန်မှန်ဖြင့် သာ လူးလိုမ့်တီးနေကြ၏။ မောင်းသံတဟီဟီ အိုးစည်သံတည်ညံ့နှင့် ဝင်လာသော ကုန်လှေကြီးကို ကမ်းနားသားများ ဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုကြ၏။ လက်တမြောက်မြောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုး။

ကြောင့်ကြမဲ့ တီးမှုတ်နေကြငြား၊ ရွက်ချသူရှိသည်။ ဝါးထောက်မည့်သူလည်း အသင့်ပင်။ လှေသူကြီးသည် အိုးစည်သံမစဲမီ ခေါင်းပေါင်းတလူလူ ပုဆိုးတမမဖြင့် လှေဦးသို့ရောက်လာ၏။

ဆိပ်ကမ်းရှိ ပွဲရုံများ ဈေးဆိုင်များ လှလှပပ ဆင်ယင်ထားသော မိန်းမများသည် လှေသူကြီးအား ဖော်ရွေစွာကြိုလင့်၏။

ကျောက်ဆူးချအပြီး၌ သူ့ဘက်လှည့်လာသော လှေသားကို ငမိုးကောင်း ကပ်မေး၏။

“ဘာရွာပါလိမ့် အနောင်”

“ညောင်ပင်သာ”

ပြင်းပြင်းထန်ထန် အကန်ခံရသဖြင့် ငမိုးကောင်း လန့်နိုးသည်။ လူးလဲ ထထိုင်မိ၏။

“အကုန်လုံးသေသွားမပါ။ လှေဦးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချေကြ”
သေရည်နဲ့နှင့်အတူ ခက်ထန်စွာ ထွက်လာသောအသံ။

မည်ကဲ့သို့သော အရာနည်းဟု ငမိုးကောင်းမသိပါ။ ဓားကို ကောက် လွယ်ပြီး ပစ္စည်းပစ္စယများဆွဲလျက် ပေါင်းမိုးအပြင်သို့ ထွက်လာကာ ထိုင်၏။ ထိုအခါကျမှ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး မီးစည်းအလင်းရောင်များ ထိန်နေ၊ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများ ညနေသည်ကို ငမိုးကောင်း သတိထား မိ၏။

“လူကို ချမ်းသာပေးပါ မောင်တို့ရယ်။ ပစ္စည်း ကြိုက်သလောက် ယူပါ”

လှေသူကြီးသည် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်လျက် တရွတ်တိုက်

ပါလာ၏။ သူ့ကို လူတစ်ယောက်က သျှောင်ဆွဲပြီး ခေါ်ထုတ်လာ၏။

“မြစ်လယ်မှာ ကျောက်ချနေတော့ရော လွတ်ရောလားဟင်”

လှေသူကြီး၏သျှောင်ကို ဆွဲလာသူသည် မာန်မာန်မဲမဲဖြင့် လှေသူကြီး၏ကျောက်ကို ဓားပြားဖြင့်ရိုက်၏။ ဖျန်းခနဲ အမြည်၊ အမယ်လေးလေး ကျော့ကျော့အသွားတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပေါ်၏။

“လှေထိုးသားတွေ မိန်းမ မိန်းမ”

“တိတ် လျှာမရှည်နဲ့”

လှေသူကြီးက သူ့လှေကို ကမ်းမှခွာပြီး ရေလယ်တွင် ကျောက်ချနေရသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြရန် ကြိုးစားဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ဓားပြငေါက်သဖြင့် ဆက်မပြောရဲ။ ထိုသူသည် လှေသူကြီးကိုငေါက်ရာက မှောင်ရိပ်ခိုကာ အလုပ်များနေသော ငမိုးကောင်းကို လှမ်းဆဲ၏။

“ဘဇာလုပ်နေသတန်း။ သေသွားချင်သလား။ မလှုပ်နဲ့”

ဓားပြများသည် လှေသူကြီး၏ အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများကို မီးစည်းတရမ်းရမ်းဖြင့် ဆွဲထုတ်လာကြ၏။ ငမိုးကောင်းအား ဆဲရေးသော ဓားပြသည် လှေသားများကို သူတစ်ယောက်တည်း တာဝန်ခံကာ ဓားမိုးထား၏။ ငမိုးကောင်းအား ဆဲရေးခိုက်၌ ဝတ်ထည်ဖျင်စဉ်တွေ ရောက်လာသဖြင့် တပ်မက်စွာ လှမ်းကြည့်မိစဉ် ငမိုးကောင်းက ကြိုးဖြေဆဲပခြေကို မြှောက်ပြ၏။

“ပစ္စည်းတွေ ဆက်သမလို့ လုတ်နေသာပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်၏။ ဓားပြ၏အာရုံသည် ပခြေပဲဘက်သို့ မရောက်လာ။ ပစ္စည်းတွေဘက်တွင်သာ မျက်လုံးရောက်နေသည်။

ငမိုးကောင်း၏ ပခြေပဲထဲ၌ ထမင်းခြောက်တွေအပြည့်။ သည်အရာကို မြှောက်ပြရာက ထမင်းခြောက်ထဲသို့ ငမိုးကောင်း နှိုက်သည်။ နှိုက်သောလက် ပြန်ကြွလာသောအခါ ပြောင်းတိုသေနတ်။

ဓားပြ၏ ဖျတ်လတ်မှု မျက်စိတစ်မှိတ်စာ နောက်ကျသွား၏။

သေနတ်သံ၊ အားခနဲအော်သံနှင့် လှေသားများ ခုန်ထချိန်သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်၏။ ပစ္စည်းတွေ ဆွဲထုတ်လာသောဓားပြမှာ ကုပ်ကို ဖမ်းအနှိပ်ခံရ၏။ သူ့လက်ထဲမှဓားသည် နောက်တစ်ယောက်အား ခုတ်ရန် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကမ်းကို ကူးကြစို့ဟေ့”

သည်လှေပေါ်သို့ တက်လာသည့် ဓားပြလေးယောက်လုံး သေကုန် လျှင် ငမိုးကောင်းက အကြံပေးသည်။

“သူရိ.လှေ နံဘေးမှာရှိသကော”

“ဟုတ်ကပြီ လာကြ” ဆိုကာ ငမိုးကောင်း ထပြေးသောအခါ လှေ သူကြီးက ပူပန်စွာ တားမြစ်သည်။

“သူရိ.မှာ တစ်ရာကျော်လူရှိသယ်။ မသွားလင့်”

ဟုတ်ပါသည်။ တစ်ကမ်းလုံးတွင် သူတို့၏ မီးစည်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ သို့တစေ သေနတ်ပါဟန်မတူ။

“အကြောင်းမဟုတ် လှေသူကြီးမင်း။ လာကြဟေ့၊ ငရွဲက ဘယ် တောင်ပံ၊ ငချိပ်က ညာတောင်ပံပြုပြီး ကုန်းပေါ်က ဓားပြကို တိုက်ကြစို့။”

ခတ်တက်သမားလေးယောက်နှင့် အိုးသူကြီးနှစ်ယောက်၊ ထိုးဝါး ကိုင်နှစ်ယောက်။ ငမိုးကောင်းတို့နှင့်သော် တစ်ကျိပ်။ ဆောင်ဓားဖွေးဖွေးဖြင့် ကမ်းသို့ကပ်မိသည်။ အခြားလှေများမှ လက်လွတ်ထွက်ပြေးလာသူများကို တွေ့သည်။

“သွေးသောက်မင်း အကျွန်ုပ်ရောင်းရင်း လှေသမားတွေပါ”

ငရွဲပြောသဖြင့် ငမိုးကောင်း လက်ခံလိုက်သည်။ ဓားဆွဲသူဆွဲ လှ ကိုင်သူကိုင် စုစုပေါင်း တစ်ကျိပ်ကျော်သည်။

ဓားပြများသည် ကမ်းနားတစ်လျှောက်ကို ဓားလှံတဝင့်ဝင့်ဖြင့် စီးမိုး

ထားကြ၏။ ဆိုက်ကပ်ထားသော ကုန်လှေများပေါ်မှ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို မီးစည်းတဝင်းဝင်းဖြင့် သယ်ချသူက ချနေကြ၏။ ရပ်သူရွာသားပိုင်လှေငယ်တက်စင်းတွေကို ဆဲသံဆိုသံ တည်ညံ့ဖြင့် လှော်သူကလှော်လာကြ၏။

ငမိုးကောင်းတို့သည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ငရွဲနောက်တွင် လူကိုးယောက် ငချိပ်နောက်တွင်လည်း ကိုးယောက်ပင် ပါသည်။ ငမိုးကောင်းနောက်တွင်မူ ထမင်းချက် နှစ်ယောက်သာ ပါသည်။

“ဟေ့ လက်နက်ချလိုက်ကြ”

မမျှော်လင့်သောအသံ မှောင်ထဲမှပေါ်လာသဖြင့် ဓားပြများ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ သို့သော် “ဘဇာလက်နက်ချမှားကော” နောက်ဆက်တွဲအော်ဟစ်ဆဲရေးသံနှင့် ပြေးလာကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဓားပြကို ငမိုးကောင်းသည် ပြောင်းတိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။

ပြောင်းရှည်သေနတ်နယ် အသံမကျယ်ငြား “သေနတ်ပါသဟ” အော်သံပေါ်လာသည်။ မူးမူးရူးရူး ပြေးလာသူများ တုံ့ဆိုင်းသွားစဉ် ချဟ ခုတ်ဟ အော်သံပေးလျက် ငချိပ်နှင့် ငရွဲတို့ ဝင်ရောက်ခုတ်ထစ်ကြပြီ။

ကမ်းပေါ်က ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သံကို လှေပေါ်ရောက် ဓားပြများကြားသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ သူတို့ ကဲကြည့်ချိန်သည် ကြမ္မာဝင်ချိန် ဖြစ်သည်။ ဝပ်နေရသော လှေသမားတွေ ခူးတုပ်နေရသော လှေသမားတွေ တစ်ပြိုင်နက် ထလုံးကြသည်။ နီးရာလက်နက်ဆွဲပြီး ခုခံကြသည်။

အားတက်သရော ညာသံများ၊ ဆဲရေးသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ ပွက်လောရိုက်သည်။ အသက်နှင့် ကိုယ်ကွဲလျက် လှေပေါ်မှကျသံ၊ အသက်ကိုယ်တွဲလျက် ခုန်ချထွက်ပြေးသံများလည်း ညံ့သည်။

အိပ်မောကျနေသော ဆိပ်ကမ်းကို လူအင်အား အားကိုး၊ လက်နက်

အားကိုးဖြင့် ဝင်စီးသော ဓားပြများ၊ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးကြသည်။ အပြေးမြန်သူ လွတ်ငြား၊ ဒဏ်ရာရကောင်းရမည်။ ကျန်သူများမှာ သေသည်က များသည်။

စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း လှေထိုးသားများအား ထိုင်ပြီး ရှိခိုး၍မရ။ ဒေါသတကြီး ရိုက်ပုတ်ထိုးခုတ်ကြသည်။ ငမိုးကောင်းသည် ထိုလူအုပ်ကို အုပ်ထိန်းရန် မကြိုးစားပေ။ သူ့လူများကို စုရုံးကာ ကုန်လှေကြီးသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ခဲ့သည်။

သို့သော် ငမိုးကောင်း ပြေး၍ မလွတ်၊ ပုန်း၍ မရပါ။

“အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ထိုးကွင်းမြေစိုက်နဲ့ လူမှာ သေနတ်တိုပါသကော။ အဲသဟာနဲ့ တစ်ချက်ပစ်ရုံနဲ့ ဓားပြတွေ ပြိုသဟာကလား”

ဓားပြက မည်သို့လုပ်ပုံ၊ မိမိက မည်သို့ခုတ်ပုံတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံများ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ပြန်သည်။ ရွာထဲမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြေးလာသံများ၊ ပွဲရုံမှအသံများ ပေါင်းဆင့်သောအခါ ဓားပြနှင့် တိုက်ခိုက်စဉ်ကထက် ကြီးမားသော အသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

လှေသူကြီးနှင့် တက်မကိုင် လှေစာရေးတို့သည် ငမိုးကောင်းတို့အား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြ၏။ ငရွဲက ငမိုးကောင်း ဦးစီးတိုက်ခိုက်ကြောင်း ပြောသောအခါ လှေသူကြီးမှာ ရှိခိုးမတတ်ဖြစ်လေ၏။

“အမောင့်သေနတ် ကယ့်သာ အမောင်။ အမောင်သာ မကယ့်ရင် လှေကို မီးတင်ချင်တင်သွားမှာ”

“ရွှေနန်းရှင့်တပ်မတော်က သွေးသောက်မင်းဖြစ်သဗျ။ လှေသူကြီးရဲ့။”

ငမိုးကောင်း တားမြစ်ချိန်မရလိုက်။ ငရွဲပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွား၏။

“အခု မဟုတ်တော့ပါဘူး လှေသူကြီးမင်းရယ်” ပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်ပစ်ငြား၊ လှေသူကြီးသည် ငမိုးကောင်း၏ ခူးကိုကိုင်ပြီး တောင်းပန်၏။

“နေ့လယ်တုန်းက မသိလို့ ကြိုးဆွဲခိုင်းမိသာ သည်းခံတော်မူပါ သွေးသောက်မင်း”

“လှေသူကြီးမင်းက ခိုင်းသာ မဟုတ်သကော။ အကျွန်မနေတတ်လို့ ဝင်ကူသာပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဖိုသူကြီးနှစ်ယောက်သည် ကဲ့ဝှက်ထားသော ထမင်း ဟင်းနှင့် သွားရည်စာများကို ကြေးလင်ပန်းများတွင် ထည့်ယူလာသည်။

“စားကြစမ်း စားကြစမ်း။ လှေသူကြီးဖို့ မကျန်ပေစေနဲ့”

“ဟုတ်သဟ။ စားကြ။ ငါ့လူတွေ နေ့မှာပင်ပန်း။ ညမှာ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရနဲ့၊ ကုန်ပေစေ စားပစ်ကြ”

လှေသူကြီးသည် ကြည်ဖြူဝမ်းသာပြောရာက “သွေးသောက်မင်း၊ သုံးဆောင်တော်မူပါ” ဟု ခူးရင်းယိုတစ်ခဲကို ကောက်ပေးသည်။

“ကုလားနယ်ထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိပါသယ် လှေသူကြီးမင်း”

ငမိုးကောင်း လက်ခံယူပြီး လင်ပန်းထဲပြန်ထည့်သည်။ အခြား စားစရာများကို စားသည်။ သို့စဉ်တွင် လှေသုံးစင်းသည် မီးစည်းမီးတုတ်တွေ ထိန်နေအောင်ညှိလျက် လှော်ခတ်လာကြသည်။

“ဗျို၊ ဦးမိုးထိ။ ခင်ဗျာလူတွေထဲမှာ ထိုးကွင်းမြေစိုက်နဲ့လူ ပါသလား”

ငမိုးကောင်းသည် လှေသူကြီးအား အလျင်အမြန်တားမြစ်သည်။ သူ့ခြေကိုလည်း အမြန်ဆုံး ပုဆိုးဖြင့် ဖုံးသည်။ တင်ပျင်ခွေထိုင်သည်။

“မပါပါလားကွယ့်။ ဟေ့ ဘယ်သူတုန်း၊ ငအိမ့်လား”

“ဟုတ်သပါဗျား။ ဓားပြတွေကို အဲသည်လူခေါင်းဆောင်ပြီး ဝင်တိုက်သဟာ ဆိုသကော။ သေနတ်လည်း ပါသတဲ့”

“ငါ့လှေမှာ မပါဘူးကွ”

ငမိုးကောင်း တောင်းပန်သဖြင့် ငြင်းကွယ်နေရငြား၊ ဦးမိုးထိ၏ ရင်ထဲ၌ ယားနေကြောင်းကို မျက်လုံးများ၌ သိနိုင်၏။

“လှေအားလုံး မေးခဲ့ပြီးပြီ ဦးမိုးထိ။ ကိုယ့်လူတွေကို ပြန်စစ်ကြည့် ပါဦး”

“အမောင်တို့က ဘာလုပ်မလို့တုန်း၊ ဓားပြပြေးပြီပဲ”

“ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ဗျို့။ ဝိုင်းပြီး ကန်တော့ချင်လို့”

လှေသူကြီးသည် ငမိုးကောင်းအား ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၏။ စားစရာ တွေခိုက်တွင် ပလုတ်ပလောင်း ကျုံးစားနေကြသည့် လှေသားအားလုံး၏ မျက်လုံးများကလည်း သူ့ထံမှာ။

သို့သော် ငမိုးကောင်း လည်ပင်းရှည်ကြည့်၏။

“အဝေမတည့်လို့ အချင်းချင်း ပြန်တိုက်သ့ ဓားပြဖြစ်မှာပါဗျာ”

ငအိမ်ဆိုသူသည် သည်စကားကို ကျေနပ်ဟန်မတူ။

“ဓားပြဆိုရင် ဟိုဘက်ကိုသွားမှာပါ။ အခု သည်ဘက်ကို ပြန် ဆုတ်သွားသတဲ့”

ငမိုးကောင်း ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်သေးပါ။

“သည်လှေကလူတွေမဖြင့် ကြောက်လွန်းလို့ ပြားနေသကော။ မော် လို့မှ မကြည့်ရဲကြသပါ”

ငအိမ်လှေသည် ကုန်လှေကြီးကိုတွန်းပြီးခွာ၏။ ခွာသော်ငြား မသွား သေး။

“သည်လူနဲ့ သူ့လူတွေ ဝင်မတိုက်ရင်၊ ဘယ်သူမှ လှုပ်ရဲသဟာ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ရက်စက်တဲ့ ‘ငတိမ်ရောင်’ ဓားပြအဖွဲ့ဗျာ။ လှေတွေ မီးမတင်ဘူး၊ လူတွေ သတ်မသွားဘူး၊ အသူပြောနိုင်သတုန်း”

လှေသမားများသည် ငမိုးကောင်းအား ဝိုင်းကြည့်မြဲ ကြည့်နေကြ

၏။ ငမိုးကောင်းမှာလည်း ငအိမ့်ကိုသာ စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့်နေရဆဲရှိ
သေး၏။

“ဗျို ဦးမိုးထိ”

“ခေါ်ပြန်ပြီလားအကောင်ရ။ ဘာတုန်း”

“ခင်ဗျာလူတွေကို သေသေချာချာ လှန်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ပြီးစီးကြောင်းပြောရန် ငမိုးကောင်းက လက်ဟန်ခြေဟန် ပြ၏။

“ကြည့်ပြီးပါပြီ ငအိမ့်ရာ။ လူကလေး နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းကို”

ငအိမ့်သည် မကျေမချမ်း မြည်တွန်တောက်တီးလျက် လှော်ခတ်
သွားပြီ။ ထိုအခါတွင်မှ ငမိုးကောင်း ဟင်းချနိုင်သည်။

“ချီးကျူးသာ ပူဇော်သာ မခံချင်ဘူးလို့ သွေးသောက်မင်းရာ၊ အံ့
ရော”

လှေသူကြီးမှာ အံ့သြ၍ မဆုံးပေ။

“ရွာထဲက ထွက်လာသဲ့ လူတွေထဲမှာ ကုလားကိုရိုခိုးသဲ့ သူကြီး၊
ရွာခေါင်း၊ ရွာဆော် ပါမှာပါ လှေသူကြီးမင်း။ အကျွန်မှာ သေနတ်ပါသဟာ
သူရိုသိသွားရင် အစစ်အဆေး အမေးအမြန်း ထူထပ်လာနိုင်သပါ။ သလိုဆို
လှေသူကြီးမင်းမှာ ခရီးဖင့်မကော”

ရှင်းပြမှသာ ဦးမိုးထိ သဘောပေါက်၏။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်
ချီးကျူးပြန်သည်။

“သလို သိတတ်မြင်တတ်လို့လည်း သွေးသောက်ကြီး ဖြစ်နေသာ
ကလား၊ မှန်ပါပေသယ်ဗျာ”

လှေသူကြီးမှာ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

“ငတိမ်ရောင် ဓားပြအဖွဲ့ ဆိုးသွမ်းနေသဲ့ သတင်းကြားနေသာကြာပြီ
ပါ။ အခုမှ ပက်ပင်းတွေ့သကော”

“တွေ့တော့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရပြီမဟုတ်လား”

ငွေ့၏ အပြောကို လှေသမားတစ်ယောက်၏ အပြောက ပိတ်ဆို့၏။
ထိုအခါ တက်မကိုင်က ပူပန်စကားဆို၏။

“သည်ဓားပြတွေထဲမှာ ဘယ်ဟာ ငတိမ်ရောင်ဆိုသာ ဘယ်သူ သိ
သတုန်း။ ငတိမ်ရောင် မသေရင် ကျုပ်တို့လှေကို ရန်ငြိုးဖွဲ့နိုင်သပါ့”

လှေသူကြီးသည် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း မေးသောမျက်လုံးများဖြင့်
လှေသားများကိုကြည့်၏။ “ဟုတ်သပါ့” လည်း ရေရွတ်၏။

“တက်မကိုင်ကြီးရာ။ အကျွန် ဘယီးဘယား လုပ်ပစ်သဲ့အတွက်
ဟိုလိုလို သည်လိုလို ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

နှစ်သိမ့်စကားကို ငမိုးကောင်း မဆို၍မဖြစ်။ ဦးမိုးထိသည် ပစ္စည်း
ရှင်ပီပီ ကြောက်သွေးထိပ်တက်နေပြီ မဟုတ်သလော။

“အနို့ မသိလို့ မေးပါရစေ သွေးသောက်မင်းရယ်၊ ဘယ်အရပ်ကို
ဘာကိစ္စ ကြွမယ်ဆိုသာ အမိန့်ရှိပါတိ”

ငမိုးကောင်း မဖြေ၍ မဖြစ်ပြီ။ မြန်မာမင့်ပိုင်နက်တွင်း ရောက်လျှင်
ပြီးရောသဘောဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြောင်း ဖြေရ
တော့၏။

“သလိုဆို အပြန်ခရီးအတွက် အကျွန်လှေကို စောင့်ပါဘိ”
မည်မျှကြာမှ သည်လှေပြန်လာမည်ကို ငမိုးကောင်း မသိပါ။ သူ့
ထက် သိမြင်နားလည်သော ငွေ့မျက်နှာကို ကြည့်ရ၏။ လယ်လုပ်ချိန်အမိ
ပြန်လိုကြောင်းလည်း ရှင်းပြရသေး၏။

“လယ်လုပ်ချိန်အမိ မပြန်နိုင်ဘူး သွေးသောက်မင်း။ သည်လှေကြီး
ဟာ စလေကို လွန်ရောကျဲရော တန်ခူးလထက် စောပြီး မရောက်ဘူး”

ငွေ့၏ ခန့်မှန်းချက်ကို ဦးမိုးထိက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ၏။
“လှေသူကြီးမင်းလည်း ဘယ်လောက်ပဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်စုန်
ပေမယ့်၊ အကျွန်ရဲ့ရွာကို သိတင်းကျွတ်ထက်စောပြီး ရောက်မလာနိုင်ဘူး။”

ဘဇာကြောင့်ဆို၊ အောက်အရပ်မှာ မိုးခိုရမယ်ဆိုရင် လိုက်ချင်သဲ့လူ ခက်ခဲမယ်”

“မှန်သယ်။ အဲသဟာတွေ အကျွန် မတွေးမိဘူး”

လှေသူကြီး ဖြည့်စွက်ပေးသည့် စကားဖြစ်၏။ ငမိုးကောင်းမှာလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရ၏။

ခွေပင် ဆက်လက် တွက်ကိန်းချပြန်သည်။

“အောက်အရပ်ကို မရောက်ဖူးလို့ လိုက်ပါမယ်ဆိုသဲ့ လှေထိုးသား ရှိဦးတော့၊ သီတင်းကျွတ်က တပေါင်းအထိ လှေသူကြီး ကျွေးထားနိုင်မလား။ စဉ်းစားပါဘိ”

သို့ဖြစ်သဖြင့် အစုန်ခရီးအတွက် သည်လှေကြီးကို စောင့်ဆိုင်းနေရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အဖြေပေါ်လာလေတော့၏။

“သလိုဆို၊ သွေးသောက်မင်း ပသို့ ပြန်မတုန်း”

“လယ်လုပ်ချိန်မီအောင်၊ ခြေထောက်ပဲ အားကိုးပြီး ပြန်ရတော့မှာပဲ၊ လှေသူကြီးမင်းရာ။ လှေကြိုရင်လည်း ကြိုသလိုပဲ။”

“သွေးသောက်မင်းရဲ့ အိမ်ထောင် ရွှေဖြစ်ပြောင်းဖြစ်ရင်၊ ရှေ့နှစ်တပေါင်းလကို ခနုဖြူဆိပ်အရောက်လာပါ။ အကျွန်လည်း သွေးသောက်မင်းရောက် မလာမချင်း မခွာဘူး။ ကဲ ကဲ တစ်ရေးအိပ်ကြဦး”

လှေထိုးသားများ ရယ်မောကြ၏။

“ဟဲ့ အဲသာ ရယ်စရာလား”

မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် လှေသူကြီးသည် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်ကြည့်၏။ မှောင်ပိန်းနေသော မြစ်ပြင်ကို မြင်ရမည့်အစား၊ အမှောင်ပြယ်နေသည့် မြစ်ပြင်ကြီးကိုသာ တလက်လက်မြင်ရသည်။ သို့ကြောင့် အိုးသူကြီးနှစ်ယောက် ထသွားသည်။

ငမိုးကောင်းသည် ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ ညောင်ပင်သာ

ရွာသားများနှင့် လှေသမားများသည် မီးစည်းမီးတုတ်များ တယမ်းယမ်းဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြဆဲ ရှိသေး၏။ အချို့သည် ဦးမိုးထိ၏လှေကို မော့မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

“လှေသူကြီးမင်း။ လှေထွက်လို့ မရသေးဖူးလား။”

“သီသီစောသေးသယ် သွေးသောက်မင်း။ ဘဇာ ကြောင့်ကြပါ သတန်း။”

“အကျွန်ုပ်ကို စုံစမ်းသဲ့လူ၊ ထပ်လာမှာ စိုးသပါ။”

လှေသူကြီးရယ်မောကာ “ငအိမ့်ကိုပြော ထင်ပါ။” ဆိုသည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မြစ်လယ်မှာဖြစ်စေ တစ်ဖက်ကမ်းမှာဖြစ်စေ ရွှေ့နေကြပါစို့။ ငအိမ့်နဲ့ ဝေးစေချင်သကော”

ဦးမိုးထိသည် ထက်အောက်စုန်ဆန် ကူးသန်းနေသူ ဖြစ်သည့် အလျောက်၊ ကျေးလက်မြို့ရွာများတွင် ရန်သူ့ဘက်သား မိမိဘက်သား လူလုံးမလွဲသေးချိန်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ပါသည်။ ကိုယ့်လူဖြစ်လေဟန် ချဉ်းကပ်လာသော ငအိမ့်သည် သူ့လူဖြစ်နေပါက မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။ ဤမည်သောလှေတွင် သေနတ်ရှိသော သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်ဟူ၍ အထက်ဆိပ်တစ်ခုခုသို့ မြင်းလျင်လွှတ်ပြီး အကြောင်း ကြားထားသော် မခက်လော။

သွေးသောက်ကြီးမှာ လူလွတ်ဖြစ်သည်။ ထမင်းခြောက်ပခြပ်နှင့် ရေဘူးတစ်လုံး ဓားတစ်စင်း နံငယ်ပိုင်းအပိုတစ်ထည်သာပါသည်။ အနှောင့် အယှက် အတားအဆီးကြိုလာလျှင် ထိုးခုတ်ပစ်ခတ်ပြီး ထွက်သွားနိုင်သူ။

မိမိမှာကား လှေကြီးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး မပြေးနိုင်။ ငုတ်တုတ် ကြီး ခံရမည်။ ထိုမျှမကသေး၊ လှေပေါ်တွင် ပါသည့်ကုန်များ။

ယမန်နှစ်ဆောင်းဦးပေါက်စက မိမိစုန်ဆင်းစဉ်တွင် တင်သွားခဲ့ သည့် ဆီး၊ မန်ကျည်း၊ ထန်းလျက်၊ သနပ်ခါးတုံးများသည် မိမိတစ်ဦး

တည်း ပိုင်မဟုတ်။ လူကိုယုံ၍ အကြွေးပေးလိုက်ကြသည့် ပစ္စည်းက ထက်
ဝက် ကျော်သည်။

ယခု ပြန်ကုန်ကို ကြည့်ပါဦး။

ဇီးမိုး၊ ထန်းလျက်မိုး၊ မန်ကျည်း သနပ်ခါးတုံးမိုးတို့ထက် တန်ကြေး
ပိုသော ငါးပိနှင့် ငါးခြောက်၊ ငါးပိကောင်၊ ငံပြာရည်၊ ပုစွန်ခြောက်များ။
မိမိ၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်၏ ရိုးမတ်ဖြောင့်ဖြူးသောဂုဏ်ကို အလေးအမြတ်
ပြုကာ၊ ကုန်သည်များ ပွဲစားများက တစ်လသေသေ၊ တစ်လဆန်းဆန်း
အကြွေးပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် ဦးမိုးထိ ဒုက္ခတွေ့ပြီ။ မည်သို့လျှင် အညာ
ကြွေး အောက်ကြွေးတွေကို ပေးဆပ်မည်နည်း။

ဤမည်သော ဆိပ်ကမ်း၌ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်ဟု လေသံပျော့ဖြင့်
ပြောငြား၊ ကိုယ့်အရပ်မှာပင် ယုံကြည်လက်ခံသူ အတန်အသင့်သာရှိမည်။
အောက်သို့ တစ်ဖန် စုန်သွားပြန်ပြီး၊ ဤသို့ ထိုသို့ဖြစ်ပါသည် ပြောရဦး
မည်။ လက်ခံယုံကြည် ကြပါမည်လော။

လက်ခံသည် ယုံကြည်သည်ထား၊ ရှေးကနယ် ဆက်ဆံခွင့် ဆုံးပြီ။

ဤအခက်အခဲတွေကို သည်းမခံနိုင်၍ လှေကို ရောင်းချပစ်ပြီး
လှေသူကြီးအလုပ်ကို စွန့်ပစ်လျှင် မဖြစ်သလော။ ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်သော်
ငြား ဘော၊ ဘောင်၊ ဘင်၊ ဘေး၊ ဘိုးတို့ပါမကျန် လူလိမ်မျိုးတွင်းဝင်ရော
မည်။

ကိုယ်ကျွတ်လက်သယ်ကျန်သောကြောင့် လှေသူကြီးအလုပ်ကို
စွန့်သွားသည့်အကြောင်း မသိသူအချို့က စလေအထိလိုက်လာမည်။ ထို
လိုက်လာသူများနှင့် မတွေ့မဆုံရစေရန် ဦးမိုးထိပြေးနိုင်ပုန်းနိုင် ရှောင်တိမ်း
နိုင်ငြား၊ လိုက်လာသူ၏ ပါးစပ်ကိုကား မပိတ်ဆိုနိုင်ပါလေ။

မည်သူ့ထံမှ ငါးပိမည်မျှ၊ မည်ဝါထံမှ ငါးခြောက်မည်ရွှေ့မိုး ယူ

သွားပြီးကတည်းက တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းမျှ ပြန်ဆင်းမလာကြောင်း၊ လှေ
သူကြီး ဦးမိုးထိကို လိုက်လံစုံစမ်းသူက တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောချေမည်။ ဆွေ ခုနစ်
ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်၏ မြင့်မြတ်သောဂုဏ်သိန်ညှိုးပိန်ရှေ့မည်။

အရှည်တွေးသောအခါ ရေလယ်သို့ ရွှေနေချင်သော ငမိုးကောင်း
၏စိတ်ကူးမှာ အလွန်တရာ အမြော်အမြင်ကြီးကြောင်း ဦးမိုးထိ သဘော
ပေါက်လေ၏။

ရွက်ကြီးတွေ ဖောင်းကားနေသော လှေကြီးတစ်စင်းလုံးတွင် လူသူ အလှုပ်
အရှား လုံးဝ ကင်းပျောက်နေ၏။

လှေသမားများကား နေတတ်၏။ အိပ်တတ်စားတတ်၏။ သို့ဖြစ်
သဖြင့် အိပ်စရာနေရာကို မရွေးချယ်ပေ။ အိပ်လျှင်လည်း ခေါင်းချကာမျှဖြင့်
ပျော်၏။ သို့ဖြင့် လှေတစ်စင်းလုံး ဟောက်သံညံ့နေ၏။

တက်မကိုင်မှာကား ငိုက်သော်မျှ မငိုက်ရဲပေ။ စုန်ဆင်းခဲ့စဉ်က ရေ
ကြောင်းသည် ယခု ရှိချင်မှရှိနေမည်။ ယခုအချိန်မှာ ရေစစ်ချိန်လည်း ဖြစ်
နေသဖြင့် စည်းတိမ် သောင်တိမ်များကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်ရသည်၊
မျှော်ရသည်။

ကျောဘက်သို့ မျှော်ချေသော် ငွေသင်ဖြူးကွက် ရက်ထားသော
မြစ်ပြင်တွင်း၌ ရွက်တွေဖွေးနေ၏။ သူတို့လည်း ဦးမိုးထိနည်းတူ အညာ
ဆန်များ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့သည် စလေ၊ စဉ်းကူ၊ ပုဂံတွင် မတန်။ ပခန်းကြီး၊

ရေစကြို၊ ပခုက္ကူအဝထိ ဆန်ကြလိမ့်မည်။

ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်မှာ လှေသမားမဟုတ်ချေ။ မဟုတ်သော ကြောင့် မအိပ်တတ်ပါ။ ယမန်ညက ဓားပြလာသည်အထိသာ အိပ်ခဲ့ရငြား၊ ယခုအိပ်၍မရ။ အိပ်မရသော်လည်း ကြိုးစားပြီး အိပ်သည်။

အိပ်မရသည့်အဆုံး၌ ငမိုးကောင်းသည် ပဲ့ချောင်သို့ ထလာခဲ့သည်။

“သွေးသောက်မင်း၊ သည်မှာထိုင်ပါ၊ လက်ဖက်စားပါ။ လက်ဖက် ရည် သောက်ပါ”

တက်မကိုင်သည် သူ့ဘေးနားတွင် ချောင်ချိစွာထိုင်နိုင်ရန် နေရာ လုပ်ပေးကာ ပျူငှာစွာ ဖိတ်မန်သည်။ သူကား အုန်းမှုတ်ထဲတွင် ပြောင်းဖူး ဖက်ဆေးလိပ်ကြီးထည့်လျက်၊ မီးခိုးပြာပြာ အမြီးတန်းအောင် ဖွာရှိုက်နေ သည်။

ငမိုးကောင်းသည် လက်ဖက်တစ်ရိုး နှိုက်စားပြီး၊ လှေဦးသို့ မျှော် ကြည့်သည်။ လှေဦးရှိ ရွှေကိန္နရီရုပ်အောက်မှ ငွေရည်ငွေသီးများ တဖွားဖွား မြူးပျံလွင့်၏။

“သွေးသောက်မင်းက ရေကြောင်းကလား ကြည်းကြောင်းကလား”

“ကြည်းကြောင်းကပါ ဦးတော်ရယ်။ ကြည်းဆယ်ပွဲအောင်မှ မြင်း ကိုတက်ရမှာ။ အခု ကြည်းတစ်ပွဲသော်မှ မအောင်သေးသကော”

ပဲ့ကိုင်ကြီးသည် “ဪ ဪ” ဆိုရာက အသံမြင့်ပြီး “ရေလံ၊ ရေလံ” ဟု အော်၏။ သိုးနေအောင် အိပ်ငြား၊ ထိုးဝါးကိုင်သည် နားပါး၏။ ချက်ချင်းပြေးထွက်လာကာ လှေဦးဘေးတွင် ရေအနက်တိုင်းသည်။

“သုံးလံ”

ပဲ့ကိုင်ကြားအောင် အော်ပြီးနောက် လံဝါးကို ညင်သာစွာချပြန် သည်။ ချက်ချင်း ဆွဲတင်ပြီး အော်ပြန်သည်။

“နှစ်လံ”

မကြာမီ ထပ်မံအော်ပြန်သည်။

“နှစ်လံ”

အတန်ကြာဆိုင်းနေပြီးမှ ထပ်မံအော်သည်။

“သုံးတောင်”

ထပ်မံ၍ သုံးတောင်နှစ်ကြိမ် အော်အပြီးတွင် နှစ်လံပြန်ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်လံကိုလည်း သုံးကြိမ်အော်ပြီးနောက် ထပ်မံမအော်ဘဲ၊ ရေတိုင်းသူသည် ပေါင်းမိုးအောက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွား၏။

ရေကြောင်းကောင်းသည့် အခြားဘက်ကမ်းသို့ လှေသည် ရောက်သွားပေပြီ။ တက်မကိုင်ကြီးသည် ရွက်ကြိုးကိုလည်း တက်မတွင်ချည်ထားရာက လိုသလိုအလျှော့အတင်းလုပ်ပြီး မြစ်ကို စွေစောင်းဖြတ်ကူးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နေရာတကျရှိမှ ငမိုးကောင်းက စကားဆက်သည်။

“ကြည်းတပ်မှာ အမှုထမ်းသုံးအတွက် ရေတောင်မကူးတတ်ပါဘူး ပဲ့နင်းကြီးရာ။ သမ္ဗန်တဲ့ ကူရွပ်တဲ့၊ လောကပင်တဲ့၊ ကတ္တူ လွန်းကြင်တဲ့၊ ကြားသာကြားဖူးပြီး ဘယ်ဟာဘဇာဆိုသာ မသိသကော။ အဲ အဲ လှော်ကားတဲ့ လက်သင်တဲ့ ရှိသေးသပါ့”

တက်မကိုင်ကြီးသည် ကွမ်းချေးတက်နေသည့် သွားကြီးတွေပေါ်လာအောင် မျက်နှာမော့ပြီး ပြုံး၏။

“လက်သင်လှေ ဆိုသဟာမှာ အသင်လှော်သာပါပဲ သွေးသောက်မင်းရဲ့။ လှေပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကင်းမြီးကောက် အငယ်စားပုံပဲပါ။ လှော်ကားတော်မှာ တက်ရေး ၃၇ ချင်းနဲ့အညီ မလှော်ခတ်မီ၊ အဲသ ဘာတွေကို လက်သင်လှေနဲ့ သင်ရကျင့်ရသပါ့”

“တက်ရေး ၃၇ ချင်း၊ ဟုတ်စ ဦးတော်”

“ဟုတ်သပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့”

“အကျွန်လေ့လာဖူးသဟာမှာဖြင့် ဓားရေး ၃၇ ချင်း၊ အဲမောင်းရေး ၃၇ ချင်း၊ မြင်းစီးရေး ၃၇ ချင်းပဲရှိပါသည်။ အင်း တက်ရေး ၃၇ ချင်းလည်း ကြားဖူးသလိုလို ရှိ ထင်ပါ။”

တက်မကိုင်ကြီးသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောရာက “သလိုလို မဟုတ်သကော သွေးသောက်မင်းရဲ့၊ ရှိပါသယ်” ဆိုလိုက်ရာက ငဲ့စောင်း ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“အဲသဟာတွေမှာ ပညာပါသပါ။ ဘုရားရှိခိုး၊ ရွှေလောင်းချို၊ ရွှေ လောင်းထွက်။ ရွှေဖောင်ယှဉ်၊ တက်ကောက်၊ တက်မြောက်။ တက်တန်း၊ တက်စောင်၊ တက်ထောင်။ အင်း ကိုးမျိုးထင်ပါ။”

“မှန်ပါသယ် ဦးတော်။ ကိုးမျိုးပါ။”

“အဲသည်ကိုမျိုး ကျေညက်တော့ကမှ ‘တက်ရှက်၊ တက်ဂုက်၊ တက် ခတ်၊ တက်လှ၊ အိမ်မိုးအခြင်တင်၊ စင်ယော်သုတ် စင်ယော်ဝဲ၊ ဝမ်းဘဲ တောင်ဖြန့်၊ ဝမ်းဘဲကန်၊ လက်မြန်၊ ခေါ်တော်မူ၊ နတ်သမီးပန်းခိုး’ တဲ့။ လှလည်းလှ ယဉ်လည်းယဉ်သကော”

“ဝမ်းဘဲကန်ဆိုသဟာ ပသို့တုန်းဦးတော်”

ငမိုးကောင်း ဖြတ်မေးမိသည်။

“ရေကြည်ကြည်ထဲမှာ ဝမ်းဘဲတွေ ရေကူးသဲ့အခါ၊ ရေကို ခြေ ထောက်နဲ့ကန်သာမျိုးပါ။ သွေးသောက်မင်းရာ။ တက်တွေကို တစ်ညီကည်း နောက်ဘက်မှာ တန်းထားပါ။”

“ဪ၊ ဪ သလိုကိုး”

ငမိုးကောင်းမှာ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်နေမိသည်။

“နတ်သမီးပန်းဆွတ်၊ နတ်သမီးပန်းလှမ်း၊ နတ်သမီး ပန်းတောင်း လည်း ယဉ်ကျေးပါ။ ထိုင်နေရာက ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၊ တက်ကိုလည်း ထောင်ပြီး၊ တက်ရိုးပေါ် လက်တင်ထားရသာကလား”

ငမိုးကောင်းသည် တက်ရေးများကို အာရုံထဲတွင် မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။ ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသော ရွှေဖောင်တော်ကြီး။ ရောင်မျိုးစုံသည့် လှော်ကားတော်သားများ။

“သန်လျက်ထမ်း၊ ဆေးတော်ထိုး၊ ရာဇမတ်ကြီး၊ ရာဇမတ်ငယ်တို့က ပိုပြီး မြိုင်လာသပါ။ ပိုပြီးလည်း ခက်လာသပါ။ နောက်ပြီး နေရောင်ကား၊ နေရောင်ပြတုံး၊ တင်းတိမ်ရုံ၊ တင်းတိမ်လှစ်တုံး၊ သုံးဆယ်ရှိပြီထင်ပါ။”

“တက်ရေး ၃၂ မျိုး ရှိသွားပြီကော ဦးတော်”

“ဟုတ်ပါ။ ကျန်သုံး တက်ရေး ၅ချင်းက ‘သုံးချက်ပေါက်ပြန်၊ စံပယ်ငုံ၊ ဆင်စွယ်ဝန်းရှက်၊ ကိန္နရာတောင်ရှက်၊ ရွှေငှက်တောင်ခတ်’ ပါသွေးသောက်မင်း။ အဲသည်လှော်ချင်းတွေကို လက်တက်အောင် လက်သင်လှေနဲ့သင်ပြီးမှ လှော်ကားတော်တွေမှာ လှော်ရတာကလား။”

တက်မကိုင်သည် ကွမ်းယာတစ်ယာ ကောက်ငုံလိုက်ပြီးမှ ‘ဦးထုပ်ကား ရွှေ၊ ငွေကား လက်ကြပ်၊ နီလှုပ်ဝတ်စား ပေရင်းသားတို့ ရွှေပြားရိုးရဲ့ ခြူးဆွဲတက်လှ ချလည်းတညီ ချီလည်းတညွတ် သပ်လည်းညီအောင် ဟန်ရေးဆောင်သည်’ လို့ စာဆိုရှိသကော” ဆို၏။

ပေရင်းရွာသား လှေသင်းသားတို့သည် လှော်ကားတော်ကို လှော်ခတ်လျက် ရွှေဖောင်ဘောင်ကြီးကို ဦးခိုက်ကြပုံ၊ ရွှေဦးထုပ် လက်ကြပ် ငွေပြားနှင့် ခြူးပန်း ဒက်ဒယက်ဆင်လျက်၊ ပုဆိုးအနီများ ဝတ်ထားပုံတို့သည် ငမိုးကောင်း၏အာရုံ၌ ကြည်နူးဖွယ်ရာပေါ်လာ၏။

တက်မကိုင်ကြီးသည် မြေထွေးခဲ နီတာရုံထဲတွင် ကွမ်းတံတွေး ထွေးရာက “အနို့ ပြီးတော့၊ သွေးသောက်မင်းပြောသဲ့ သမ္မန်ရှိသေးသကော” ဟု စကားကိုကောက်၏။

“ဟုတ်ပါသယ်ဦးတော်၊ ဟုတ်ပါသယ်”

“လူကြီးသူမတွေရဲ့ အဆိုမှာတော့ ‘အလိမ်းမထေး၊ သစ်စေးမဖာ၊

ကုလားရွာက ပါသည့်လှေ' တဲ့ သွေးသောက်မင်းရဲ့။”

“ကုလားလှေပေါ်နော် ဦးတော်”

“သမ္ဗန်ဆိုသဟာကိုက မာဂစေကားဆိုသကိုး၊ သဟာထက် အကျွန် ပိုမသိသကော။ သို့သော် ယျဉ်ကိုယျဉ်ချင်း စူးရဲသပ်နက်ပြီး စေ့စပ်အောင် လုပ်ထားသဲ့အတွက် အုန်းဆံမရိုက်ရ တလိမ်းမထေး သစ်စေး မထည့်ရသာ တော့ အမှန်ပဲ။ ပဋိက္ကယားမင်းကို ကျည်းကုလားကဆက်။ ပဋိက္ကယားက မှ အနော်ရထာမင်းစောကို ဆက်သသယ်လို့လည်း ကြားဖူးပါရဲ့။”

တက်မကိုင်ကြီးသည် လှိုင်းကြီးလာသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် အကြေဘက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အိပ်နေသူများထဲမှ အိုး သူကြီးနှစ်ယောက် ထလာကြပြီ။

“ကူရွပ်တို့ ဇလာကပင်တို့ ရှိသေးသပါ့ဦးတော်”

“အကြေအရပ်က ရာမညတိုင်းသားတို့ဘာသာနဲ့ ပန်းကန်လုံးကို ‘ခရွပ်’ ခေါ်သတဲ့ သွေးသောက်မင်းရဲ့။ အဲသဟာကြောင့် ပန်းကန်လုံးကို ဦးနိမ့်ပြီး ပဲ့မြင့်သဲ့လှေကို ကာလရွေ့လျားလာချိန်၌ ကူရွပ်ခေါ်ကြသာ ဆိုသပါ့။”

ထိုစကားကို ငမိုးကောင်း သဘောမပေါက်ပါ။ ရွက်ကြီးတွေ ဖောင်း အိလျက် လှိုင်းကြက်ခွပ်များကို ထိုးခွဲဆန်တက်နေသော လှေကြီးကို ဦး တစ်လှည့် ပဲ့တစ်လှည့်ကြည့်သည်။ ထပ်မံပြီး ကြည့်ပြန်သည်။

“သည်လှေကြီးကလည်း ဦးနိမ့်ပြီး ပဲ့မြင့်သဟာပဲ မဟုတ်လား ဦး တော်”

“ဟုတ်သာပါ။ သို့သော် ကူရွပ်က ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းပုံနဲ့ ခပ်သေးသေး လှေသာပါ။”

“သက္ကဒန်နဲ့ ဇလာကပင်ကကော ဦးတော်”

“ဇလာကပင်လည်း၊ အကြေအရပ်က ရာမညတိုင်းသားတို့ရဲ့ ဝေါ

ဟာရလို့ ပြောကြသပါ။ ဦးက တစ်ဖက်ရပ် သေတ္တာအနိမ့်ပုံ၊ ပဲ့က တစ်ဖက်ရပ်သေတ္တာ အမြင့်ပုံရှိသဟာကို အစွဲပြုခေါ်သယ် ပြောကြသကော”

“အနို့ သက္ကဒန်ကျတော့”

“သိကြားပေးလို့ ရသဲ့သစ်နဲ့ လုပ်သဲ့လှေပ၊ သွေးသောက်မင်း။ သစ်ပင်ရဲ့ ပရစ်နပေါ်စ အရွက်အညှောက်နဲ့တူသဲ့ ဦးရှိပြီး၊ ပဲ့ပိုင်းမှာ ရွက်ရင့်နဲ့တူအောင် ထုလုပ်ထားသာပါ။ လှေတစ်မျိုးစီပါပဲလေ”

အိပ်မောကျနေခဲ့သော လှေသမားများ နိုးထလာကြပြီ။ အိုးသူကြီး နှစ်ယောက်၏ဘေးတွင် အုံနေကြသည်။ ငမိုးကောင်းလည်း ငချိပ်လာခေါ်သဖြင့် ထမင်းစားရန် ထွက်ခွာလာသည်တွင် တက်မကိုင်ကြီးပါ ပါလာ၏။ သူသည် ရေကြောင်း အခြေအနေကို စိတ်ချရခိုက်တွင် ကျွမ်းကျင်သော တပည့်နှင့်လွှဲထားခဲ့သည်။

ငမိုးကောင်းနှင့် တက်မကိုင်တို့၏ ထမင်းပွဲတွင် လှေသူကြီးက အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေလင့်သည်။

“မိုးလှေဝသ ကြည်လင်တုန်း စားနှင့်ကြရအောင်။ ကြွပါ သွေးသောက်မင်း”

တက်မကိုင်သည်လည်းကောင်း၊ လှေသူကြီးသည်လည်းကောင်း ငမိုးကောင်းထက် အသက်ကြီးကြငြား၊ ငမိုးကောင်းအား ထမင်းပွဲထိပ်လှေဦးဘက်တွင် နေရာပေးကြ၏။ သို့ကြောင့် ငမိုးကောင်းသည် ပုဆိုးကို လက်ဖြင့်ဖိ ခါးကိုင်လျက် “လှေသူကြီးမင်းက ထိပ်ကိုကြွပါ” တောင်းပန်သည်။

“သွေးသောက်မင်း ကြွပါ၊ လာပါ”

တက်မကိုင်ကြီးက လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်းအထိုင်ခိုင်းသည်တွင် လှေသူကြီးက “ဟောဟိုရေဖွယ်ထိပ်က တိမ်ပုပ်ကို ကျုပ် မသင်္ကာဘူး ကိုသာဂေါင်”ဟု ပြောသည်။ အကြောက်သို့ လှေသူကြီးက လက်ညှိုးထိုး

ပြသဖြင့် ငမိုးကောင်း လှမ်းကြည့်သည်။ တောတန်းလွတ်ရုံရှိသော နေရာမှ တက်လာသော တိမ်မည်းစုစုသည် ပျယုမျှသာရှိ၏။

“ဟုတ်သယ်။ ကျုပ်ရဲ့တစ်တွေ့ ထမင်းစားပြီးလို့ ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ကျော်လောက်မှာ လေကျနိုင်သပါ့”

“ကြပ်ကုန်းတွေ့မှာ ခိုရကောင်းမလား”

“သာပဲ ရှိသပါ့လေ။ သို့သော် ပြယ်ချင်လည်း ပြယ်သွားနိုင် သကော”

ငမိုးကောင်းကား ဤမှာဘက်၌ သူတို့ထံမှ ပညာယူရုံသာရှိ၏။ တိမ်ကို မည်ကဲ့သို့ အမျိုးအစားခွဲသနည်း၊ အချိန်ကာလကို မည်သို့လျှင် ခန့်မှန်းသနည်း မသိချေ။

“သုတ်သုတ်စားကြဟေ့။ ကြီးတွေ၊ ကျောက်တွေ၊ ရွက်တွေ ကြီးကြီး တင်တင် လုပ်ထားကြပေရော”

လှေသူကြီးသည် ထမင်းစားရာမှ လှမ်းအော်သည်။

ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ကုန်လှေကြီးသည် ရေကြောင်းမှ ဖဲ့ပြီး ကိုင်း တောကြီးဖုံးလွှမ်းထားသော သောင်ခုံတစ်ခုဆေးသို့ ဝင်လာသည်။ လှိုင်း ကြက်ခွပ်ကလေးတွေနှင့် လှပနေခဲ့သည့် မြစ်ပြင်သည် ရေလုံးရေမြှောများ ထကြွလာသည်။ နေရောင်ဖျော့ပြီး မှုန်မှိုင်းလာသည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက် မရှိတရှိတွင် တဝေါဝေါအသံများ ပြေးလွှား လာသည်။

ကုန်လှေကြီးမှာ ရွက်များချပြီးပြီ။ ကျောက်လေးလက် ပစ်ပြီးပြီ။ ထိုးဝါးကိုင်းများ အသင့်ရှိနေကြပြီ။

မြစ်ပြင်သည် ငမိုးကောင်းကြည့်နေဆဲ၌ ဒေဝစန္ဒရာမှ ဘီလူးအသွင် ပြောင်းသည်။ လှိုင်းလုံးများသည် တစ်လုံးထက်တစ်လုံး ကြီးမားလာသည်။

“သွေးသောက်မင်း။ ပေါင်းထဲ ဝင်နေပါဘိ”

ငွေ့ ပြေးလာပြီး ပြောသည်။

“လှိုင်းရိုက်ပြီး ရေထဲကျသွားနိုင်သပါ”

ငမိုးကောင်းသည် လှေဦးမှ အမြန်ဆုတ်ခွာသည်။ ကုန်လှေကြီး ထက် ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးသည် လှေဦးပေါ်သို့ ခုန်တက်၏။ ရေလုံးကြီးသည် ဝဲယာသို့ ပြန့်ဆင်းသွား၏။

လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပြေးလွှားထိုးနှက်သည်။ လှေကံမှပျဉ်ချပ်တွေ ကျိုးပဲ့ခိုမ့်ဝင် ကုန်ပြီလားထင်ရ၏။ အလွန်ကြီးမား ခိုင်ခံ့သည်ထင်ခဲ့ရသည့် လှေပေါင်းမိုးမှာလည်း မည်သည့်လှိုင်းလုံးနောက်သို့ လိုက်ရပါမည်နည်းဟု တနဲ့နဲ့ တကြွကြွဖြစ်နေပြီ။

ရွက်ဖောင်းကြီးများဖြင့် မြစ်ပြင်တွင်မင်းမှုခဲ့သော ကုန်လှေကြီးမှာ တမုဟုတ်ချင်း သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး ဖြစ်သွားပြီ။ မြစ်ပြင်ကြီးသနားမှ ချမ်းသာရာရမည့် သတ္တဝါငယ်အလား၊ လူးချေလိမ့်ချေ ကြွချေနိမ့်ချေ ဖြစ်နေ၏။

လက်မောင်းလက်ရုံးခန့် တုပ်သောကြိုးကြီးတွေ ဖျစ်ဖျစ်မြည်သည်။ တစ်ချောင်းလုံး ပြတ်မထွက်စေကာမူ အလွန်းတွေ ပြတ်ထွက်သည်။ တစ်လွန်းပြီး တစ်လွန်းပြေသည်။

“ကြက်ဆူး ကြက်ဆူး”

တက်မကိုင်ကြီး ဦးသာဂေါင်၏အသံသည် လှိုင်းသံလေသံများ ကိုကျော်လွှားလာ၏။ ကြက်ဆူးတိုင်နှင့် လှေကြားရှိ လေးလွန်းတင် ပေလျှော်ကြိုးကြီးသည် တစ်လွန်းပြီးတစ်လွန်း ပြတ်ပြေနေသည်ကို ဦးသာဂေါင် မြင်၏။ တစ်လွန်းတည်းအကျန်တွင် ထောင်းခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလျက် ပေါင်းမိုးကို ရိုက်ချ၏။

ဦးသာဂေါင် သတိပေးသောကြောင့် ထိုးဝါးကိုင်ကိုမထိငြား၊ လှေပေါ်သို့ ပြန်ပက်သောကြိုးစက ပေါင်းမိုးကိုဖဲ့ချပစ်လိုက်လေ၏။ ရေထဲသို့

ငရွဲ ခုန်ချ၏။ စုပ်ခနဲ မြပ်သွားပြီးမှ ကြက်ဆူးတိုင်နှင့် တစ်လံကွာတွင်
ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ သူ့ခါးတွင် ကြိုးတစ်ချောင်း အသင့်ပါလာရာ၊ ကြက်
ဆူးတိုင်တွင် ချက်ချင်း ဘူးလည်သီးခတ်၏။

အပြင်ဘက်တွင် လှေသမားအချို့က လေပြင်းနှင့် မြစ်မိုက်ကို ဖက်
ပြိုင်အန်တုနေကြစဉ်၊ လှေဝမ်းတွင်၌လည်း လှေသမားအချို့ အလုပ်များနေ
ကြ၏။ ဝင်လာသမျှ ရေများကို သားရေပုံးများဖြင့် လက်ဆင့်ကမ်းကာ
အဆက်မပြတ် ခတ်ထုတ်နေကြ၏။

လှေကြီး အခုန်အပေါက် အလူးအလိမ့် လျော့ပြီ။

တက်မကိုင်နှင့် လှေသူကြီးတို့ ဟင်းချပြီ။ ရေပက်သူများကား ပက်
၍ မပြီးသေးပေ။

မြစ်ပြင်သည် မြန်မာနာရီ တစ်နာရီအတွင်း၌ ပြန်လည်ယဉ်ကျေး
၏။ ခုနက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းခဲ့သမျှ သူနှင့်မသက်ဆိုင်ဘိအလား၊ လှိုင်း
ကြက်ခွပ်ကလေးတပြေးပြေး၊ လေပြည်ကလေး တသွေးသွေးဖြင့် ကြည်လင်
သာယာနေ၏။

ရွက်နှုတ်ရိုင်းလက် ကုန်လှေကြီးသည် လေကွယ်မှပြန်ထွက်လာပြီး၊
မြစ်ပြင်အရောက်၌ ရွက်ပျားတစ်ဖုံပြီးတစ်ဖုံ လွင့်တင်သည်။ မြင်းကောင်း
စိုင်းသော့နယ် ယက်ပန်းတဖွေးဖွေးဖြင့် ဆန်ပြန်ပြီ။

လှေသမားများမူ စည်းစိမ်မခံနိုင်တော့ပါ။ ကုန်စည်များကို လှန်
လှောစစ်ဆေးကြရသည်။ နေရာပြင်ဆင်ရသည်။ ရေပက်သူကား ပက်ထုတ်
နေဆဲ။ ပေါင်းမိုးအပျက်ကို ပြင်သူက ပြင်နေဆဲရှိသည်။

အားလပ်သူဟူ၍ ငမိုးကောင်းနှင့် လှေသူကြီးသာရှိငြား၊ သူတို့
လည်း ရွဲရွဲစိုကာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

ရှေ့တစ်တိုင်ခန့်တွင် တောင်မြင့်ကြီးနှစ်လုံးက မြစ်ကြောင်းကို
ညှပ်ထားသည်။ ရေကြောင်းကျဉ်းသည်တွင် တစ်ဖက်၌ ‘မှော်’ကြီး။ မှော်၏

အချင်းသည် တာတစ်ရာခန့်ရှိသည်။

မှော်၏ အရစ်အပိုက် အဆွဲအပွေ့ လွတ်သောနေရာမှာ ဝါးဆယ်ပြန် မျှသာ ကျယ်မည်။ သို့သော် ရေစီးကြမ်းလှသည်။

လှေကြီးသည် မှော်နှင့်လွတ်စေရန် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှ၏။ လှေ သမားများသည် မပြောဘဲ သိသည်။ ထိုးဝါးကိုင်များ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

တက်မကိုင်နှင့် လှေသူကြီးမှာ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြပြီ။ အကြောင်းသော်ကား လူနေသောကုက္ကလံ မာန်ကျစပြုပြီး၊ ရွက်ဖောင်းကြီး တွေ အားပျော့ဟန်ပြလာသောကြောင့်တည်း။

“လူးတားပေါက်မလား ကိုသာဂေါင်”

“သည်နည်းပဲ ရှိသပါ့”

တက်မကိုင်သည် ရွက်များကို အကဲခတ်ရင်းက လှေသူကြီး၏ အမေးကို ဖြေ၏။ ချက်ချင်းလှေဦးတွင် တိုင်စိုက်ပြီး၊ ဒလက်စွပ်ပြီး ဖြစ်သွား တော့သည်။ မည်သည့်အတွက် တိုင်ဖော်ထုတ်သည်ကို ငမိုးကောင်း မသိ ပါ။ လေမရတော့သည့်အတွက် ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်ဟူ၍ကား ငမိုးကောင်း ခန့်မှန်းတတ်သည်။

မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် မိမိချည်းသာလောဟု ငမိုးကောင်း အကြေ သို့မျှော်သည်။ ရွက်တဖွေးဖွေးနှင့် ဆန်တက်နေသော လှေများ မြစ်လုံးပြည့် နီးပါးရှိသည်။ သို့သော် ငမိုးကောင်းတို့မှာ ရေလယ်သို့ စောစောထွက်နေခဲ့ သည့်အတွက် တစ်တိုင်ခန့် ရှေ့ရောက်နေ၏။

လေပြက်သွားပြီ။ အချို့လှေများ ဝါးမိရာ ကျောက်မိရာတွင် ရပ် ပြီး လေကိုစောင့်၏။ ငမိုးကောင်းတို့လှေမှာကား၊ ရပ်တန့်လိုက်လျှင် မျော သွားမည်။ ကမ်းပါးစောက်တွင် ကုပ်စရာတွယ်စရာ မရှိချေ။ ကြိုးဆွဲရန် အတွက် လမ်းလည်းမရှိချေ။

ရွက်ချသူက ချနေစဉ် ကျောက်တောင်ကြီးကို ထိုးဝါးလေးချောင်း

ဖြင့် မှေးထားစဉ် ကျောက်ကို တင်ချေပစ်ချေ လုပ်သူကလုပ်နေ၏။ အထက် သို့ လှေတစ်စင်းဖြင့် လူလေးယောက် လှော်တက်သွား၏။

လက်လှော်လှေကလေး တွယ်စရာကပ်စရာ တွေ့သွားချိန်တွင် ရေ ထဲ၌ မြုပ်နေခဲ့သောကြိုးများ ပေါ်လာ၏။ ကြိုးများ တင်းရင်းနေချိန်တွင် လှေငယ်သည် ပြန်လည်စုန်ဆင်းလာသည်။

‘ဘာလုပ်ကြမှာပါလိမ့်’

ငမိုးကောင်း ပေါင်းမိုးထဲမှ ထွက်ရန်ပြင်သည်တွင် တက်မကိုင်က လှမ်းအော်၏။

“သွေးသောက်မင်း။ အဲဟိုနေရာက အန္တရာယ်များသပါ။ သည်ကို ကြပါဘိ”

ဟုတ်သည်။ တက်မစင်သည် အားလုံးကို စီးပြီးမြင်နိုင်၏။

ငမိုးကောင်း အမျိုးအမည်မသိသော တိုင်ကြီးတွင် လက်တံ လေးခု ပါသော ဒလက်ကို စွပ်ထားပြီ။ တိုင်တွင် ကြိုးတွေပတ်မိပြီ။ လှေသမား များသည် ဒလက်လက်တံများကြားသို့ ဝင်ရုန်းကြပြီ။

ကြိုးကြီးတွေ တိုင်တွင် ပတ်မိသည်နှင့်အမျှ ကုန်လှေကြီးသည် ရေညာသို့ တအိအိ ဆန်တက်၏။ ကျနေရောင်အောက်ဝယ် လှေသမားများ ၏ နက်မှောင်သောခြေသလုံး၊ ပခုံး လက်ပြင် လက်မောင်း ကြွက်သားကြီး တွေမှာ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။ ရှေ့သို့တိုး၍ ကြိတ်လိုက်တိုင်း၊ ကြွက်သားမျောင်းကြီးတွေ ကုန်းထ၏။ ချွေးစီးကြောင်းများလည်း လက်ခနဲ လက်ခနဲ စီးဆင်း၏။

‘လှေထိုးလှေတိုက် လူမိုက်အားကိုးလို့၊ လူကြီးတွေပြောသာ သဟာ ကြောင့်ကိုး’

လွှတ်ခနဲ ငမိုးကောင်း ပြောမိမည်ဖြစ်ပြီးမှ ဘေးတွင်ကပ်နေသော တက်မကိုင်မှာလည်း လှေသမားပါတကားဟု သတိရသဖြင့် ငမိုးကောင်း

မပြောဖြစ်။ သို့သော် ဦးသာဂေါင်က မနေ၊ ပြော၏။

“အဲသာကြောင့်၊ လှေထိုး လွှဲတိုက် လူမိုက်အားကိုးလို့ ပြောကြသား ပါ”

“အကျွန်ရဲ့ စစ်တိုက်တာကို မိမထင်ပါဘူးဦးတော်”

ဦးသာဂေါင် နှစ်ကိုယ်ကြား အသံထွက်လျက် ရယ်မော၏။

“စစ်တိုက်သဟာက လူမိုက်အားကိုး မဟုတ်ပေဘူး သွေးသောက် မင်း။ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်ကို ကာကွယ်သာပါ။ စစ်ကဲကြီးတွေ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ချုပ်တွေက ပညာရှိဝန်ထောက် အတွင်းဝန် ဝန်ကြီးတွေပါကော”

မိမိ လွတ်ခနဲ ဆင်ခြေတက်မိသည်မှာ မှားပြီဟု ငမိုးကောင်း နားလည်သည်။ ထိုသို့ နားလည်သည်နှင့်အမျှ ‘သည်တက်မကိုင်ကြီးမှာ လှေကြောင်း၊ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်းသာမက အခြားအရာများတွင်လည်း အကြားအမြင် နဲ့စပ်ပါတကား’ ဟု သဘောပေါက်၏။

တက်မကိုင်ကြီးက ကြီးယူပြီး နောက်တစ်ကြော့ ဆန်တက်သွားပြန်သော လှေငယ်ကို ကြည့်ရင်းက “နောက်တစ်လားအပြီးမှာ ကြီးလမ်းသာပါပြီ” ကြားဖြတ်ရေရွတ်ပြီးမှ မူလစကားကိုဆက်၏။

“တပ်မတော်ကြီးကို ပညာရှိတွေ ဦးစီးကွပ်ကဲသလို၊ သွေးသောက်၊ အကြပ်နဲ့ အိုးစားတွေ၊ တပ်သားတွေထဲမှာလည်း စောင်းတတ် ညှင်းတတ် ပန်းချီတတ်၊ ပန်းပုတတ်၊ ပန်းတည်းတတ်၊ ပန်းပဲတတ်တွေပါသကော သွေးသောက်မင်းရဲ့။ သဟာကြောင့် စစ်တိုက်သဟာ လူမိုက်အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ မြင့်မြတ်သော အလုပ်ပေပါ”

“အကျွန် စကားပြောလောသွားပါသယ် ဦးတော်။ ဦးတော် ပြောသဟာ အလွန်ကောင်း အလွန်မှန်ကန်သပါ”

ဦးသာဂေါင် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောသည်။

“သည်လှေပေါ်မှာ အကျွန်ပြောသဟာကို အရေးတယူ နားထောင်

သူဆိုလို့ အသူမှမရှိသကော။ သွေးသောက်မင်းကျမှ နားထောင်ဖော်ရသပါ။”

“သဟာထက် ဦးတော်။ လှေထိုး လွှတ်တိုက် လူမိုက်အားကိုးလို့ ဘဇာကြောင့်ခေါ်ကြပါလိမ့်ဦးတော်”

“စာလောက်မှ လူရာဝင်အောင် မရေးတတ် မဖတ်တတ်သူ ဖြစ်တမင်၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ပန်းယွန်း၊ ပုတ်ရက်ဖျာရက်လောက် တတ်သေးရင် ထမင်းစားလို့ ဖြစ်သေးသပါ။”

“မှန်ပါသယ် ဦးတော်”

လှေဦးမှ လူးတားတိုင်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ဒလက်ရုန်းကာ၊ လူးတား ပေါက်နေကြပြန်ပြီ။

“အတတ်မတတ်သော်လည်း ပညာတတ်သပါ့ဆိုရင် သည်ပညာနဲ့ ထမင်းစားလို့ရသပါ။ အတတ်လည်းမရှိ၊ ပညာလည်းမရှိသာဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်က မသင်ကြား မဆည်းပူးခဲ့လို့သာပါ။ ငယ်ရွယ်စဉ်က မသင်ကြား မဆည်းပူးခဲ့သူဟာ ထမင်းမစားဘဲလည်း မနေနိုင်ကြသတဲ့အတွက် အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲလဲ့ လွှဲသမား၊ လှေသမားအလုပ်ကို လုပ်ကြရသာပါ။ သွေးသောက်မင်း”

ကုန်လှေကြီးသည် လူးတားသုံးကြိမ် ပေါက်အပြီးတွင်ကား၊ မှော်ကြီးမှ လွတ်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ရေစီးမရှိတော့ငြား၊ ကြိုးလမ်း မသာသေးသည့်အတွက် တက်အားဖြင့် ဆက်လက်ဆန်တက်ရသည်။

ပက်လက်လန်သူလန်၊ သိမ်းဆည်းစရာများကို ဟောဟဲသံဖြင့် သိမ်းသူသိမ်းနေစဉ် မောပန်းချိန်မရသူမှာ အိုးသူကြီးဖြစ်၏။ သူသည် မီးခိုးတလူလူဖြင့် ထမင်းချက်နေပြီ။ တည်နေကျအိုးအပြင် နောက်ထပ်တစ်လုံး အသင့်ပြင်ထားသည်။

ရေဆန်လည်းဖြစ်၊ ကုန်အပြည့်လည်း ပါသည့်အတွက် တက်လေးစင်း၏ မဖြစ်စလောက် ဆန်အားကို ကြိုးဆွဲလမ်း မသာမီအထိသာ အသုံး

ပြုကြ၏။ ကြိုးလမ်းသာသည်နှင့် ကြိုးကိုခါးတွင်ချည်လျက် ပြေးတက်ကြ၏။

သို့ရာတွင် သည်နေ့ကြိုးလမ်းမှာ ယမန်နေ့ကနယ် မပြေပြစ်ပေ။ လှေသမား အဆက်ဆက်တို့ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် လမ်းဖုန်နေ၏။ ဖုန်နေသော လမ်းဖြစ်ငြား၊ ကြိုးဆွဲသူတွေမှာ ကြိုးကွင်းကို ပခုံးမှာသိုင်းလျက်၊ လေးဖက်ထောက် ရုန်းကြရသည်။ မတ်ရပ်အနေအထားဖြင့်ဆွဲလျက်၊ လှေကြီးကား ရွေ့လာမည်မဟုတ်၊ ဆွဲသူသာ ပက်လက်လန်ကျမည်။

လက်ဖြင့် ကုပ်စရာ ကျင်းကလေး တွင်းကလေးတွေ့လျှင် အားဖြစ်၏။ ခြေက ချော်သွားဦး လက်က မြဲနေသဖြင့် လန်မကျ။ တစ်ဦးလန်ကျလျှင် နောက်မှလှေတွေပါ လန်ကျနိုင်သည်။ သို့ဆိုပါက တပင်တပန်း ဆွဲတက်ခဲ့သမျှမှာ လှေကြီးပြန်မျောသဖြင့် အဟောသိက ဖြစ်ရချေတော့မည်။

ထိုးဝါးသမားနှစ်ယောက်သည် ကြိုးဆွဲသူများ၏ အကဲကိုကြည့်ကာ ထောက်ကန်နေကြရ၏။ ‘ငါ ခြေလက်ချော်လို့မဖြစ်’ ဟု ကြိုးသမားတိုင်း သိပါလျက်က အလယ်လူ ခြေလွတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွား၏။ ရှေ့လူများကို ဆောင့်ဆွဲဘိသို့ ဖြစ်သွားရာ၊ ထွေးခနဲ လန်ကျကြ၏။

ငရွဲသည် “တောင့်ထား တောင့်ထား” ဟု အော်ရာက၊ ပေါင်းမိုးဘေးတွင် လေးဖက်ထောက်လျက် ထိုးဝါးဖြင့်ကန်ထား၏။ လှေကြီးသည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပြန်မျော၏။ သို့သော် ထိုးဝါးနှစ်လုံးက ကန်ထားသဖြင့် မမျောသာ။ လည်ထွက်၏။ တက်မ၏သဘောကို လှေကြီး မလွန်ဆန်သာ။

ကုန်လှေကြီးတစ်စင်းလုံး၏ အလေးချိန်ဝန်သည် ထို လျှပ်တစ်ပြက်ကာလအတွင်း၌ ထိုးဝါးကိုင်နှစ်ယောက်၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာ၏။ ငရွဲသည် ကျွဲပခုံးထနေသော အရေထူကြီးထဲမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စီးကျလာငြား၊ မတွန့်ဆုတ်။

လူက မတွန့်ဆုတ်ငြား၊ ထိုးဝါးက တွန့်ဆုတ်သည်။ နတ်ဝင်သည့်

နယ် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရာက မခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ဖျောင်းခနဲ ကျိုးထွက်၏။ ရှိသမျှအားကို ပခုံးပေါ်တွင် ပို့ထားရသောငွေ။ ဟန်ချိန် ထိန်းချိန် မရလိုက်။ ရေထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားလေတော့၏။

အတွေ့အမြင်နည်းပါးသူ ငမိုးကောင်းသာ “ဟာ” ခနဲ အော်မိငြား၊ တက်မကိုင်ကြီးအဖို့မူ စကားပြောမပျက်ပေ။ ငရွဲလည်း ဖွားခနဲပေါ်လာပြီး၊ လှေသူကြီးချပေးသည့် ထိုးဝါးကို ကိုင်လျက် ဖက်တက်လာ၏။ ယခင်နည်းတူ လှေနံတွင် ဝမ်းလျားထိုးကာ ဝါးကို ပခုံးမှာ ထောက်ထားပြန်လေ၏။

“သွေးသောက်မင်းနယ်၊ ထိုးဝါးကျိုးလို့ လိမ့်ကျသဟာ အန္တရာယ် မရှိသကော။ သို့သော် ထိုးဝါးကျိုးအောက်ပိုင်းကြီး ညွှန်ထဲမှာ ထောင်နေသဲ့ အပေါ်ကို ကျသွားမှာကိုသာ ကြောက်ရသပဲ။”

မိုးသက်လေကလေး ပြေးလာသည်။

ခွေလိပ်နေခဲ့သော အလံလည်း လူလာပြန်ပြီ။ လှေသမားတို့၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုလည်း တစ်စခန်းသိမ်းပြန်ချေပြီ။

ကုလားဖြူကိုလည်း မမြင်ရ။ ကုလားဖြူ၏ အသုံးတော်ခံ ကုလားနက်ကို လည်း မြင်ချင်၍မျှ မမြင်ရ။ အမျိုးသားသစ္စာဖောက် ပုလိပ်နှင့် လဲဗျီးများ ကိုလည်း မတွေ့မမြင်ရသော မြန်မာမင့်ပိုင်နက် နယ်မြေသည် သာယာလှပ ပေစွ။ မြင့်မြတ် ကျက်သရေဝေလှပါပေစွ။

ဦးမိုးထိ၏ ကုန်လှေကြီး ဆင်ပေါင်ဝဲဆိပ်အရောက်တွင် ငရွဲသည် အလွယ်တကူပင် လူစားရှာ၍ရ၏။ သို့ရာတွင် ငရွဲ၏လုပ်ခ ဆန်နှင့် ငါးပိ ငါးခြောက်ကို မဖြတ်တောက်ဘဲ အပြည့်အဝပေးသည်။ “သွေးသောက်မင်း၊ တပေါင်းနဲ့ တန်ခူးကြားမှာ ဓနုဖြူအရောက်လာပါ” ဟု တရရ ထပ်မံ မှာကြား၏။

ငမိုးကောင်း ကတိမပေးရ။

သည်လှိုင်းသည်လှေနှင့် ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်ပါ့မလား စိုးရိမ်နေ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေလမ်းကိုပယ်ပြီး ကုန်းလမ်းသွားရသော် မည်သို့

ရှိမည်နည်းဟူ၍ ဟစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကြံဆနေ၏။

ဤသည်ကို ဦးသာဂေါင်က ရိပ်မိ၏။

“သည်လှိုင်း သည်လေမှာ လှေသူကြီးကတော်တွေ၊ လှေထိုးသား မယားတွေ ကုန်ကူးနေကြသဟာ အပုံကြီးရှိသကော သွေးသောက်မင်း။ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေပါသယ်ဆိုပြီး သည်ခရီးကို ကုန်းလမ်းလာလို့ဖြင့် သုံးလအနည်းကြာမပါ။”

ငမိုးကောင်းမှာ မိမိအကြံကို သိလေချင်းဟူ၍ ဦးသာဂေါင်ကိုသာ တအံ့တဩ ကြည့်နေမိလေ၏။ တက်မကိုင်ကြီး ရယ်မော၏။

“မအံ့သြနဲ့ သွေးသောက်မင်း။ လူးတားပေါက်သဲ့လူတွေ ကြီးဆွဲ သဲ့လူတွေကို သွေးသောက်မင်း ကြည့်နေပုံကို မြင်ရကတည်းက သွေး သောက်မင်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေသာ အကျွန် ရိပ်မိသပါ။ ကုန်းလမ်းကဖြင့် စိတ်မကူးလေနဲ့။ နဝလီ အခေါ်ရခက်မယ်၊ ဓားပြ၊ မှက်ခြင်ပေါသယ်။ လှည်းလမ်းတွေမှာ တပေါင်းတန်ခူးရောက်သည်အထိ ရေမခန်းသေးသဲ့ ဗွက်အိုင်ကြီးတွေက တစ်မျှော်တစ်ခေါကြီး။”

“ဦးတော်က လှေသမားသာဆိုသယ်၊ ကုန်းလမ်းလည်း နဲ့စပ်ဟန် တူသပါ။”

ဦးသာဂေါင် ရယ်မောပြန်သည်။

“သွေးသောက်မင်းနယ်၊ အသက်အရွယ်လည်း ကြည့်ပါဘိ။ ရှင်ကြီး ဝမ်းလည်း ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ရှင်ငယ်ဝမ်းလည်း ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ချေးစော်နံလို့ ပြန်ခဲ့ပြီ ဆိုသဲ့ အရွယ်ကို ရောက်နေပြီကော၊ သာလောက်တော့ သိမှာပါ။”

ငမိုးကောင်း ဆင်ခြင်ကြည့်၏။ မိမိနှင့် ငချိပ်သည် အုန်းပင်စုမှ ဓနုဖြူသို့ မည်မျှကြာကြာ လာရသနည်း။ ချောင်းခြောက် ချောင်းစိုမည်မျှ၊ အင်းမည်မျှ၊ ဘက်တောကြီးမည်မျှကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသနည်း။

မိမိနှင့် ဇနီးရောက်လေးတွေပါ ပြောင်းရွှေ့လာချိန်တွင် လသား

ကလေးငယ်ကလေး ပါလာဦးမည်။ အဆော့သန်လွန်းသည့် သားနှစ်ယောက် နှင့် လင်ကိုယ်မယား၊ အိမ်ထောင်ပြောင်း ပစ္စည်းဒပစ္စယများ၊ ရိက္ခာများ။ ရှည်လျားသော ရွံ့အိုင်နွံ့အိုင်များ။ ဦးသာဂေါင်ပြောသည့် ဓားပြနှင့် မှက်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲ။

ခရီးခဲတွင် ဒိုင်းကြီးသဖွယ် မားမားမတ်မတ်ရပ်ရမည့် ငမိုးကောင်းသည် ရှေ့တွင် ကြုံဆုံရမည့် ခရီးကြမ်းကို စိတ်မျက်စိဖြင့် မျှော်ကြည့်ပြီးမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စင်စစ်သော်ကား ငမိုးကောင်း တစ်ဦးသာ ထူးဆန်းစွာ အကြေမှ အညာသို့ ဆန်တက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လူအများမှာသော်ကား ကုလားဖြူ၏ ထောင်ချောက်မိကာ မိုးပါးသောအညာမှ မိုးများသောအကြေသို့ စုန်ဆင်းရွှေ့ပြောင်းလာနေကြချိန်ဖြစ်၏။

မင်းတုန်းမင်းမြို့စားမင်းသားသည် နောင်တော်ပုဂံမင်း၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများ၏ အန္တရာယ်ပြုမှုမှ လွတ်ကင်းရန်၊ မြန်မာနှစ် ၁၂၁၄ ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်းရှစ်ရက်နေ့တွင် ညီတော်ကနောင်မြို့စားမင်းသားနှင့် အတူ သားမယား ကျေးကျွန်များကိုခေါ်လျက် အမရပူရ ရွှေမြို့တော်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

ရတနာသိင်္ဃံမြို့ကို အလိုတော်ပြည့်ပြီးနောက် နောင်တော်ပုဂံမင်း၏ တပ်များကို တွန်းလှန်နိုင်ရုံသာမက အမရပူရ ရွှေမြို့တော်ကြီးကိုပါ တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရာ၊ တပေါင်းလထဲတွင် အလိုတော်ပြည့်သည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ အမည်တော်မှာ 'သီရိပဝရ ဝိဇယာနန္ဒယသ ပဏ္ဍိတမဟာဓမ္မ ရာဇဓိရာဇာ' ဖြစ်သည်။ ညီတော် ကနောင်မြို့စားမင်းသားအား အိမ်ရှေ့အရာနှင့် 'သီရိပဝရ မဟာသုဓမ္မရာဇာ' ဘွဲ့တံဆိပ် အပ်နှင်းတော်မူသည်။

ထိုမင်း၏ မိဖုရားများမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီး 'သီရိပဝရ တိလောက

ရတနာ မင်္ဂလာဒေဝီ' နှင့်၊ မြောက်နန်းမိဖုရား 'သီရိမဟာရတနာ မင်္ဂလာဒေဝီ'။ အလယ်နန်းမိဖုရား 'သီရိတိလောကမဟာရတနာဒေဝီ'၊ အနောက်နန်းမိဖုရား 'ပင်းတလဲမြို့စား၊ သီရိရတနာ သုစန္ဒာဒေဝီ' တို့ဖြစ်ကြသည်။

မင်းတုန်းမင်းသားသည် အမရပူရ ရွှေမြို့တော်ကို မရမီကပင် မျက်နှာဖြူများထံသို့ ကုလားဝန်မက္ကားတစ်နှင့်အဖွဲ့ကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ရောက်သည့်နေရာတွင် စစ်ဆိုင်းထားရန်နှင့် မကြာမီ သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ထပ်မံစေလွှတ်မည့်အကြောင်းတို့ ပါဝင်ပေသည်။

ကုလားဝန် တွေ့ခဲ့ရသူများမှာ ဂေါ်ဒွင်နှင့် ဝန်ရှင်တော်ဖယ်ရာတို့ဖြစ်သည်။ ပဲခူးနယ်ကို သိမ်းယူလိုက်ပြီးဟူ၍လည်း ပြန်ကြားလိုက်သည်။ မင်းတုန်းမင်းမှာ နောင်အခါတွင် အပြေအပြစ် ဆွေးနွေးရလျှင် ပဲခူးတိုင်းကို သာမက ယခင်ဆုံးရှုံးဟောင်း တနင်္သာရီနှင့် ဓညဝတီကိုပါ ပြန်လည်တောင်းခံရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေတော်မူရာ၏။

ထိုစိတ်ကူးယဉ်မှုကို ချေဖျက်လိုက်သူမှာ လော့ဒါလဟိုဇီဖြစ်၏။ သူက 'မြန်မာအင်္ဂလိပ်စစ်တွင် မြန်မာတို့ရှုံးသဖြင့် ပဲခူးနယ်ကို သိမ်းယူလိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်မင်းပိုင် နယ်မြေများကို နှောင့်ယှက်လျှင် မြန်မာဘုရင်ကို တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ်ပစ်မည်' ဟူ၍ စော်ကားချက် ထုတ်ပြန်ခြင်းဖြင့် မင်းတုန်းမင်းသား၏ စိတ်ကူးယဉ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်းတုန်းမင်းသည် ရတနာသီဟိုဠ် ရွှေမြို့တော်တွင် ရာဇဝါသေကခံယူတော်မူပြီး မကြာမီပင် ဝန်ကြီးဦးကြာဥ ခေါင်းဆောင်သော သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ပြည်မြို့သို့ စေလွှတ်တော်မူခဲ့သည်။ လိုချင်၍ လုယက်တိုက်ခိုက်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပါရန် စာချုပ်တစ်ခုကို အတင်းထိုးပေး၏။

စာချုပ်သာဆိုသည် အဆီအငေါ့မတည့်။
သူတို့အဆိုမှာ 'ပဲခူးနယ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီ' ဟူ၏။

ထိုသို့ဆိုပါက အင်္ဂလိပ်တို့ လုယူလိုက်သော နယ်မြေအပိုင်းအခြားသည် ဟင်္သာတမြို့အထိသာ ရှိရပေမည်။ ယခုသော် အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြေထဲမြို့ (ယခု အောင်လံမြို့) အထက် သုံးတိုင်အထိ တက်ရောက် သိမ်းပိုက်ထားရာ၊ ရခိုင်ရိုးမ ဖိုးခေါင်တောင်ထိပ်မှ မြေထဲမြို့ (ယခု အောင်လံမြို့) တပ်အလံတိုင်မြောက်ဘက် သုံးတိုင်ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် စစ်တောင်းမြို့နှင့် ကရင်နီနယ် (ယခု ကယားပြည်နယ်) အထိ ဖြစ်နေတော့သည်။

သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဝန်ကြီးဦးကြာဥက ဓားပြကြီးဒါလဟီဇီ၏ ကြေငြာချက်နှင့် ဓားပြငယ်ဖယ်ရာ ဂေါ်ဒွင်တို့၏ အပြုအမူများ မညီညွတ်ကြောင်း ထောက်ပြ၏။ ပြသော်လည်း အမောသာ အဖတ်တင်၏။

မြန်မာအင်္ဂလိပ်စစ်ပွဲကို စတင်မီးမွှေးခဲ့သူများမှာ၊ ရှေ့စကား နောက်စကားညီအောင် ပြောတတ်သူများ မဟုတ်ပေ။ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ရှိသူများ မဟုတ်ချေ။ ယခု ထိုစစ်ပွဲကို အဆုံးသတ်သူများမှာလည်း ဂုဏ်မဲ့၊ သိက္ခာမဲ့များသာ ဖြစ်ရကား 'ကျားကျား မီးယပ်ပဲ' လုပ်ကြရာ ဦးကြာဥလက်လျော့လိုက်ရ၏။

ဝန်ကြီးဦးကြာဥသည် ဘုရင်မင်းမြတ် လွှဲအပ်လိုက်သော အခွင့်အာဏာကို အသုံးပြုလျက် အင်္ဂလိပ်တို့ ပဲခူးနယ်မှ ဆုတ်ခွာပေးလျှင် စစ်လျှော်ကြေးပေးပါမည် စေ့စပ်ပြန်၏။ လိုချင်လွန်းသဖြင့် အရှက်မဲ့စွာ လုယူသောဓားပြများသည် ဝန်ကြီး၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်မခံပေ။

စေ့စပ်ရေးအဖွဲ့ပြန်သွားသောအခါ မြန်မာ့ရန်သူများသည် ဆင်ခြင်၏။ စဉ်းစား၏။ ပဲခူးတိုင်းကို ပြန်တောင်းခြင်းသည် အင်အား ကြီးမားလို၍ ဖြစ်သည်။ အင်အား ခိုင်မြဲလိုခြင်းမှာ ငါတို့အား တနင်္သာရီနှင့် ဓညဝတီမှပါ နှင်ထုတ်လို၍ ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုမင်း၏ အင်အား ပို၍ပို၍ ချညှိနဲ့အောင် လုပ်မှဖြစ်မည်။

“လာကြ၊ လာကြ။ ပဲခူးတိုင်းကိုလာကြ။ လယ်မြေတွေ အလကား

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ပေးမည်”

ဤသတင်းကို လွှင့်လိုက်သောကြောင့် မိုးပါးသောအရပ်မှ မြန်မာများသည် ပဲခူးတိုင်းသို့ စုန်ဆင်းလာကြတော့သည်။

မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဆည်မြောင်းချောင်းကန်များ ခိုင်ခံ့အောင်၊ ရေစီးရေလာကောင်းမွန်အောင် အချိန်မီ ဆည်ဖို့ပါလျက်၊ ပြုပြင်ပါလျက် ကုလား၏ ဤကဲ့သို့သော ထိုးနှက်မှုကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရပြန်လေသည်။

သို့ကြောင့် လူအများစုန်ဆင်းနေစဉ် ငမိုးကောင်းသာလျှင် ထူးဆန်းစွာ ဆန်တက်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်၊ ငရွဲတို့သည် ဆင်သေရွာတွင် အိမ်ငယ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရာ မကြာမီ ပြီးစီးလေတော့သည်။ ငရွဲ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ဤနေရာတွင် ယာတည်၊ ဤနေရာတွင် ကိုင်းလုပ်ဟု မြေနေရာများ ရှာဖွေသတ်မှတ်ပေးရာ ငမိုးကောင်းတို့မှာ နှစ်လမကြာမီပင် အားလုံးအသင့်ဖြစ်သွားတော့သည်။

အားလုံးအသင့်ဖြစ်လျှင် ပြန်ရန်သာရှိတော့သည်။

ပြန်မည့်ရက်တွင် တောင်ပေါ်ကျောင်းသို့ ကန်တော့ရန် သွားကြသည့်အခိုက် ငရွဲက ငချိပ်အား တီးတိုးပြော၏။

“အနောင်ရေ။ ဦးခေါင်းကြီး၊ ဦးခေါင်းလေးတို့ သည်နယ်ထဲ ရောက်နေသကော”

“ဝမ်းသာသဗျာ။ နောင်ကြီးကောင်းလည်း အဲသည်ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဆုတ်သွားရင်း ကွယ်လွန်ကုန်သလား၊ ရှိသေးသလား စုံစမ်းနေတာပါ။”

“အစကတော့ ကုလားဂတ်တွေကို တစ်ယောက်ကောင်း နှစ်ယောက်ကောင်းနဲ့ ဝင်တိုက်နေခဲ့သကလား။ အခု အင်ကြီးအားကြီးနဲ့ ဝင်ဝင်စီးသာ မြေထဲ (ယခု အောင်လံ) တောင် တလောက အစီးခံရလို့ ကုလား

တွေသေသတဲ့”

ငချိပ်၏သွေးတွေ ဆူလာသည်။ အိပ်ပျော်နေသော စိတ်သည် နိုးကြားလာသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ သတိရသည်။ မယ်မင်းဘော် ဒုတိယသား မွေးသည့်ည။ သို့အတွက် ငရွဲ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၏။ စိုးရိမ်တကြီး တောင်းပန်၏။

“နောင်ကြီးကောင်းရှေ့မှာ ယောင်လို့မှ မပြောပါနဲ့အနောင်”

“ဘဇာကြောင့်တုန်း အနောင်”

“ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ပါး၊ ဒီအရပ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို နောင်ကြီးကောင်း သိသွားရင် အစီအစဉ်အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ!”

“အဲသာ ဘဇာကို အနောင်ပြောသာတုန်း”

ငချိပ် စိုးရိမ်တကြီး ပြောသဖြင့် ငရွဲ တအံ့တဩဖြစ်နေ၏။

ငချိပ်သည် ငမိုးကောင်းလာမည့်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ပြီးမှ စစ်သံကြားလျှင် သွေးကြွသော ငမိုးကောင်းအကြောင်းကို သူသိသရွေ့ ပြန်ပြောင်းပြောပြ၏။ သူသိသရွေ့မှာ အုန်းပင်စုသို့ရောက်လာပုံနှင့် မယားမျက်နှာ မြင်သည်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ငှက်တောခွေးတော၌ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် တိုက်ခိုက်ပုံတို့ဖြစ်ကြပေ၏။

“သွေးသောက်မင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းမကျသာ နာသဗျာ”

ငရွဲသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်မှုထက် ကုလားမောင်းထုတ်ရေးကို အဓိကထား နှလုံးသွင်းသော ငမိုးကောင်းကို အံ့ဩ၏။ အတူတွဲပြီး မန္တလိက်ရသည်ကိုလည်း နှမြောတမ်းတ၏။

“သဟာကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ပါးရဲ့သတင်းကို နောင်ကြီးကောင်း မသိစေနဲ့ ပြောသပါ။ သူသာသိလို့ဖြင့် ရွာပြန်ဖို့ ကိစ္စကိုဖျက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ပါးနောက်ကို ဓားဆွဲပြီးလိုက်မှာကော”

“အနို့ သွေးသောက်မင်းမှာ သားသမီး အနှာလောက်ရှိသတုန်း”

“သားနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်မိုက်ရှိသပါ။ အကျွန်ရဲ့ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမတင်မှာ ဖွားလောက်သပါ။”

ငွေ့ ချိန်ဆသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဦးခေါင်းလေးတို့ ၏ သတင်းကို ငမိုးကောင်းအား ပြောသင့် မပြောသင့်။

“အနောင် မပြောပါလင့်။ ယခင်တစ်ပွဲမှာ အကျွန် ငှက်သင့်ပြီး ပြန်ပြေးရသပါ။ နောက်တစ်ပွဲရရင် ငှက်ပြန်ပေါ်ပြီး၊ အကျွန် သေတန်ရာရဲ့။”

ငချိပ်သည် ငွေ့၏ဝမ်းတွင်းအကြိုကို သိရှိဘိအလား တောင်းပန် လိုက်ရာက “သူနဲ့ အကျွန်ဟာ မယားညီအစ်ကို တော်စပ်မှာ အနောင်ရ” ဟု ထုတ်ဖော်ပြီးမှ ထပ်မံတောင်းပန်ပြန်သည်။

“အနောင်ပြောလိုက်လို့၊ ရွာကို သူပြန်မပါရင် အကျွန်နဲ့ သူ့ခယ်မ နဲ့ အမျက်ပွားစရာ ဖြစ်တော့မှာပါ။ အမျက်မပွားသည့်တိုင် အကျွန်မရိုးကို အကျွန် မျက်နှာပူရပြီကော အနောင်”

ငွေ့သည် စာနာစွာ ခေါင်းညိတ်၏။

သို့အတွက် ဆင်ပေါင်ဝဲလှေဆိပ်သို့ ရောက်သည်အထိ သည် သတင်းကို ငမိုးကောင်း မသိချေ။ ဆိပ်ကမ်းတွင် သုံးရက်သာ ဆိုင်းလိုက်ရ သည်။ ငွေ့ လိုက်ဖူးသောလှေတစ်စင်း စုန်ဆင်းလာသည်နှင့် အခန့်သင့် သွားတော့သည်။

အုန်းပင်စုရွာကလေးသည် ရှေးကနယ် လှမြို့တိုင်းလှနေသည်။ သာယာမြို့တိုင်းသာယာနေသည်ဟု ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်တို့ ထင်၏။ သုံးလ အတောအတွင်း၌ မပြောင်းလွဲဟု ထင်ကြ၏။

ရေခပ်လမ်းမှ ကာလသားတို့၏ ခြင်းဝိုင်းသည် စည်ကားမြဲ စည် ကားနေ၏။ ကာလသား ခြင်းတော်သားတို့၏ ရင်ဖိုအာမေဒိုတ်သံများ လည်း အသက်ဝင်သည်။

လှများထိပ်ပန် ရွာမျက်မှန်များလည်း အစုလိုက် အတွဲလိုက် ရေခပ်

၅၁၂ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ဆင်းကြ၊ ပြန်ကြနှင့် ခြင်းဝိုင်းကို ကူပုံနေကြသည့်နည်းတူ ကြာနီ၊ ကြာဖြူ၊ များလည်း လျော့ပါးနေသည့် ရေပြင်ပြည့်မျှ ဖုံးလွှမ်းထားကြသည်။

သို့လျှင် ယခင်သုံးလက သွင်ပြင်အတိုင်း မြင်ကြရသောကြောင့် မပြောင်းလွဲဟု ငမိုးကောင်းတို့ ထင်မှတ်ကြငြား၊ ငပြုံးချိုနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဘွားခနဲ အတွေ့တွင်ကား အထင်သည် မှားခဲ့ပြီဟု သိကြရ၏။

“နောင်ကြီးကောင်း၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်ပါလိမ့်၊ ဝမ်းသာ သပါ။”

သည်နှယ် အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလွှားပွေ့ဖက်ရမည့် ငပြုံးချို။
ယခုသော် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ မျက်နှာလွဲသွားသည်။
“နောင်ငယ် ငပြုံးချို၊ ဦးတော်တို့ ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ”

သူ့နောက်မှ တုတ်ထမ်း၊ ဓားထမ်း အခြံအရံနှစ်ယောက်ပါသည် ကို သတိမထားဘဲ ငမိုးကောင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ငပြုံးချို ကြားယောင်မပြ။ ငမိုးကောင်းသည် ငပြုံးချို လှည့်ကြည့်ဦးမည်လောဟု စီးလာသည့် နွား လှည်းကို အရပ်ခိုင်းထား၏။

“ဘဇာဖြစ်တယ် မသိဘူး နောင်ကြီးကောင်း။ သူ့မျက်နှာနေ မျက်နှာ ထား မောက်မာနေသကော။ ကဲ ကဲ၊ လှည်းသမား မောင်းမောင်း”

ငချိပ်က ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

ငမိုးကောင်းမှာ ကြိဖန်ချဲ့ထွင် မတွေးမိ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်သာ မိခင် နေမကောင်း၍လော၊ ဖခင်မကျန်းမာ၍လော ဟူသည်ကိုသာ တွေးတော ပူပန်မိသည်။ ထိုစိုးတထင့်ထင့်စိတ်သည်၊ အိမ်ဝသို့ရောက်လျှင် ပျောက်၏။

“အဖေ ဘာပါတုန်း”

သားကြီးသည် အိုးပုတ်များကို သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံစီထား ပြီး၊ ပုတ်ခတ်ကစားနေရာက လည်ပင်းရှည်ပြီးမေး၏။

“အဖေ ကျန်ယာဘီ၊ ဖေ ကျန်ယာဘီ”

ဝါးစားတကားကားဖြင့် ငသိုင်း ပြေးလာတော့မှ ငလှိုင်းလည်း ထပြေးလာ၏။ မယ်မင်းဘော်သည် သားတွေအသံ ကြားသောကြောင့် ထွက်လာငြား၊ လှေကားထိပ်သို့ မလာပေ။ တဘက်တစ်ထည် ခြံထားပြီး ခန်းဝတွင်သာ ထိုင်နေ၏။

နွားလည်းတစ်စီးစာ အပြည့်အလျှံ ပါလာသော ပစ္စည်းများကို တစ်ဖက်အိမ်မှ မိသော့ ပြေးလာပြီး ကူညီဆွဲချ၏။ နောက်ဖေးအိမ်မှ ဒေါ်အေးလှ ပြေးလာပြီး “များလှသကော” ပြောဆို ကူညီသည်။

ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်လာသော လင်ယောက်ျားတွင် ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေပါလျက် မယ်မင်းဘော် ထွက်မကူညီ မဆွဲလွဲ ခြင်းမှာ အရှက်အကြောက်တရားကို ဦးထိပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် တဘက်ခြံထားခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းတရားကြောင့် ပင် ဖြစ်ချေသည်။

မယ်မင်းဘော်မှာ မပေါ့မပါးရှိနေသည်မှာ ခြောက်လရှိခဲ့ပြီ။

အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်၌ ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းမှာ အဆန်း လောဟု သဘောမထားကြပါ။ ရှက်စရာဟု သဘောထားကြသည့်အတွက် ကိုယ်ဝန်ကို လူမမြင်စေရန် တဘက်ခြံထားပါသည်။

တဘက်ခြံထားသကော ဟူ၍လည်း ငေါ့ငေါ့ငေါ့ငေါ့နှင့် ထွက် မလာပါ။ မမာမကျန်းအသွင်ကို လူမြင်မည်ကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။

“နမသယ်၊ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိရဲ့လား။”

ငမိုးကောင်းသည် ငလှိုင်းနှင့် ငသိုင်းကို ဘယ်ညာပွေ့ချီလျက် လှေ ကားရင်းသို့ရောက်လာပြီး မေး၏။

“ကောင်းပါတယ်မောင်ကြီး။ တလောက မိုးရွာသေးသကော။ အဲဒီ ကတည်းက မျှော်ရသပါ့။”

ထိုသို့ တုံ့ပြန်ရင်းက သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်မူတ်ခပ်လာပြီး၊ ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ထိုင်ကာ ကမ်းပေး၏။

“နမ မျှော်နေမစိုးလို့၊ နေရာထိုင်ခင်း လုပ်ခင်းဆောင်တာ ပြည့်စုံသာ နဲ့ ပြန်လာခဲ့သပေါ့” ပြောရင်း ရေသောက်သည်။ “အင်း ကောင်းပေါ့ ကောင်းပေါ့၊ မေတ္တာနဲ့ပေးသဲ့ ရေမို့ထင်ပေါ့၊ ချိုလိုက်သာ” ဆိုရင်း ရေမူတ်ကို ပြန်ပေးသည်။

မယ်မင်းဘော်သည် မပွင့်တပွင့်ပြုံး၏။

“မြောက်ပင့်မှန်း သိပေမယ့် နားဝင်ချိုသကော”

“ချိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ ချိုရမှာပေါ့”

တဟဲဟဲ ရယ်မောလိုက်ရာက “သုံးလအတောအတွင်းမှာ၊ ဘဇာတွေများ ဖြစ်ကြသေးသတန်းနမသယ်” ဟု မေးသည်။

“ပြောင်းလွဲသပေါ့မောင်ကြီး။ အေးအေးလူလူကျမှ ပြောရတာပေါ့။ လူလေးတို့ အိမ်ပေါ်လာကြလကွယ်။ အဖေမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးသကော”

မယ်မင်းဘော်သည် သားနှစ်ယောက်အား အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်ပြီး တင်ထားသည်။ တစ်ထုပ်ပြီး တစ်ထုပ်၊ တစ်တောင်းပြီး တစ်တောင်း၊ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာသော အညာလက်ဆောင်များကို ထမဆွဲချေ။ ငလှိုင်းနှင့် ငသိုင်းတို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်ကိုသာ “ကျကွဲမယ်၊ သေသေချာချာကိုင်။ ဖြည်းဖြည်းချ” စသည်ဖြင့် ပြော၏။

ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ်တို့ ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်လာကြောင်း သတင်းကြားသူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြ၏။

ခရီးသွားအတွေ့အကြုံ မေးမြန်းသံများ၊ ဖြေကြားသံများ၊ နောက်ပြောင်ရယ်မောသံများ စည်ညံနေသည်နှင့် ပြိုင်တူ၊ ပစ္စည်းများလည်း အဖီကလေးထဲသို့ အလျင်အမြန် ရောက်လာတော့သည်။

ဧည့်သည်များသည် အဖိဝတွင် ထိုင်ကြ၏။ အပြင်တွင် ထိုင်ကြ၏။ အဖိထဲတွင် အညာပြန်လက်ဆောင်တွေ ပြည့်နေသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်းလင်မယားမှာ ထိုဧည့်သည်များကို စကားပြောရ၊ လက်ဆောင်ပေးရ ဖြင့် စကားနောက်ထပ် မပြောဖြစ်တော့ချေ။

လင်မယား အေးအေးလူလူ စကားပြောချိန်တွင် မီးခွက်ထွန်းနေပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း အိပ်ပြီ။ ငမိုးကောင်းလည်း ထိုအခါတွင်မှ ထမင်းစားနိုင်တော့သည်။

ထမင်း သုံးလေးလုတ် ခွဲအပြီးတွင် ငမိုးကောင်းသည် လေးပေါင်လေးကားလျက် အိပ်မောကျနေသော ငလှိုင်းအား မျှော်ကြည့်ပြီးမှ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ ယပ်ခပ်ပေးနေသူအား စတင်မေး၏။

“အုန်းလက်မြင်းကိုစီးပြီး၊ အုန်းလက်စား တဝင့်ဝင့်နဲ့ မြင်မြင်သမျှကို လျှောက်ခုတ် လျှောက်ထိုးနေခဲ့သဲ့ သားကြီး။ ပသို ဖြစ်သွားသာတုန်းနမသယ်။ ဆိုင်းဝိုင်းကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးသတုန်း”

မယ်မင်းဘော်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး သားနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်၏။

“မောင်ကြီးနမ မိသော့ကို အမေတို့သွားခေါ်တော့၊ မောင်ကြီးသားတွေကို ခေါ်သွားသကော”

“မြောင်းမြမှာ ဆိုင်းတီးသာ မြင်ခဲ့ရသပါ”

“ဟုတ်ပါရှင်။ ရုပ်သေးပွဲခံသဟာနဲ့ သွားဆုံတာ၊ ခုနစ်ညလုံးလုံး တစ်ညမပြတ် ကြည့်ခဲ့ကြဆိုသကော။ မြောင်းမြက ပြန်လာကတည်းက မောင်ကြီးသားဟာ အိုးတွေခွက်တွေ အုန်းသီးတွေ ဝိုင်းစီပြီး ပါးစပ်ဆိုင်းတီးတော့သပါ”

“အနောင် ငချိပ်တောင်၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်လာလို့ ဓနဖြူမှာ ကြည့်ခွင့် ကြိုသကော”

“အကျွန်လည်း ကြည့်ချင်ပါတီ”

“အညာရောက်ရင် ကြည့်ရတော့မှာပဲ၊ နှမသယ်ရယ်”

ထိုသို့ပြောရာက အဆက်အစပ်မရှိဘဲ ရုတ်တရက် စကားပြောင်းသွားပုံမှာ “ကုလားခွေးသူကြီးရဲ့ရန် ရှိပါလျက်နဲ့ ဘဇာကြောင့် မိန်းကလေးကို ပြန်ခေါ်ရသတန်း” ဟူ၏။

“ငအိပ် မရှိတော့သကော”

ငမိုးကောင်း ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားလျှင် “အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ပြောမယ်လို့၊ ညနေတုန်းက အကျွန် စကားခံခဲ့သကော” ဟု မယ်မင်းဘော် စကားဆက်သည်။

“ကြားပါရစေ နှမသယ်”

“ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းသဟာ၊ ထူးဆန်းသဟာကို နောက်မှပြောမယ်။ အခု ငအိပ်အကြောင်း”

မယ်မင်းဘော်၏ စကားမဆုံးမီ ငမိုးကောင်းက လက်ကာပြ၏။

“ကျုပ်ဘဇာမှ မသိရသေးပေမယ့်၊ ငအိပ် သေသာဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်သပဲ၊ မောင်ကြီးရှင့်”

“သဟာကြောင့်၊ အမင်္ဂလာသတင်းကို နောက်မှပြော။ ထူးဆန်းသဲ့မင်္ဂလာစကားကို အဦးအဖျား ကြားပါရစေနမသယ်”

ထိုအခါ မယ်မင်းဘော်က အမေးဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

“မောင်ကြီးတို့အမျိုးထဲမှာ ဦးပြားဆိုသဟာ ရှိသလား”

ငမိုးကောင်းမှာ ထမင်းကို ဆက်မဝါးနိုင်တော့ပါ။ သူ့မျက်နှာကြီးရွန်းပ၏။ မျက်လုံးတွေ တောက်ပလာ၏။ မကြားရသည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော သရက်ကန်ရွာအကြောင်း။ မိအကြောင်း ဖအကြောင်းနှင့် သားချင်းတို့အကြောင်း။ ရှားပါး၍ အဖိုးတန်သောအကြောင်းကို ကြားရသဖြင့် “ရှိသာပဲ၊ ရှင်မရယ်။ အမေမောင်အငယ် ဦးပဏ္ဍိတ”

ဟု ပလုတ်ပလောင်းအော်သည်။

“အမရပူရမှာ စာသင်နေသဟာ လူဝတ်လဲလာပြီထင်ပါ့”

ထင်မြင်ချက်ပေးပြီးမှ ထပ်မံမေး၏။

“မြောင်းမြမှာ တွေ့ခဲ့သတဲ့လား”

“အမေတို့ အိမ်ပေါ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြွလာသကော”

“မတွေ့လိုက်ရသာ နစ်နာပါဘိ” ရေရွတ်ပြီး ငမိုးကောင်းသည် သူ့ ပေါင်ကို သူ့ပုတ်သည်။ ထို့နောက် “ဘထွေးဘုန်းကြီးနယ်၊ ကတ်ကတ် သတ်သတ် ပသို့လုပ်ပြီး သည်အကြိုအကြားကို” ဟု မြည်တမ်း၏။

“အကျွန်ရိုလည်း အံ့လည်းအံ့ဩ၊ ဝမ်းလည်းသာသကော”

“အင်း အင်း။ ဘယ်အဆက်နဲ့ ဘယ်လို သတင်းရပါလိမ့်”

ထမင်းလုတ်ကိုဝါးရင်း၊ ငမိုးကောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“မောင်ကြီး အုန်းပင်စုရွာမှာ အိမ်ထောင်ကျနေကြောင်း၊ သတင်းပေး လိုက်သူကို မောင်ကြီးသိရရင် ပိုပြီး အံ့ဩမှာကော”

“ပြောပါဘိနမရယ်”

“မောင်ကြီးရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဓနုဖြူဦးမြတ်ထွန်း”

ငမိုးကောင်း ထခုန်မိတော့၏။

အံ့ဩလွန်း၍၊ ထူးဆန်းလွန်း၍၊ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခမျာမှာ လွန်းပြတ်တောင် တောင်ပြိုရာ၌ ပါသွားပြီ ထင်နေ ခဲ့ရာ လှမ်းလှမ်းကမ်းကမ်း အမရပူရသို့ ရောက်သွားကြောင်း သိရသော အခါ ထမင်းစားနေသည်ကို မေ့လျော့၏။

“ထမင်း ဆက်မစားရင်၊ ပြောရသူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပါ”

“ဪ ဪ”ဆိုကာ ရယ်မောသည်။

“သာလောက်ကလေးများ၊ ကုန်အောင်စားပါမယ် နှမသယ်ကလေး

များ”

ငမိုးကောင်းသည် ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ထမင်းဆက်စားသည်။

“မောင်ကြီးရဲ့ ဘဒ္ဒေဘုန်းကြီးနောက်က ပါလာတဲ့ ကပွိယက လည်း ပြောသကော။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ နေပြည်တော်က အကူအညီရမလား လို့ တက်လာတာတဲ့။ အိမ်ရှေ့မင်းက လိုလိုလားလားရှိသလောက် ဘုရင်က မလိုလားတဲ့အတွက် အကူအညီမရဘူးတဲ့”

“အင်း” ခနဲ မြည်ရင်း၊ ငမိုးကောင်း လက်ဆေးသည်။ တစ်ဆက် တည်း ထမင်းပွဲသုံးချောင်းထောက်ကို မသည်။ မယ်မင်းဘော်က လှမ်းဆွဲ ထားပြီး ကုန်းထ၏။

“အကျွန် သိမ်းပါရစေ မောင်ကြီး။ သားရေစာကလေး စားပါဘိ”

သူပါလာသော အညာပြန်လက်ဆောင်ဖြင့်ပင် သူ့အား ဧည့်ခံထား ခဲ့ကာ ထမင်းပွဲကို မယ်မင်းဘော် သိမ်းသွားသည်။

မယ်မင်းဘော်သည် စဉ်ပန်းကန်တွင် တင်လဲထည့်ပြီး ကြေးဇွန်း တပ်ထား၏။ စားချင်စဖွယ် ရနံ့သင်းငြား၊ ငမိုးကောင်း မစားမိ။ မင်းတုန်း မင်း၏အကြောင်း ကြားရပြီး၊ ရွှင်လန်းစိတ်တွေ ပျောက်ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိဂုံတ္တရကုန်းတော်ပေါ်မှ ဆုတ်ခွာသွားသော မြန်မာ့တပ်မတော် ကြီး ကြည့်မြင်တိုင်မှပင် မခုခံတော့ဘဲ နေပြည်တော်သို့ တန်းပြန်သွားခြင်း မှာ မင်းတုန်းမင်းသား ထကြွသောကြောင့်၊ မြန်မာအင်္ဂလိပ်စစ်ပွဲတွင် ရန်ကုန် မြို့ ကျရခြင်းမှာ မင်းတုန်းမင်းသားကြောင့်ဟု သဘောထားခဲ့သော ငမိုး ကောင်းသည် ထိုမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်ချိန်တွင်လည်း ဒေါသထွက်ရပြန်ချေပြီ။

ထိုဒေါသကြောင့် အံကြိတ်ထားမိသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ သို့စဉ်တွင် ရင်ဆို့ထရံဘေး၌ ကပ်ထားသော ဆေးလိပ်တိုများနှင့် အုန်းမှုတ်ဆေးခံခွက်ကို လက်နှင့် တိုးမိပြန်သည်။

“ဆေးလိပ်တိုတွေကလည်း များလှသကော”

မယ်မင်းဘော်သည် ထမင်းစားနေသဖြင့် မတုံ့ပြန်ပေ။

‘ဆေးလိပ်တိုတွေ သာလောက်အများကြီး ကျန်နေခဲ့ရအောင်၊ သူ့ အမေများ လာအိပ်ရောသလား’

ဒေါသထဲတွင် ဆေးလိပ်တိုအတွေးက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သဖြင့် မယ်မင်းဘော်ရောက်လာချိန်ဝယ် ဦးတည်ရင်း စကားပျောက်သွားတော့ သည်။

“ဆေးလိပ်တိုတွေ များပါဘိ နှမသယ်။ ညည နှမအမေ လာအိပ် သပါ့”

“အကျွန် သောက်သဟာတွေပါ မောင်ကြီး”

“ဟင်၊ နှမသယ် ဆေးလိပ်သောက်သယ် ဟုတ်စ”

“အပြစ်တင်လည်း ခံရတော့မှာပါမောင်ကြီး။ အကျွန်မှာ မောင် ကြီးကို လွမ်းတိုင်း ဆေးလိပ်ကိုပဲ အဖော်ပြုနေရသကော”

ငမိုးကောင်း ရင်တွင်း၌ ဆို့ကျင်ရသည်။

“ဖြစ်ရလေ နှမသယ်ရယ်” တုန်ယင်သံဖြင့် ပြောရင်း၊ ရင်ခွင်တွင်း သို့ အသာအယာ ဆွဲသွင်းပြီး သနပ်ခါးနဖူးပြင်ကို ကြင်နာစွာ နမ်းသည်။

“အလွမ်းမြေစရာ မောင်ကြီးရဲ့သားတွေ ရှိသကော။ သို့ပေမယ့် ကန်ဟယ် ကျောက်ဟယ် တွန်းဟယ် ထိုးဟယ် လုပ်မှာစိုးလို့ အကပ်မခံရဲ ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ”

“သောက်သောက်။ ချောင်းဆိုးရင်ကြပ် မဖြစ်ရင် ပြီးသာပါ။ အနို့ ဘဒ္ဒေဦးပြား ဘုန်းကြီးအကြောင်း ဆက်ပါဦး”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေကို သဲကြီးမဲကြီးတိုက်သဟာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ မိပစ်ဖပစ် စာမလာ လူမရောက်သဟာတော့ စိမ်းကားလွန်းသကောတဲ့”

“ဟုတ်သယ်။ ဘဒ္ဒေပြောလည်း ပြောစရာပဲ။ မိန်းမရနေသာကိုးဗျ”

“ရက်စရာစကား မပြောနဲ့”

မယ်မင်းဘော်သည် လင်းလင်းကျင်းကျင်း မရှိသောနေရာမှာပင် ခေါင်းကလေးငုံ့သွားကာ လူချင်းအသာအယာ ခွာ၏။

“မောင်ကြီးနဲ့ တွေ့မသွားတာ ကောင်းသပါ့”

“ပသိုကြောင့်တုန်း နှမသယ်”

“သားကြီးကို မောင့်ဘဒွေးက မျက်စိကျနေသကော။ နေပြည်တော် ခေါ်သွားပြီး သူ့ဒါယကာ ငဖေဆီ အပ်ပေးမယ်တဲ့”

ငဖေဟူသည့် အမည်သည် ငမိုးကောင်းအတွက် နားမရှင်းစရာ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ဖြင့် ‘ငဖေ’ ဟု သံယောင်လိုက်နေမိ၏။

“သားကြီးက အုန်းသီးခွံတွေ အိုးပုတ်တွေကို သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းပတ် ထားပြီး ပါးစပ်က အသံအမျိုးမျိုးမြည်ပြီး လက်နဲ့ပုတ်နေတာမြင်လို့ ပြော သပါ့”

ငဖေဟူသည် တူရိယာတီးမှုတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်ဟူ၍သာ ငမိုးကောင်း ခန့်မှန်းနိုင်တော့၏။

“ဘာများ မှာသွားသေးသတုန်း နှမသယ်”

“ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၊ ပြီးတော့ ရွှေမော်စော စေတီတော်ကြီး ကို ဖူးချင်လို့ ဆင်းလာတာတဲ့။ အပြန်မှာ ဝင်ဖြစ် မဝင်ဖြစ် မသိသေးဘူး တဲ့။ အနို့ ရွှေမော်စောဆိုသဟာ ဘုရားလား မောင်ကြီး”

“ပဲခူးဟံသာဝတီမှာရှိသဲ့ စေတီတော်ကြီး ဖြစ်သပါ့”

“အမေတို့က ဆွမ်း နှစ်နပ်၊ အကျွန်ရဲ့က ဆွမ်းတစ်နပ် ကပ်လိုက်ပြီး တော့ အကျွန်ရဲ့က တိုးဒင်္ဂါးတစ်ပြား၊ အမေတို့က နှစ်ပြား။ ဝတ္ထုကပ်လိုက် သေးသကော”

“သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု။ သည်ကောင်းမှုကြောင့် မအေတူသမီး ကလေး လှလှကလေး အလိမ္မာကလေး မွေးပါစေဗျား”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်ရပါလိမ့်”

ပေးသည့်ဆုကို လေးလေးနက်နက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခံယူပြီးခါမှ မယ်မင်းဘော်သည် ပါးစပ်ကို တစ်ဖက်စွန်းအုပ်လျက် အသံထွက်အောင် ရယ်မောနေသည်။

“ဘဒ္ဒေးဘုန်းကြီး အပြန်မှာဝင်လာရင် နှမသယ် ပသို့လုပ်မတုန်း”

မယ်မင်းဘော် ကြိုတင်စဉ်းစား မထားမိသဖြင့် တွေဝေသွားပြီးမှ “ငလှိုင်းကို ခေါ်သွားမှာ စိုးလိုလားမောင်ကြီး” ဟု မေးသည်။ ငမိုးကောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် သူပင် ဆက်ပြော၏။

“ဘဒ္ဒေးဘုန်းကြီးက သူ့ဆန္ဒကို ပြောသဟာဖြစ်မှာပဲ။ မောင်ကြီး ရဲ့သားကို ကြည့်ပါဘိ။ လူကသာ ကျွဲကြီးလားထင်ရပေမယ့် ငါးနှစ်တောင် မပြည့်သေးသကော”

မယ်မင်းဘော်က ပေါ့ပေါ့ကလေးပြောငြား၊ ငမိုးကောင်းမူ လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားသည်။ နေရာကလည်း ကုလားပိုင်နက်၊ အကြားအမြင် ဆွံ့ပါးလွန်းသောအရပ်။ ထွန်းကားရန် လမ်းနည်းသည်။

သို့စဉ်တွင် အိမ်မကြီးပေါ်မှ မိခင်ဒေါ်ပန်းအိက လှမ်းအော်၏။

“ဟဲ့ သမီး။ မီးခွက်မှုတ်ပြီး အိပ်ပါတော့လား။ ခရီးပန်းလာသူ အိပ် ချင်ရောပေါ့ဟဲ့ အိပ် အိပ်၊ အိပ်ကြ”

ငမိုးကောင်းသည် ရေနံမီးခွက်ကို ထမှုတ်ပြီး အိပ်ရာဘေးတွင် ချထားလိုက်ကာ၊ မယ်မင်းဘော်ဘေးသို့ ပြန်လာပြီး ပွေ့ပိုက်သည်။ ပါးချင်း အပ်သည်။

“အိပ်ချင်ပြီလား နှမသယ်”

“မောင်ကြီးမျက်နှာကို ကြည့်နေချင်သပဲ။ အမေက မီးခွက် မှုတ် ခိုင်းသမို့”

ငမိုးကောင်း လေသံကလေးဖြင့် ရယ်မောရာက “ကျက်သရေကင်းမဲ့ သဲ့ အမျိုးယုတ်သူကြီးအကြောင်း ပြောပါဦးလား” ဆိုသည်။ လင့်ရင်ခွင်၌

ခွေပျောင်းနေသော မယ်မင်းဘော် တောင့်စန့်၏။

“မောင်ကြီးတို့သွားပြီး ဘာကြာမတုန်း။ ၁၅ ရက်လောက် ရှိမှာပါ။ အကျွန်ရဲ့ရွာကို ဓားပြတိုက်သကော”

“သေနတ်တွေ ဘာတွေ ပါသလား နှမသယ်”

“ပါသပါ။ သဟာပေသည့် အကျွန် ကောင်းကောင်း မသိသကော။ ကလေးတွေနဲ့ အဝတ်ထုတ်ယူပြီး အိမ်နောက်ဖေးက ချုံထဲမှာ ပုန်းနေရ သပါ။ မောင်ကြီးကို သတိလည်းရ မရှိသဟာလည်း ဝမ်းသာ”

* * *

“မဆိုင်သူ မကပ်နဲ့”

သေနတ်သံသည် အိပ်မောကျနေသော အုန်းပင်စုရွာကို လန့်နိုး သည်။ ကလေးငိုသံများ စည်ခနဲပေါ်လာ၏။ ချက်ချင်း ပါးစပ်ကိုအပိတ်ခံရ သည်။ ဘယ်သူ့ရေ၊ ဘယ်ဝါရေ အော်သံများ ညံ့ခနဲပေါ်လာငြား၊ ချက်ချင်း တိတ်သွားသည်။

အထိတ်တလန့် တိတ်သွားစေကာမူ မှောင်ထဲတွင် ပြေးလွှားကြ သည်။ ပုန်းအောင်းစရာ ရှာကြသည်။

“ဟဲ့ လုံမလေး၊ ငမ”

ဒေါ်ပန်းအိသည် အဖီကလေးရှေ့သို့ ပြေးလာ၏။ သမီးရော၊ မြေး တွေပါ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသည်။

“သမီးရေ၊ သားရို့ရေ”

အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးလာသည်။ အော်လည်းအော်ချင်၊ အော်လည်းမအော်ရဲ။

“အမေရေ။ သမီးရို့ ဒီမှာ”

ထိုအသံကြားရတော့မှ ဒေါ်ပန်းအိမှာ ငယ်ထိပ်အပူပြေ၏။

“သမီး ဘဇာမှမကြောက်နဲ့၊ အမေရှိသပါ့”

ဒေါ်ပန်းအိသည် ချုံထဲသို့ဝင်လာသည်။ သမီးကို နမ်းသည်။ အအိပ် မပျက်သော မြေးတွေကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

“သမီး မကြောက်နဲ့နော်၊ ညဉ့်အဖေဆီ အမေသွားလိုက်ဦးမယ်”
မယ်မင်းဘော် တားဆီးရန် သတိမရ။ လင်ကိုတမ်းတနေမိသည်။

“မောင်ကြီးသာရှိရင်၊ မောင်ကြီးသာရှိရင်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို”
မှန်ပါသည်။ ငမိုးကောင်းရှိလျှင် မယားကိုထမ်း၊ ကလေးတွေချီ လျက်။

သို့သော် ဤသို့ဖြစ်ပါမည်လော။

မဟုတ်သည်ကို မကြံ၊ မမှန်သည်ကို မလုပ်သော ငမိုးကောင်းသည်
“နှမသလ်ရေ၊ နောက်ဖေးက ချုံတန်းဟာ လုံသပါ့။ အဲသည်မှာ
ခိုချေ” ဟူ၍ ပါးစပ်ဖြင့်သာ ပြောပြီး ဓားလှဲဆွဲကာ မှောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား
တန်ရာ၏။

ထိုအခါတွင် ငမိုးကောင်း ခရီးသွားခိုက်နှင့် ကြုံသည်ကိုပင် မယ်
မင်းဘော် ဝမ်းသာရမည်သို့ရှိ၏။ သူ့သာရှိလျှင် မိမိအတွက် ဖယ်ထားပြီး
သူ့အတွက် စိုးရိမ်ရတော့မည်။

ဓားပြဦးရေ မည်မျှရှိသည်ဟု မည်သူမျှမသိ။ ဓားပြများသည်
သူကြီးငအိပ်၏အိမ်ကို ဝိုင်းဝန်းထားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကင်းအထပ်ထပ်၊
နောက်ဖေးတွင် ကင်းအထပ်ထပ် ချထားသည်။ သေနတ်တစ်ချက်သာ
ဖောက်ပြီး မီးတုတ်သုံးချောင်းသာ ထွန်းထား၏။

“မဆိုင်သူမကပ်နဲ့ဟေ့၊ နင်တို့ မယားတွေ မုဆိုးမ ဖြစ်ကုန်မပါ”

ဒုတိယအော်သံ ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင် သူကြီးငအိပ်အိမ်ကို ဓားပြ
များ ချည်းကပ်မိကြပြီ။

“ဖွင့်စမ်း၊ မြန်မြန်ဖွင့်။ မဖွင့်ဖူးလား၊ ဖွင့်မလား”

ပေါက်ဆိန်များဖြင့် ထရုံကို ခုတ်ထစ်နေကြသည်။
သူကြီးငအိပ်သော်ကား သေရည် အမူးမပြေသေး။

“ဖွင့်ပါမယ် အမောင်ရီ၊ လူကိုချမ်းသာပါဘိ”

မယ်ပိန်မသည် အိမ်ထဲမှ တောင်းပန်၏။ ဦးပြောသော် လှံတစ်စင်း
ဆွဲပြီး ခေါင်းရင်းမှ ခုန်ချရာ၊ ဓားပြလက်ထဲသို့ ကားခနဲ ရောက်သွား
လေ၏။

“သူကြီး ဘယ်မှာတုန်း၊ ပြောစမ်း မှန်မှန်”

ဓားပြားများသည် ကျောပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲကျ၏။ လှံရိုးများ
က ဦးပြောခေါင်းပေါ်သို့ ဒေါင်ခနဲ ဒေါင်ခနဲ ကျ၏။

“ဟဲ့ သက်ကြားအို၊ မှန်မှန်ပြော”

“ရီ ရီသပါ။ သေရည် မူးနေသပါ”

တောကဲကြီး ဦးထွန်းအေးတို့ သားအဖသည် ဓားတစ်ဖက် လှံ
တစ်ဖက်ဆွဲလျက် ဦးရဲတင်းအိမ်သို့ ပြေးလာ၏။ သည်ရွာတွင် အရည်
တတ်ဆုံးမှာ သည်နှစ်အိမ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်လျှင် သူ့အိမ်ဖြစ်
ရမည် အထင်ဖြင့် ပြေးလာခြင်းဖြစ်၏။

မှောင်ထဲတွင် ကြိတ်ကြိတ်သံများ ညနေသည်။ “သူကြီးအိမ် သူကြီး
အိမ်” ပြောသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ဦးရဲတင်းအိမ် မဟုတ်၊ သူကြီးအိမ်ဆိုသဖြင့် ဦးထွန်းအေး ဝမ်း
သာ၏။ ဝမ်းသာပါလျက်က စိုးရိမ်စိတ်သည် ဝင်ရောက်လာ၏။

‘ခရီးသွားနေတဲ့ သွေးသောက်ကြီး ခေါင်းပေါ်ကို ပုံချမှဖြင့်’

ထိုအခါ ဝမ်းသာစိတ်ကုန်ခန်း၏။

‘ငါ့ကိုကော မရိုးစွပ်နိုင်ဖူးလား’

တောကဲကြီးမှာ စိုးရိမ်စိတ်များ ထိတ်လန့်စိတ်များ လျှံလာရတော့
သည်။

“ကိုထွန်းအေး၊ ကိုထွန်းအေး”

ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံဖြစ်ငြား၊ ဦးရဲတင်းအသံဟု တောက်ကြီးသိ၏။

“အကျွန်ရှိသကော၊ ဒီမှာ ဒီမှာ”

ဦးထွန်းအေး တစ်စုံတစ်ရာလုပ်လျှင် လိုက်ပါမည့်သူများ အံ့နေသည့်နည်းတူ၊ ဦးရဲတင်းနောက်၌လည်း လူများ ဝန်းစုလျက် ပါလာကြ၏။

“ကိုထွန်းအေးရေ၊ ကြည့်နေလို့ မဖြစ်သကော။ သူကြီးအိမ်ကို တိုက်တိုက် ဘယ်သူ့အိမ်ကို တိုက်တိုက်၊ အုန်းပင်စုရွာပဲ ဖြစ်သပါ့”

“ဦးရဲတင်း ပသို့ လုပ်ချင်သတန်း”

“ဓားပြတစ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရင် နောက်တစ်ဖွဲ့ကလည်း အရချောင်သပါ့ဆိုပြီး လာတန်ရာရဲ့။ အကျွန်ရှိရွာ လူမလေး ခွေးမခန့်ဖြစ်တော့မှာကော။ ကျုပ်ရဲ့ နှစ်စုခွဲပြီး တိုက်ကြရအောင်။ အကျွန် ချောင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ သင်းရဲ့မှာ လူသုံးကျိပ်ကျော်ပဲ ရှိသပါ့။ အကျွန်ရဲ့မှာ လူတစ်ရာကျော်သကော။ လူညီရင် ဘာမှကြောက်စရာမရှိ”

“ကောင်းသပါ့ ဟုတ်သပါ့”

“လုပ်လုပ်။ ကိုထွန်းအေး စီမံခန့်ခွဲပါ၊ လုပ်ပါ”

တောက်ကြီးမှာ စီမံခန့်ခွဲမှု၌ ကျွမ်းကျင်ပြီးသားဖြစ်ရာ၊ သူနှင့် ဦးရဲတင်းတို့ နှစ်စုခွဲပြီး ညှပ်တိုက်ရန် စီမံသည်။ လူများ ခန့်ခွဲသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ခဏအတွင်း၌ သူကြီးအိမ်ကို ဝိုင်းမိပြီးသား ဖြစ်တော့သည်။

“ဝိုင်းဟ ဝိုင်းဟ၊ ဓားပြတွေ မလွတ်စေနဲ့”

ဓား၊ လှံ ခက်ရင်း၊ ပုဆိန်၊ လင်းလေးမျှသာ ကိုင်စွဲနိုင်သော ရွာသားများသည် အသံပေးပြီး ချောက်လှန့်ကြ၏။

ဓားပြများသည် ဦးပြော့ကို သျှောင်ဆွဲလျက် အိမ်ကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်လျက် အိမ်ပြင်သို့ ထုတ်လာကြ၏။

“မဆိုင်သူမကပ်နဲ့နော်။ မိန်းမတွေ နင်ရဲ့လင်ကိုဆွဲထား။ နင်ရဲ့ တစ်တွေ မုဆိုးမ ဖြစ်ကုန်ရော့မယ်”

“ဝိုင်းထား၊ ဝိုင်းထား။ သေနတ်နဲ့ပစ်လေဟာ”

ဓားပြသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သေနတ်သံထပ်မံပေး၏။

“မကပ်နဲ့နော် မကပ်နဲ့။ ကပ်ရင် နင်ရဲ့သူကြီးအသေပဲ”

ဝတ်ထည်ဖျင်စင်းများ၊ ဖုံးမြှုပ်ထားသော ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ ထမ်းပိုးလျက် ဓားပြများ ထွက်လာကြသည်။

“ကပ်လာရင်၊ နင်ရဲ့သူကြီးကိုသတ်မယ်”

ထိုသို့ အော်ခြင်းသည် ဓားပြတို့၏ အမှားဖြစ်သည်။

ရပ်ရွာက လိုလားသော သူကြီးဖြစ်ပါမူ သူတို့သူကြီး ဘေးတွေ့မည် စိုးသဖြင့် နောက်တွန့်နေကြမည်။ သည်သူကြီးမှာသော် သူ မြန်မြန်သေမှ မြေကြီးပေါ်မည့် သူကြီးဖြစ်နေရာ နှစ်ဖက်ညှပ်လျက် ညာသံပေးသူများ နီးကပ်လာတော့သည်။ လင်းလေးဖြင့် ပစ်သူပစ်၊ လှံဖြင့် ပစ်သူပစ် လုပ်နေ ကြပြီ။

ဓားပြများ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေပြီ။

သို့အတွက် ချက်ချင်း ပြန်ဆုတ်သည်။ ငအိပ်အိမ်နှင့် ခြေရင်းအိမ် ကို မီးတင်ခြင်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာသည်။

ဓားပြကို ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်မည့် လူအုပ်ကြီးမှာ ချက်ချင်း လူစု ကွဲသည်။ အိမ်ပြန် ပြေးသူပြေး၊ မီးငြိမ်းသူငြိမ်း။

မီးငြိမ်းချိန်တွင် ဓားပြများ လွတ်ထွက်သွားပြီ။ သူကြီးငအိပ်အိမ် မှာ ပြာကျသွားငြား၊ ခေါင်းရင်းအိမ်မှာ ဟပ်ရုံမျှသာ အဟပ်ခံရ၏။ ခြေရင်း အိမ်မှာလည်း အဖိတစ်ခုသာ မီးဝါးခံရ၏။

ဦးရဲတင်းနှင့် ဦးထွန်းအေးသည် ငအိပ်၏ ရိုင်းပျစော်ကားမှုကို မေ့ထားကာ၊ ဦးပြော၊ မယ်ပိန်မကို ရှာဖွေသည်။ ဒဏ်ရာ အနည်းအကျဉ်း

သာ ရသော ဦးပြော့ကို နောက်ဖေးဘက်မှာ တွေ့သည်။ သတိလစ်နေသည့် မယ်ပိန်မကိုမူ ဘူးပင်များကြား၌ တွေ့သည်။ ဆန်ကော (စကော) ကို အပေါက်ဖောက်ပြီး လည်ပင်းတွင်စွပ်ကာ အလှည့်ခံရသဖြင့် မယ်ပိန်မ၏ လည်ပင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီနေသည်မှအပ၊ သေလောက်သော ဒဏ်ရာမရချေ။

သို့ဖြစ်လျှင် သူကြီး အဘယ်မှာနည်း။

ရွာသားများမှာ ထိုအခါတွင်မှ မီးထွန်းဝုံကြသည်။ မီးစည်း မီးတုတ်များ၊ ထွန်းညှိပြီး၊ ရွာဝန်းကျင်သို့ လူခွဲပြီး ရှာကြသည်။ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် “တွေ့ပြီဟေ့” အော်သံကို ရေကန်ဘက်မှ ကြားကြရ၏။

မှန်ပေ၏။

ဓားပြများ ဓားစာခံခေါ်သွားသော သူကြီးငအိပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ကြပေ၏။ သို့သော် ရပ်ပေါ်နယ်ပေါ်တွင် ဆက်လက်မစော်ကားနိုင်ရှာတော့ပါ။ မြေကြီးပေါ်သွားပါပြီ။

သူကြီးငအိပ်ကို ဓားပြသတ်သွားသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး သာမက တစ်နယ်လုံးအတွက်ပါ ကောင်းသတင်း၊ ဝမ်းမြောက်စရာ သတင်း ဖြစ်ငြား၊ ဦးရဲတင်းနှင့် ဦးထွန်းအေးတို့ ဝမ်းမသာပါ။ ငအိပ်၏ နောက်လိုက်များဖြစ်သော ငပေါ်နှင့် ငကြို၊ အုန်းသာ၊ ငပေ၊ ကြွက်ကြီးတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေသည်။

တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ စမ်းသပ်ရှာဖွေ၍ မရသည့်အဆုံးတွင် အနီးဆုံးဂတ်သို့ လူငယ်တစ်စုကိုလွှတ်သည်။ ပုလိပ်များ အမှုမရှာစေရန် အမြန်ဆုံးသွားရောက် တိုင်တမ်းရမည်။ အလောင်းပို့ရမည်ဟု လူငယ်တွေ နားလည်ကြသည်။ သွားမည်။ သို့သော် လည်လည်ဝယ်ဝယ် ပြောတတ်သူ မရှိ။ ဤသို့ဖြင့် ငပြုံးချို ခေါင်းဆောင်ပြီး သွားရတော့သည်။

ပုလိပ်များသည် တိုင်တမ်းမှုကို လက်ခံမှတ်သား၏။ တိုင်တမ်း

သူ ငပြုံးချိုအား ထိုင်ရာမထ သူကြီးခန့်လွှတ်သည်။ ငပြုံးချို ငြင်းဆန်ငြား၊ ဆကာကြီးမှ မြို့အုပ်မင်း ကြွလာသည်အထိ သူကြီးလုပ်နှင့်ရန် မှာကြား လိုက်သည်။

* * *

“သာဖြင့် ငပြုံးချို သူကြီးဖြစ်နေသာ နှစ်လကျော်ပြီပေ။”

မယ်မင်းဘော်၏ စကားအပြတ်တွင် ငမိုးကောင်း ကြားဖြတ်မေး၏။ မေးရင်းက မဖော်ရွေသော မျက်နှာသည် ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ဟုတ်သပါ့မောင်ကြီး။ တောက်ကြီးလည်း သူ့သားကို သူကြီး မလုပ်စေချင်လို့ သူကြီးဟောင်း ဦးပဲလှော်ကို တောင်းပန်တာပါ။ ဦးပဲလှော် ကလည်း ငြင်းသကော။ မြို့အုပ်မင်းကြွလာရင် တညီတညွတ်တည်း သူကြီး တင်မြှောက်ဖို့ လူရှာသဟာ၊ အခုထက်ထိ လူလည်းမရ၊ မြို့အုပ်လည်း ကြွမလာ”

ငမိုးကောင်း သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းစရာပါ နမသယ်ရေ။”

“ဘဇာပြောသကော မောင်ကြီး။ ကိုယ့်ထဲကိုယ့်ဟာ သူကြီးဖြစ် သမို့၊ မြန်အောင်ကို ပို့ထားတဲ့ ညီမကိုတောင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသပါ့။”

“မောင်ကြီးတို့ ရွာထိပ်မှာ ငပြုံးချိုနဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ သကော။ ကျုပ် နှုတ်ဆက်သာ မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ကြည့်သွားသယ်”

မယ်မင်းဘော်မှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

“ပသို့ ဖြစ်ပါလိမ့် ငပြုံးချိုလေး”

“အစမှာ၊ တကယ်ပဲ သူကြီးမလုပ်ချင်သာ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သာပေမယ့်၊ သည်နှစ်လကျော် အချိန်အတွင်းမှာ လေးရွာတစ်ကြောက ‘သူကြီးမင်း’ ဆိုပြီး အရေးတယူ ဆက်ဆံသာတွေ့၊ စီရင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရသာ တွေ့၊ စားဦးစားဖျား လာပို့သာတွေ့ကို သာယာလာပြီး၊ ‘ငါနှင့် ငါသာ

နှိုင်းစရာ' ဖြစ်သွားဟန် တူသပါ။”

“အကျွန်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ပါ။”

“ဝိဒေဟရာဇ် ပုတ်သင်ဆိုသာ ရှိသားကပဲ နှမသယ်ရယ်။ အသပြာ ပဲဝက်ကို လည်ပင်းမှာဆွဲရသာနဲ့၊ အသပြာပေးသဲ့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကို တောင် အရီအသေ မပေးတော့ဘဲ မာနတက်သွားသေးသာကလား။”

“အကျွန်မှာဖြင့် ကိုယ့်မောင်ကိုယ်ဖွားလို လူထဲက သူကြီးဖြစ်လာ ပြီ၊ မကြောက်ရတော့ဘူး။ အညာကို မပြောင်းရင်ရပြီထင်ပြီး ဝမ်းသာနေ သပါ။”

“မဖြစ်ပါဘူး နှမရယ်။ ဆင်သေရွာမှာ လုပ်ခင်းဆောင်တာတွေ ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ အိမ်တစ်လုံးတောင် ဆောက်ထားခဲ့သယ်။ ကုလား လက် အောက်မှာနေရင် တစ်နေ့နေ့မှာ လူကလေး အခေါ်မခံရဘူး မပြောနိုင် သကော။ အခုပဲကြည့် ခြေဖဝါးမှာကပ်နေသဲ့ ဖုန်မှုန့်လောက်ပဲရှိသဲ့ အာဏာ ကလေးရသာနဲ့ ငပြုံးချို ဘာဖြစ်သွားသတုန်း။”

မယ်မင်းဘော် ဆန့်ကျင်အဖြေ မပေးတတ်သဖြင့် ဟင်းချသံမြိုင် ၏။

“ကလေးတွေကြီးလာရင် ကုလားကျွန်ဖြစ်မှာကို မောင်ကြီး အစိုး ရိမ်ဆုံးပဲနှမသယ်။ ဓားဆိုတာ ကုလားကို ခုတ်ဖို့၊ ကုလားဆိုသာ ဓားနဲ့ ခုတ်ဖို့ဆိုသဲ့စိတ် ပျောက်သွားမှာကို ကျုပ် ကျုပ် အကြောက်ဆုံး အစိုးရိမ် ဆုံးပဲ နှမသယ်။”

“အိပ်ကြစို့နော်၊ မောင်ကြီး။”

မယ်မင်းဘော်သည် ချစ်လင့်ရင်ခွင်ခွာကာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အတွင်းသို့ရွှေ့သည်ကို မှုန်တိမှုန်မွှား အလင်းရောင်ဖြင့် ငမိုးကောင်း မြင်ရ သည်။ သို့ကြောင့် အမြန်ထပြီ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် အိပ်ရာထဲသို့ရောက်လာငြား ငမိုးကောင်း မအိပ်နိုင်သေး။

၅၃၀ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

“မောင်ကြီး မသေခင်ကြားမှာ၊ ငလှိုင်းနဲ့ ငသိုင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို ‘ကုလားဆံဖုတ်’ ရောက်လာသာ မကြည့်ပါရစေနဲ့။ သည်တစ်မိုး လယ်လုပ် ပြီးရင် ဆင်သေရွာကို ရွှေ့ဖို့လှေသူကြီးကိုလည်း ဓနုဖြူမှာဆုံဖို့ စကားပြော ခဲ့ပြီးပြီ။ နှမသယ် ဘဇာမှ မစိုးရိမ်နဲ့။ နှမသယ် ချမ်းချမ်းသာသာ နေရစေ မယ်။ တလင်းသိမ်းချိန်မှာ ငါဖြင့် အညာကို ပြောင်းမယ်လို့ တစ်ထစ်ချ စိတ်ကူးလိုက်ပေရော”

အပိုင်း ၂

ဆည်းလည်းသံသည် ကျောင်းဦးစေတီ တည်ရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ တည်းခိုင်းဦးစီး စီးဆင်းလာသည်။ တောင်ကုန်းခြေရင်းရှိ ရွာဦးကျောင်းမှ စာအံသံသည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆည်းလည်းသံနှင့် ပြိုင်လျက် ရွာဘက်သို့ လွင့်ပျံလာသည်။

ငမိုးကောင်း၏နားထဲတွင် ကျောင်းသားများ စာအံသံချင်းတူပါ လျက် သခင်မြန်မာပြည်မှ စာအံသံသည် ပို၍ ချိုမြသည့်ထင်၏။ သူသည် ဆည်းလည်းသံနှင့် စာအံသံကို ကြားရသဖြင့် ရွှင်မြူးနေ၏။ သူ့နည်းတူ သားကြီး ငလှိုင်းလည်း မြူးထူးနေ၏။

“နမသယ်ရေ သွားကြစို့လားဟေ့”

သူသည် ငလှိုင်းကို လက်ဆွဲ၊ ငသိုင်းကိုချီရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်း သည်။ အတက်အဆင်းပေါက်ကို ထန်းရွက်ခြောက်ဖြင့် ဆို့သည်။ မယ်မင်း ဘော်ကား ခြေရင်းပေါက်မှ ကလေးတစ်ဖက် အရွက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိုသီ

ဖတ်သီထွက်လာပြီး အပေါက်ပိတ်ရန် ထန်းရွက်ရှာနေသဖြင့် ငလှိုင်းက ထန်းရွက်ရှာပေးရ၏။

“ဦးတော်ရေ၊ ကလေးကျောင်းပို့ချင်လို့၊ အိမ်တစ်ဆိတ်လောက်”

ခြေရင်းအိမ်မှ “အေး၊ သွားကြ၊ သွားကြ” အော်သံပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် “ဆိုင်းသမားကြီး၊ ကျောင်းမှာ သပိတ်တွေကို တီးရင် အရိုက်ခံ ဂုလိမ့်မယ် ကြားလား” ချစ်စနိုးပြောသံ ပေါ်လာ၏။

“ပြောသာ ကြားလား ငလှိုင်း”

“အေး”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောရသကောသား။ ပြန်ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ည”

ခြေရင်းအိမ်မှ အဘိုးအို၏ ချွဲကြပ်သံနှောသော ရယ်မောသံသည် ရွှင်ရွှင်ကြီးပေါ်လာလေ၏။

မယ်မင်းဘော်သည် ကြေးလင်ပန်းကို အုပ်ဆောင်းနီနီအုပ်ကာ ရွက် ထား၏။ သူ့ပခုံးမှ ချည်ပဝါသည် လေတွင်လွင့်နေရာ၊ ပခုံးပေါ် မှေးလျက် ပါလာသောကလေးက မမိုတမိ လှမ်းဆွဲနေ၏။

ငမိုးကောင်း သားအဖသုံးယောက်မူ ရှေ့မှ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် သွားနှင့်ရာ၊ အရှေ့တံခါးကို ထွက်မိတော့မှ မယ်မင်းဘော် မပါမှန်းသိသဖြင့် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

“ကလေး ခဏ ယူပါဦးမောင်ကြီး”

မယ်မင်းဘော်သည် ခေါင်းတုန်တုန် လည်တုန်တုန် ကလေးကို အတင်းထိုးပေးပြီး၊ ခေါင်းပေါ်မှအရွက်ကို ကင်းတဲပေါ်ချ၏။

“ဘဇာမေ့ကျန်ခဲ့သတန်း နှမမယ်”

မယ်မင်းဘော် အဖြေမပေး။ ငမိုးကောင်းကို ကျောပေးကာ၊ လူသူ မရှိသော ကင်းတဲဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လျက် ထဘီဖြန့်ဝတ်သည်။ လင်ကို

ရိုသေခြင်း၊ ရှက်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် လင့်ဘက်လှည့် ထဘီ ဖြန့်မဝတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိရိသြတ္တပွတရား လက်ကိုင်ထားသော မြန်မာမများသည် အဝတ် အောက်က အသားစိုင်း လှုပ်ရှားကြသည်ကို လူမြင်မခံရကြပေ။ သို့အတွက် ထဘီ နှစ်ထပ်ဝတ်သည်။ ထဘီနှစ်ထပ်ဖြစ်သောကြောင့် အောက်ကထဘီ ယိုထွက်မနေစေရန် အပေါ်က ထဘီတိုတက်မနေစေရန် အပေါ်နားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ဖြန့်ပြီးညှိရ၏။ သို့လျှင် အမြင်လှ အဆင်ပြေရေးကို စိမ်ပြေပြေလုပ်ပြီးမှ မယ်မင်းဘော်သည် လင်ပန်းကို ပြန်ရွက်၏။ လင်ထံ လှမ်းလာကာ လက်ခုပ်တီး၏။

“ကျုပ်ပဲ ချီခဲ့ပါမယ် ရှင်မရယ်။ ရှင်မ သားကိုသာ ခလုတ်မတိုက် အောင် ဆွဲပါဘိ”

နို့စို့ကလေးက မအလက်ခုပ်သံပေးပါလျက်က ဖအေကို ကပ်နေ သောကြောင့် ငမိုးကောင်း ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်းတစ်ဖျားနေသည် ကျောင်းဦးစေတီကို ကော်ရော်ပူဇော်လျက် ရှိသည်။ ကျောင်းဦးစေတီ၏ ထုံးသင်္ကန်းအလင်းရောင်သည် ရွာဦးကျောင်း ကို မှန်ထိုးပေးနေသည်သို့ ရှိ၏။ ဖြူဖွေးသော တံခွန်လုံးမှာလည်း တလွင့် လွင့် မြူးလက်နေ၏။

ရွာဦးကျောင်းမှာ လည်ပေါ်လေးထပ်ပါသော လေးထပ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။ ဟင်္သာပြဒါးရောင် အနီရဲရဲအလယ်၌ ရွှေကြာပွင့်ကြီးတွေ ဝင်း နေသည်။ ဇေတဝန်ဆောင်မှ ထီးမှာလည်း ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ဆည်းလည်း သံ တလွင်လွင်ရှိ၏။

ကျောင်းနှင့် နီးကပ်လာပြီ။ ကျောင်းပျောက်သွားပြီ။ သရက်၊ ပိန္နဲ အုန်း၊ ထန်း၊ ငှက်ပျောတောကြီးကိုသာ ငမိုးကောင်းတို့ တွေ့ရတော့သည်။ ညည်းညည်းတချို့၊ သွက်သွက်တစ်သွယ်၊ အထစ်အထစ်တစ်နည်း စာအံသံ

များကို ကြားနေရသောကြောင့်သာ၊ ကျောင်းပါတကားဟု သိရသည်။

ငမိုးကောင်းသည် ကျောင်းပရိဝုဏ်အဝင် ‘ပလ္လင်တိုင်’ ရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ကာ ဖိနပ်ချွတ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး မအားလပ်သဖြင့် ခက်ခက် ခဲခဲ ကုန်းကောက်နေစဉ် မယ်မင်းဘော် လှမ်းပြော၏။

“မောင်ကြီး ထားခဲ့ပါဘိ၊ အကျွန် ယူခဲ့မှာပါ။”

မယ်မင်းဘော်လည်း ဖိနပ်နှစ်ရန်ကို ပူးကိုင်ကာ ပလ္လင်တိုင်ငုတ်ပေါ် တွင် စွပ်ထားသော ဒလက်ကိုတိုးပြီး ဝင်ခဲ့၏။ သို့သော် ဘေးဘက်ဝဲယာ သို့ ငုံ့ကြည့်သောအခါ ငလှိုင်း ပါမလာချေ။

“ဟဲ့ လူကလေး”

အသံပြုကာ လှည့်ကြည့်သောအခါ ဒလက် လည်သည့်အတိုင်း ဒလက်လက်တံများကြားမှ လိုက်ပါပြေးလွှားနေသော သားကြီးကိုမြင်ရ သည်။

“ဟဲ့ လူကလေး လာလေ။ အေး ဟောသည်မှာ အဖေကြီးရေ”

အဖေကြီးရေ အော်သံကြားသည်နှင့် ငမိုးကောင်း လှည့်ကြည့်ပြီး ဖြစ်သည်။ သုန်မှုန်သောအကြည့်မဟုတ်၊ ခက်ထန်သော အကြည့်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဖအေကြည့်ပြီဆိုလျှင် အလိုမကျ၍ကြည့်ကြောင်း ငလှိုင်းသိ သည်။ သို့ကြောင့် ဒလက်အောက်မှ ငုံ့ထွက်ကာ ပြေးလာသည်။

“ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ မပြောရစေနဲ့နော်။ ကြားရဲ့လား လူကလေး”

“ကြားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကြားပါတယ်ခင်ဗျာ ပြောရသကော”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

စာအံသံများသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာ၏။ ထိုအသံများကြားမှ လှမ်း၍ ငေါက်သံ၊ စကားပြောသံများကိုလည်း ကြားရ၏။

“အမေ၊ အမေ ဟိုမှာ ပါးစပ်ကြီး ဟနေသကော”

ငလှိုင်းသည် ကျောင်းအဆင်း အုတ်လှေကားမှ ‘နယားဆင်ရုပ်’ ပါးစပ်ဟပုံအတိုင်း မဲ့ရွဲ့ဟပြပြီး မေး၏။

“နယားခေါ်သပါ”

သူ့သားလုပ်ပြပုံကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် မယ်မင်းဘော်မှာ ရယ်မောရင်း ဖြေကြားရသည်။

“ဟိုမှာ ကနေသဟာကော”

ကျောင်းကို ပတ်ထားသော ဇာတ်ရုံစုံတန်းကြီးမှာ အရပ်များ စုံလင်လှ၏။ သို့ရာတွင် ဇာတ်ဝင်ရုပ်များမှာ သေးကွေး၏။ ထောင့်ကွေးရှိ လက်တစ်ဖက်မြောက် လက်တစ်ဖက်ချကာ၊ ခြေတစ်ဖက်ကြွထားသည့် ဗိုက်ပြောင်ပြောင်နှင့် နတ်ပြက်ရုပ်ကား ကြီးမားသဖြင့် ငလှိုင်း မျက်စိကျ၏။

မယ်မင်းဘော်မှာ နတ်ပြက်ကဟန် လုပ်ပြနေသည့် သားအား ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးများပိတ်မတတ် ရယ်မောရပြန်၏။

“လူကလေးတို့ ကျောင်းသားတွေ ကစားခုန်စားနေတာ မြင်ရပြီး ပျော်လို့ကနေတဲ့ နတ်ပြက်လေ”

ငလှိုင်းသည် နတ်ပြက်ရုပ်၏ ရွှင်သောမျက်နှာ မြူးသောဟန်ကို အလွန်သဘောကျနေ၏။ မယ်မင်းဘော်မှာ သားရွှင်ပျမြူးထူးသည်ကို ကြည့်ကာ အရွှင်အမြူးများ ကူးစက်ရမည့်အစား လွမ်းမျက်ရည်စို့၏။ အုန်းပင်စုကျောင်းကို မြင်ယောင်ရာက အမေတို့ကို လွမ်းသတိရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟိုနတ်က ဖင်နှစ်ခုပါသပါ့နော် အမေ”

ရုပ်စုံပတ်စကြိုတွင် ကျောင်းတိုင်ထိပ်များပေါ်နေရာ ကျောက်အုပ်ဆောင်းများ အုပ်ထားသည်။ ထိုအုပ်ဆောင်းများကို မနုဿိဟပုံ ထုလုပ်ထားရာ ငလှိုင်းသည် လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ရယ်မော၏။

“သားကြီးနဲ့ သားအမေရဲ့၊ လာကြကွယ်ရို့”

ကျောင်းအုတ်လှေကားရင်းမှ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ငမိုးကောင်း လှမ်းခေါ်သည်။ မယ်မင်းဘော်လည်း ငလှိုင်းလက်ကိုဆွဲပြီး သွက်သွက် လှမ်းသည်။ ငလှိုင်းမှာ ခေါင်းတင့်င့် ခြေတကြွကြွ လက်တမြောက်မြောက် ဖြင့် ယက်ကန်ယက်ကန်ပါလာ၏။

သားအမိသားအဖတစ်တွေသည် အုတ်လှေကားအဆုံးတွင် ရုပ်စုံ စကြိုထိပ်သို့ရောက်၏။ ကျောင်းမကြီးထဲသို့ ဝင်မည်ဟု ကွေ့လိုက်သည်နှင့် လူ့အရွယ်မြဲပွာနှစ်ယောက်က ကျောင်းထဲသို့ဝင်ရန် တံခါးရွက်ပေါ်မှ ပြုံး ရွှင်စွာ လက်ညှိုးညွှန်နေ၏။

ကျောင်းသားသာမဏေတို့၏ စာအံသံများသည် ရက်လုပ်ခင်းကျင်း ထားသော ဝါးကြောဖျာက ကြမ်းကို ဖုံးလွှမ်းထား၏။

ထိုကြမ်းပြင်များသည် အဆင့်သုံးဆင့်ရှိ၏။

မယ်မင်းဘော်သည် ဒုတိယအဆင့် ခါးပန်းနားတွင်ရပ်ကာ လင်ပန်း ကိုချပြီး ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ ဝတ်ပြည့်၏။ ငမိုးကောင်းကား၊ ကလေးဒွေကို ဖအေထံအပ်ထားခဲ့ကာ လင်ပန်းကိုယူပြီး ဒုတိယအဆင့်ပေါ် တက်သွား ၏။

“မောင်ကြီး အုပ်ဆောင်းထားခဲ့ပါဘိ”

ငမိုးကောင်း ပြန်လှည့်လာပြီး အုပ်ဆောင်းကို ချထားခဲ့၏။

အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်သဖြင့် ဝင်းလက်သော လင်ပန်းမျက်နှာပြင် ထက်မှ ငှက်ပျောဖီးနှင့် ထန်းလျက်များ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်များ အနံ့တသင်း သင်းဖြင့် ပေါ်လာ၏။

ကြမ်းပေါ်တွင်ဝပ်လျက် စာအံနေသော ကျောင်းသားများ၏ရှေ့ တွင် သာမဏေများ တန်းစီလျက် စာအံနေကြ၏။ သာမဏေတို့၏ လက်ဝဲ ထိပ်စွန်းတွင် သင်ပုန်းနှင့် ကြိမ်တုတ်၊ ထွေးခံ၊ ပေထုပ်၊ ပေတင်ခုံတို့ ခြံရံ ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရှိသည်။ ထိုကိုယ်တော်၏ရှေ့၌ ကျော

ပြောင်ပြောင်နှင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီလျက် စာပြန်နေ၏။

ငမိုးကောင်းသည် စာပြန်နေသော ကျောင်းသား၏ဘေးတွင် လင်ပန်းကိုချ၏။ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပြီး ကန်တော့ရန်အပြင်တွင် ငလှိုင်းကို တိုက်မိ၏။ ငလှိုင်းသည် ဖအေ့နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ တတိယဆင့်ရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များအား ငမိုးကောင်း ဦးသုံးကြိမ်ချ၏။ ငလှိုင်း လိုက်လုပ်၏။ ကျောင်းသားရှေ့ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးအား ငမိုးကောင်း ဝတ်ချရာတွင်လည်း ငလှိုင်း လိုက်လံအတုခိုး၏။

“ဒေဝပုတ္တ၊ ငါ၏ထံပါး လာ၍လျှောက်ကြား မိုးနတ်သား။ ဗာလာနံ သူမိုက်တို့အား၊ ယာ အသေဝနာစ အကြင်အကြင်။ ဒေဝပုတ္တ ငါ၏.... ငါ၏....”

ကျောပြောင်ဖြင့် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရှိခိုးလျက် စာပြန်နေသော ကျောင်းသားသည် ရှေ့မတိုးနိုင်သဖြင့် နောက်သို့ပြန်ပြီး အားယူ၏။ “ငါ၏ ငါ၏ထံပါး လာ၍လျှောက်ကြား မိုးနတ်သား။ ဗာလာနံ သူမိုက်တို့အား ယာ အသေဝနာစ၊ အကြင် အကြင် မမှီမမှီ အကြင်။ ဒေဝပုတ္တ”

“သွားတော့ သွားတော့။ ဆွမ်းခံမသွားမိ ရအောင်ကျက်ပြီး ပြန်လှည့်”

စာမရသော ကျောင်းသားသည် ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ သင်ပုန်းရှည်ရှည်မည်းမည်းကို ဒူးထောက်လျက် လှမ်းဆွဲပြီး နောက်ဆုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။

“သျှင်သောဘဏ”

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် သာမဏေတစ်ပါးသည် ပေရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ပြီး ရောက်လာ၏။ ပေရွက်ကို ပေတင်ခုံပေါ်တွင်တင်သည်။ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးနောက် လက်ယှက်ရှိခိုးလျက် စာပြန်သည်။

“မာတရီဝ ပရဒါရေသု။ ပရ ဒဗ္ဗေသု လေဇ္ဇဝ။ အတ္တနိဝ သဗ္ဗ ဘူတေထု၊ ယော ပဿသိ သပဏ္ဍိတော”

“မြန်မာပြန်ဆိုစမ်း”

“ယော၊ အကြင်သူသည် ပရဒါရေသု သူတစ်ပါးမယားတို့၌ မာတရီဝ အမိ၌ကဲ့သို့ ပဿတိ ကျင့်၏။ ပရဒဗ္ဗေသု သူတစ်ပါးဥစ္စာတို့၌ လေဇ္ဇဝ မြေစိုင့်ခဲ၌ကဲ့သို့၊ ပဿတိ ကျင့်၏။ သဗ္ဗဘူတေသု ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါ တို့၌ အတ္တနိဝ မိမိ၌ကဲ့သို့ ပဿတိကြည့်၏။ ဝါ ကျင့်၏။ သ သော၊ ထို သူသည် ပဏ္ဍိတော ပညာရှိ မည်ပါပေ၏”

သာမဏေသည် ချဉ်းကပ်စဉ်က နည်းတူပင် ဦးသုံးကြိမ်ချ၏။ ပြီးမှ သူ တင်ထားခဲ့သော ပေချပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူကာ နောက် ဆုတ်သွား၏။

သာမဏေ သျှင်သောဘဏ နောက်ဆုတ်သွားဆဲ၌ ဘုန်းတော်ကြီး သည် ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် သုံးချက်ဆက်ပုတ်လိုက်ရာ စာအံသံများ တိတ်၏။ တဂုန်းဂုန်း ထပြေးသူပြေး၊ ညင်သာစွာ ထသူထဖြင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်သည်။

“ဒကာက ဘယ်ရွာကတုန်း”

“သည်နားက ဆင်သေရွာကပါပဲဘုရား။ တပည့်တော်သားကို ကျောင်းလာအပ်သာပါဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ငမိုးကောင်း သားအဖအား သေချာစွာ စိုက် ကြည့်၏။ “မနှစ်တုန်းက အောက်အရပ်က ပြောင်းလာသာဆိုထင်ပါ” ဟု မေးသည်။ “နာမည် ပသို့ ခေါ်သတုန်း” ဟူ၍လည်း ဆင့်မေးပြန်သည်။

“ငမိုးကောင်းပါဘုရား။ ကလေးအမည်က မောင်မောင်လှိုင်ပါ ဘုရား”

“အဖေ ကျန်ရအောင်၊ ကျန်ရအောင် ယာဂျိ။”

ငသိုင်းသည် မအော့ဘေးမှ ထပြေးလာရင်း အော်သည်။ ဆရာတော်သည် ထိုအခါတွင်မှ ပထမဆင့်သို့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

“မာတုဂါမလည်း ပါလာသကိုး။ အမည်နာမ ပသို့ခေါ်သတုန်း”

“မယ်မင်းဘော်လို့ ခေါ်ပါသဘုရား”

“ကလေးတွေကို စာသင်ရာမှာ ကျုပ်ပဲ သင်သယ်ဒကာကြီး။ သို့သော်လည်း ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက်မှာ ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးသွားဦး”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုထပြီး တတိယအဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့တက်ကာ ဆင်းတုတော်များ နောက်ရှိ ကျက်သရေခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ တစ်အောင့်သာသာအကြာတွင် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး ကြွလာတော်မူ၏။ သက်တော်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ငမိုးကောင်းခန့်မှန်းသည်။ ပြောင်သောနဖူးပေါ်ရှိ အရစ်များအောက်တွင် ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်သော မျက်လုံးများရှိ၏။

ငမိုးကောင်းသည် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို လင်ပန်းလိုက် ဆက်ကပ်ပြီးနောက် ဝတ်ဖြည့်ရာက “တပည့်တော်သားကို ကျောင်းလာအပ်သာ ပါဘုရား” လျှောက်ကြား၏။

“အင်း အင်း။ ဂရာဝါသ သမ္မာဓဟု ကိစ္စများမြောင်လူတို့ဘောင်ဝယ် အိမ်ထောင်သက်မွေး ခြန့်ယ်မြေးသားကိုး။ သားသမီးရယ်လို့ ရှိလာမှ ဖြင့် မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ် အတတ်သင်စေ ပေးဝေနှီးရင်း ထိမ်းမြားခြင်းလျှင် ဆိုသဲ့ ဝတ်ငါးအင်အရ၊ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ပေးမယ့် ဆရာသမားများထံ အပ်နှံပေးကြရမှာပဲ။ အင်း..... ဒကာက ကုလားမိစ္ဆာတွေ ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမနေချင်လို့ ပြောင်းလာသဲ့ သွေးသောက်ကြီး ငမိုးကောင်း ထင်ပါ”

“မှန်လှကြောင်းပါဘုရား”

မိမိအကြောင်းကို ကျက်သရေခန်းအောင်းသော ဆရာတော်ကြီး

သိနေသည့်အတွက် ငမိုးကောင်းမှာ အံ့လည်းအံ့ဩ၏။ ဝမ်းလည်းသာ၏။

“ကုလားပိုင်နက်ထဲမှာ ဝတ်ထည်ဖျင်စင်းတွေ ပေါလှဆို။ ဒကာက ဘာကြောင့် မနေချင်ရသတုန်း”

“မျိုးမစစ်တွေက မြို့အုပ်ပုလိပ်လုပ်ပြီး မျိုးတူချင်းကို ညဉ့်ဆဲပေမယ့်၊ ကုလားဖြူ ကုလားနက်ကို ဘုရားတထူးထူးနဲ့ရှိခိုးသာကို ကြည့်လို့ မရဘူးဘုရား။ ကုလားက လူကလေးခေါ်သဟာကိုလည်း မကြိုက်ဘူးဘုရား”

“သာဓုဒကာ သာဓု။ မြန်မာမင်းပိုင်နက်မှာတော့ မင်းတုန်းမြို့စားမင်းသား ရွှေတောင်တက်လာသဲ့နောက် တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်သယ်။ အလေးတင်းတောင်းတွေ သတ်မှတ်သယ်။ မင်းမှုထမ်းတွေ တောင်းချင်တိုင်း မတောင်းရဆိုပြီး သဿမေဓ အမိန့်ထုတ်ပြန်တော်မူသတဲ့။ ပိဋကတ်တော်တွေကို ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်သဲ့အပြင်၊ မြို့တော်သစ်လည်း တည်ဦးမယ်တဲ့”

ငမိုးကောင်းမှာ မှန်ပါဘုရားဟု အလိုက်သင့်ဆိုရငြား၊ မင်းတုန်းမင်းကို ယနေ့ထက်တိုင် သဘောမတွေ့နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ဆရာတော်ကြီးမှာမူ ငမိုးကောင်းတွင်ရှိသော အနာကိုမသိသဖြင့် ဆက်လက်မိန့်တော်မူ၏။

“ရွှေမြို့တော်သစ် တည်ထောင်ဖန်ဆင်းရသဲ့ အကြောင်းကလည်း ‘မကြံစတောင်း ထွတ်မင်းလောင်း မင်းကောင်းရွာပြည် မန္တလေး၌ စေမိမ့်တည်။ လေးမည်ကျွန်းကို ဖြူဝန်းမိုး၍ အစိုးရတော်မူလိမ့်မည်’ ဆိုတဲ့ တဘောင်တွေလည်း ရှိသဲ့အပြင်၊ တိုက်ကြခိုက်ကြစဉ်က လူတွေအများကြီး သေကြေခဲ့သဲ့ အမရပူရမှာလည်း စံတော်မူရသာ စိတ်မသတိဘူးထင်ပါရဲ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“သို့သော်လည်း နောင်တော်မင်းတရားက သာသနာတော်မှာ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပြီး နူးညံ့သလောက်၊ ညီတော်အိမ်ရှေ့မင်းကဖြင့် ကုလားလက်

ကိုပါသွားသဲ့ နယ်မြေတွေကို ပြန်ရရေးကို အမြဲကြံစည်နေ ဆိုပါကလား။”

“ကနောင်မြို့စား ကိုယ်တော်ကြီးလားဘုရား။”

ငမိုးကောင်းသည် စိတ်ဝင်တစားရှိလာကာ၊ အားရတက်ကြွစွာ မေးလျှောက်မိ၏။

“ဟုတ်သပါ။ ကနောင်မြို့စားမင်းသားပဲပါ။ ကုလားကို စစ်ရှုံးရသာ လက်နက်ညှံလို့။ သဟာကြောင့် ကုလားနဲ့ လက်နက်ချင်းတူအောင် အခြား တစ်ပါးသော သိုးဆောင်းနိုင်ငံတွေကို လက်နက် အမြောက် စက်ကိရိယာ သင်္ဘောလုပ်သံ့ အတတ်ပညာတွေ သင်ကြားဖို့ လူငယ်လူရွယ်တွေ ရွေးချယ် စေလွှတ်နေပြီဆိုသကဲ့။”

“အလွန်ကောင်းပါသဘုရား။”

ငမိုးကောင်းမှာ မင်းတုန်းမင်းနှင့်တွဲလျက် ကနောင်မင်းကိုပါ မနှစ် သက်ဘဲရှိနေခဲ့ရာ ယခုကြားရသော သတင်းအရမူ သူ့စိတ်ကို ပြင်ဆင်ရပေ တော့မည်။

“ကုလားနဲ့ တန်းတူရည်တူ မြန်မြန်ဖြစ်ပါမှပဲဘုရား။ မဖြစ်ရင် သင်းရို့ကို မနှင်ထုတ်နိုင်ဘဲ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ‘မင်္ဂလာဦးစွန်း’ ကွယ်ရပါ တော့မယ်ဘုရား။”

“ပသို့ကွယ်မှာတုန်း ဒကာ”

ဆရာတော်သည် တင်ပျဉ်ခွေမပျက် ရှေ့သို့ သုံးရွှေ ရွှေပြီး မေး၏။

“ကုလားပိုင်နက်ထဲက တချို့ရွာတွေမှာ သျှောင်ထုံးပယ်ပြီး ကုလား ဆံတောက် ထားနေကြသကောဘုရား။”

“ကုလားဆံတောက် ဟုတ်စ”

“တပည့်တော်ရို့လို သျှောင်ထုံးထုံးလို့ရသဲ့ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ဖြတ်ပစ်ပြီး မြင်းရဲ့နားရွက်ကြားက အမွှေးလိုပဲဘုရား။ လေးငါးဆယ်မွှေးပဲ ရှိသယ်ဘုရား။”

“ဆံတောက် မဟုတ်ဘူးဒကာ။ ကလမ္ပေးပါ!”

ဆရာတော်ကြီးသည် ထိုသို့ မိန့်တော်မူရာက လက်ဝဲဘက် မနီးမဝေးတွင် ကျောင်းသားသာမဏေ ဘိုးသူတော် ကိုရင်ကြီးများ ပဉ္စင်းများကို စီမံခန့်ခွဲနေသည့် ခုနက ဘုန်းတော်ကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

“ဦးဇေန သည်လူငယ်ကို လက်ခံလိုက်”

“တင်ပါ့ဘုရား” ဆိုသံနှင့်အတူ ဦးဇေနသည် ဆရာတော်ကြီးဘေးသို့ ရွှေ့လာပြီး ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံထိုင်၏။

“တတ်ကောင်းတတ်ရာ ပညာများနဲ့တကွ စာပေပါသင်ကြားပေးဖို့ အပ်နှံပါသယ်ဘုရား။ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ရိုက်နှက်ဆုံးမရာမှာ၊ မကျိုးမကန်းရင် တော်ပါပြီဘုရား”

“ကလေးက ဘဇာများ အားသန်သတန်း”

“တပည့်တော် ဘူးသွင်းထားသာမှာဖြင့် ကုလားဖြူ မုန်းတီးရေးနဲ့ ဓားခုတ်လှံထိုးပါဘုရား။ သဟာပေသည့် တပည့်တော်ခရီးသွားခိုက်မှာ ဆိုင်းသမားဖြစ်သွားပါရောလားဘုရား”

ဦးဇေနက ငလှိုင်းအား စိုက်ကြည့်နေစဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က “ကဗျာလင်္ကာ အဲအန်စောင်းညှင်းဘက်ကို အားသန်ရင်လည်း အားသန်သည့်အလျောက် ဖြစ်လာရမှာပါဒကာ”ဟု မိန့်တော်မူကာ ထသွားသဖြင့် ငမိုးကောင်း သားအဖလည်း ပြန်ရန် ဝတ်ချသည်။ ဘုရားဆောင်ဘက်သို့ သုံးကြိမ်။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးအား သုံးကြိမ်၊ ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဝတ်ချပြီးမှ ထရပ်သည်။

ငမိုးကောင်းတို့ သားအဖနှင့်အတူ ဦးဇေန လိုက်ပါလာသည်။

မယ်မင်းဘော်မှာ သမီးကို နို့တိုက်လိုက် ကျောင်းကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်၊ ကျောင်းသားတွေကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် နေခဲ့ရသည်။ ကြာယပ်တွင် ဆွဲထားသော ရွဲလုံးတွေ၊ အလှဆွဲထားသော မီးခွက်ဖန်ပတိုင်းတွေမှာ

အုန်းပင်စုကကျောင်းတွင် မရှိ။ သို့အတွက် သားအမိ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် အလုပ်များနေစဉ် ဦးဇေနကြွလာသဖြင့် ဆီးကြိုဦးချလိုက်သည်။

“ဪ ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း နို့စို့တစ်ယောက်ပါကလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“အခု ကျောင်းအပ်သဲ့သူငယ်က သားဦးထင်ပါ့”

“မှန်ပါဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ ဦးတင်ပါတယ်ဘုရား”

ထပ်မံဝတ်ချပြီးမှ မယ်မင်းဘော်ထရပ်သည်။

“ကလေးအတွက် စိတ်ချသွားကြ။ ကျောင်းဆင်းရင် ကလေးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်ဒကာကြီး”

“တင်ပါ့ဘုရား” ဆိုရင်း ငမိုးကောင်းသည် ငလှိုင်းအား ငဲ့ကြည့်၏။ ငလှိုင်းသည် ဖအေမအေကို ရှိသည်ဟုမထင်။ သာမဏေငယ်တစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကြားတွင် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေ၏။

“လူကလေး အဖေတို့သွားတော့မယ်။ ရန်မဖြစ်နဲ့၊ ဆရာတော့စကားနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ သွားပေတော့”

အုတ်လှေကားဘက်သို့ ငမိုးကောင်းတို့ ခြေချမိချိန်တွင် ငလှိုင်းလည်း အပေါင်းအသင်းသစ်များနှင့် ပွေ့ကာဖက်ကာ ဆွဲကာလွဲကာဖြင့် တစ်ဖက်စကြိုသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

သားဖြစ်သူက သူတို့ကို လှည့်မကြည့်သော်လည်း ငမိုးကောင်းနှင့် မယ်မင်းဘော်မှာ အုတ်လှေကားမှ ဆင်းမိလျှင် ကျောင်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်ကြ၏။ သားထွက်လာလျှင် မြင်ရစေရန်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူတို့ရှေ့မှ ငသိုင်း ပြေးသွားသည်ကို သတိမထားမိကြ။

“မေရေ မေရေ”

“ဟင် သားလေးကော မောင်ကြီး”

ငသိုင်း၏အသံကို ကြားရသဖြင့် မယ်မင်းဘော် ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်၏။ ငမိုးကောင်းလည်း အုတ်လှေကားပေါ်သို့ ပြေးကြည့်၏။

“ရှေ့မှာမောင်ကြီးရေ့ ရှေ့မှာ”

ငသိုင်းသည် စည်ရုံကြီးဘေးမှ ပန်းသုံးပွင့်ကောက်ပြီး ပြေးလာ၏။ တူထဲရှည်လျားသော ပွင့်ဖတ်များပါရှိသော ရွှေဝါရောင်ပန်းတွေ။

“ပန်းတော့ပန်းပဲ မောင်ကြီး။ ဘဇာပန်းခေါ်ပါလိမ့်။ အကျွန်ရို၊ ရွာမှာ မမြင်ဖူးသကောမောင်ကြီး ဟင်”

ငမိုးကောင်းမှာ ဇနီးလက်ထဲမှ ပန်း၊ သားလက်ထဲမှ ပန်းများကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ စိတ်သည် မွေးဇာတိ သရက်ကန်ရွာသို့ ချက်ချင်းရောက် ၏။ ‘ဘုရားသို့ ဆွမ်းတော်ကပ်ရာမှအပြန်တွင် အမေ ကောက်ကောက်လာ လေ့ရှိသော ပန်းပါတကား’

“မောင်ကြီးကလည်း အကျွန် မေးသဟာ မကြားသကော”

“အို အို၊ ကရမက်ပန်း ခေါ်သယ် နှမရဲ့။ မောင်ကြီးတို့ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း အခုလို ‘စည်ရုံ’ ဘေးမှာ ကရမက်ပင်ကြီးရှိ သကော”

စည်ရုံဟုဆိုခါမှ မယ်မင်းဘော် မော့ကြည့်သည်။

ကြီးမားသော တိုင်လေးတိုင်နှင့် ကြောင်လိန်လှေကားနှင့် ခမ်းနား သော အဆောက်အအုံကြီးကို မုဒရက်ပန်းများ ဆင်ယင်ထားသည်။ မျက်နှာ ကြက်ကြာယပ်တွင် ဆေးရောင်စုံခြယ်လျက် ရွဲလုံးအဝါကြီးဆွဲထားသည်။ ဤသည့်အောက်ရှိ တန်းတွင်ကား ယောက်ျားကြီးနှစ်ဖက်စာရှိ စည်ကြီး။

“ရုံကြီးက မြင့်ကမြင့်ပါဘိသနဲ့ မောင်ကြီးရယ်။ မောင့်သား တီးချင်စိတ်နဲ့ လာလို့ လိမ့်ကျမှဖြင့်”

“ရှင်မ ကြိဖန်ပြီးပူနေရင် ရှင်မသားတွေ စာတတ်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး။ အဲ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ငသိုင်း ဘယ်ရောက်သွားသတန်း”

မျက်လုံးလေးလုံးသည် ဘေးဘီရှေ့နောက် ပြူးနေအောင် ကြည့်ကြ
၏။ ရှေ့နားရှိ ဇရပ်တန်းမှ “မေရေ မေရေ” အော်သံကြားမှ ပရိဝုဏ်အပြင်
သို့ အပြေးလှမ်းလာခဲ့ကြ၏။ အလျင်လိုသောကြောင့် အဝင်ပေါက် ဒလက်
ကြီးကို ပြိုင်တူဝင်တိုးကြ၏။ မည်သူမျှ ထွက်၍မရ။ မယ်မင်းတော် သတိ
ရပြီး၊ ကပျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်ရာ ငမိုးကောင်း အားလွန်ပြီး
လေးဖက်ထောက် လဲကျသွားလေ၏။

J

“သင်ပုန်းကို သုံးကြိမ် ဝတ်ချ”

ငလှိုင်းသည် ကိုရင်ကြီးရှေ့တွင် မဟူရာသင်ပုန်းတစ်ချပ် ခင်းထားသည်ကို မြင်ရကတည်းက ဝမ်းသာနေသည်။ သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကန့်ကူဆန်ဖြင့် ရေးထားသည့် စာလုံးဖြူဖြူတွေကို မြင်ရသောအခါ ‘ငါ စာသင်ရတော့မှာပါကလား’ ဟု ပီတိဖြစ်၏။

“ရှိခိုးဦးချသာ သည်လို မလုပ်ရဘူး။ ခြေမျက်စိချင်း ထိပေစေ၊ ခြေမနှစ်ချောင်း ထိပေစေ။ ခူးနှစ်လုံးထိပေစေ။ လက်ဝါးနှစ်ခု ထိပေစေ။ ပူးထားသဲ့ လက်မနှစ်ချောင်းနဲ့ နဖူးနဲ့ထိပေစေ။ ဟုတ်ပြီ၊ ခူးထောက်ဝတ်ချရာမှာလည်း ကြမ်းနဲ့နဖူးထိပေစေ”

ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ငလှိုင်း ပထမဆုံး ရှိခိုးမိသောအရာမှာ ကကြီးမှ ငအထိ ရေးသားထားသော အက္ခရာများ၊ စာများ။

“သုံးကြိမ်စေ့အောင် ဝတ်ချပြီးပြီလား”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“အင်း၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးပါပြီဘုရားလို့ ပြောရသပဲ။ ကိုင်း ပြန်ပြောစမ်း”

“ပြီးပါပြီဘုရား”

“ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ လက်အုပ်ချီထားသာ မဖြေနဲ့ဦး။ ကိုင်း လိုက်ဆို

နမောဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓံ”

“နမောဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓံ”

“အအာ အိအိ”

“အအာ အိအိ”

“အုအူ ဧအဲ”

“ဥအူ ဧအဲ”

“ဩဩ အံအား”

“ဩဩ အံအား”

“ဟုတ်ပြီ။ သုံးကြိမ်ဝတ်ချ။ နောက်နောင်ကို စာအံခါနီးတိုင်း နီးတိုင်း၊ သုံးကြိမ်ရှိခိုးပြီးမှ စာအံရမယ်”

“တင်ပါဘုရား”

“ရှေ့တိုးပြီး လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ထောက်ပြီးဆို။ ကကြီး”

ကိုရင်ကြီး ဦးသောဘိတက ‘တံပူ’ဖြင့်ထောက်ပြသည်။ ငလှိုင်းက လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြီး လိုက်ဆိုသည်။ ကကြီးမှ င အထိသာရှိသည်။ သုံးခေါက် ချပေးပြီးနောက် ငလှိုင်း ဘာသာ အဖတ်ခိုင်း၏။ ဟန်ကျသွားပြီ။

“ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င။ ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င”

ကုန်းပြီး စာအံနေသော ကျောင်းသားများသည် ငိုက်မျဉ်းလျက် မပိမသ ဆိုကြ၏။ သင်ပုန်းတခြား မျက်နှာတခြားထားကာ ကြမ်းပိုးချင်း

တိုက်နေကြ၏။ ကံ့ကူဆံချင်း ရိုက်ပွဲကျင်းပကာ ကျိုးသူ၏ ကံ့ကူဆံကို မကျိုးသူက ယူတမ်းကစားနေကြ၏။ ထိုသူများ၏ဘေးသို့ ငလှိုင်း ရောက်လာပြီး ကြမ်းပေါ်တွင်ဝပ်လျက် လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ကာထောက်ကာ သံကုန်စာအံသောအခါ အထူးအဆန်း လှည့်ကြည့်ကြ၏။

စိတ်ပါလက်ပါ ငလှိုင်း ကုန်းအော်သည့်အတွက် ကျန်လူများ ပျင်းတိပျင်းတွဲ အံနေကြကြောင်း ပေါ်လွင်လာသည်။ သို့အတွက် ပေထုပ်ကို ပေတင်ခုံပေါ်အသာတင်ပြီးလျှင် ကြိမ်ကို ဆွဲ၍ ဦးဝေန ထသည်။

မျက်စိလျင်သော သာမဏေနှစ်ပါးက အသံမြင့်ပြီး အံသည်။ အဘယ်ကြောင့် အသံမြင့်သွားရပါသနည်းဟု ဒုတိယအတန်းမှ ကျောင်းသားအချို့ မျက်လုံးဝင့်သည်။ ဧကသီပြင်ပြီး လက်ကတော့ထိုးနေသည့် ကြိမ်နီကြီး။

သို့အတွက် မြောက် (လက်ဝဲ) ဘက်တောင်ပံမှ အသံများ မြင့်တက်လာငြား၊ ကြမ်းပိုးစီးချင်းထိုးနေသူများ၊ ပိုးကောင်တိုက်နေသူများ၊ ကံ့ကူဆံတိုက်ပွဲ ဆင်နေသူများ၊ အာပုပ်ရည်တွေ စီးကျအောင် အိပ်နေသူများ သတိမထားမိကြ။

ဗြန်းခနဲ ကျောပြင်ပေါ် ကြိမ်ကျသံပေါ်လာတော့မှ ကြမ်းပိုးကို ဝှက်၊ ပိုးကောင်ကိုသိမ်း။ မျက်လုံးကိုပွတ်ငြား မလွတ်တော့ပါ။ တစ်ချက်ဖြင့် ပြီးသင့်သူ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်ဖြင့်ပြီးမှ သင့်မည့်ကျောကို နှစ်ချက် ကြိမ်စာကျွေးပြီးမှ ရပ်တန့်သွား၏။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ စာအံသံများ ပွက်လောညံနေလေ၏။

ငလှိုင်းမှာ ကကြီးမှ င အထိ ဆယ်ခေါက်အံပြီးပြီ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခေါက်မြောက် အံအံတွင် ကြိမ်စကြာဝင်သံ ပေါ်လာရာ သူ လန့်ပြီး မော့ကြည့်၏။ ဦးဝေန သူ့ကို မကြည့်။ သူ့ကျောပေါ်က ကျော်သွားသည်။

“ကကြီး၊ ဂငယ်၊ ငါ ကကြီး၊ ဂငယ်”

သျှောင်ပေစူး ပြေကျမတတ် ခေါင်းကိုကုတ်၏။ သူ စာအံပုံ မှား
နေပြီဟု သိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ပြီး
အံ၏။

“ကကြီး၊ ကကြီး၊ ဂ။ ကကြီး”

မမှန်ကြောင်းသိသဖြင့် လက်ရောနှုတ်ပါ ရှေ့မတိုးငြား၊ အမှန်ကို
ရှာမတွေ့။ ကိုရင်ကြီးထံပြန်သွားရန် လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးသောဘိတ
မရှိတော့။ ထိုအခါ ငလှိုင်းသည် ဘေးဘီသို့ကြည့်၏။ တစ်တောင်ကွာခန့်
တွင် စာအံနေသော ငမေးမှာ သူ့ထက် ကျောင်းသက်ရင့် စာလည်းကြီး
သည်။

“ကကြီးရေးက၊ ကကြီးရေးချကာ၊ ကကြီးရေးလုံးကြီးတင်ကီ”

“ဟေးဟေး” အသံပေးလျက် ငလှိုင်းချဉ်းကပ်သွားသည်။ သူ
သင်ပုန်းကို ထိုးပေးကာ ခကွေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြသည်။

“အဲသဟာ ဘဇာခေါ်သတုန်းဟင်”

“ငါ့ကို ရှိခိုးမှ ပြောမယ်”

ငလှိုင်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ရှိခိုးပြီးလျှင် ခကွေးပေါ်သို့ ထပ်မံ
ပြီး လက်ထောက်သည်။ မျက်လုံးကလည်း ခယသောအကြည့်ဖြင့် ငမေး
ကိုကြည့်သည်။

“ဆလိန်”

“ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င ”

မဟုတ်တမ်းတရာ ပြောသူ ပေါ်တော့မှ အမှန်သည် ငလှိုင်းနှုတ်
ဖျားမှ တစ်သီကြီးထွက်ပျံလာလေတော့၏။ ဤသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
တည်းပင် ငလှိုင်းသည် သူ့သင်ပုန်းကိုဆွဲယူပြီး ထရပ်သည်။ ငမေး၏ကျော
ပြင်ကို ဖနောင့်ဖြင့်ပေါက်သည်။

“အွတ်” ခနဲ မြည်သံအဆုံးတွင် ငမေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ကျော့ကျော့၏။
ကျော့ကို လက်ပြန်ပွန်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ ငလှိုင်းသည် သင်ပုန်းဖြင့်
ခုတ်ရန် အသင့်ရွယ်ထား၏။

“ဟီး.... ကိုရင်ကြီးကို လျှောက်မယ်”

နာကလည်းနာ၊ ပြန်ပြီးလည်း မလုပ်ရသောအခါ ငမေး ငိုသည်။
ရိပ်ခနဲ မြင်သဖြင့် ငလှိုင်း လှမ်းကြည့်သည်။ ကုဋီတက်ရာမှ ပြန်လာဟန်
တူသော ဦးသောဘိတ။ သူကလည်း ဦးဝေန၏လက်ထောက်ပီပီ မျက်စိ
လျင်၏။

“ဟဲ့၊ ဟိုကလေးနှစ်ယောက်၊ လူချည်းလာ။ သင်ပုန်းတွေထားခဲ့”
နှစ်ယောက်လုံး ကိုရင်ကြီးရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်
အုပ်ချီနေရ၏။

“ဘာဖြစ်သတန်း၊ ငမေး ပြောစမ်း”

“သူ.... သူ၊ တပည့်တော်ကျော့ကို ဖနောင့်ကြီးနဲ့ တအားပေါက်
သယ်ဘုရား”

ငလှိုင်းအား လက်ညှိုးထိုးပြီး လျှောက်ထား၏။

“ငလှိုင်း၊ သူပြောသာ မှန်သလား”

“မှန်ပါသဘုရား”

“မိမိသူငယ်ချင်း အချင်းချင်းကို နာအောင်ကျင်အောင် မလုပ်ရ
ဘူးလို့ ငါပြောထားသယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါသယ် ဘုရား”

“နို့ ဟုတ်ပါလျက်နဲ့၊ ဘာကြောင့် ဖနောင့်နဲ့ပေါက်ရသတန်း”

“တပည့်တော်က ခက္ကေးမေ့သွားလို့ သူ့သွားမေးသဟာ၊ ရှိလည်း
ခိုးရသေး၊ မဟုတ်သဟာလည်း ပြောသဘုရား”

“ပသို့ ပြောသတန်း”

“ဆလိန်တဲ့ဘုရား”

ဦးသောဘိတ ကြိမ်ကိုဆွဲကာ “ဟုတ်သလား ငမေး” ဟု မေးလည်းမေး၊ ကြိမ်ကိုလည်း ကိုင်မြှောက်၏။

“ဟုတ်.... ဟုတ်ပါသဘုရား”

“သူငယ်ချင်းဆိုသာ၊ ညီအစ်ကိုပဲဖြစ်သယ်။ သာကြောင့် မဟုတ်သာမပြောရဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီရသယ်။ ငလှိုင်းကလည်း သည်လို မလုပ်ရဘူး။ နောက်နောင်လုပ်ရင် အရိုက်ခံရမယ်။ အခု သဲဒဏ်ကိုးခေါက်”

သဲဒဏ်ကိုးခေါက်ကို ငလှိုင်းနားမလည်သဖြင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ် ကိုရင်ကြီးက ဘိုးသူတော်တစ်ပါးအား လှမ်းခေါ်၏။

“စည်ရုံရှေ့ ကရမက်ပင်အောက်မှာရှိသဲ့ သဲပုံကသဲကို သပိတ်ဖုံးနဲ့ ကိုးခေါက် လှေကားရင်းကသဲပုံကို သည်ကလေး ဒဏ်ထမ်းလိမ့်မယ်။ ခေါက်ရေကို သူ မရေတတ်သေးဘူး။ နင်က ရေတွက်ပေး။ ကိုးခေါက်ပြည့်ရင် ပြန်ခေါ်ခဲ”

ဘိုးသူတော်ကလေးမှာ ငလှိုင်းထက် တစ်တောင်ခန့်မြင့်သည်။ သူက ငလှိုင်းကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ကြေးသပိတ်ဖုံး အပဲ့တစ်ခုပေးသည်။ စည်ရုံအနီး ကရမက်ပင်အောက်ရှိ သဲပုံမှသဲကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲသာထဲကို သဲထည့်။ ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ငါ့နောက်လိုက်ခဲ”

ငလှိုင်းသည် သပိတ်ဖုံးထဲသို့ သဲတွေကျုံးထည့်ပြီး ဖိသိပ်သည်။ သူ့ခွန်သူ့အားဖြင့် သပိတ်ဖုံးကို ကြွအောင် မ နိုင်စွမ်းမရှိ။

“ဦးသူတော် မနိုင်ဘူးဗျာ”

“မနိုင်ရင် သွန်ပစ်။ ပခုံးပေါ်ပင့်နိုင်အောင် နည်းနည်းထည့်။ လာမြန်မြန်”

ဘိုးသူတော်နောက်မှ သဲသပိတ်ဖုံးကိုထမ်းပြီး လိုက်လာသော

၅၅၄ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ငလှိုင်းသည် ဒဏ်ထမ်းရသည်ကို နာကျင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ မထင်။ အလွန်သဘောကျနေသည်။ ကလေးဟူသည် သဲမှုန်ကို ဆော့ကစားစရာ အဖြစ် နှစ်သက်သူများ မဟုတ်သလော။

သူသည် သဲများ စောင်းပြီးခပ်သည်။ ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ပြေးသည်။ လှေကားရင်းရှိ သဲပုံတွင် သွန်သည်။ သုံးခေါက်အရတွင် “ဦးသူတော် ပြည့်ပြီလေ” ဟုဆိုသည်။

“မပြည့်သေးဘူးဟ။ သုံးခေါက်ပဲ ရသေးသယ်”

“ဦးသူတော်။ အကျွန်ုပ်ကို ကလေးဆိုပြီး မညာနဲ့။ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်၊ ကိုးခေါက် ကဲ ဘာပြောမတုန်း”

“မဟုတ်ပါဘူး ငလှိုင်းရာ။ တစ်ခေါက်ပြီးရင် နှစ်ခေါက်။ နှစ်ခေါက် ပြီးရင် သုံးခေါက်ပါ။”

“ကိုရင်ကြီးကို သွားလျှောက်မှာနော်”

ထိုသို့ ချောက်လှန့်ငြား၊ ငလှိုင်းသည် ဦးသောဘိတ်ထံကား မသွား ချေ။ သဲကို ဆက်လက်ကျုံးယူကာ သယ်သည်။ သို့ရာတွင် အပြေးသွား အပြေးပြန်သည့်အတွက် ခုနှစ်ခေါက်အရတွင် ဟောဟဲလိုက်နေပြီ။ ချွေး ထွက်နေပြီ။

“နှစ်ခေါက်ပဲ လိုတော့သဟေ့။ မပြေးဘဲထမ်းကွာ”

ဘိုးသူတော်က လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြသည်။ ထိုအခါ ငလှိုင်း သည် ဘိုးသူတော်၏ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကိုကြည့်ပြီး သူလည်း လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ကြည့်သည်။

“ကိုးခေါက်က ပသို့ နှစ်ခေါက် ဖြစ်သွားသတုန်း။ ဦးသူတော် မလိမ် နဲ့နော်”

“ဟောသမှာကြည့်” ဆိုကာ ဘိုးသူတော်ခမျာမှာ တစ်နှစ်သုံးလေး ရေရွတ်ရင်း လက်ချောင်းများကို ချိုးပြရ၏။

“ပြန်လုပ်ပြပါဦး ဦးသူတော်”

ငလှိုင်းသည် ဘိုးသူတော် ဆိုသည့်အတိုင်း လိုက်လံဆိုသည်။ လက်ချိုးသည်။ ဘိုးသူတော်မှာ ငလှိုင်းခိုင်းသည့်အတိုင်း ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဆိုပြနေရရာ ငါးကြိမ်ဆိုအပြီး၌ ငလှိုင်းမှာ ရေတွက်တတ်သွားတော့သည်။

“တစ်နှစ်သုံးလေး၊ ငါးခြောက် ခုနစ် ရှစ် ကိုး၊ ပြီးတော့ကော”

“တစ်ဆယ်ကွာ”

“ပြီးတော့ ရှိသေးလား”

“ဆယ့်တစ် ဆယ့်နှစ်၊ အများကြီးပေါ့”

“တစ်နှစ်ကို ဘာပြုလို့ ပြန်ထည့်သတန်း ဦးသူတော်”

“အဲသာကို ငါမသိဘူးကွာ။ ငါလည်း စာကျက်ရဦးမှာ၊ ကျန်သဲ နှစ်ခေါက်ကို မြန်မြန်ကျုံး၊ မြန်မြန်သယ်စမ်းကွာ”

ငလှိုင်းမေးသမျှကို ဖြေကြားနေရလျှင် ပြီးဖွယ်မရှိသည့်အတွက် ဘိုးသူတော်မှာ အာဏာသုံးရတော့၏။

သဲဒဏ်ထမ်းအပြီးတွင် ကြပ်မတ်သူရော ဒဏ်ထမ်းသူပါ ကိုရင်ကြီး ရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ရှိခိုးနေကြရ၏။

“ဒဏ်ကိုခေါက်၊ ခိုင်းစေလို့ ပြီးစီးပါပြီဘုရား”

“ဘိုးသူတော် သွားတော့၊ ငလှိုင်းနေခဲ့။ ဒဏ်ထမ်းရသာ မမော ပူးလား”

“မောပါသယ် ဘုရား”

“နောက်တစ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်ရင်၊ သဲဒဏ် အများကြီး ထမ်းရမယ်။ ရေဒဏ်လည်း ထမ်းရမယ့်အပြင် အရိုက်လည်း ခံရဦးမယ်။ အဲသာကြောင့် ရန်မဖြစ်ရဘူး။ မှတ်ထား၊ သွားတော့”

ငလှိုင်းမှာ သဲဒဏ်ထမ်းထားရငြား၊ စာအံသံတွင် သူအကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ဆယ်ခေါက်မျှ အသံဝင်အောင် အံပြီးသည့်နောက် ကိုရင်ကြီး

ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။

“ရပါပြီဘုရား”

“ရရင် ဆို”

“ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င”

“သည်ဟာကို ဘာခေါ်သတန်း”

ကိုရင်ကြီးက ‘င’ကို ထောက်ပြ၏။ ငလှိုင်းမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ စာပြန်ပြန်လျှင် ပြီးသည်ထင်နေခဲ့၏။ ယခု လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြ အမေးခံရသဖြင့် သဘောမကျ။ သို့သော် သူဖြေ၏။

“င ပါဘုရား”

“သဟာကော” ဆိုကာ ခကွေးကို ထောက်ပြ မေးမြန်းပြန်၏။

“ခကွေး”

“သည်အလုံးကကော”

ဃကြီးကို ထောက်ပြ၏။ ငလှိုင်း မဖြေနိုင်။

“သွား။ ပြန်ပြီး ကျက်ချေ။ တစ်လုံးချင်း မှတ်မိအောင် လက် ထောက်ပြီးကျက်”

ငလှိုင်း မကျေမနပ် ပြန်လာရ၏။ အခြားလူများမှာ စာပြန်ပြန် လျှင် ပြီးစီးပါလျက် မိမိကိုမူ တစ်လုံးချင်း မေးသည်။ မည်သို့နည်း။

သဘောမပေါက်ငြား၊ သူ ပြန်ကျက်သည်။ အခြားအသံများကို လွမ်းအောင် အော်သည်။ ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ပြီး အသံတိတ်ခိုင်း ၍ တိခနဲ တိတ်သွားငြား သူ မတိတ်။ ကုန်းပြီး လက်ထောက်ကျက်နေ သည်။

“ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င။ ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င”

ကျောင်းသားတွေ၊ သာမဏေတွေ၊ ဘိုးသူတော်တွေ တသောသော

ရယ်မောကြ၏။ ငလှိုင်းကား သူ့ကို ရယ်မောလှောင်ပြောင်မှန်းမသိ။

“ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င”

တစ်လုံးချင်း လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ကာ ဆိုနေပြန်သည်။

“ဟဲ့ ဟိုကလေးကို အတိတ်ခိုင်းကြစမ်း”

ဦးဝေနေ လှမ်းအော်တော့မှ ငလှိုင်း တိတ်သည်။ သင်ပုန်းနှင့် ပေတွေ၊ ပုရပိုက်တွေ သိမ်းကြသည်။ သပိတ်ထားသည့်နေရာသို့ သွားသူသွားသည်။ အဖုံးပါသော သပိတ်တွေကို အဝတ်ဖြင့် သုတ်သူသုတ်သည်။ ဘိုးသူတော်များက ဆွမ်းဟင်းဗျပ်များ ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဆွမ်းခံအဖွဲ့ လေးဖွဲ့မှ၊ ဦးပဉ္စင်းများနှင့် သာမဏေ ဘိုးသူတော် ကျောင်းသားများ ကျောင်းခန်းမကြီးထဲမှ တဖွဲ့ဖွဲ့ထွက်ကြသည်။ ငလှိုင်းကား ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်နေစဉ် သူနှင့်ရွယ်တူတစ်ယောက် သပိတ်နှုတ်ခမ်းမှ တန်းလန်းဆွဲလျက် သူ့အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ ဆွမ်းခံမလိုက်ဖူးလား”

“မလိုက်ဘူးကွ၊ ငါ စာမရသေးဘူး”

“ဆွမ်းခံမလိုက်သဲ့လူ ထမင်းမစားရဘူး”

“အေး၊ မစားဘူး။ ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်၊ ဃကြီး၊ င”

ပြန်ပြောရာက သူ့စာကိုသာ အရေးတကြီး ကုန်းကျက်တော့သည်။ သို့စဉ်တွင် ငလှိုင်းရှေ့သို့ ကိုရင်ကြီး ဦးသောဘိတရောက်လာပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၏။

“ငါ့တပည့်က ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ဆွမ်းခံရာက ပြန်လာလို့ နောက်တစ်ကြိမ်ကျက်လိုက်ရင် ရမှာပါ။ မင်းခံသဲ့ဆွမ်းကို ဆွမ်းတော် တင်ရသယ်၊ ဆရာတော် ဘုဉ်းပေးသယ်။ ငါ့တပည့် ကုသိုလ်ရသာပဲ။ ကဲထထ ဆွမ်းခံလိုက်သွား၊ အညောင်းလည်း ပြေသာပဲ။”

ပြောပြောဆိုဆို သင်ပုန်းကို လှမ်းယူသဖြင့် ငလှိုင်းသည် သုတ်

၅၅၀ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ခနဲ ထသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ စောင်းငဲ့ကြည့်နေသော ကျောင်းသားထံ ပြေးသွားသည်။ ထိုကျောင်းသားက အနောက်မျက်နှာရှိ ရေသွန်ချောင်တွင် ပုံထားသော သပိတ်ပုံကြီးကို ညွှန်ပြ၏။

“ဘုတေ့ ဒစ်တေ့ မပါသာကို ရွေးကွ”

ဤသို့ဖြင့် ငလှိုင်းသည် ဆင်သေရွာ ဆွမ်းခံအဖွဲ့၏ နောက်ဆုံးမှ ယောင်ပေယောင်ပေ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ငလှိုင်းပါသည့် ဆွမ်းခံအဖွဲ့မှာ ကျောင်းပရိဝုဏ်မှ ခဲတစ်ပစ်မျှသာ ခြေကျင်လျှောက်ရ၏။ လှေတွေ အသင့်စီနေသည်။ ပဲ့ကိုင်မည့်ကိုရင်၊ ထိုးဝါးထိုးမည့် ဘိုးသူတော်၊ ခတ်မည့် ကျောင်းသားများသည် ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ထမ်းရန် အသင့် ပြင်ကြ၏။

ဆင်သေရွာမှာ ဧရာဝတီမြစ်ရေဝင်နေပြီ။ ခြေဖြင့်လျှောက်၍ ရသော လမ်းဟူ၍ မရှိတော့ပြီ။ ရေအတိမ်ဆုံးနေရာမှာ ပေါင်လယ်ခန့် နက်သည်။ သို့ကြောင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှေဖြင့်သာ သွားရသည့်နည်းတူ ဆွမ်းခံအဖွဲ့လည်း လှေဖြင့်သာ ဆွမ်းခံရပေတော့သည်။

“ကလေးတွေ အလယ်မှာထိုင်ကြ။ ရေ မဆော့နဲ့”

ရှေ့ဆုံးလှေမှ ခေါင်းဆောင်ဦးပဉ္စင်းက သတိပေးသည်။ သို့ကြောင့် နောက်ဆုံးလှေတွင် ငလှိုင်းနှင့် ရွယ်တူကျောင်းသားတွေ မနေရတော့ပြီ။

“ဟေ့ကောင် မင့်နာမည် အသူတုန်းကွ”

သူ့ကို ဆွမ်းခံလိုက်ရန် တကူးတကလာခေါ်သော ကျောင်းသား အား ငလှိုင်း၏အမေး။

“ငပြည့်။ မင့်နာမည်ကော”

“ငလှိုင်း”

သို့သော် သူတို့ စကားမဆက်ဖြစ်။ ရှေ့ဆုံးလှေမှ ငွေကြေးစည်သံ သာသာယာယာကလေး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းခံလှေများ

သည် မကြာမီပင် ရွာထဲသို့ဝင်လာပြီး ရေပြင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်နေခဲ့သော အိမ်များတွင် အသက်ဝင်လာ၏။ တဘက်ကိုယ်စီတင်ထားသော မိန်းမကြီးငယ်များနှင့် ကျောပြောင်ပြောင်ယောက်ျားများ။

နိမ့်သောအိမ်များ၏ ခါးပန်းသည် ဆွမ်းခံလှေများ အသာကလေးထိုးကပ်လိုက်ရုံသာရှိ၏။ ဆွမ်းလောင်းမည့်သူသည် အိမ်ပေါ်မှပင် ဒူးထောက်လျက်ဖြစ်စေ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ဖြစ်စေ ဆွမ်းလောင်းသည်။

ဆွမ်းလောင်းသူများအနက်၊ ပန်းကန်ဖြင့် လောင်းသူများကို ငလှိုင်းမကြိုက်။ 'ပန်းကန်ဝတ်' သည် ရှေ့ဆောင်သပိတ်ထဲသို့ သွန်မှောက်ပြီးလောင်း၏။ အခြားသာမဏေများ၊ ကျောင်းသားများ၏ သပိတ်တွေကို လှည့်၍သော်မျှ မကြည့်။ သို့ကြောင့် ငလှိုင်းမကြိုက်။

နီးပြားဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော ပလုံးတောင်း၊ နီးမျှင်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ဆန်ဆေးတောင်း။ ယွန်းတောင်း စသည်တို့တွင် ဇွန်း၊ ယောက်သွား၊ ယောက်ချိုတပ်ပြီး တစ်ဇွန်းစီ၊ တစ်ယောက်ချိုစီ သပိတ်စေ့ လောင်းသူများကို ငလှိုင်းဘဘောကျ၏။ နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည် ဖြစ်စေ သူ့သပိတ်ထဲသို့ ဆွမ်းစေ့တွေ ရောက်လာသည် မဟုတ်လော။

ရေပြင်ထက် မြင့်နေဆဲ အိမ်များကမူ ရေဆင်းတံတားများမှ စောင့်ကြိုပြီး ဆွမ်းလောင်းကြ၏။ နောက်ဆုံးလှေတွင် ဆွမ်းဟင်းဗျပ် သုံးခုပါသည်။ ဆွမ်းဟင်းကို ဆွမ်းလောင်းပြီးမှသာ လောင်းလေ့ရှိကြသဖြင့် ထိုလှေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးမှန်းမသိ ဝေးကွာကျန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်များတွင် များသောအားဖြင့် လူရှိသည်။ ရွာ၏အနောက် အရပ်ငါးရေတွင်းခန့်၊ တစ်တိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာများသို့ သွားရောက်ကာ၊ ယာလုပ်နေသော အိမ်များမှမူ ဆွမ်းထွက်ပြီး မလောင်းနိုင်ကြပေ။ လူကိုယ်တိုင် မလောင်းနိုင်စေကာမူ အိမ်နီးချင်းများထံတွင် ဆွမ်းခူးပြီး ပေးထားခဲ့ကြသည်။ ဆွမ်းဟင်းထည့်ပြီး အပ်ထားခဲ့ကြသည်။ သို့အတွက် အချို့တံတား

များတွင် ရပ်စောင့်နေသူများ၊ ဆင်းလောင်းသူများသည် ဆွမ်းပန်းကန် တစ်ဖက် ဆွမ်းတောင်းတစ်ဖက် ကိုင်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ငလှိုင်းတို့အိမ်သည် ရွာအနောက်ဖျားတွင်ရှိ၏။ နိမ့်သော်လည်း ကုန်းကျသည့်အတွက် ခါးပန်းသို့ ရေမရောက်သေးချေ။

ငလှိုင်းသည် သူ့သပိတ်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ ဆွမ်း အလွန်နည်းသည်။ ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ဦးပဉ္စင်းများ ဘုဉ်းမပေးလောက်သေး။ အိမ်ရောက်မှ အမေ့ကို အများကြီး အလောင်းခိုင်းမည် စိတ်ကူးထား၏။ သို့အတွက် အိမ်ဘက်သို့ လည်တဆန့်ဆန့်မျှော်၏။ မျှော်နေဆဲအချိန်များတွင် ငလှိုင်းမှာ စိတ်အားတက်ကြွသည်နှင့်အမျှ သုံးအိမ်ကျော်အရောက်တွင် ငိုင်ကျသွား၏။

အိမ်တွင်လူမရှိ။ အိမ်ဝတွင် ထန်းရွက်ခြောက်ဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ ထန်းရွက်ခြောက်ဘေးတွင် ငကျားအိပ်နေသည်။ ယာထဲသို့ လိုက်မလာစေ ရန် အတင်းအကြပ် ငေါက်ငမ်းပြီး အိမ်စောင့်အဖြစ် ထားပစ်ခဲ့ရငြား ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

ခေါင်းရင်းအိမ်သို့ ဆွမ်းခံလှေရောက်လာပြီ။

“ကြီးတော်ပု အမေမရှိဖူးလားဗျို။”

ငလှိုင်းလှမ်းမေးသဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသူ တန့်သွား၏။ သူ့ လက်ထဲတွင် ပန်းကန်နှစ်လုံးကိုင်ထား၏။

“ငလှိုင်း ဆွမ်းခံလိုက်လာသကိုး။ အေးကွယ်၊ သားအမေ အခုတွင်ပဲ ယာထဲ ထမင်းဖို့ဖို့ သွားသယ်။ ကျောင်းသားတွေတွင် ပေးလိုက်ဖို့ မှန် ကတိုးဝါ ပေးထားခဲ့သယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း လှေဦးသပိတ်ထဲသို့ ဆွမ်းလောင်း၏။

“ဟောသာက ခြေရင်းအိမ်ကဘုရား။ သည်ဟာက တပည့်တော်မ တို့အိမ်ကပါ”

“ကြီးတော်ပု။ အကျွန်ုပ်မှာ ဆွမ်းနည်းနေလို့ လောင်းပါဦး”

“အေး အေး၊ လောင်းမှာပေါ့သားရယ်၊ ရုပ်တော်မူပါဦးဘုရား”

ကြီးတော်ပုသည် ငရွဲ၏အမေဖြစ်၏။ သူသည် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက် အပြေးဆင်းလာပြီး ငလှိုင် ဘပိတ်ထဲသို့ ဆွမ်းလောင်းသည်။ လက်ထဲသို့ မုန့်ပေးသည်။

ရေဆင်းတံတားမှ တအိအိ လှေခွာလာစဉ် လှေကားအတိုင်း မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာသည်။ ငရွဲ၏ ဇနီးဖြစ်သည်။

“သားကြီး ဟေ့ငလှိုင်။ ဘာစာ ရောက်ပတုန်း”

“ကကြီး၊ ခကွေး၊ ဂငယ်”

“အများကြီး ရောက်နေပြီကိုး။ နက်ဖြန်မှ ဒွေးလေး မုန့်ပေးမယ်။ ရန်မဖြစ်နဲ့”

ကျောင်းသားတွေ သာမဏေတွေ၊ ဘိုးသူတော်တွေ ဝိုင်းဝန်း ရယ်မောငြား၊ ငလှိုင် ပျော်ရွှင်သည်။ ဆွမ်းလည်း ငပြည့်ထက်ပိုရပြီ။ မုန့်လည်း ရသည်။ သူသည် မုန့်ကို တစ်ဝက်ခွဲပြီး ငပြည့်ကိုပေးသည်။ သူမူ တစ်လုတ်တည်း ခွဲပစ်သည်။

“မုန့်ဆိုသာ ထမင်းစားပြီးမှ စားရသာကွ”

သူ့ထက် ကျောင်းရည်ဝသော ငပြည့်က သညာပေး၏။ သညာစကားကို ငလှိုင် လက်မခံ။

“ထမင်းစားအပြီးမှာ ငှက်ပျောသီးစားရဦးမှာကွ”

“ငှက်ပျောသီး မရရင် ဘဇာစားမတုန်း”

“မစားဘူးလေ”

“အဲသာကြောင့် ငါပြောသာ။ မုန့်ကို ထမင်းစားပြီးမှ စားဖို့ သိမ်းထားရသယ်”

“သိမ်းထားရင် ပွတ်ဆိတ် (ပုရွက်) စားမယ်။ လူခိုးစားမယ်။ ဝမ်း

၅၆၂ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ထဲမှာ သိမ်းထားရင် အသူမှ မခိုးတော့ဘူး”

လှေဦးမှ ဦးပဉ္စင်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးရာက “အာဂ
အကောင်ပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

နယ်ခြားအရပ်မှာ မိုးသားတိမ်လိပ်များသည် အခဲလိုက် အလုံးလိုက် လိုမဲ့ တက်လာ၏။ ငရွဲသည် တိမ်လုံးတိမ်ခဲ နိမ့်နိမ့်အချို့ကို မော့ကြည့်ရင်း၊ လေထဲတွင် လက်ဝါးဖြန့်၏။ မိုးနှင့်တူသောအရာ တစ်မှုန်တစ်ဖွဲမျှ မကျပါ။

သူသည် တစောင်းပင်များ၊ ပတ်လည်ဝန်းရံနေသော ယာတစ်ခု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ရှားစောင်းပင်များမှာ ရှားစောင်းလက်ညှိုး၊ ရှားစောင်းမြင်းနား၊ ရှားစောင်းပြာသာဒ်စုံလှသည်။ တစ်နှစ်သားမျှသာ ရှိသေးသည့်အတွက် ယာပြင်မှလူသည် ယာခင်းထဲသို့ ကောင်းမွန်စွာ လှမ်းမြင်နိုင်၏။

“ဗျို့ နောင်ကြီးကောင်း”

ငမိုးကောင်းသည် မိုးပေါ်သို့ တမော့မော့ကြည့်ရင်း ဘောက်ခွေချုံများကို မီးရှို့နေသည်။ မီးပုံထဲသို့ အခြားအရာများကို ခက်ရင်းဖြင့်ကော်ထည့်သည်။ မီးထဲမှ ဖလံများ၊ လိပ်ပြာများ ပျံတက်ကြသည်။ မီးခိုးညွန့်၏

၅၆၄ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အဆုံးတွင် ‘စာပုစဉ်းထိုး’ များသည် လူးလာ ခေါက်တုံ့ပျံဝဲလျက် ဖလံ လိပ်ပြာများကို ထိုးသုတ်ယူနေကြ၏။ မီးခိုးလုံးကြီးသည် ငရွဲရပ်သည့် ခရီးဘက်သို့ လွင့်မျောလာ၏။

လေသည် ငမိုးကောင်းဘက်မှ လာနေ၏။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ကို တဖျောက်ဖျောက် မီးလောင်နေသော အသံနှင့် မီးတောက်၏ လှုပ်ရှား သံတို့ကြောင့် သူ့အသံကို ငမိုးကောင်း ကြားဖွယ်မရှိ။ ဝင်ပေါက်ရှိသော တောင်ဘက်ခရီးသို့ သွက်သွက်လှမ်းလာခဲ့၏။

ကွမ်းတစ်ယာညက်မျှကြာအောင် လျှောက်မိမှ တောင်ဘက်ခရီး သို့ရောက်သည်။ ဝင်ပေါက်ကို ဆီးဆူးများ အခဲလိုက် အလုံးလိုက်ချထား ကာ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံမျှသာ ဖွင့်ထားသည်။ ငရွဲမှာ ကသော ကမျော ဝင်မိသဖြင့် ဆီးဆူးနှင့် ပခုံးအသားနှင့် ငြိ၏။

ငရွဲသည် ချက်ချင်းတုံ့ရပ်ကာ၊ အသာကလေး နောက်ဆုတ်၏။ ဆူးမပြုတ်သေးငြား၊ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ယိုပြီ။ ဆူးခက်ကိုလှမ်းကိုင်ပြီး အလိုက်သင့်ဆွဲမှ ပြုတ်ထွက်၏။ ဆက်လျှောက်လာရင်း၊ လဒပါးပျဉ်းရွက် တစ်ရွက်ခုခွဲ၍ သွေးယိုသည့်နေရာကို ကပ်ထားလိုက်၏။

တံထဲတွင် ထမင်းထုပ်ရေဘူးတွေ့၏။ မယ်မင်းဘော် မရှိ။ ငမိုး ကောင်း ရှိနေသောနေရာကို မမြင်ရ။ ကုန်းခံနေသည်။ မီးတောက်ကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဘကြီး ဘယ်ကလာသာတုန်းဗျ”
ငသိုင်း၏ အသံကိုကြားရသည်။ လူကိုမမြင်ရ။
“ဟေ့ကောင်၊ ငသိုင်း။ မင်း ဘယ်ကအော်နေသာတုန်း”
“ပျားဖွပ်မလို့ဗျ”

သည်အခါတွင်မှ ငရွဲ မော့ကြည့်မိသည်။ ငသိုင်းသည် တဲဘေးတွင် ကပ်ပေါက်နေသော ဆီးပင်ပေါ်ရောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မီးတရဲရဲ

နှင့် ထင်းစတစ်ချောင်း။

“မင့်ပျားက ဘယ်မှာတုန်း ငသိုင်းရ”

“တံစက်မြိတ်အောက်မှာ ရှိသကော ဘကြီးရ”

မှန်ပါသည်။ ပျားနှင့်တူသောအကောင်များ ဝင်ချေထွက်ချေလုပ်
နေသော ပျားစွဲနှင့်တူသည့် အုံတစ်အုံ။

“အမယ်လေးလေး။ အဲသဟာ ပျားအုံမဟုတ်ဘူး အကောင်လေး
ရ”

“ပျားပါဘကြီးရ။ နသေးလို့ အရည်မရှိသေးသာပါ”

“အကျိုးနည်း ကံကောင်းလို့ပါကလားဟေ့။ အဲသာ ‘ဆွတ်ပနီ’
ခေါ်သဟာ။ အဲသည်ကောင်တွေကို မင်းက မီးနဲ့တိုက်ရင် မင်းတို့တဲကို
မီးမလောင်ပေဖူးလား။ မင်းကကော ပသိုပြေးမှာတုန်းဟေ”

“ခဲန်ချမှာပေါ့ ဘကြီးရ”

“ဆင်းဆင်း။ အဲသဟာ ပျားမဟုတ်ဘူး၊ ဆွတ်ပနီ”

“ပျားပါဗျာ၊ ကိုက်က ကိုက်သနဲ့”

“ကိုက်သာ မဟုတ်ဘူး။ တုပ်သာကွ။ ဆင်းဆင်း။ ပျားအုံက သူ
ထက်ကြီးသယ်”

ထိုသို့ပြောမှ ငသိုင်းသည် မီးစကိုပစ်ချပြီး ဆင်းလာ၏။ ငရွဲ သည်
ကလေးပစ်ချသော မီးစကို သဲထဲတွင် ထိုးပစ်ခဲ့ပြီး ကလေးနောက်မှ လိုက်
လာ၏။ မယ်မင်းဘော်ကိုကား မတွေ့။ နှမ်းရိုးပုံထဲမှ လေးဖက်ထောက်
လျက် ထွက်လာသော နို့စို့ကလေးကိုတွေ့ရ၏။

နှမ်းရိုးများကို ခေါင်စောင်ပုံ ထူထူထဲထဲပုံပြီး ကလေးကို အောက်
တွင် သိပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ သို့ဖြစ်လျှင် နှမ်းပုံအနီး၌ ကလေးအမေ
ရှိရမည်။

“ဗျို၊ မကြီးမင်းဘော်”

ထူးသံသဲ့သဲ့ ကြားရ၏။

“ငရုတ်ပင်တွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာ မြေပဲဖော်နေသကော”

ငရွဲသည် ကလေးကိုကောက်ချိပြီး၊ ငရုတ်ခင်းကို ဖြတ်သန်းလာသည်။ ငရုတ်ခင်းမှာ အမှည့်ထားသော အခင်းဖြစ်သဖြင့် နီရဲနေ၏။

“ဗျို့ မကြီးမင်းဘော်၊ ကလေးတွေကို သည်လိုပဲ ပစ်ထားရသလား”

“သမီးအိပ်နေလို့၊ သားကို အစောင့်ထားသပါ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ။ မကြီးရဲ့သားက ဆီးပင်ပေါ်တက်ပြီး တဲတဲစက် မြိတ်က ဆွတ်ပနီအုံကို မီးတိုက်ဖို့ လုပ်နေသာဗျာ။ ကလေးက နှမ်းရိုးပုံ အောက်က လေးဖက်ထောက် ထွက်လာပြီး၊ လျှောက်ဆော့နေသာ”

မယ်မင်းဘော်သည် ရင်ရှားထားသည်။ ကပျာကယာ သူလင်၏ နံငယ်ပိုင်းတစ်ထည်ကို ခြံပြီးမှ ထရပ်သည်။

“လူကလေး တယ်မိုက်ပါကလား။ နှမကလေးကို မကြည့်ဘဲကိုး”

မယ်မင်းဘော်သည် ကလေးကို ခြံထည်နံငယ်ပိုင်းဖြင့် သုတ်သင်ပေးရာက လှမ်းပြောရာ “ဟိုအကောင်တွေက လာကိုက်သယ်အမေရ” ဟု ဆင်ခြင်ပေးသည်။ “ဘဇာအကောင်တုန်း” ဟု ပြန်မေးရင်း မယ်မင်းဘော်သည် ဆီးဖြူပင်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဆွတ်ပနီကိုပြောသာ မကြီးမင်းဘော်ရေ”

ငရွဲက ရှင်းပြရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ထိုင်ရာက “ဇီးပင်ပေါ်ကို တက်ပြီး တဲတဲစက်မြိတ်မှာ အုံလုပ်နေသဲ့ ဆွတ်ပနီကို မီးတိုက်မလို့၊ မီးစကြီးနဲ့”

မယ်မင်းဘော်သည် ရင်ဘတ်ကိုဖိသည်။

“အမောင့် အဖေသိရင် ရိုက်ချေမှာကော”

ငသိုင်းအား ထိုသို့လှမ်းပြောရာက ငရွဲကိုလှည့်မေး၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးခေါင်းကြီးကို ဆက်သဖို့ ငွေလာပြောသာလား”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဟင်” ဆိုကာ မယ်မင်းဘော် မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။ ငရွဲသည် မြေပြင်ကို ဓားနှောင့်ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရေးခြစ်နေ၏။

“ပသိုဖြစ်ပါလိမ့် ကိုငရွဲရာ”

“တောင်ကြားကင်းကိုအဖြတ်မှာ တားသာဆီးသာ မနာခံသဲ့အတွက် ကင်းကသေနတ်နဲ့ပစ်လို့ ကျဆုံးရသယ် ပြောကြသပါ။ နောက်တစ်ယောက် ကဖြင့် ကုလားက ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံသာတဲ့”

မယ်မင်းဘော်သည် မီးခိုးထွက်သည့်အရပ်သို့ လည်ပင်းရှည်ကြည့် ၏။ ငမိုးကောင်း၏ အရိပ်အယောင် မမြင်ရငြား အသံနှိမ့်ပြီးပြော၏။

“တောင်ကြားကင်းက ပစ်လို့ ကျဆုံးသယ်လို့ မောင်ကြီးကို မပြော ပါနဲ့ ငရွဲရယ်။ မင်းတုန်းမင်းကို ပိုပြီး မုန်းနေပါဦးမယ်”

ငရွဲလည်း စိတ်ရှုပ်နေဟန်ရှိ၏။ သျှောင်ကြီးပြေကျလာအောင် ခေါင်းကို ကုတ်သည်။ သူ ဆံပင်ထုံးကာ တဘက်ဖြင့်ပေါင်းနေစဉ် စောစော က ကွယ်နေသော ကုန်းပေါ်သို့ ငမိုးကောင်း မားမားကြီးတက်လာ၏။

“ပသို ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး မကြီးမင်းဘော်ရာ”

သတင်းနှစ်ရပ်အနက်၊ မည်သည်ကို အတည်ယူရပါမည်နည်းဟု ငရွဲ အခက်တွေ့ နေ၏။ သို့စဉ်တွင် ငမိုးကောင်းသည် သူတို့အား မြင်သွား ၏။

“ဟေ့ ရောင်းရင်း ငရွဲ။ ဘဇာ သတင်းထူးလို့ လိုက်လာသတုန်း” ငရွဲ ထရပ်သည်။ “သတင်းဆိုကို ပြောရအောင်လာသာ။ စိတ်ကို ထိန်းပါနောင်ကြီးကောင်း” ဟု စကားခံသည်။ ငမိုးကောင်းသည် အောက်ပိုး ကျိုက်ထားသော နံငယ်ပိုင်းကိုဖြေချရင်း ငရွဲအား စိုက်ကြည့်သည်။

“သာလောက် စကားခံရအောင် ဘဇာ သတင်းမို့တုန်း”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးခေါင်းကြီး ဆုံးပါပြီတဲ့”

ငမိုးကောင်း၏လက်သည် ငရွဲ၏လည်ပင်းဘေးသို့ ရောက်လာပြီး

ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လေတော့သည်။ ငရွဲ ထိတ်လန့်ရန် အချိန်မရမီ လက်များ ပြေလျော့သည်။

“ရောင်းရင်း၊ မမှန်သတင်း မပြောပါနဲ့။ ကုလားယုတ်တွေ ကုလား မွေးသဲ့ခွေးတွေ လွင့်သဲ့သတင်းပါ”

“တောင်ကြားရွာက အကျွန်ရဲ့လူ ငသာကျော်ပြောသာပါ နောင်ကြီး။ သူ့ကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသယ်”

“ဟီး” ခနဲ အသံကြီးပေါ်လာသည်။ အသံကြီးအဆုံး၌ ငမိုးကောင်းသည် သူ့ရောင်းရင်းကိုဖက်ပြီး ငိုကြွေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ငမိုးကောင်းသည် သူ့အမှားကို ချက်ချင်း သတိထားမိဟန်တူ၏။ အံငိုရပ်ကာ လူချင်းခွာ၏။ ငရွဲ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပါပေါ့လား ရောင်းရင်းရာ။ မြေထဲ (ယခုအောင်လံ) ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်သဲ့အခါ လိုက်ပါအမှုထမ်းမယ်လို့ အားခဲထားသမျှ အလဟဿ ဖြစ်ရပြီကော”

“အကျွန်လည်း လူသူစုဆောင်းထားသာ”

ငမိုးကောင်းသည် တောင်ကြားစခန်းရှိလောက်မည့်ဘက်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လှည့်လာပြီး “ပသို့ဖြစ်သတုန်း။ ဘယ်နားမှာ တိုက်ကြသတုန်း” မေး၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သည်လမ်းကဝင်ထွက်သာကို ကုလားသိသယ် နောင်ကြီး။ အဲသာကြာင့် ရုပ်ဖျက်စောင့်ဆိုင်းပြီး လုပ်ကြံသာသဲ့”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း လာသာမှ မဟုတ်သာ ရောင်းရင်းရာ။ မင်းတုန်းမင်းရဲ့လူတွေပါ အလိုတူအလိုပါ ထင်သပဲ့”

ငရွဲ အပြောရခက်သွားတော့သည်။ မင်းတုန်းမင်းအား မကောင်းမြင်သော စိတ်ကူးသည် ဤမျှအထိ လိုရာဆွဲတွေးလိမ့်မည်ဟု ငရွဲ မမျှော်လင့်။

“လုပ်ကြံသူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်တည်းကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသာ ဖြစ်မှာပါနောင်ကြီး။ အတူပါသဲ့ရဲမက်တွေ ပသို့ကာကွယ်မတုန်း”

“သူစိမ်းတွေ ရောက်လာသာကို ကင်းကမြန်မာရဲမက်တွေ မသိဘဲ နေပါ့မလား ရောင်းရင်းရာ။ သမယ်ရောင်းရင်း၊ ငါ့အထင်ပြောရရင် ကုလား ဖြူ သဘောကျအောင် တောင်ကြားကင်းက ပူးပေါင်းကူညီသလားမှ မသိသာ”

“အကျွန်ရဲ့ မြန်မာရဲမက်တွေ သာလောက် မယုတ်မာတန်ရာ နောင်ကြီး”

ငွေသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ငြင်းဆန်၏။ ငမိုးကောင်းသည် နေပူလာသဖြင့် ငွေ့ကို ဆီးဖြူပင်ရိပ်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီးတင်ပျင်ခွေ ထိုင်၏။

“တမြန်နေ့တုန်းက လှေဆိပ်ကို ရောက်သွားသခိုက် မြတောင်ဝန်ရဲ့ စာရေးကို တွေ့ခဲ့သပဲ။ မင်းတုန်းမင်းဟာ ငါရဲ့ရဲ့သာသနာကို ဖျက်ဆီးနေသဲ့ ရန်သူတွေစားဖို့ ဂျုံတွေ၊ ပဲတွေကို ကုလားကိုရောင်းသတဲ့။ ငါရဲ့ကို ရန်ပြုနိုင်အောင် ငါရဲ့ချွေးနဲ့ လုပ်ထားသာတွေ ရန်သူကိုရောင်းသာ ကောင်းသလား။ ရောင်းရင်းဆိုရင် ရောင်းမလား”

“အဆိပ်ပင်ရေလောင်းပဲ နောင်ကြီးရ”

“ဘင်္ဂလားမှာရှိသဲ့ ကုလားဖြူဘုရင်ခံက ပေးလိုက်သဲ့စာကို ကုလားအလံဖုံးပြီး နန်းတော်ထဲကို သယ်သာလည်း ခွင့်ပြုသတဲ့။ ရှေ့တော်မှာ ရှိမခိုးဘဲ ထိုင်သာကိုလည်း လက်ခံစကားပြောသတဲ့”

ငွေ့ ခေါင်းယမ်းသည်။ “တယ်ခက်သာပဲ” ဟု ထပ်မနား ညည်းတွားသည်။

“သာလောက် ကုလားကို မျက်နှာချိုသွေးနေသဲ့ သည်မင်းတုန်းဘုရင်ဟာ ကုလားရဲ့ရန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဦးခေါင်းကြီးကိုသတ်ဖို့ သူ့ရဲမက်

တွေကို ခိုင်းကောင်းခိုင်းမယ်”

ပြောရင်း ပြောရင်း မေးကြောကြီးတွေ ထောင်လာသည့်အတွက် မယ်မင်းဘော်မှာ ပြောမိပြောရာ အာရုံလွှဲရတော့၏။

“မောင်ကြီး သားကို လှမ်းကြည့်ပါဘိ”

ငသိုင်းကို ခက်ခဲစွာကြည့်ရန် လိုပေ။ ခေါင်းထောင်ရုံဖြင့်မြင်ရ သည်။ ငသိုင်းသည် မြင်းငယ်၏ လှည့်ဆံမွေးကိုဆွဲလျက် မြင်းမကြီးထံ ချဉ်းကပ်၏။ ဘေးချင်းယှဉ်မိလျှင် မြင်းငယ်၏လည်ပင်းဖက်ပြီး ကျောပေါ် တက်ရပ်သည်။ ထိုကမှတစ်ဆင့် မြင်းမကြီး၏ လည်ဆံမွေးကိုဆွဲလျက် ကျောပေါ်တက်သည်။

မယ်မင်းဘော် ပြောချိန်တွင် ငသိုင်းမှာ မြင်းမကြီး၏ကျောပေါ်သို့ မရောက်သေး။ တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျပြီး ကျိုးတော့မှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ငရွဲ ထသဖြင့် ငမိုးကောင်းက လက်ကိုဆောင့်ဆွဲ ထား၏။

“နေပေစေရောင်းရင်း။ ယောက်ျားပဲ၊ ကျပြီး ကျိုးရင် ဆေးကုရုံပါ။”

မယ်မင်းဘော်မှာ ရင်ထဲထိတ်လှပြီ။ ကျမှဖြင့် ကျမှဖြင့် ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အသက်မရှူနိုင်။ သို့သော် ကျောပေါ်သို့ ငသိုင်း ရောက်သွား ပြီ။ ရောက်သွားငြား မြင်းမကြီးမှာ ပချပ် (ပါးချပ်) တပ်မထား။ အချိန်မရွေး လိမ့်ကျနိုင်သည်။

“သွားခေါ်ချေပါဘိ မောင်ကြီးရယ်။ မြင်းမက ထွက်ပြေးရင် မောင် ကြီးသား ဘဇာကို ကိုင်ထားမှာတုန်း”

“ပူရန်ကော နှမသယ်ရာ။ လည်ဆံမွေး ဆွဲထားမှာပါ။ လည်ပင်း ဖက်ထားမှာပါ”

ငသိုင်းမှာ မြင်းကလေးနှင့် ကစားဖော်ဖြစ်သည်။ မြင်းမကြီးက

လည်း သူ့ကလေး၏ ကစားဖော်အဖြစ်သိသည့်အတွက် ခုန်ပေါက်ခြင်း ပြေးခြင်းမပြု တရွေ့ရွေ့သာသွားသည်။ သည်အပေါ်တွင် ငသိုင်း ကင်းမြီး ကောက်ထောင်သည်။

“မြင်းနဲ့ မဆော့နဲ့ပြောသာ နားမထောင်ဘူး။ မေးမေးပြီး ရိုက်ဦးမှ”

မယ်မင်းဘော် ကြိုးဝါးသဖြင့် ငမိုးကောင်း လှမ်းကြည့်သည်။

“သဟာ ယောက်ျားကောင်းတို့အလုပ်ပဲ နှမသယ်။ ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးနေသဲ့ မြင်းပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုးသယ်။ မြင်းရဲ့ညာဘက်က ခိုဆင်းပြီး ဗိုက်အောက်ကပတ်ပြီး ဘယ်ဘက်တက်သယ်။ ခုန်ဆင်းပြီး မြင်းနောက်က ပြေး လိုက်သယ်။ မြင်းရေး ၃၇ ချင်းရှိသပါ့”

“အဲသာက ယောက်ျားဖြစ်မှ လုပ်ရသာတွေပဲ၊ မောင်ကြီး။ အခု မောင်ကြီးသားက ကလေး။ လေးနှစ်ကျော်ရုံပဲ ရှိသေးသကော”

‘မအေပေကိုး ကြောင့်ကြပေမပါ့’ ဟု တွေးတော စာနာမိသဖြင့် ငမိုးကောင်း လက်လျှော့ကာ ငရွဲဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၏။

“မြစ်ရေ အခြေအနေ ပသို့ ရှိသတုန်း ငရွဲ”

“အိနေသယ်နောင်ကြီး။ ပရွက်တွေ အစာချိပြီး အမြင့်ကိုတက်ပုံ ထောက်ရင် ရေတက်ဦးမယ် ထင်သာပဲ”

“ဟေ” ဆိုကာ ငမိုးကောင်းသည် အိမ်ရှင်မအား လှမ်းကြည့်၏။

“နှမသယ်ရေ၊ ရေထပ်တက်ဦးမယ် ဆိုပါကလား”

“ယမန်နှစ်ကဖြင့် ခါးပန်းကိုနမ်းပြီး ပြန်ကျသွားသကော။ ထပ် တက်ရာမှာလည်း ‘ခွေးကတက်’ မြုပ်ရုံရှိသကော။ အခု မကျဘဲတက်ရင် ပသို့ လုပ်ရပါ”

မယ်မင်းဘော် စိုးရိမ်သံလွှမ်းနေငြား၊ ငရွဲကား ရယ်မောနေသည်။

“မကြီးမင်းဘော်တို့ အိမ်တိုင်တွေမှာ ‘ယက်မ’ပေါက်တွေ ဖောက်

ထားသာ၊ အကြောင်းမဲ့မှ မဟုတ်သာဗျာ”

ရေကြီးသောကာလကို တစ်နှစ်သာ ကြိုဖူးသေးသဖြင့် ငမိုးကောင်းတို့မှာ ဆင်သေရွာ၏ရေတိုးရေဆုတ် သဘောသဘာဝနှင့် မကျွမ်းကြသေးရကား၊ ငရွဲ၏စကားဆက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်စားနေကြရ၏။

“နောင်ကြီးတို့အိမ်က ကုန်းကျသယ်။ ကုန်းကျပေသည့်၊ မလိုလဲ လိုလဲဆိုပြီး ကြမ်းအထက်ခါးလောက်မှာ ယက်မပေါက်တွေ အပိုဖောက်ထားသပါ။ မြစ်ရေ တိုးသည်ထက်တိုးလာပြီး ကြမ်းပေါ်ကို ရောက်လာရင် ယက်မပေါက်တွေမှာ ဆင့်ထိုးပြီးနေမှာပါ။”

“သည်လိုဖြင့် အလွယ်သားပါ”

မယ်မင်းဘော် ရယ်နိုင်ပြီးနိုင် ဖြစ်သွားပြီးမှ “အဲသည်ဆင့်အထိ ရေတက်လာရင်ကော” စကားပိုး၏။

“ပြေးကြရပြီပေါ့ မကြီးမင်းဘော်ရာ။ စားအိုးစားခွက်နဲ့ အိပ်ရာတွေသယ်ပိုးပြီး အိမ်ကိုပစ်ထားခဲ့ရုံပါ။ ကျင်းပိုင်းက အိမ်တွေမှာ ခေါင်မိုး မြုပ်ပြီ၊ ပြိုသာကပြို မျောသာကမျောပြီ။ သာပေမယ့် အဲသလောက် ရေကြီးသဲ့နှစ် မရှိသေးပါဘူးလေ”

“အင်း” ခနဲ ငမိုးကောင်း ညည်းသည်။

“ရေမကြီးရင်လည်း ကိုင်းလုပ်လို့မရ။ ရေကြီးပြန်တော့လည်း နွားတွေ အနေခက်၊ လူတွေအနေခက်၊ အိပ်နေတုန်း ရေတိုးလာမလား ကြောက်ရ”

“မကြောက်ပါနဲ့နောင်ကြီးရာ။ နောင်ကြီးက ကုန်းပိုင်းရောက်နေသာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လှိုင်းရိုက်ရင်လည်း ကျင်းပိုင်းက အိမ်တွေပြိုမှာ၊ နောင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ”

ဆင်သေရွာသည် ဧရာဝတီမြစ်မှ တိုင်ဝက်ပျောပျောတွင်တည်ရှိ ရာ မြစ်ရေကျသွားချိန်တွင် ရွာ၏မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်အရှေ့ဘက်

အရပ်များတွင် 'ကိုင်း'ချည်းဖြစ်၏။ မြစ်ရေသည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် တက်လာပြီး ဆင်သေရွာကိုလွှမ်းသည်။ ရေဖောင်သော လေးလ ခန့် အောင့်အည်းနေလိုက်ရုံဖြင့် မြေဆွေးမထည့် နွားချေးမချရသော ကိုင်း မြေကောင်းကို ရကြတော့သည်။ မည်သည့်အပင်ကို စိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်ထွန်းသည်မရှိ။

စင်စစ်အားဖြင့် ကိုင်းသမားများသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတွင် မေး တင်ပြီးနေလိုကြ၏။ သို့ဆိုလျှင် ကုန်စည်များကို မြို့မှတစ်ဆင့်သယ်ပို့ရန် မလို။ သို့သော် မြေအနေအထားက ဆင်သေရွာအား မြစ်ကမ်းနဖူး၌ နေခွင့် မပေး။ နောက်သို့ အဆုတ်ခိုင်းသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် မြေအနိမ့်ပိုင်းမှ အိမ်အချို့မှာ ဆယ်တောင်အမြင့် ဆောက်ကြရ၏။

မယ်မင်းဘော်သည် ရင်ခွင်ထဲရှိ သမီးငယ်မိအိုးကို ငဲ့ကြည့်၏။ အိပ်မောကျနေပါလျက်က ယောင်ယမ်းပြီး နို့စို့နေသည်။ ကလေးကို ချသိပ် ရန်အတွက် ခင်းစရာ နံငယ်ပိုင်းလို၏။ သူ့တွင်ရှိသော နံငယ်ပိုင်းကို ရင်ရှား ထားသောကိုယ်တွင် ဖုံးခြုံထားရ၏။

“မောင်ကြီး နံငယ်ပိုင်းလေး မရှိမသေ တစ်ဆိတ်လောက်။ ကလေး သိပ်ချင်လို့”

“တဲထဲ သွားသိပ်ပါ နှမသယ်ရယ်။ သည်မှာ 'ကျင်ကောင်' တွေ ပွက်ဆိတ် (ပုရွက်) တွေ ပေါက ပေါပါဘိသနဲ့”

သစ်ပင်ရိပ်သည် အေးမြ၏။ လူနည်းတူပင် ပိုးကောင်မွှားကောင် များကလည်း အပူသက်သာရာသို့ စုပြုံလာကြ၏။ သူတို့သည် လူ့အသား နဲ့ကိုလည်းသိသည်။ မအေ့နို့နဲ့သင်းနေသော ကလေးကိုကား ပို၍သိကြ၏။

နေအေးစဉ်က ထိုပုရွက် ကရင်နီကောင်တွေ မများလှ။ ယခု နေရင့်လာပြီမို့ များပြားလာပြီ။ လူကြီးပင်လျှင် မနားမနေ ပွတ်ချပေးနေရရာ အိပ်ပျော်နေသော နို့နဲ့တကြိုင်ကြိုင်နှင့် ကလေးကို မုချပိုင်းအုံခဲကြပေလိမ့်

မည်။

သို့အတွက် ကလေးမနိုးအောင် တကျွတ်ကျွတ်စုတ်သပ်ပြီး ထသည်။ ထရပ်မိတော့မှ နေကိုမော့ကြည့်ရန် သတိရ၏။ မွန်းတည့်တော့မည်။

“မောင်ကြီး ထမင်းဆာပြီလား။ ငရွဲလည်း စားသွားပါ”

“မစားပါဘူး” ဆိုကာ ငရွဲထရပ်လျှင် ငမိုးကောင်းလည်း နေကို မော့ကြည့်ရင်း ထရပ်၏။

“မစားသေးဘူး နှမသယ်ရေ။ ကျန်သာလေး လက်စသတ်ဦးမှ”

မယ်မင်းဘော်သည် အိပ်ပျော်နေသောကလေးကို နံငယ်ပိုင်းဖြင့် ဖုံးသည်။ မျက်နှာနှင့် ထိပြီး ကလေးနိုးမည်စိုးသဖြင့် မျက်နှာနှင့်ထိမည့် နေရာကို နှုတ်ခမ်းတွင်ကိုက်ပြီး ဖောင်းထား၏။ သို့သော် သူ့မောင်ကြီး အလုပ်မသိမ်းသေးဟု ဆိုသည့်အတွက် ပြန်ဖြုတ်ရသည်။

“မောင်ကြီး နံငယ်ပိုင်းကို ပြန်ယူဦးလေ။ နေက ပူပါတိသနဲ့”

ငမိုးကောင်း ပြန်ယူမည်ပြုပြီးမှ လက်ပြန်ရပ်၏။

“နံငယ်ပိုင်းကို ကြိုးနဲ့စုချည်ပြီး ကလေးကိုအုပ်ထားပါ နှမသယ်။ ဇီးပင်ဘက်မှာ ဆွတ်ပနီရှိသယ်။ အိပ်နေသဲ့ကလေးကို ပျားတုတ်နိုင်သယ်။ ဖွဖွကလေး အုပ်ထားပါဘိ”

တောသည် ငမိုးကောင်းတို့ယာနှင့် အလွန်ကြီးနိုးကပ်သည်။ သို့ကြောင့် ပျားလာသည်။ ပျားသည် ပန်းဝတ်ရည်ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးသော ရေကို လိုက်လံရှာဖွေရာ၊ လူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ ချွေးဥကို တွေ့သည်။ ယောင်ယမ်းပြီး မပွတ်ချေနှင့်၊ ပွတ်ချေလျှင် ပျားဆိပ်စူးပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သို့အတွက် ကလေးကို တယုတယ အုပ်မိုးရန် သဟိပေးခြင်းဖြစ်၏။

ငရွဲသည် ပြန်မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ငမိုးကောင်း ချုံမီးရှိ ရာသို့ လိုက်လာ၏။

“အကျွန် တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းလောက် လှေလိုက်သွားရ ကောင်း

မလားလို့”

ငမိုးကောင်း အသွားရပ်ကာ လှည့်ကြည့်၏။

“မသွားနဲ့ရောင်းရင်း။ သုံးစွဲစရာ ငွေကြေးပြတ်လတ်နေရင် ငါ့ဆီ ကယူ။ အမောင် လိုက်သွားရင် လေးလနဲ့ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်သကော”

“ငွေကြေး မလိုပါဘူးနောင်ကြီး။ အကျွန် ကြာလင့်နေလည်း အကျွန် အိမ်သူရဲ့ သားချင်းတွေ လုပ်ပေးကြမှာပါ။ အကျွန် သွားချင်သာက ရေမကျမချင်း ဘဇာအလုပ်မှမရှိဘဲ လပ်ယားလပ်ယား လုပ်နေရသာ မကြိုက်လို့”

“ရောင်းရင်းယာက သာလောက်ဆိုလို့လား”

“မညံ့ပေသည့်၊ နှမ်းကြံ့ပြီးပြီ၊ ပဲကြံ့ပြီးပြီလေ”

“မသွားနဲ့ ငရွဲ မသွားနဲ့။ အောက်အရပ်မှာရှိတဲ့ ကရင်တွေ၊ မွန် တွေ၊ ဗမာတွေကို ကုလားဟာ ယုတ်ယုတ်မာမာ မကောင်းကြံနေသတဲ့”

ငရွဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကုလားဖြူ ကုလားနက်ဟာ အကျွန်ရဲ့ ရဲ့မိတ်ဆွေမှ မဟုတ်သာ၊ မကောင်းကြံမှာပါ။ ရန်သူကမကောင်းကြံသာ ထူးဆန်းသလားဗျာ”

“ဘိန်းဆိုင်တွေဖွင့်ပြီး မြန်မာအားလုံး ဘိန်းစားချည်းဖြစ်ကုန်အောင် ဘိန်းတွေ ရောင်းနေသယ် ရောင်းရင်း”

ဘိန်းဘင်းဂဇော် လှော်စာအရက်ဟူသည့် ဝေါဟာရကို ငရွဲ ကြား ဖူးပါသည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူ ရောင်းသည်ဟူ၍ကား မကြား စဖူးပေ။ ‘ဘိန်းဘင်းဂဇော်၊ လှော်စာ၊ အရက် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား သောက်စားခြင်း မရှိစေရ။ နိုင်အောင်မြစ်’ ဟူသည့် မြန်မာဘုရင့်အမိန့် တောများကိုသာ ကြားဖူးသည်။

သို့အတွက် “တယ်ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းသဲ့ ကုလားဖြူတွေပါကလား” ဟု ငရွဲမှာ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ရေရွတ်မိတော့သည်။

ငမိုးကောင်းက သူ့စကားကိုဆက်၏။

“လှေဆိပ်ဆိုသဟာ ကြက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမရွှင်အစ လှော်စာ၊ အရက်၊ ဂဇော် အဆုံးပေါသယ်ဆိုသာ ရောင်းရင်း အသိဆုံးပါ။ ဘိန်းရော၊ ဘင်းပါ တိုးလာသဲ့အခါ ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့အားကိုးရသဲ့ ရောင်းရင်း ဘိန်းစား ဖြစ်သွားမှာ စိုးသပါ။”

“အကျွန် လွတ်အောင် ရှောင်ရှားပါ့မယ်”

ငမိုးကောင်း ခေါင်းခါသည်။

“အဖော်တွေ ကျူးလွန်သာမြင်သယ်။ အမောင်တစ်ယောက်တည်း ကွက်ချန်နေလို့ သင့်မလား။ အများကျေနပ်အောင် စတီသဘောပဲ ကျူးလွန် ဦးတော့။ စဉ်ဆက်ကျများ ပြည့်သောလားသို့ ဆိုသာလို များလာသဲ့အခါမှာ စွဲရောမပါ။”

ငရွဲ စောဒက မတတ်နိုင်ပါ။ လှေသမားအလုပ်သည် အလွန်ပင်ပန်း ၏။ နလပိန်းတုံးတွေများသည့်အတွက် ဆင်ခြင်တုံတရား ခေါင်းပါး၏။ လိမ္မာယဉ်ကျေးသူ နည်းပါး၏။ လွယ်လွယ်ရလျှင် ဘိန်းကို မုချသုံးစွဲကြ လိမ့်မည်။

“မသွားပါလင့်ရောင်းရင်းရာ။ ငါရိုရန်သူကုလားဟာ ငါရိုနဲ့ လက် တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေသကော။ ရောင်းရင်း မမေ့နဲ့၊ မပေါ့နဲ့။”

ငမိုးကောင်းက ငရွဲကို ဖက်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“အဖေရေ ဖမ်းပါဗျို့၊ အဖေရေ အဖေ”

ဘိန်းအာရုံ ပျက်ပြယ်သည်။ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကလေးမြူးသဖြင့် သူပါလိုက်လံ မြူးထူးနေသော မြင်းမကြီး။

မြင်းပေါ်မှ ငသိုင်းသည် ဘယ်ဘက်သို့ လျှောကျလိုက်၊ ပြန်ထိန်း လျှင် ညာဘက်ဘေးသို့ လျှောကျလိုက်ဖြင့် လည်ဆံမွေးကိုဆွဲလျက် ပါလာ ရာက အော်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ငမိုးကောင်းသည် မြက်တစ်ဖုတ်

ဆွဲနှုတ်ပြီး သွက်သွက်လှမ်းသွားကာ မြင်းမကို လှုပ်ပြသည်။ မြင်းမကြီး အသွားနှေးပြီး မြက်ကို နမ်းသည်။

ငသိုင်းသည် မြင်းမကြီး ရပ်တန့်အောင် မစောင့်။ လည်ပင်းကို ဖက်ပြီး ခုန်ချရာ မြင်းမကြီး၏ လက်နှစ်ချောင်းကြားသို့ ရောက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ခြေကြားမှ လှိမ့်ထွက်နိုင်၏။

“လွတ်အောင် မခုန်ဘဲ လက်ကြားထဲ ခုန်ချရသလားဟဲ့”

ငချွဲသည် ပြောပြောဆိုဆို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းဆွဲယူပြီး ပြေးလာကာ ရိုက်၏။ ငသိုင်းသည် ကုန်းထနေရာက ခုန်ပြီးရှောင်၏။ ရှောင်ရာသို့ ငချွဲလိုက်ရိုက်ပြန်သည်။ ရိုက်သမျှကို ငါးကြိမ်အထိ ငသိုင်း ခုန်ပြီးရှောင်ငြား၊ ဆဋ္ဌမအကြိမ်တွင်မူ မြေပဲကြိုက်သော မြေမှုန့်မြေပွတွေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံးပက်လေတော့သည်။

ငချွဲ ရယ်မောပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ပေးသည်။

“အဲသာ ညစ်သာကွ၊ လူညစ်ကလေး”

“တပည့်တော်ငမေး ရောက်ပါပြီဘုရား”

“တပည့်တော်ငပြည့် ရောက်ပါပြီဘုရား”

“တပည့်တော်ငလှိုင် ရောက်ပါပြီဘုရား”

ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆရာတော်များထိုင်လေ့ရှိသည့်နေရာတွင် မည်သည့်ကိုယ်တော် ရှိသည် ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ရိုသေကျနစွာ လက်အုပ်ချီပြီး အော်ဟစ် လျှောက် ထားကြသည်။

အော်ဟစ်လျှောက်ထားအပြီးတွင် သုံးကြိမ်ဝတ်ချပြီးမှ နောက်သို့ ဆုတ်သည်။ သုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်ပြီးနောက်မှာသော် ကျောင်းလှေကား သို့ ပြေးသူပြေး၏။ တောင်ဘက် ကဲလားကြမ်းပြင်သို့ ပြေးသူပြေး၏။

ငလှိုင်သည် ဂျင်တစ်လုံးကို ဘူးလည်သီးခတ်ကာ၊ ခါးတွင် ချည် ထားသည်။ သို့သော် သူသည် ဂျင်ဝိုင်းရှိရာ လှေကားရင်းသို့ မပြေးပေ။

ဦးသောဘိတ၏ တပည့်များ သင်ပုန်းထားသည့် နေရာသို့သာ လာသည်။ သူ့သင်ပုန်းကို ရှာဖွေသည်။

“လယပင့် ကသတ် လှယက်။ လယပင့် ငသတ် လှယင်”

သူ့ဘေးသို့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး လာရပ်၏။

“ဟဲ့ နင်အသူတုန်း၊ ငလှိုင်းလား”

“တင်ပါဘုရား” ဆိုကာ ငလှိုင်း မော့ကြည့်၏။

“လယပင့် ကသတ် လှယက်။ လယပင့် ငသတ် လှယင်။ ပြန်အံစမ်း”

“လယပင့် ကသတ်၊ လှယက်။ လယပင့် ငသတ်၊ လှယင်။ လယပင့် စသတ်၊ လှယစ်။ လယပင့် ညသတ်၊ လှယည်”

“အေး၊ ဟုတ်သယ်။ မမေ့စေနဲ့”

သည်ဦးဇင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးထံတွင် စာလိုက်နေသော စာသင်သားသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သင်ပုန်းကြီးတန်းတွေမှာ ကိုရင်ကြီး၏ တာဝန်ပေတည်းဟု လျစ်လျူမရှုကြပေ။ ကလေးတစ်ယောက် အသံထွက်မှားနေလျှင် ကြားသူက ဝင်ပြီးပြင်ပေး၏။ လျှာစွဲမသွားမီ ပြင်ပေးသူမရှိပါက အပြင်ရခက်၏။ ‘လယပင့်နှင့် လှယပင့်ဟထိုး’ ကို အချိန်နှောင်းမှ ခွဲခြားပြသသောကြောင့် ကလေးအချို့ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးသော ထုံးရှိသည်။ သို့အတွက် ပြင်နိုင်ခွင့်ရှိသူများက ကြားလျှင်ကြားချင်း ဝင်ရောက်ပြင်ဆင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“လယပင့် တသတ်၊ လှယတ်။ လယပင့် နသတ်၊ လှယန်။ လယပင့် ပသတ်၊ လှယပ်။ လယပင့် မသတ် လှယမ်။ လယပင့် ယသတ် လှယယ်”

ငလှိုင်းသည် သင်ပုန်းပုံဘေးမှ အနည်းငယ်ခွာပြီး အလင်းရောင်ရှိသည့် ကဲလားစပ်၌ အော်ဖတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ကျက်လည်း ကျက်ရ၏။ အံလည်း အံရ၏။ အစဉ်အတိုင်း စာပြန်နိုင်ရုံဖြင့် မပြီး။ အသံနှင့်

စာလုံးကို တွဲပြီးသိမှ တက်ပေးသည်။

“လယပင့် ကသတ်၊ လယက်”

“ဟေ့ အစ်ကို၊ ကစားကြရအောင်လေ”

ကျောနားမှ ကပ်ပြောသူမှာ ငသိုင်းဖြစ်သည်။ ယာထဲတွင် မြင်းစီးလွန်း၊ ပျားဖွတ်လွန်းသဖြင့် မအေက ချောမော့ပြီး ကျောင်းထည့်သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ယာထဲမှာထက်၊ ရွာထဲမှာထက် ကစားဖော်ပေါသဖြင့် ငသိုင်းပျော်သည်။ ပျော်သော်ငြား၊ အစ်ကိုက စာမက်လွန်းသည်။

“သာလေး တစ်ခေါက်နော် ညီလေး”

“စာအံရင် မကစားလိုက်ရဘဲ နေရော့မယ်”

“ငပြည့်နဲ့ ကစားချေလေ”

“ဟာကွာ” ဆိုလျက်၊ ငသိုင်းသည် ခေါင်းစောင်းပြီး၊ အစ်ကို၏ ကျောကို ခေါင်းနှင့်တိုက်နေသည်။

“အဲသာကြောင့် မလိုက်ခွဲနဲ့ ပြောသာ မရဘူး”

“သာဖြင့် ပြန်မယ်ကွာ”

ငသိုင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ထသည်။

“မပြန်နဲ့ ညီလေး၊ စာ မအံတော့ဘူး၊ ကစားမယ်”

ငသိုင်း လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ “ဟေ့ ညီလေး၊ ငသိုင်း” အသံပေးကာ သင်ပုန်းကို နေရာတကျ သိမ်းထားခဲ့ပြီး ငလှိုင်း ပြေးလိုက်ငြား၊ ငသိုင်းကို မတွေ့ရတော့ချေ။

“ညီလေးရေ ညီလေး၊ ဟေ့ ငသိုင်း ညီလေး”

ကျောင်းပရိဝုဏ် ပြင်ပအထိ ငလှိုင်းရှာဖွေသည်။ ရွာဘက်သို့ ပြေးသွားနေသော ငသိုင်းကိုမြင်မှ လက်လျှော့ပြန်လာ၏။

‘လယပင့် ကသတ်၊ လယက်။ လယပင့် ငသတ် လယင်။ လယပင့်၊ လယပင့်’

စိတ်ထဲက စာအံ့ကြည့်၏။ ခါးတွင်ချည်ထားသော ဂျင်ကြီးပေါ်မှ လက်သည် ဆုတ်ခွာသွား၏။ ကစားချင်သော်ငြား၊ စာမရသေးဟု ထင်သည့်အတွက် အုတ်လှေကားပေါ်သို့ ပြေးအတက်တွင် ဘိုးသူတော်တစ်ပါးကို ဝင်တိုး၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ ဟိုတိမ်းသည်ယိမ်းဖြစ်နေစဉ် ငလှိုင်းသည် ကိုယ်ရုံကြားထဲမှ ငဲ့လျှိုးထွက်လာခဲ့လေ၏။

“လယပင့် ကသတ်၊ လယက်။ လယပင့် ငသတ်၊ လယင်။ လယပင့် စသတ် လယစ်။ လယပင့် ညသတ်၊ လယည်”

အပြေးအလွှား လက်ဖြင့်ထောက်ကာ ထောက်ကာ ဖတ်သည်။ သုံးခေါက်ဖတ်ပြီး ဂျင်ပေါက်ရန် ပြေးဆင်းလာသောအခါ ယ နဲ့နေ့က ပေါက်ဖက်များပါသည့် ဂျင်ဝိုင်းမှာ ပျက်သွားပြီ။ ဂျင်ဝိုင်းအစား နပမ်းပွဲဖြစ်နေသည်။

နပမ်းသမားမှာ ကိုရင်ကုဏ္ဍလနှင့် ငထွန်းသာ။

သူတို့သည် အလုံးတူ အရပ်တူဖြစ်၏။ ကိုရင်သည် ဧကသီကိုပုံထားပြီး ခါးတောင်းကျိုက်၏။ ငထွန်းသာကလည်း မြှောင်နေအောင် ခါးတောင်းကျိုက်ကာ ကိုရင်ကို အတင်းဝင်လုံးတော့သည်။

“ကိုရင်နဲ့ကျောင်းသား၊ ရန်မဖြစ်ရဘူး ဘုန်းကြီး မိန့်ကြားထားသနော်”

ငလှိုင်းအော်ပြောသဖြင့် “ဘယ်သူတုန်းကွ ဆရာလုပ်သာ” ကိုရင်သည် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်းက ငထွန်းသာကို ခြေဖြင့်လိန်ထားသည်။

“မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းရောက်လာပြီးတော့”

ထိုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် လှည့်မာန်ခြင်းသည် ကိုရင်ကုဏ္ဍလ၏ အမှားဖြစ်၏။ ငလှိုင်းဘက်သို့ အာရုံရောက်ခိုက်တွင် ငထွန်းသာက ညှို့တံကျည်းရိုးဖြင့် ဒုတ်ချလိုက်လေ၏။ ကိုရင် ရှုံးမဲ့ပြီး ခါးကုန်း၏။ ငထွန်း

သာ၏ ကိုယ်ကြီးသည် ကိုရင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။
ကိုရင့် လေးဖက်ထောက် လဲကျသည်။ ငထွန်းသာ ခွစီးပြီး လက်နှစ်ချောင်း
ကို ခြေဖြင့်ခတ်သည်။ ကိုရင့် ဝမ်းလျားထိုး ကျသွားတော့သည်။

“ကြောက်ပြီလား၊ ကြောက်ပြီလား”

ကိုရင့်လက်နှစ်ဖက် ထောက်မထိနိုင်စေရန် ငထွန်းသာက ချုပ်
ကိုင်ထား၏။ ကျောပေါ်တွင် ခွစီးထားသည်။

“ကိုရင့် ကြောက်ပြီလား”

“မကြောက်ဘူးကွ”

ကိုရင့် ကုန်းထသည်။ လူးလွန်သည်။ ငထွန်းသာလည်း ကိုရင့်
ကြမ်းတမ်းသည်နှင့် အမျှ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်လည်ချုပ်ကိုင်ရသည်။

ကျောင်းခါးပန်းကို သစ်သားတူဖြင့် ထုသံပေါ်လာသည်။ အုံကြည့်
နေသော ကျောင်းသားများ၊ ချပ်ပစ်တန်း ကစားနေသော ကျောင်းသားများ၊
ကျောင်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်၏။

“ဘယ်သူသွားလျှောက်သယ် မသိဘူးဟေ့”

“အေးကွ၊ စာအံ့ချိန် မရောက်သေးဘဲနဲ့”

မကျေမနပ် ရေရွတ်လျက် အလှအယက် ပြေးတက်ကြ၏။

ကိုရင့်ကုဏ္ဍလသည် ကျောပေါ်မှ အလေးအပင်ကြီး လွတ်သွားလျှင်
သွားချင်း ကုန်းထ၏။ သူ့ကို ကျောခိုင်းလျက် ပြေးသွားသော ငထွန်းသာ
အား ပြေးပြီးကန်၏။ ငထွန်းသာ လေးဖက်ထောက်လဲကျသွားလျှင် ကျော
ကို ဖနောင့်ဖြင့်ပေါက်ရန် အပြေးချဉ်းကပ်ပြီး၊ ခြေထောက်ကို မြှောက်၏။

ဗြန်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ ကိုရင့်ကျောကော့သွား၏။ အုတ်လှေ
ကားအကွယ်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည့် ကိုရင့်ကြီး၏လက်ဝါးနှင့် ဧကသီ
မပါသော ကျောပြင်တို့ ထိတွေ့သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုရင့်ကုဏ္ဍလ ကျောကော့နေခိုက်တွင် ငထွန်းသာသည် ကျောင်း

ပေါ်သို့ပြေးတက်သွားပြီ။ ကျောင်းသားတစ်ရာကျော်၊ သာမဏေ နှစ်ကျိပ်၊
ဘိုးသူတော်နှစ်ကျိပ်မှာ ဦးဝေနေရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီလျက် စိတန်းနေကြ၏။

ရန်ဖြစ်နေကြောင်း မည်သူလျှောက်ထားသနည်း။

သိသာပါသည်။ ရှေ့ဆုံးတွင်ရောက်နေသော သုံးယောက် ဖြစ်
ပေသည်။

“နပမ်းသတ်တဲ့ ကိုရင်နဲ့ကျောင်းသား ရှေ့တိုးခဲ့”

ကာယကံရှင်များ ခိုကပ်မနေရဲပါ။ ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာကြ
၏။ မျက်လုံးများက ဦးဝေနေဘေးရှိ ကြိမ်နီကြီးတစ်လှည့်၊ ဦးဝေနေ၏မျက်နှာ
ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေကြ၏။

“ငထွန်းသာ ပြောစမ်း။ ကုဏ္ဍလနဲ့ ဘဇာကြောင့် ရန်ဖြစ်သတန်း
ဆိုသာကို”

“တပည့်တော်ရဲ့ဂျင်ကို သံချွန်နဲ့ ထိုးသဘုရား။ ဆဲလည်း ဆဲသ
ဘုရား”

“ဟုတ်သလား ကုဏ္ဍလ၊ ဘဇာကြောင့် ထိုးရသတန်း”

“တပည့်တော်ရဲ့ဂျင်ကို သူ့ဂျင်နဲ့ခေါက်သဘုရား”

“အတော် နာကျည်းစရာကောင်းအောင် လုပ်သဲ့ ငထွန်းသာကပဲ”

ဟု ရယ်မယောင် ပြုံးမယောင် သရော်လိုက်ပြီးမှ “ရှင်မဟာသီလဝံသ ဆုံးမ
စာ။ ဘာတဲ့ ‘မသင့်တတ်ငြား ရန်စကားဖြင့် ထွေပြားပွေလီ တစ်စီနှင့်’ ကို
ဆိုကြစမ်း” ဟု မိန့်၏။

“မသင့်တတ်ငြား ရန်စကားဖြင့်၊ ထွေပြားပွေလီ တစ်စီနှင့် တဟီ
ဟီသည် ကျီစား၍လည်း မနေနှင့်”

“ဟီနနတ္ထ မဆဲကြနှင့်။ ကြီးကငယ်သည် နင်ဟယ်ကိုမျှ မဆိုကြ
နှင့်။ ရန်စချုပ်ချည် ရှောင်လွှဲဖယ်၍ သတ်မည်ကိုထား၊ လက်ဖျားနှင့်မျှ
မတို့ကြနှင့်။ ချစ်လှ ရိသေ၊ အချင်းချင်းကို သင့်တတ်စေဟု မအေတစ်ရင်း

တစ်ဝမ်းတွင်းသို့ သားရင်းတူကွ မှတ်ကုန်ကြ”

ရှင်ကုဏ္ဍလနှင့် ငထွန်းသာတို့ ညီတူညာတူ ဆိုကြသည်တွင်
ကျောင်းသားကြီးအချို့လည်း ရောယောင်ဆိုကြ၏။

ဒုတိယအပိုဒ်အဆုံးတွင် ဦးဇေနက လက်ကာပြီး အရပ်ခိုင်း၏။

“ရန်စချုပ်ချည် ရှောင်လွဲဖည်၍ ဘာဖြစ်သယ်”

“သတ်မည်ကိုထား လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ကြနှင့်။ ချစ်လှရိသေ
အချင်းချင်းကို သင့်တတ်စေဟု”

“အခု မင်းတို့သင့်ကြရဲ့လား”

“မသင့်ပါဘူးဘုရား”

“လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ကြနဲ့ဆိုသာ အခု ဘာလုပ်ကြသတန်း”

“နုပမ်းသတ်ပါသယ်ဘုရား”

“အပြစ်ရှိသလား မရှိဘူးလား”

“ရှိပါသယ်ဘုရား”

“ရှိရင်မှောက်”

ဦးဇေန၏ စကားအဆုံးတွင် ငထွန်းသာသည် ဝေါခနဲ ဝမ်းလျား
ထိုးလိုက်သည်။ ကိုရင်ကုဏ္ဍလမူ တွန့်ဆုတ်နေသဖြင့် ဦးဇေနက ကြိမ်ဝေ
ပြီး လမ်းခင်းပေးမှု အင်တင်တင်နှင့်မှောက်သည်။

“ဆုံးမစကား ဆိုသည်များကို မှတ်ထားဝမ်းထဲ စိတ်မစွဲလျှင် ဘာ
ဖြစ်သတန်း”

“သဲဒဏ် ရေဒဏ် ပေးရမှန်သည်။ ခံမည်သာကြလော့ မင်းတို့ကျော
ပါဘုရား”

လင်္ကာဆက်၏အဆုံးတွင် ဦးဇေန၏ကြိမ်ကြီးသည် ကျောနှစ်ပြင်
ပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲကျလာလေ၏။ ငထွန်းသာ အံကြိတ်ခံငြား၊
“ကြောက်ပါပြီဘုရား” အော်လျက် ကိုရင်က ကုန်းထသည်။ ကုန်းထသဖြင့်

သူ့အပေါ်သို့ ချက်ရေပိုပြီးရောက်သည်။

အရိုက်ရပ်လျှင် ငထွန်းသာ မျက်ရည်မထွက်ဘဲ ထသွားငြား၊ ကိုရင် မှု တဟီးဟီးငိုလျက် ထသည်။

“ရန်ဖြစ်သာကို လာမတိုင်သုံးလူတွေ တိုင်ကိုဖက်ကြစမ်း”

ဧကသီကို ပခုံးပေါ်လုံးတင်ပြီး၊ ဦးဇေန ထရပ်သည်။ မတိုင်တော့မီ သူများသည် ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် တိုင်ကိုသွားဖက်၏။ ဦးဇေနသည် ကြီးလျှင် နှစ်ချက် ငယ်လျှင်တစ်ချက်၊ သူတော်မောင်ရှင် ကျောင်းသားမရွေးဘဲ ရိုက်လွှတ်၏။ ငလှိုင်းတို့အရွယ်များကိုမူ စတိသာ ရိုက်၏။

ငလှိုင်းအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ မတ်တတ်မရပ်၊ တိုင်မဖက်၊ လက်အုပ်ချီလျက် ရှေ့တိုးလာ၏။

“ကိုရင်နဲ့ကျောင်းသား ရန်မဖြစ်ဘူးလို့ ဘုန်းကြီးမိန့်ကြားထား သနော်လို့ တပည့်တော် သူရိုက်ကို ဆုံးမပါသဘုရား”

ဦးဇေနမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထား ရ၏။ သူ့ထက် အသက်ရော အရွယ်ပါ ကြီးသူများအား သူက ဆုံးမ သည်ဟု သုံးနှုန်းသောကြောင့်ဖြစ်၏။

‘အာဂအကောင်ပဲ’ ဟု ကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်ကာ “သာဖြင့် ကုဏ္ဍလနဲ့ ငထွန်းသာ ရေဒဏ်ထမ်းသာ၊ အခေါက်သုံးဆယ် ပြည့်မပြည့် စောင့်ကြည့်ပေးရမယ်၊ သွားတော့” ဟု နှင်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဦးဇေန သည် ကျောင်းသားများကို ဆက်လက်၍ တိုင်အဖက်ခိုင်းနေလေ၏။

ကိုရင်ကုဏ္ဍလနှင့် ငထွန်းသာတို့သည် တင်းတောင်းအရွယ် ဝါးနှိုး ရေပုံးကြီးကို ဝါးလုံးလျှိုပြီး ရေခတ်ကြရ၏။ ရေပုံးကို ဝါးနှိုးဖြင့် ရက်လုပ် ကာ ပွဲလျက်ထေးထားသည်။ ရေဒဏ်ထမ်းရသူများမှာ ကုန်းနေ၏။

ငလှိုင်းသည် ကျောင်းပေါ်ရှိ ဖျဉ်းအိုးများဘေးတွင် ရပ်စောင့်ကာ

သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကံကုဆံဖြင့်ရေးမှတ် စောင့်ကြပ်ပေးသည်။ ထိုသို့ စောင့်ကြပ်ပေးရင်းက စာကျက်သည်။

“လယပင့် ကသတ်၊ လယက်။ လယပင့် ငသတ်၊ လယင်”

“ဟေ့ကောင်အိုလေး၊ တစ်ခေါက်ရပြီ မှတ်ဦး”

ရေထမ်းရောက်လာသဖြင့် ကိုရင်ကုဏ္ဍလက လှမ်းအော်၏။ ငလှိုင်းသည် စာအကျက်ရပ်ကာ မော့ကြည့်၏။

“မှတ်လကွာ” ဟု ကိုရင်က ငေါက်၏။

“ရေထည့်လဗျာ၊ ထည့်ပြီးမှ မှတ်မှပါ”

“မင်း အလွန်နပ်သဲ့ကောင်၊ တစ်နေ့နေ့ သိစေ့မပါ”

ကိုရင်ကုဏ္ဍလသည် ရေထမ်းရောက်လာစဉ် တစ်မှတ်။ ရေလောင်းထည့်အပြီးတွင် တစ်မှတ် အမှတ်ခိုင်းရန် စိတ်ကူး၏။ သူစိတ်ကူးသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသဖြင့် ကြိုးဝါးခြင်း ဖြစ်၏။

“လယပင့် စသတ်၊ လယစ်။ လယပင့် ညသတ်၊ လယည် (လျည်)”

စာသဲတွင် အာရုံရောက်နေသည့်ထင်သဖြင့် “ဟေ့ကောင်လေး၊ နောက်တစ်ခေါက် မှတ်ဦးလကွ” ဟူသည့် ကိုရင်ကုဏ္ဍလအသံပေါ်လာ၏။

“ကိုရင်ဆိုသာ မညာရဘူးဗျာ။ ပုံးထဲမှာရေမရှိဘဲနဲ့ ခုနတစ်ခေါက် လာပြီး ရေထည့်ပြီးပြီကော”

ကိုရင်ကုဏ္ဍလနှင့် ငထွန်းသာတို့ ပြန်ဆင်းသွားကြ၏။ ငလှိုင်းလည်း တကြော်ကြော် စာအံလျက်ကျန်ခဲ့၏။

ရေတွင်းကလည်း နက်၊ ကျောင်းနှင့် ရေတွင်းကလည်း ဝေးသဖြင့် အခေါက်သုံးဆယ်သည် စာအံရပ်ကာ ဆွမ်းခံထွက်သွားကြသည်အထိ မပြည့်သေးပေ။ ကိုရင်ကုဏ္ဍလနှင့် ငထွန်းသာလည်း မောနေပြီ။

“ညီလေးရာ၊ ထန်းလျက်တစ်ခဲပေးပါ့မယ်။ ငါးမှတ်တိုး မှတ်ပေးပါ”

ငထွန်းသာ ချဉ်းကပ်တောင်းပန်သည်။

“မုသာဝါဒကံထိုက်မှာ ခင်ဗျား မကြောက်ဖူးလား။”

ငထွန်းသာ ရယ်မောနေငြား။ ကိုရင်ကုဏ္ဍလ မရယ်မောနိုင်။ ဒေါသတကြီး ချဉ်းကပ်လာပြီး လက်ဝါးဖြင့်ရွယ်သည်။ “တယ်လေ၊ ငါလုပ်လိုက်ရ” ခြိမ်းခြောက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤကျောင်းသားငယ်ကား အခြားကျောင်းသားငယ်များနယ် ကြောက်ရွံ့တတ်သူ မဟုတ်ရကား၊ ညို့တံကျည်းကို သင်ပုန်းစောင်းခုတ်ပြီး နောက်သို့ အလျင်အမြန် ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

ကိုရင်ကုဏ္ဍလသည် ငလှိုင်းထက် ဆယ်ဆမျှကြီးမား၏။ ကြီးသော်ငြား မျက်ရည်ပေါက်ကျမတတ် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အံကြိတ်လျက် ဆုပ်နယ်နေရ၏။ သူသည် ငလှိုင်းအား တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ကောက်ပေါက်လို၏။ ဆဲရေးလို၏။ သို့သော် မလုပ်ရဲ။ ဘုန်းကြီးထံ သွားရောက် လျှောက်ထားတိုင်ကြားလျှင် ထပ်မံနာကျင်ဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရေဒဏ်အခေါက်သုံးဆယ်သည် ဆွမ်းခံအဖွဲ့လေးဖွဲ့ စုံညီပြန်ရောက်တော့မှ ပြီးစီးတော့သည်။ ငလှိုင်းသည် ဒဏ်ထမ်းသူနှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်လျက် ဇေတဝန်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ငထွန်းသာ သင်ကြားသည့်အတိုင်း၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမျှ မရှိသောနေရာကို ဝတ်ချသည်။

“ကိုရင်ကုဏ္ဍလနှင့် ငထွန်းသာတို့ ရေဒဏ်အခေါက်သုံးဆယ် ထမ်းပြီးသွားပါပြီဘုရား။”

ဆရာတော်ဘုရား ဦးဝေန် အပါအဝင် မည်သည့်ကိုယ်တော်မျှ ကြံမလာပါ။ သုံးကြိမ်အော်ဟစ် လျှောက်ထားပြီးပြီ။ တစ်ပါးမျှ ရောက်မလာချေ။

“လာ သွားကြစို့။”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကြီးထွန်းသာရ။”

ငလှိုင်း မရဲတရဲ ထရင်း ပြောသည်။

“ဖြစ်ပါသယ်ကွာ။ မဖြစ်ရင် ငါအရိုက်ခံရမှာပါ။”

ငလှိုင်း ဆက်လက်ငြင်းခုံမနေတော့ပါ။ သူတို့ တစ်တောင်သာသာ ကျောင်းသားငယ်များ ဆောင်ရွက်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် တာဝန်များ ရှိချေသေး၏။ သို့ကြောင့် သင်ပုန်းကို အပြေးအလွှားသိမ်းသည်။ မောင်း ထောင်ချိုင့် အနီတစ်လုံးကိုယူပြီး ရေဆေးသည်။ သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေကို 'ဓမ္မကရိဏ်'ဖြင့် နှစ်ယူပြီး မောင်းထောင်ချိုင့်ထဲသို့ စစ်ထည့်သည်။

ငလှိုင်း အလွန်သဘောကျသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ပိတ်ပါးကလေးသာ ဖုံးထားသည့် ဓမ္မကရိဏ်အညာ၏ အပေါက်ကလေးကို လက်မဖြင့် ပိတ် ထားရာမှ ဖွင့်လိုက်၏။ ရေတွေ ဝေါခနဲ ထွက်ကျ၏။ ထူးဆန်းလေစွ၊ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ရေပြည့်သော ထိုချိုင့်ကို အဖုံးဖုံး၏။ အဖုံးပေါ်တွင် နှီးဖလားကို မှောက်တင်ထားရ၏။ သည့်ယွန်းပန်းကန်နှင့် ယွန်းဖလားကိုလည်း ငလှိုင်း သဘောကျသည်သာ။ ယွန်းပန်းကန်တွင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ နှာမောင်း ကို လူတစ်ယောက်က ကိုင်ထားရာ လူအချို့က ဒူးတုတ်ရိုခိုးနေ၏။

နှီးဖလားတွင်ကား အရပ်တွေ မကြီးမား။ သို့ရာတွင် အရပ်စုံလင် သည်။ ကျောင်းစကြိုပတ်လည်ရှိ အရပ်များနှင့် မတူချေ။ ရေကူးနေသော ငါးကလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းသည့်နည်းတူ လိပ်ပြာကလေးတွေ ကလည်း အသာကလေး အတောင်ကို ညှပ်ယူ ဖမ်းချင်စရာကောင်း၏။

ငလှိုင်းသည် သူ့ရေချိုင့်ကို ကွတကွတဖြင့် သယ်လာပြီး ထိပ်ဆုံး ဆွမ်းစား စားပွဲထိပ်ရှိ ဆရာတော်ကြီး ထိုင်နေကျနေရာ၏ ညာဘက်ဘေး ဌ် ချထား၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းပွဲများနှင့် တစ်လံကွာသို့ ဆုတ်ကာ ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်နေလေ၏။

စားပွဲများဘေးတွင် ဆွမ်းသပိတ်တွေ ဝန်းရံနေ၏။ ဆွမ်းသပိတ် တိုင်း၏အောက်တွင် ယွန်းသပိတ်ခြေများ ခံထား၏။ စားပွဲများပေါ်တွင် သေးငယ်သော ဟင်းခွက်တွေ ပြည့်နေသည်။ ထိုဆွမ်းဟင်းခွက်များ၏ ဗဟို

တွင် ပြာတာတာ ပန်းကန်ကြီးတွေသည် ဟင်းချိုချိုပူပူကို ဟောင်းလောင်းဟောက်ပက် ငဲ့စားနေကြသည်။

ဦးသောဘိတနှင့် သူတော်ကြီးများ၊ ကျောင်းသားကြီးများသည် ဆွမ်းပွဲဘေးတွင် အလုပ်များနေကြ၏။ ဆွမ်းပွဲမှ ရနံ့စုံသည် ငလှိုင်းနှာဝသို့ ပြေးလွင့်လာ၏။ နှမ်းဖတ်ချဉ်၊ အသုတ်နံ့၊ အချက်နံ့။ ငရုတ်သီးချက်အနံ့၊ ဝက်သားဟင်းနံ့၊ ငါးကြော် ငါးချက်အနံ့။ ပုန်းရည်ဟင်းနံ့၊ ပုန်းရည်အသုတ်နံ့၊ ပဲကြီးဟင်းနံ့၊ ဟင်းရွက်သုတ်နံ့၊ အမဲခြောက်နှင့် ငရုတ်သီးချက်သော ဟင်းနံ့။

ကိုရင်ကြီး ဦးသောဘိတသည် သူတော်များအား လက်ညှိုးတထိုး ထိုးဖြင့် အမိန့်ပေးနေ၏။ ဟိုဟာ သည်ရွှေ။ သည်ဟာ ဟိုမှာထား။ စင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းသောဟင်းလျှာများကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးဘက်သို့ပို့ပြီး၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် မသင့်ဟုထင်သော ဟင်းများကို လက်လှမ်းမမီရာသို့ အရွှေခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျီးအာညွန့်ဟင်းချိုနံ့၊ ပူပူလောင်လောင်သည် ငလှိုင်းနှာခေါင်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ သူသည် တံတွေး မျို၍ မျို၍ ချရဖန်များသဖြင့် ရောက်လာသော ဟင်းချိုအိုးကို မကြည့်တော့ပါ။ သူ့ညာဘက်နှင့် သူ့နောက်သို့ ရောက်လာသူများကို သတိထားနေရ၏။

“ဟဲ့ ကိုရင်တစ်ပါး၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြဖို့ လျှောက်ချေ”

ငလှိုင်းရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ပုံပုံ၊ စီတန်းထိုင်နေသည့် ကိုရင်တန်းထဲမှ တစ်ပါးထသွားသည်။ မကြာမီ ဦးဇေနကြွလာသည်။ သူသည် ဆရာတော်ကြီး ကြွမလာသေးသဖြင့် ရပ်နေရာက ကိုရင်များကို အမိန့်ပေးသည်။

“သျှင်မဟာသီလဝံသ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ‘တိလောကဟု’ ချီကိုကနေ ရွတ်ကြ”

ထိုသို့ အမည်နာမတပ်ပြီး ခိုင်းစေခြင်းမှာ အခါတိုင်းမူ “ဥဒ္ဒယာ

၀" အစ ချီ၍သာ ရွတ်ရသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာတော်မူပြီ။ စားပွဲနှစ်လုံးတွင် သံဃာလည်းစုံပြီ။

သို့သော် မည်သူမျှ ဆွမ်းကိုမနိုက်ကြသေးပါ။ ကိုရင်ကြီး ဦးသောဘိက ယူလာသည့် ကြေးလင်ပန်းထဲသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဆွမ်းတွေ ပုံသည်။ ဆွမ်းဟင်းခွက်များထဲမှ ဆွမ်းဟင်းတွေ စောင်းစောင်းထည့်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး လက်လွှတ်လိုက်တော့မှ ဦးသောဘိကသည် ဇေတဝန်ဆောင်ပေါ်သို့ ယူသွားပြီး၊ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူရှေ့တွင် ကပ်လှူသည်။

ဦးသောဘိက ပြန်လာပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအနီးတွင် ထိုင်သည်။ ထန်းရွက်ယပ်ငယ်ဖြင့် ယပ်ခပ်လေးသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဆွမ်းကို စတင်ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘုဉ်းပေးပြီဖြစ်ပြား၊ မည်သည့်ကိုယ်တော်မျှ မလှုပ်သေး။ ဆွမ်းသုံးလုတ်ဝင်သွားကော့မှသာ လက်တွေ လှုပ်ရှားလာကြလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ဆွမ်းပွဲဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ထိုင်နေကြသော သာမဏေနှင့် သူတော်ကျောင်းသားများအား လည်ပင်းရှည်ကြည့်၏။ ထိုခဏတွင် ဆုံးမစာ ရွတ်သံ ပေါ်လာလေ၏။

ဤသည်ကို ငလှိုင်း မကြိုက်ပါ။

သူသည် ဥဒ္ဒယာဝကို ရလှရခင်ဖြစ်နေပြီ။ သို့စဉ်တွင် သူ ကြားဖူးနားဝ မရှိသောအရာကို ကြားရသဖြင့် ရရန်ဝေးနေသည်။ ရလှရခင်လည်း မေ့မည်စိုးရသည်။

“ဆော့မနေကြနဲ့၊ ကောင်းကောင်း နားထောင်၊ သေသေချာချာ မှတ်ကြ”

ဦးဇေနလှမ်းဟန်သဖြင့် ရွက်သံမြင့်၏။

“ကိုယ်လက်ဖိန်း၍ ကျိန်းစက်သောအခါ၊ တစာစာနှင့် ပြာပြာလောင်

လောင် ကဟောင်ဟောင်သည် ခေါင်ခေါင်ကြမ်းကို မနင်းနှင့်”

“ရိုင်းစိုင်းဦးကပ် မကိုင်းညွတ်ဘဲ၊ မတ်တတ်ထိုး၍ မသွားနှင့်”

“စားဖွယ်စားရာ ကပ်သောခါလည်း ချဉ်းလာဦးစေ ခြေစုံနေ၍ ရိုသေကိုင်းညွတ် ချဉ်း၍ကပ်”

မရသေးငြား၊ ငလှိုင်း နားလည်သည်။

သူ့ကို ကျောင်းအပ်ရန် စီစဉ်ပြီးချိန်တွင် သူ့အဖေက သူ့အား ကြိုတင်သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ရဟန်းသာမဏေရှေ့မှ ဖြတ်သွားလျှင် ခါးကို ဤသို့ ကုန်းသွားရမည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကဖြစ်စေ၊ ဦးပဉ္စင်း တစ်ပါးပါးက ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ရာ အကပ်ခိုင်းပါက၊ ဤသို့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၊ ဤသို့ ခြေနှစ်ဖက်ပူး၊ ဤသို့ ခါးကိုင်းကာကပ်။

“အမှုနည်းများ ခန့်ထားရှိသော်၊ တစ်ခွန်းခေါ်က ကြားသော်ခဏ ချဉ်းကပ်ကြ”

“ကိစ္စရှိငြား သွားသည်များ၊ လျင်လျားခဏ လာပါကြ”

“ဖျားနာကျောင်းတွင် ရှိခဲ့လျှင်သော် ကြင်ကြင်နာနာ ညီညာဖြဖြ ဆေးဝါးပေး၍ လုပ်ကျွေးကြ”

“သီတင်းသုံးချင်း ချစ်ဟုန်ပြင်းသည်၊ ပဉ္စင်းနှင့်ရှင် ညီသွင်အစ်ကို လွတ်ကြည်ညိုသည်၊ ငါ့ကို အဘ မှတ်ပါကြ”

ကျောင်းတွင် နေ့ကျောင်းသားနှင့် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ကျောင်းသား ဟူ၍ ရှိကြရာ၊ ရပ်ဝေးကျောင်းသားနှင့် ရပ်နီးကျောင်းသားလည်း ကွဲပြား ၏။ ရပ်ဝေးကျောင်းသားများ နေထိုင်မကောင်းသောအခါ၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီးမသိရှိမီ ဖာသာလဝါ နေကြပါက၊ နာမကျန်းသူမှာ အလွန်နစ်နာ သည်။

ထိုနည်းတူပင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ လာရောက်ပြီး စာသင်နေသော ဦးပဉ္စင်းများ၊ ကိုရင်များနှင့် ဘိုးသူတော်များမှာလည်း လူခံမရှိလျှင် ဖျားရေး

နာတာရှိုပါက ဆရာတော်ဘုရားကြီးသာ အားကိုးရာရှိ၏။ သို့အတွက် ဆရာတော်ကြီး သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ စောင့်ရှောက် ကူညီကြရန် သတိပေးသောအားဖြင့် အရွတ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“တရားပေစာ ဟောသောခါလည်း၊ နှုတ်မှာမစောင့် တစ်ထောင့် စကား တဟားဟားသည် ရမ်းကားမိုက်မဲ မပြောနှင့်”

သည်အမှုအရာမှာ ရှင်သီလဝံသ ကျောင်းထိုင်ဓမ္မကထိက ဖြစ်ချိန် နှင့်သာ ဆိုင်သည်မဟုတ်။ ယနေ့လည်း လာရောက်တိုက်ဆိုင်နေသည်။

ဘုန်းကြီး တရားဟောနေပါကလားဟူသည့် အသိမရှိ။ပေါက်ပန်း ဈေးတွေ ပြောကာ တဝါးဝါးတဟားဟားဖြင့် တရားတော်ကိုရော သံဃာကို ပါ စော်ကားတတ်သည့် ကျောင်းသားများ၊ သာမဏေများ၊ ပဉ္စင်းများ ရှိသည်။ ရပ်ထဲရွာထဲရှိ အလှူမဏ္ဍပ်တွင်ဖြစ်ပါမူ ဆရာအရှက်ကွဲသည်။ ‘ဘယ်သူ့တပည့်တုန်း’။ ‘သည်ဘုန်းကြီးတပည့်ပဲ’။ ‘ဟင်း၊ မိုက်ရိုင်းပါပေ’။

“ဆရာနေခင်း အင်းပျဉ်ညောင်စောင်း လဲလျောင်း ‘ဘုံလျှို’ ထိုထို တက်မှာ မနေရာသည်၊ မြင့်ရာမသင့် မထိုင်နှင့်”

“ရှေ့ကစူးစူး ဒူးကိုလက်ထောင် ထိုင်ဆောင့်ကြောင်နှင့် ပေါင် ထောင်လက်ကားအပါး ကြပ်ကြပ် မနေအပ်”

“ရှင်နှင့်သူငယ်၊ သောက်ရေအိုးကို တခြားတယ်၊ သုံးဖွယ်မသင့် ကျောင်းဦးရေကိုလည်း မသောက်နှင့်”

သောက်ရေအိုးမှာ ကျောင်းတွင်သာမက၊ အိမ်တွင်လည်း တဟဲ့ဟဲ့ အော်နေရသော အရာဖြစ်သည်။

ရေအိုးစင်တွင် အပေါ်ဆင့်အောက်ဆင့် ရှိသည်။ အပေါ်ဆင့်မှာ လူကြီးများ ခါးကုန်းပြီး ခပ်မနေရစေရန် မြင့်ထားသည်။ သည်မမီမကမ်း ကို ကလေးတွေ ဖက်တက် မနေရစေရန် အနိမ့်ဆင့်တွင် သောက်ရေအိုး တစ်လုံးထားသည်။

ကလေးသည် ကစားရာမှ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာ၏။ ရေခပ်
ပြီး အနင်နင် အသီးသီးသောက်မည်။ ခါးဆန့်ပြီး သောက်သောအခါ ကိုယ့်
ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ရေဖိတ်သဖြင့် ခါးကုန်းပြီးသောက်သည်။ ထိုအခါတွင်
ဖိတ်စင်သည့်ရေများသည် သောက်ရေအိုးထဲသို့ ကျကုန်တော့သည်။

သို့အတွက် “နောက်ဆုတ်သောက်။ ကုန်နိုင်ရုံခပ်”ဟု မိဘ မောင်
ဘွားများမှာ တစာစာအော်နေရ၏။

ကျောင်းမှာသော်ကား၊ အိမ်ထက်ဆိုးသည်။

သာမဏေသည် မည်မျှ ညစ်ပေသည်ဆိုစေကာမူ ကျောင်းသား
ထက်ကား သန့်ပြန့်သည်။ သည်သာမဏေသည် သီလရှိသဖြင့် ကျောင်း
သားထက် မြင့်မြတ်၏။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျောင်းသားတို့ ဖုန်ပေ
သောလက်ဖြင့် ကိုင်ထားသောခွက်၊ နှပ်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် သောက်ထားသော
ခွက်ဖြင့် ရေသောက်သော် ရှေ့ကသောက်သွားသော ကျောင်းသားတွင်
အပြစ်ကြီး၏။

သာမဏေသောက်သော ရေအိုးတွင်ပင် ဖုန်အလူးလူး၊ နှပ်အလိမ်း
လိမ်း ချွေးအလူးလူးရှိမြဲဖြစ်သော ကျောင်းသားများ မသောက်သင့်လျှင်
သံဃာတော်များအတွက်ထားသော ကျောင်းဦးရေအိုးကို ဝေးစွာရှောင်သင့်
၏။ သို့ရာတွင် ကလေးသည် ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးသူဖြစ်ရကား ဘုန်းကြီး
သောက်ရေကို ပိုပြီး ကောင်းသည်အထင်ဖြင့် ခိုးသောက်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ စည်းကမ်းမဲ့ခြင်းမှာ သိသာ၏။

ရှင်ကို သူငယ်က ရိုသေစေရေးအတွက် ရွတ်ဆိုရသော လင်္ကာမှာ
စည်းကမ်းရှိရေးလည်း ပါဝင်သဖြင့် ဦးသောဘိတက ကျေနပ်စွာလှမ်းကြည့်
သည်။

သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသွားသဖြင့် သာမဏေတစ်ပါး
သာ ကျန်ခဲ့၏။ အခြားသာမဏေများသည် အချို့ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပွဲ၊

၅၉၄ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သာမဏေဆွမ်းပွဲပြင်ရန် တည်ရန် ထပြေးကြပြီ။

ကျန်သာမဏေသည် သူတော်များဘက်သို့ မျက်နှာလှည့် တင်ပျင် ခွေထိုင်ပြီး ဦးစီးရွတ်ဆို၏။

“ငါက သည်စာ သည်ဂါထာကို မြဲစွာကြပ်မတ် ဆရာအပ်သော်၊ တတ်လှစေချင် ငါ့ကိုသင်ဟု ထိပ်တွင်လည်းရွတ် လျင်လျင်ရအောင်ကြိုးစား ကျက်”

“အချိန်တန်၍ စာအံ့ဆိုလျှင် မရွှင်မျက်နှာ မသာမချို ထိုထိုအကြံ ကြီးစွာဖန်၍ မအံ့တစ်ခါ အံ့တစ်ခါနှင့် မျက်နှာတစ်ပါး စာတခြားလည်း စကားပြောဟော တသောသောသည် ရယ်မော၍လည်း မနေနှင့်”

တစ်ပါးတည်းသာ ကျန်ခဲ့သော သာမဏေလည်း ဆွမ်းစားရန် ထသွားပြီ။ သူသည် စင်္ကြံရပ်စုံတိုင်တွင် ချိတ်ထားသော နေနာရီကို ပြေး ကြည့်ပြီးမှ သာမဏေဆွမ်းပွဲသို့ ကသောကမြောဝင်သည်။ သာမဏေမှာ နေ့လွဲညစာ မစားရသော သိက္ခာပုဒ်ရှိသည် မဟုတ်လော။

ကျောင်းသားများအား သူတော်များက ဦးဆောင်ကာ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြရ၏။

“မပြတ်အသံ တည်ညံ့သည် စာအံ့စာဖတ် ကြပ်ကြပ်မြဲမြဲ သည်လဲ ညသတ် ပြတ်ပြတ်သားသား စကားဆိုတွေ ပီလှစေ”

“သင်ပုန်းထန်းရွက် ပေထက်စီကာ ရေးသောခါလည်း အကွရာ ကို သေချာလှစေ။ စာလုံးကိုလည်း လှလှစေ”

“မပျင်းမရိ လုံ့လရှိ၍ သတိအထဲ အရိုးစွဲအောင် တဖောင်ဖောင်လျှင် သန်းခေါင်ညဉ့်နက် သင်ကျက်သမျှ စစကုန်စေ။ နေ့ကို အလွတ် ရွတ်နိုင် စေ”

“ရဟန်းမောင်ရှင် သူငယ်သွင်သို့ မသင်မရွတ် မဖတ်စာပေ မရေ မရာ နေ့သာကုန်ငြား ရက်သာများအောင်”

ကိုရင်ကြီး ဦးသောဘိတသည် တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းစားနေရာက ကြမ်းကို လက်ဝါးဖြင့် သုံးချက်ပုတ်၏။ “ခေါင်းလောင်းထိုးကြလဟဲ့” လည်း အော်သည်။

ဆုံးမစာ ရွတ်သံ တိတ်၏။

ငလှိုင်းသည် ရေချိုင့်နှင့် ရေခွက် သိမ်းဆည်းရန် ပြေးသွား၏။ ခေါင်းလောင်းတာဝန်ကျများလည်း ခေါင်းလောင်းတန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားကြ၏။ တစ်ခဏအတွင်း၌ ခေါင်းလောင်းသံ၊ ကြေးစည်သံ၊ ထိုးစည်သံများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် စည်စည်ဝေဝေ ပေါ်လာတော့သည်။

သည်အသံထွက်လာလျှင် မပေါ်ဘဲမနေနိုင်သော အရာကား ခွေးအူသံပေတည်း။ ကျောင်းသားများသည် အူသောခွေးကို ပစ်ခတ်ရိုက်ပုတ်စမြဲ။ သို့သော် ခွေးသည် မအူဘဲကား မနေနိုင်။ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးကာ အဝေးမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူမြဲအူ၏။

အတန်ကြာအောင် ခွေးအူသံနှင့် ကြေးသံများ လုံးထွေးနေပြီးနောက် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထိုးစည်ထိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကြေးစည်ရိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မွန်းတိမ်းခါနီးအချိန်တွင် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ‘ဆွမ်းစား ခေါင်းလောင်းထိုးသည်’ ခေါ်ပေ၏။ ရပ်ထဲရွာထဲတွင် လှည့်လည်တောင်းရမ်းနေသော ဖုန်းတောင်းယာစကားများသည် စားစရာ မရသေးပါက ဆွမ်းစားခေါင်းလောင်း ထိုးသံကြားရာအရပ်သို့ အချိန်မီ ပြေးလာနိုင်စေရန် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ကြောင်းကား ကိုင်းသမား ယာသမားများအတွက် ဖြစ်ပေသည်။

မိုးကလေး အုံ့ပြက်ပြက်တွင် အရိပ်မထင်သော မြေပြင်ပေါ်၌ အလုပ်ကိုမဲပြီး လုပ်ကြသည်။ အလုပ်တွင် မဲနေသဖြင့် ဆာမွတ်ရန် သတိမရ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ဦး သတိမမူမိကြ။ ထိုသို့ ရှိစဉ်ဝယ် ကြေးသံများကို

ကြားလိုက်ရပါက “ဆွမ်းစားခေါင်းလောင်းတောင် ထိုးပါပေါ့လား” ဟု သိမည်။ နားနေမည်။ အစာအာဟာရ ဖြည့်တင်းမည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြောင်းမှာသော် ‘နိစ္စပတ်ဝတ် လောင်းလှူလိုက်တဲ့ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ချိုချဉ်ရသာတွေကို သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ ဘုဉ်းပေးလို့ ပြီးစီးသွားကြပါပေါ့ကလား’ ဟု သိရှိကြည်နူး သာဓုခေါ်နိုင်စေရန် ဖြစ်ပေသည်။

ငလှိုင်းသည် သူ့တာဝန်ပြီးစီးလျှင် သင်ပုန်းထားရာသို့ ပြေးလာ၏။ လကသတ် လျက်ကို လက်ဖြင့်ထောက်ကာထောက်ကာ အသံထွက်ပြီး ဖတ်ပြန်၏။ သာမဏေ ဆွမ်းစား၍မပြီးမီ ထိုင်၍ ငေးမောနေမည့်အစား၊ တစ်ခေါက်ရရ နှစ်ခေါက်ရရ ပြေးကျက်ထားသည့်အတွက် ဆွမ်းစားအပြီး စာတက်ချိန်ဝယ် မထစ်မငေါ့ဘဲရှိပေမည်။

သာမဏေများ ဆွမ်းစားချိန်သည် မကြာမြင့်။ ကျောင်းသားတွေ လှုပ်ရှားပြေးလွှားသံပေါ်လာ၏။ ခြေသံများကို ကြားခါမျှဖြင့် ထမင်းစား ချိန်ဟု ငလှိုင်း သိသည်။ သင်ပုန်းကို သိမ်းထားခဲ့ပြီး ထလာ၏။

ဘိုးသူတော်နှစ်ဝိုင်း၊ ကျောင်းသားဆယ်ဝိုင်း ဝိုင်းရရာ၊ စင်္ကြံ တစ်လျှောက်ပြည့်သွားတော့သည်။

ကျောင်းသားမှာ ငလှိုင်းတို့အရွယ်မှ၊ ကာလသားပေါက်စ အရွယ်ထိ ရှိရာ အရွယ်တူချင်း ဝိုင်းဖွဲ့ပေးရ၏။ ဦးသောဘိတမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သော်မျှ တအေးတဆေးသောက်ချိန်မရ။ ကြိမ်တစ်ချောင်းဖြင့် ကွပ်ကဲ ရသည်။ “ဟဲ့ ဟိုကလေး မလုနဲ့။ ဟိုကောင် ဇွန်းကို တစ်ယောက်တည်း သုံးနေရသလား” စသည်ဖြင့်။

ငလှိုင်းကား ထမင်းထက် စာတွင် ဇောကပ်နေသူဖြစ်၏။ ဟင်း ဖတ်တွေကို ဇတ်ခနဲ ဦးအောင်နှိုက်ယူပြီး ထမင်းပုံအောက်တွင် မည်သူ ဝှက်ထားသည်ဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်။ သူ၏ ရပြီးစာများ မမေ့ရေးသာ

အကြောင်းဟုတ်၏။ သို့အတွက် ထမင်းစားရင်းလည်း ‘လျက်’ ကိုသာ ရွတ်နေ၏။

သို့သော် ထမင်းစားပြီးနောက် တာဝန်ကျ သပိတ်ဆေးအပြီးတွင် ကား၊ ငလှိုင်း ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဟာ လက်ရေးလှ မရေးရသေးပါကလား။”

အံ့စာ၏ကျောဘက်သို့ လှန်လိုက်သောအခါ ‘ဥကြီး’ အကွရာသည် မျက်လုံးပြူးလျက် ပါးစပ်ဖြိုလျက် ချောက်လှန့်နေ၏။ ကိုရင်ကြီး ဦးသော ဘိတ် ‘စဉ်’ ပေးလိုက်သော စာလုံးများနှင့်၊ လက်ထပ်စာလုံးများသာ ရှိပါသေးတကား။

လက်ထပ်စာလုံးမှာ ကံကုဆံကို ငလှိုင်းအား အကိုင်ခိုင်းပြီး၊ ငလှိုင်း၏လက်ပေါ်မှ ကိုရင်ကြီးက လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ကာ အရေးကျင့်ပေးသည့် ကံကုလက်လှည့် စာလုံးများ ဖြစ်ပေ၏။

ငလှိုင်းသည် အိတ်ရှုံ့ကလေးထဲမှ ကံကုဆံကိုထုတ်ကာ မရဲတရဲ ရေးကြည့်၏။ ဥကြီးသည် ဋ္ဌဝမ်းဘဲနှင့် ကွဲပြားစွာပေါ်လာ၏။ ဒူးတန့်န့်၊ ခြေတန့်န့်ဖြင့် သူ ကျေနပ်သွားလေတော့၏။ သူသည် ကျောင်းသားတွေ ဝေစုခံရာသို့လည်း မသွား။ သူ့အတွက် ငပြည့်ယူလာပြီး ဘေးတွင်ချပေးထားသော ဝေစုကိုလည်း မမြင်မိ။ ဥကြီးများကသာ သူ့ကို လွမ်းခြုံနေလေ၏။

နေမင်းတစ်ထောင်

ဒုတိယတွဲ ပြီး၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

နေမင်းတော်ထောင်

[ဒုတိယတွဲ]

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

